DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

The Syndicater

Dark Verse Book 6

RUNYX

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SENDİKATÖR (Karanlık Ayet Kitap 6) Telif

Hakkı © 2024 RuNyx tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yalnızca inceleme amaçlı alıntılar dışında, yazarın/yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Bu kitabın herhangi bir bölümünü oluşturmak, düzenlemek veya tasarlamak için hiçbir üretken yapay zeka kullanılmamıştır.

Kitap Kapağı Nelly R.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Contents

Çalma Listesi
Yazarın Notu
İthaf Epigraf
Ve böylece başlıyor
BÖLÜM I
1. Bölüm 1
2. Bölüm 2
3. Bölüm 3
4. Bölüm 4
5. Bölüm 5
6. Bölüm 6
7. Bölüm 7
8. Bölüm 8
9. Bölüm 9

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10. Bölüm 10
Kısım II
11. Bölüm 11
12. Bölüm 12
13. Bölüm 13
14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20
21. Bölüm 21
22. Bölüm 22
23. Bölüm 23
24. Bölüm 24
25. Bölüm 25
26. Bölüm 26
Kısım III
27. Bölüm 27
28. Bölüm 28
29. Bölüm 29
30. Bölüm 30
31. Bölüm 31
32. Bölüm 32
33. Bölüm 33
34. Bölüm 34

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

35. Bölüm 35
36. Bölüm 36
37. Bölüm 37
38. Bölüm 38
Kısım IV
Epilog 1
Epilog 2
Epilog 3
Epilog 4
Bölüm
Teşekkür Yazar
hakkında
RuNyx'ten Sıradaki Haber

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Playlist

Syndicater çalma listesi burada listelenemeyecek kadar uzun. Kamera uygulamanızla aşağıdaki kodu tarayın:

Spoitfy'da dinleyin
YouTube'da dinleyin

Author's Note

Sevgili okuyucu,

Eğer buradaysanız, umarım bu kadar çok kitap boyunca bu karakterlerle birlikte yolculuk yaptıktan sonra buradasınızdır.

Lütfen bunun sürekli bir serinin altıncı kitabı olduğunu ve kesinlikle ***tek başına okunamayacağını*** unutmayın. Halihazırda tüm hikayeleri ve arkları olan karakterler ve çiftler var, bu yüzden onların inşası bu kitabın odak noktası değil; bu onların sonucu. En iyi okuma deneyimi için seriye *Yırtıcı* ile başlamanızı ve *Sendikacı'yı* almadan önce sonraki beş kitaba devam etmenizi öneririm. Bağlam ve önceden kurulmuş temeller olmadan, birçok karakter, çift, kişiler arası dinamikler ve olay örgüsü bir anlam ifade etmeyecektir. Bu kitap sadece beş kitabı da okumuş olan okuyucular için hazırlanmıştır.

Bu kitap *Karanlık Ayet* serisinin son kitabıdır ve tematik olarak en karanlık olanıdır. Ahlak yok hükmündedir ve insanlık aşağılıktır. Bu nedenle, içerikte karanlık temalar var ve bunları aşağıda ayrıntılı olarak listeliyorum, böylece devam etmekten memnun olup olmadığınıza karar verebilirsiniz:

18+ müstehcen sahneler, grafik cinsel içerik, grafik şiddet, kan, ölüm, keder, cinayet, işkence, intihardan bahsedilmesi, intihar düşüncesinden bahsedilmesi, insan kaçakçılığı, cinsel kölelik, cinsel saldırıdan bahsedilmesi, hamilelik komplikasyonları, doğum sonrası, çocuk kaybı/evlilikten bahsedilmesi, ebeveyn kaybından bahsedilmesi, kardeş kaybından bahsedilmesi, hafıza kaybı, rızaya dayalı rızasızlık, rızaya dayalı somnofili, rızaya dayalı boğulma, üreme ve emzirmeden bahsedilmesi, kundaklama, travma sonrası stres bozukluğu, depresyon, anksiyete, panik ataktan bahsedilmesi.

Ruh sağlığınız önemli <3

Eğer okumayı seçerseniz, umarım benimle birlikte *Karanlık Ayet*'e yaptığınız bu son yolculuktan keyif alırsınız.

Sevgil

er,

RuNyx

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benimle birlikte olan okuyucularıma-
İnişler ve çıkışlar, inişler ve çıkışlar, başlangıçlar ve bitişler boyunca.
Siz olmasaydınız burada olamazdım. Olağanüstü bir yolculuk için teşekkür ederim.

*
*
*

Annem için.
Hayal edebileceğim en iyi anne, sahip olabileceğim en iyi arkadaş ve tanıdığım en iyi kadın.
Bu yolculuğa başladığımda yanımdaydınız ama tamamladığımda yanımda değildiniz.
Seni özlemediğim bir gün bile geçmiyor, anne.

"Kökleri cehenneme kadar uzanmayan hiçbir ağacın cennete kadar büyüyemeyeceği söylenir."

- Carl Jung

AND SO IT BEGINS

UNKNOWN, TENEBRAE CITY, 1985

Kışın soğuk ve karanlık bir gecesinde, rüzgâr uğuldarken ve gökyüzü karla karışık yağmurla ağlarken, Tenebrae Outfit'ten iki adam Gölge Limanı'ndan iki adamla ıssız bir yerde karşılaştı.

O da orada duruyordu, beşinci adam, bir müzakereci, gülümsemeyen, tatsız, mutsuz - çoğunun bilmediği bir örgütün temsilcisi. Bu toplantıya katılmak öncelikler listesinde yoktu, özellikle de kemikleri donarken, ama tanrı olmanın bir bedeli vardı. Rütbeleri yükseliyor ve neredeyse zirveye ulaşıyordu, görüştüğü kişiler gibi açgözlü, aç piçlerin sırtında tırmanıyordu. Gerçek gücü ilk gördüklerinde aptallaşan zeki iş adamları. Sadece bir damla tatmışlardı ve şimdiden sarhoş gibi davranıyorlardı. *Aptallar.*

İçinden alay etti, garip bir kopuşun içine yerleştiğini hissetti. Arabaların kendisine ulaşmasını beklerken hayatta daha ne elde etmesi gerektiğini anlayamıyordu. Her şeye sahipti -para, güç, nüfuz. Kendini adadığı bir ailesi ve sapkın olduğu bir yeri vardı. Hem sadık bir koca hem de sapkın bir adamdı.

kontrolsüz şeytan, şefkatli baba ve insanlık dışı iblis. Ama bunların hepsi çok çabuk eskidi. Son zamanlarda içinde bir durgunluk, bir tür uyuşukluk vardı, sanki ne yaparsa yapsın, neye katılırsa katılsın, onu eksik bırakacakmış gibi. Besleniyor, besleniyor, besleniyor ve yine de aç kalıyordu ve son zamanlarda bunu kıracak şeyin ne olacağını merak ediyordu.

Küskünlük herkesin sonuydu.

Bu başka birini korkutabilirdi ama onu değil. O farklı düşünüyordu. Hayatın durgunluğu yeni bir şeyler için bir fırsattı, bir şeyleri sarsmak ve dünyalarına daha önce hiç görülmemiş bir şey göstermek için bir şanstı. Soğuk bir rüzgâr onu sarsarken arabasına yaslanarak iki arabanın durmasını izledi. Kendilerini örgütün müttefikleri olarak gören adamlar arabadan indi. *Aptallar*. Bu ticarette müttefik olmadığını bilmeleri gerekirdi.

Son zamanlarda hiç düşman da yoktu. Her şey çok kolaydı.

Belki de can sıkıntısının nedeni buydu. Değerli bir rakibe ihtiyacı vardı. Ama hiç yoktu.

Belki bir tane yaratabilir.

Düşünce zihninde kök saldıkça, yuvarlanıp çirkin, çarpık bir fikre dönüştü.

Onları bir gülümsemeyle karşıladı. Sıkıntı kırıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PART I

FOUNTAINHEAD

"Bu karanlık şey benim, kabul ediyorum."

-William Shakespeare

Chapter 1

Dainn, Gladestone

KARANLIK EV GIBI HISSETTIRDI.

Hayır, diye düzeltti kendini. Karanlık, yıllardır içinde yaşadığı, odalarına, kuytu köşelerine son derece aşina olduğu, öyle ki gözleri kapalıyken bile içinde gezinebildiği bir ev gibiydi. Ev, ev *onun* eviydi

-Alev saçları, nadir kahkahaları ve ay ışığıyla aydınlanan ruhuyla küçük, minyon bir kadın, onu sadece kavramsal olarak bildiği şeylere, bildiği ama anlamadığı şeylere inandırdı, ta ki ona kadar.

"Bu hile yapmaktır!" diye haykırdı, ona daha küçük adamları öldürebilecek bir bakış fırlattı, yemyeşil bakışları onda yeniden canlandırdığı için gurur duyduğu hayatla parıldıyordu. Bir daha ne zaman aynı parıltıyı göreceğini merak ediyordu, zamanlarının sınırlı olduğunu bildiği için her geçen saniye göğsünde bir şeyler sıkışıyordu. Kızın kaşlarının arasındaki küçük konsantrasyon çatlağını izlerken, kartlarına odaklanırken dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılırken, işlerin nasıl değişeceğini merak etti. Çünkü değişeceklerdi. Ona olacakları söylediği an, dünyası, ona yardım edecek diğer insanları da kapsayacak şekilde genişlediği an

onun için ve dolayısıyla onun için önemli hale gelirse, işler değişecekti.

Dainn kendisini ilgilendiren konularda değişikliklerden hoşlanmazdı, özellikle de kendi kontrolü dışında olanlardan.

Yine de onun için, onu feda etmeden bir şeyleri feda etmesi gerekiyordu. Onun aşk tanımı buydu, değil mi?

Ona söylemek zorundaydı. Ama onu, zihninin nasıl çalıştığını, endişelerinin onu nasıl içten içe yediğini bildiği için son ana kadar beklemesi gerektiğini biliyordu, yoksa tüm zamanını işlevsizleşecek, muhtemelen hastalanacak kadar fazla düşünerek geçirecekti. Küçük *annesinin* kendisinin bile göremediği bir gücü vardı ama şu anda kırılgandı. Kalbi - nefis göğüslerinin altındaki minik organ - çok büyüktü, çok fazla şey hissediyordu ve çok hızlı atıyordu ve yine de, bunlardan herhangi birini tam olarak yaptığı gibi yapmayı bırakırsa, kime dönüşeceğini bilmiyordu. Kız onun kutup yıldızıydı, ten rengi dünyasında sabit ve parlak olan tek şeydi.

"Hile yapmıyorum," dedi ona, bu anı sessizce hafızasına kazıyarak ona sahip olamayacağı zamanlarda yeniden yaşamak için. "Blöf yapmayı daha iyi öğrenmelisin."

Dudakları, ona dünyanın sevimli olarak adlandırdığı küçük, zararsız yaratıkları hatırlatan bir şekilde somurtarak hareket etti.

Kahretsin, böyleyken çok tatlıydı. Birisi hakkında düşünebileceği bir kelime değildi bu. Bebekler, yavru köpekler ve kedi yavruları yeterince sevimliydi ama onun içini onun kadar ısıtmıyorlardı, sanki o içinde titreştiği sürece soğuk bir daha asla kemiklerine dokunamayacakmış gibi.

Elindeki kartları masaya fırlattı ve onu eğlendiren abartılı bir öfkeyle yüksek sesle iç çekti. İstediğini elde edemediği zaman huysuzlaşıyordu. *Çok sevimli.*

Dışarıda, yüksekteki otel süitlerinin balkonunda otururlarken hafif bir rüzgâr açık buklelerini okşuyor, bir ocaktaki alevler gibi tembelce hareket ettiriyordu. Saat geç olmuştu ve eğer ona kalsaydı, tüm zaman boyunca onu yatakta tutardı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu yiyip bitirecek, kirletecek, kemiklerine kazınacak şekilde yok edecek, böylece hiçbir şey ve hiç kimse onu varlığından çıkaramayacaktı. Ama o, olacaklardan habersizdi ve son yirmi dört saat içinde başına gelenleri unutmak için normal, iyi huylu, gülünç derecede sıradan bir şey yapmak istemişti. Bu yüzden de ona kâğıt oynamayı öğretiyordu, ki bu da onu çok eğlendiriyordu ama kız bu konuda fena halde başarısız oluyordu. *Annesi* pek çok şey olabilirdi ama matematiksel kart sayma ve blöf ustası kesinlikle değildi.

Gladestone'un karanlığına baktı. Manzara kayda değer bir şey değildi. Şehir de öyle. Çaresizlik ve yoksullukla cilalanmış parlak kaplamalardan oluşan karanlık bir beton ormanıydı. Bina üstüne bina, sokak üstüne sokak, ara sokak üstüne ara sokak - altında korkunç dehşetler saklayan şirket ve üretim merkezleri. Ama asıl mesele, manzaranın şimdi ayaklarının dibinde, ezip parçalamaya hazır bir şekilde önüne serilmiş olmasıydı. Onun yanında yapacağı şeyler, bilerek ya da bilmeyerek onu kullanan ve istismar eden her şeyi izlemesi, bir bakıma neredeyse şiirsel görünüyordu. Ve onunla birlikte en tepede oturuyor, onu çiğneyen ve tüküren şehre bakıyordu, birçok yüzsüz insandan biriydi. Ama yüzsüzler onun değildi. *O kızdı*.

Ayaklarını sandalyeye uzatıp kollarını dizlerine dolayarak başını dizlerine yaslayıp dışarıyı seyrederken yumuşak, düşünceli bir enerji bedenini sarmıştı. Bir an için onun bunu yapabilme yeteneğine hayret etti - kendini katlayıp mobilyanın üzerine saklanabilecek kadar küçültmesine. Bunun yıllar içinde öğrendiği bir şey olup olmadığını ve şimdi endişeli hissettiğinde bilinçsizce yapıp yapmadığını merak etti. Elindeki kartları masaya bıraktı ve ona b a k a r a k içini doldurdu. Ruhani, gerçek dışı görünüyordu, neredeyse gözünü kırpsa kaybolacak büyülü küçük bir kimsesiz gibiydi.

Yapardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Morana'ya gönderdiği mesajın üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti. Saat işliyordu. Onunla bu şekilde, dünyaları sadece ikisinden ibaretken, sadece birbirleriyle var olurken geçirdiği zaman yakında sona erecekti. Onu sevecek, onu isteyecek, onu koruyacak başkaları olacaktı ve o yine yalnız kalacak, o ışıkta var olurken kendisi gölgelerde var olacaktı.

Göğsüne sıkı bir şey oturdu.

"Dainn?"

Sesi adamın odağını tekrardan ona çevirdi, adının sesi dilinde tanıdık bir tatlılık patlamasına neden oldu. Kahretsin, onun konuşmasını duymanın, onu yakınında hissetmenin, onun sadece varlığının verdiği fiziksel hissi özleyecekti. Onu hem en sakin hem de en çılgın haline getirebilmesi, hem kaosuna hem de soğukkanlılığına aynı derecede ilham verebilmesi inanılmazdı.

Uzandı, saçının bir tutamını çekiştirdi, parmaklarındaki yumuşaklığı hissetti. "Hmm?"

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu sonunda ona. Her şeyi hazmetmesinin biraz zaman aldığını biliyordu ve ona zaman tanıyordu. Lyla'yla birlikte, sabrın anahtar olduğunu öğrenmişti. Ona hediye etmek için yetiştirmeyi sevdiği siyah güller gibiydi. Doğru toprağa, doğru miktarda güneşe, suya ve beslenmeye, çiçek açması için doğru miktarda bakıma ve sabra ihtiyacı vardı. En önemlisi de, tıpkı gül gibi, dikenlere katlanmaya istekli birine, onun açması için kanını akıtmaya istekli birine ihtiyacı vardı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Gerçi mesajı göndermişti, içgüdüsel olarak onun ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordu. Ama eğer kız o kelimeyi söylerse, kendini hazır hissedene kadar onunla birlikte ortadan kaybolacaktı. İçten içe, bencil yanı onun hazır olmamasını umuyordu. Ama bir yanı onun sevgi tanımını, neye ihtiyacı olduğunu hatırlıyordu ve bu yanı onun sağlayabileceklerinin dışında da beslenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve bencil yanını feda etse de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arzular hiçbir zaman yapmayı düşündüğü, yapacağı bir şey değildi, tek istisna oydu.

Onun için her şeyi yapardı.

Ama her saniyesinden nefret ederdi.

Lyla boynunu çevirdi ve gözlerini ona dikti, bakışları kaburgalarında bir şeylere çarptı, gözlerinde parlayan hayat, kırılganlık ve *güven* damarlarına doğru fırladı.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı, kelimeler neredeyse kararsızdı, korkuyordu. O yaşadığı sürece korkacak hiçbir şeyi yoktu ve onunla uzun bir hayat yaşamayı planlıyordu.

"Bana hâlâ güveniyor musun?" diye sordu, kalbinde onun güvenine karşı duyduğu açlık hiç dinmemişti. Tüm varlığının hem iksiri hem de kriptoniti haline gelen bu şeyin, yani onun güvenme şeklinin ne olduğunu anlamıyordu.

Başını salladı.

Bu basit baş hareketiyle içinde vahşi bir enerji patlaması oldu. Ayrılıklarıyla ilgili daha önceki umutsuzluğu kayboldu. Zaten geçiciydi. Onun güvenine sahip olduğu sürece her şeyi yapabilirdi.

Bir eliyle masayı yana itti, diğer eliyle kadının belini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Onu üzerine getirdiğinde nefes alış verişi hızlandı, ağırlığı onu bulduğu zamankinden daha fazlaydı, kıvrımları aylar boyunca onun bakımı altında dolgunlaşmıştı ve yemek pişiriyordu ama hala hafifti. Kadının elleri adamın çıplak omuzlarına gitti ve kucağına yerleşti; adamın dolabından çaldığı birçok tişörtten biri olan tişörtü kadının kalçalarına dolandı ve adamın kasıklarının üzerinde, sadece eşofmanının kumaşıyla ayrılmış çıplak amını sınırsız bir şekilde görmesini sağladı.

Küçük, yumuşak elleri omuzlarında, boynunun kenarında gezindi, dokunuşu emin, neredeyse tescilli ve bundan zevk aldı - hem sahiplenmesinden hem de ona olan sessiz güveninden.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neden her seferinde bu kadar tahrik oluyorsun anlamıyorum," diye homurdandı sessizce, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı ve sanki adam saçmalıyormuş gibi başını salladı.

Onu kendine doğru çekti, elleri küçük belini kavradı ve bakışlarını kilitledi. "Sana söylemiştim. Senin güvenin benim için çok önemli."

Sanki bu kavram ona çok yabancıymış gibi başını tekrar salladı. Belki de öyleydi. Beyni farklıydı, düşünce süreci farklıydı, bu yüzden belki de ona olan bağlılığı da ona farklı geliyordu. Bunu kavrayamayabilirdi ama onu olduğu gibi kabul etmişti. *İşte bu yabancı bir kavramdı.*

"Ağabeyin ve arkadaşları seni bulacak," dedi ona, basitçe gerçeği söyleyerek. Hiçbir ilkesi, ahlakı ve vicdanı olmamasına rağmen ona yalan söylemedi. Bu sadece onu bir istisna gibi hissettirmenin bir yoluydu, böylece dünyanın geri kalanı için bir yalancı olsa da, onun tek istisna, tek özel madde, *gerçek* olduğu tek *kişi* olduğunu bilecekti.

Yuva. Bu yüzden ona hiç sahip olmadığı evi gibi geliyordu.

Kadının erkeğin omuzlarını sıkıca kavraması, yükselen paniğinin ilk işaretiydi. Yüzü - bakmak isteyen herkesten hiçbir şey saklamayan, insanoğlunun bildiği tüm dillerde açık bir kitap olan o güzel yüzü - düştü. "Ne demek istiyorsun? Beni nasıl bulacaksın?"

Kalçalarını sıkıca tutmaya devam etti ve gerçekleri açıklarken sabit kaldı. "Morana, kardeşinin kızı, bir hacker. Zeki biri ve bir süredir senin izini bulmak için interneti didik didik ediyor. Dün gece ona büyük bir kırıntı gönderdim."

Kızın gözlerinin genişlemesini, tırnaklarının ona seksi hatırlatacak şekilde kaslarına batmasını izledi, özellikle de sikini kızın içine soktuğunda, amındaki piercinglerin verdiği ilk his kızın onun etrafında kenetlenmesine neden oldu.

"Dainn." Adını fısıldaması saf bir panikti, duygusu ağzında ekşi bir tat bıraktı. Her ne kadar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Özellikle cinsel durumlarda korkusunu sevse de, duygusal dehşet söz konusu olduğunda bunun onda bıraktığı tattan pek hoşlanmıyordu. Onun korkusunu daha lezzetli bir şeye dönüştürmenin bildiği tek bir etkili yol vardı, onu her seferinde sakinleştirmede işe yarayan bir yol.

Boynunu hareket ettirdi ve tişörtün üzerinden meme ucunu ağzına aldı, tomurcuk sertleşirken kumaşı nemlendirdi, elleri o tanıdık şekilde ona sıkıca sarılırken nefesinin tadını çıkardı.

"Bunu konuşmamız gerek," diyerek onu geri itti.
Daha doğrusu deniyorum.

"Bunu tartışıyoruz," diye konuştu göğsüne karşı, yan tarafını ısırarak. Kalçaları hareket etmeye çalıştı ama adam onu sabit tuttu, eşofmanının üzerinde kadının açık olduğu yerdeki nemi hissetti. Parmaklarını aşağı doğru hareket ettirdi, teninde onun sularını hissetti, onun özü kendi üzerinde zevk aldığı tek şeydi. Parmakları etini araladı, kenarlarıyla alay etti ama asla zonklayan klitorisine dokunmadı, asla içine batmadı. Boğazından miyavlamaya benzer bir ses çıktı ve dudaklarının göğsüne doğru seğirdiğini hissetti. Bu sese bayılıyordu, onu kızdırdığında arzu ve hayal kırıklığı içinde çıkardığı sese. Bu, şehvetle karışık bir talep ve şikâyetti, öyle ki bu sesi duyduğunda kendini yükseklerde hissediyordu. Ama bu onun korkusundan başka bir şeydi; konuşmaları hâlâ yapmaları gereken bir şeydi.

Klitorisinin kenarlarını biraz daha okşadı, çıkardığı seslerin tadını çıkarıyor ama aklını da kaybetmiyordu. "Gönderdiğim mesaj yarına kadar takip edilecek," dedi ve boynuna doğru ilerledi, kulağının hemen altındaki noktanın uyarıldığında vücudunda uyarılma seline yol açtığını biliyordu. Onun bedenini kişisel kutsal metni gibi öğrenmiş, her gün sunağında ibadet etmiş, her fırsatta ayetlerini okumuştu. Onu eritmek için neresini nazikçe öpeceğini ve ıslatmak için neresini sertçe ısıracağını tam olarak biliyordu; neresini iteceğini, çekeceğini, dizlerinin üzerinde yağmalayacağını, varlığını kutsamasını bekleyeceğini biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu neden yaptın?" diye inlemeden hemen önce çıkarmayı başardı, kulağının altındaki noktayı yalarken parmaklarını ıslattı, teninin çiçek ve ateş kokusu onu doldurdu.

"Çünkü," dedi burnunu çekerek, "bunu istiyorsun."

"Ve sen bana istediğimi veriyorsun? Seninle olduğu sürece?" Onun sahipleniciliğinin derinliklerini iyi biliyordu. "Evet."

Ellerini adamın omuzlarından çekip eşofmanına götürdü, aşağı doğru itti ve sikini dışarı çıkardı. Adam elini tekrar kalçalarına götürdü ve kadın onun üzerine yerleşti, ete kemiğe büründü, üzerinde sürtündü, üzerindeki metali parlattı, ondan istediği zevki kendi hakkı olarak gördü. Uyarılmayla birlikte, şefkat, hayranlık gibi bir şey - dürüst olmak gerekirse ne olduğunu bilmiyordu - ama daha yumuşak, her zamanki karanlığından daha az sert bir şey, onun *almasını* izlerken onu doldurdu, hem ona hem de kendi cinselliğine bu kadar açık bir şekilde sahip olmasını izledi, onun için taşıdığı travmanın derinliğini biliyordu, direncine hayret etti, bir an için ona izin verdi, güveninin söz konusu travmayı ele geçirmesine tanık olmanın zaferinin tadını çıkardı.

"Beni bulduktan sonra ne olacak?" Sorusu soluk soluğaydı, kalçaları onun doğasında var olan bir akışkanlıkla kıvrımlı bir şekilde hareket ediyordu.

"Sanırım sizi de yanlarında götürecekler," dedi.

Sözleri aniden durmasına neden oldu, gözlerindeki arzu parıltısı söndü, yerini kaburgalarına bıçak saplanmış gibi hissettiren bir nem aldı.

"Gitmeme izin mi veriyorsun?" Dudakları titredi. "Beni öylece... bırakacak mısın? *Bırakmayacağını* söylemiştin."

Birdenbire ondan uzaklaşmaya, hemen bastırması gerektiğini bildiği çılgınca bir enerjiyle ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Bir eliyle kızın belini sıkıca kavradı, diğer eliyle çenesini tutarak kızın sakinleşmesini ve sabitlenmesini sağladı, gözlerini kızın gözlerine sabitledi. Sağ gözünden bir damla yaş süzüldü, yanağından aşağı süzüldü ve yüzünü tutan adamın çıplak avucunda kayboldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gerçekten düşünüyor musun-" diye sordu ona sessizce, bunca zaman sonra bile hemen sonuca varması karşısında sesi soğuk çıkmıştı "-düşünür müydüm? Benden kurtulabileceğini mi?"

Gözleri parladı ama dudağını ısırdı. "Hayır. Ama bana böyle söylüyorsun." Yumuşak bir suçlama gibi geldi.

Onu sertçe öptü, kararlılığını ona akıttı, kendisini pençesine alan aynı saplantıyı -ya da her ne haltsa; artık farkına bile varmıyordu- ona da bulaştırdı.

Ona izin verdi, açtı, açtı, kabul etti.

"Ayrılmadan önce kül olacağız," diye mırıldandı onun ağzına karşı. Kızın nefesi kesildi. Onun bu sözleri sevdiğini, değer verdiğini ve kalbine yakın tuttuğunu biliyordu. "Gitmene *asla* izin vermeyeceğim."

Geri çekildi, yanık ve yara izleriyle kararmış parmaklarının arkasını kızın lekesiz, solgun yanağında gezdirdi. "Bunu geçici bir macera olarak düşün."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Neden?" diye sordu, aynı anda hem masum hem de suçlayıcı bir ifadeyle.

"Çünkü kendini keşfetme, iyileşme ve kendi küllerinden doğma yolculuğundasın," diye hatırlattı ona. "Kim olduğunu buluyorsun ve zihnin nihayet geçmişinle yüzleşmeye hazır. Sen duygusal bir yaratıksın, flamma. Kendini bütün ve mutlu hissetmek için tüm bu parçalara ihtiyacın var. Ve ben senin mutlu olmanı seviyorum."

Parmakları boş boş saçlarını okşadı. "Ama ya asla bütün olamazsam? Ya her şeyden sonra boş kalırsam?"

Dainn onun kalçalarını kaldırdı ve yavaşça içine kaydı, gözlerinin geri dönmesini izledi ve tırnaklarının kaslarına battığını, duvarlarının onun etrafında ağladığını hissetti. Bunca zaman sonra bile, içindeki varlığına, piercinglerine, uzunluğuna ve çevresine alışması biraz zaman aldı, onu bağımlısı haline geldiğini bildiği bir şekilde ağzına kadar doldurdu.

"Kendini boş hissediyor musun?" diye sordu, tepkilerini görmek için yüzünü dikkatle izliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ağzı titredi, gözleri yarı kapalı. "Seninle değil." "Benimle asla. Ne olursa olsun, sen asla benimle boş."

Bu kez onu öpen oydu, sözlerinin fiziksel olandan daha fazlasını ifade ettiğini biliyordu, öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıyla yakaladı.

"Seni seviyorum," dedi ona ve kelimeler, sesi, varlığı, beyninin derinliklerine kazınan, sinapslarını ateşleyen, nöronlarını yenilmez hissettiren kimyasallarla dolduran, kaburgalarındaki organı, hissedebileceği aşk dediği duyguya en yakın şeyle, ona tarif ettiği gibi aşkla ekstra sert atmaya zorlayan başka bir çekirdek anı haline geldi.

"Biliyorum," dedi ona her zaman yaptığı gibi, onu yakınında tutarak ve onun kusurlu varlığını anladığını, onun kim olduğunu anladığını ve yine de onu sevdiğini bilerek.

Sonra onun içinde hareket etmeye başladı, öpüşmelerini derinleştirdi, hem onun tadının hem de anısının tadını çıkardı, birlikte geçirdikleri zamanın azaldığını biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chapter 2

Amara, Tenebrae City

ANNE OLMAK YORUCUYDU. Mafya karısı olurken anne olmak daha da *yorucuydu.*

Tempest, hayatının ışığı, kalbinin neşesi, ruhunun gücü, bir canavarın ciğerlerine sahipti. Amara onu seviyordu ama Tanrım, Tempest adının hakkını veriyordu ve daha bir yaşındaydı. Tanrı onları büyüdüğünde korusun. O ve Dante, ilk çocuklarının diş çıkarmasının ve onları saatlerce ayakta tutmasının ötesinde nedenlerden dolayı yorgundular.

Amara yeni rehabilitasyon merkezine girerken boynunu kırdı ve o sabah topuklu ayakkabı yerine düz ayakkabı giydiği için sağduyusuna teşekkür etti. Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde yataktan kalkacak gücü bile yoktu. Bebekleriyle ilgilenirken fazladan birkaç değerli dakika uyumasına izin veren harika, düşünceli kocası ve torununu idare etme konusunda gerçek bir uzman olan annesi sayesinde Amara bir haftadır ilk kez evden çıkarken kendini biraz rahatlamış hissetti.

Şehirde hava yavaş yavaş değişmeye başlamış, yemyeşil tepeler serin mevsimle birlikte daha paslı ve turuncu bir renge bürünmüştü. Şık blazer ceketini - hamilelik sonrası daha şehvetli olan vücuduna eski kıyafetlerinden daha iyi oturan yeni ceketlerinden birini - üzerine geçiren Amara, şehrin birkaç mil dışında, evi olarak adlandırdığı Maroni yerleşkesinden çok da uzakta olmayan rehabilitasyon merkezinin büyük ve yeni yerleşkesine girdi.

Kafasında New Haven olarak adlandırdığı yeni merkez, başladıktan sadece bir yıl sonra, birkaç hafta önce açılmıştı. Dante'nin bu proje için imzaladığı Maroni ailesine *ait* -artık onun *soyadıydı*, zaman zaman kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu- büyük bir mülk üzerine inşa edilmişti. Bir gün çok daha büyük bir şey olmasını umduğu şey için iyi bir başlangıçtı. Şimdilik, yerleşkede uygun güvenlik tarafından yönetilen üç bina vardı. İkisi, büyük olasılıkla Sendika tarafından işletilen insan ticareti çetesinin pençesinden kurtarılan çocukların barınması içindi. Bir bina ise sınıflar, yemek ve psikologlar, öğretmenler ve yöneticilerden oluşan personel ofisleri içindi. Nispeten çok daha küçük bir operasyondu, ancak ihtiyaç ölçek değil hızdı ve Outfit patronunun karısı olmak sayesinde, işleri daha hızlı bir zaman çizelgesinde halletmek bir avantajdı.

Tüm tasarımları bizzat denetlemiş ve onu sıfırdan inşa eden ekiple birlikte çalışmıştı; bu onun ve sevdiği herkesin kalbine yakın bir tutku projesiydi.

"Günaydın, Dr. Maroni."

Amara lobide duraklayarak, günlük işlerle ilgilenmesi için yerleşkenin müdürü olarak bizzat işe aldığı orta yaşlı kadın Nellie'yi gördü. Tenebrae'nin yerlisi olan Nellie daha önce yatılı bir erkek okulunda aynı pozisyonda çalışmıştı. Her ne kadar katı ve disiplinli bir havası olsa da, Amara onun içindeki nezaketi hemen hissetmiş ve onun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geçici olarak orada bulunacak çocuklara bakmak için mükemmel bir seçim.

"Günaydın Nellie," diye sıcak bir gülümsemeyle karşıladı Amara onu. "Üzgünüm, bir haftadır yoktum. Tempest diş çıkarıyordu ve yakında ilk doğum günü geliyor. En hafif tabiriyle telaşlıydı. Neler kaçırdım? Bana bir özet geç lütfen."

Nellie ellerini gri gömleğinin üzerine bastırdı, Amara onun uzun uzun konuşmadan önce alışkanlıkla yaptığı bir şey olduğunu fark etmişti. Çocukların kendilerini evlerinde hissetmeleri için tüm personelin kıyafetlerini gündelik tutmuşlardı.

"Son grubu da sayarsak, şu anda yaşları dört ila on dört arasında değişen toplam otuz altı çocuğumuz var," diye konuşmaya başladı Nellie lobide yürürken. "Hepsi haftada bir kez üç kurum içi terapistle görüşüyor ve hepsi haftada üç ila beş kez gruplar halinde farklı derslere katılıyor. Özellikle hafta sonları sinemaya gitmekten çok memnunlar. Bazıları açık havaya çıkmaya başladı. Oyun odası da hazır. Açmadan önce bir kez gözden geçirmenizi bekliyoruz."

Amara tüm bilgileri aldı ve üç binaya da açılan geniş açık alana girerek etrafına bakındı. Çocuklar, çoğunlukla da erkekler, etrafta koşuşturup yakalamaca oynuyorlardı. Ne yazık ki, aradıkları bir yıl içinde şimdiye kadar hiç kız çocuğu bulamamışlardı, sadece kurtardıkları erkek çocukları vardı. Bazıları çimlerin üzerinde oturmuş, güneşin tadını çıkarıyordu. Amara'nın bizzat işe aldığı ve Dante'nin incelediği bazı bakıcılar herkesin güvende olduğundan emin olmak için göz kulak oluyordu. Hafta sonuydu ve hafta sonları ders ya da seans yoktu. Sadece filmler ve çocukların kendileri olmalarına izin veriliyordu. Bu manzara, kendisi de bir anne olmadan asla düşünemeyeceği bir şekilde kalbini ısıttı. Bir çocuğu sevmek ve bir çocuğu kaybetmek, her iki deneyim de onu içten içe değiştirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Amara temiz havayı içine çekti ve kendini o ana sabitledi.

"Dedektif aradı," diye devam etti Nellie çocuklara bakarken. Neredeyse beş yaşında olan iki küçük çocuk çimlerin üzerinde güreşiyor, bir yandan da gülüyorlardı; sesleri rüzgârda güzel çanlar gibi tınlıyordu.

"Herhangi bir gelişme var mı?" Amara kendisine sırıtan küçük bir çocuğa el sallayarak sordu. Çocukların hepsi onu tanıyordu. Diğer doktorları onlarla tanıştırmadan önce onlarla ilk konuşan oydu. Bazı günler onlara şeker alırdı ve bu yüzden çoğunun onu daha çok sevdiğini biliyordu. Ama umurunda değildi. Onların gözdesi olmak hoşuna gidiyordu, onu gördüklerinde gözlerinin parlaması hoşuna gidiyordu. Bu çok saf, çok değerliydi ve gözlerindeki bu ışığı lekelemeye ve mahvetmeye çalışan canavarlar olduğu gerçeğini aklına sığdıramıyordu.

Nellie ona, "Çocukların ailesinden üç kişinin izini sürmüşler," dedi. "İkisi kayıp ihbarında bulunmuş ama biri bulunmamış. Dedektif bunu araştırıyor ama şimdilik aileler burada olur olmaz çocukları almaya gelecekler. Büyük ihtimalle yarın."

Amara başını salladı. Sevdiklerini kaybeden ailelerin onlarla yeniden bir araya geldiğini düşünmek kalbini mutlu ediyordu. Sevdiği insanlardan ayrı kalmanın nasıl bir his olduğunu ilk elden biliyordu. Ama daha da kötüsü, Tristan'da şahit olduğu gibi, sevdiklerini hiçbir cevap alamadan kaybeden birine ne yaptığını da biliyordu. Ve ne zaman bir aile bebeklerini almaya gelse, bir gün, er ya da geç, hepsinin yeniden bir araya geleceğine ve sevgiyle onarılacağına, zamanın ve mesafenin açtığı yaraların iyileşeceğine dair kalbindeki inancı tazeliyordu.

"Lütfen sorunsuz geçtiğinden emin olun," diye yanıtladı Amara. Gerçi buna gerek yoktu. Nellie sadece işinde iyi değildi; bu çocuklara karşı tutkulu ve korumacıydı. Bu, Amara'nın onun hakkında çok saygı duyduğu bir şeydi. Başlangıçta, ne zaman bir aile gelse, Amara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

orada olmak istiyordu. Ancak yeni bir anne ve eş olmak ile merkezi çalışır hale getirmek arasında gidip gelmek onu zorlamaya başlamıştı ve Nellie devreye girmişti. Amara, Nellie bir şeylerin ters gittiğini hissederse, aileler gelse bile, Amara ya da Dante'yi aramadan çocuğun gitmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Burada neyin tehlikede olduğunu biliyordu ve bu yüzden Amara işleri yürütme konusunda ona güvenebileceğini hissetti.

"Dr. Amara!" diye bağıran küçük bir çocuk, tepenin hafif eğiminden aşağıya doğru o kadar hızlı koşuyordu ki, heyecanından Amara'ya çarptı. Amara nefesinin kesildiğini hissetti ve kendini sabitleyerek yedi yaşındaki çocuğu küçük poposunun üzerine düşmeden önce dik tuttu.

"Sakin ol Lex," diye azarladı onu yumuşamadan önce. Ona karşı bir zaafı vardı. Burada bağ kurduğu ilk çocuklardan biriydi, buldukları ilk gruptan geriye kalan tek çocuktu. Xander'la birlikte gruptaydı ve Xander her şeyden çok bir aile olmuş ve diğer tüm çocuklar sonunda evlerine dönmüş olsa da, Lex geride ailesi olmadan kalan tek kişiydi. O bir yetimdi, ailesi bir kazada ölmüştü. Geçen yıl vefat eden ve onu savunmasız bırakan büyükannesi tarafından büyütülmüştü. Hikâyesi, o ilk gruptan geriye kalan tek kişi olması ve diğer tüm çocukların alınıp götürüldüğünü görmüş olması Amara'yı ona karşı diğerlerinden daha fazla yumuşatmıştı. Lex özel bir kalbi olan değerli bir çocuktu. Ailesinin öldüğünü, dışarıda onun için kimsenin olmadığını biliyordu. Amara'nın seanslarından bildiği dehşet verici olaylara maruz kalmıştı ama yine de çocuğun yüzünde bulaşıcı bir gülümseme ve yanardöner bir kalp vardı. Amara onu Xander'ı sevdiği gibi seviyordu.

Lafı açılmışken.

"Xander'la konuşabilir miyim, lütfen?" Lex tam zamanında sormuştu; kara gözleri ve siyah saçları sağlıkla parlıyor, sevimli ve yalvaran bir tavırla ona bakıyordu. Bu, onun her ziyarete gelişinde yaptığı bir şeydi. Çocuklar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

telefon kullanmalarına izin verilmiyordu, bu yüzden onu aradı. Xander'ın arkadaşlarıyla birlikte olduğunu bildiğinden, arkadaşıyla konuşabilmek için ondan kendisini aramasını istedi. Çok sevimliydi.

"Madem bu kadar nazikçe sordun," diye gülümsedi Amara ve telefonunu çıkarıp bu genç çocuk sayesinde en sık arananlar listesinde yer alan bir numarayı çevirdi.

Telefon açılmadan önce iki kez çaldı.

"Merhaba," diye konuştu genç, sessiz ses. Xander bir muammaydı, ki bu bir çocuk hakkında söyleyeceğini düşündüğü bir şey değildi. Amara, Tristan ve Morana'nın dosyalarına erişimine izin vermesi sayesinde Xander'ın psikolojik değerlendirmelerini görmüştü ve bu onu şaşkına çevirmişti. Geçmişi tam bir muammaydı, doğumuna ya da bulunmadan önceki hayatına dair hiçbir kayıt yoktu. Yaşını tahmin ederek hesaplamışlardı çünkü kaç yaşında olduğunu bilmiyorlardı ve o da hiç söylememişti. Zekâsı alışılmışın dışındaydı, bu da yaşını doğru tahmin etmeyi zorlaştırıyordu ve kişiliği herhangi bir genç çocuğun olması gerekenden daha karanlık, daha kasvetliydi. Her zaman sessiz, her zaman saygılı ama her zaman gözlemciydi. Ve bu sadece onun spektrumda olmasından kaynaklanmıyordu. Amara, psikolog sezgilerinin ona söylediğine göre, hepsinin bildiğinden daha fazlası olduğunu biliyordu. Hepsinin iyiliği için, bunun kapılarına tehlike getirebilecek bir şey olmamasını umuyordu.

"Merhaba Xander. Ben Amara."

"Biliyorum," dedi çocuk aynı monoton ses tonuyla. "İletişim bilgileriniz bende kayıtlı."

Tabii ki aradı. Onu haftada üç kez arıyordu. Morana ona kendine ait bir telefon vermişti, böylece istediği zaman onları arayabilecekti. Morana onun geçmişi hakkında endişeli olsa da, zekasına derin bir saygı duyuyor ve bu yüzden onu şımartmayı reddediyordu. Tristan bu konuda... yani, *Tristan* gibiydi.

Amara, "Lex seninle konuşmak istiyor," diye söze başladı ve Lex telefonu almak için elini kaldırdı. Amara kıkırdayarak telefonu çocuğa uzattı ve onun birkaç adım uzaklaşmasını izledi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arkadaşıyla özel olarak konuşmak için kenara çekildi. "Selam, Xan! Nasılsın? Beni özledin mi? Sana bu yeni şeyden bahsetmeliyim..." açıklığın sonuna doğru yürüyüp çimlere otururken sesi kesildi. Bu onun birkaç günde bir yaptığı bir şeydi ve Amara onun hakkında ne bildiğini bildiği için buna izin verdi. İki çocuğun bu kadar genç yaşta kendi koşullarında kurdukları bağda güzel bir şey vardı ve Amara bunu geliştirmek istedi ve zaman geçtikçe Dante ve Tristan'ınki gibi organik, güçlü bir arkadaşlığa dönüşmesini umdu. İnsanın yanında gerçek bir dostunun olması, özellikle de zor zamanlarda çok fark yaratabilirdi. Bunu deneyimlerinden biliyordu ve bu yüzden çocukların bunu besleyebilmelerini diliyordu.

Arkadaşlarını düşününce yüreği burkuldu. En yakın ve en eski arkadaşlarından biri olan Vin neredeyse bir yıldır Sendika'da gizli görevdeydi. Fırsat buldukça Dante'ye güncellemeler gönderiyordu ama Amara onu çok özlüyordu, özellikle de bir süredir sessizleştiğinden beri. Sadece onun bu durumdan yara almadan ve zarar görmeden çıkmasını umuyordu ama çıksa bile, uzun zaman önce kendisine yardım ettiği gibi onu iyileştirmeye yardım edecekti. Bileklerinde, bileziklerinin altına gizlenmiş yara izleri, geçmişinin çirkin hatırasıyla karıncalanıyordu.

Silkelenerek Lex'in telefonda çimleri karıştırırken konuşmasını ve Nellie'ye onu sormasını izledi. "O nasıl?"

"Şaşırtıcı derecede iyi," diye yanıtladı Nellie. "Çok terbiyeli ve etrafındakilerin de terbiyeli olmasını sağlıyor. Bir tür barış bekçisi haline geldi. Kavgaları ayırıyor ve herkesin moralini yüksek tutuyor. Çocuklar bir şeye ihtiyaç duyduklarında ona gidiyorlar."

"O bir lider," diye düşündü Amara, çocuğun konuşmasını dikkatle izlerken.

Nellie başını salladı. "Dr. Armstrong ya numara yaptığını ya da bastırdığını düşünüyor ama bunu söylemek için henüz çok erken. Kesin bir değerlendirme yapmak için daha fazla zamana ihtiyacı var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Amara bunu anlıyordu. Genel olarak bile zor olabilirdi ama özellikle çocuklar söz konusu olduğunda. Herhangi bir teşhis koymadan önce zaman ayırmak ve emin olmak önemliydi, aksi takdirde riskler çok büyük olurdu ve çocuğun tüm hayatını etkileyebilir ya da daha kötüsü travmalarını artırabilirdi. Lex'in yaşadığı deneyimleri yaşayan her çocuğun bilinçli ya da bilinçsiz olarak beyninde bir yük taşıdığını ve uygun bakım sağlanmadığı takdirde bu yükün bazıları son derece tehlikeli olmak üzere çeşitli şekillerde ortaya çıkabileceğini biliyordu.

"Lütfen onu yakından takip edin," diye talimat verdi Nellie'ye. "Onda herhangi bir davranış değişikliği olup olmadığını bilmek istiyorum."

Olmamasını umuyordu, en azından olumsuz olmamasını. Küçük çocuğun iyi olmasını, sevgi ve neşe dolu muhteşem bir hayat yaşamasını istiyordu ve bunu yaşamasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Diğer birkaç çocuk da ona selam verdi ya da el salladı ve Amara küçük yerleşkeye, tek bir kötü varlığın etkilediği küçük hayatlara baktı.

Sendika hakkında pek bir şey bilmiyorlardı. Aslında Morana hayatlarının bir parçası olana kadar hiçbirinin örgütten haberi bile yoktu. Tristan ve Morana bir araya geldiklerinde, Azrail ve Gölge Adam'ın da yardımıyla Pandora'nın kutusu açılmış ve onları Sendika'ya maruz bırakmış gibiydi. Örgüt onlarca yıldır aktif olsa da, kendi travması onlar tarafından kışkırtılmış ve onlar için çalışan biyolojik babası tarafından infaz edilmiş olsa da, hepsinin onlardan haberdar olması daha yeni olmuştu.

Bu girişimde çok fazla bilinmeyen vardı, hakkında hiçbir şey bilmedikleri şeyler.

Gölge Adam olduğundan emin oldukları Morana'nın havaalanındaki adamı ise çok şey biliyor ama pek bir şey paylaşmıyor gibiydi. Amara onun son oyununun ne olduğunu merak ediyordu. Onlarla oynayan bir narsist miydi yoksa karanlıkta çalışan bir kanunsuz muydu? Güce aç bir oyun muydu yoksa bir şeyden mi besleniyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başka? Düşman mıydı yoksa müttefik mi? O neydi ki herkesin korktuğu şeytani bir örgüt ondan dehşete düşmüştü? Daha büyük bir kötü müydü yoksa daha küçük mü? Canavarları bu kadar korkutuyorsa nasıl daha küçük olabilirdi? O da bir bilinmeyen olmasına rağmen, onun hakkında içgüdüsel bir his vardı. Şimdiye kadar onlara yardım etmiş, hatta Morana'nın ve Zephyr'in hayatını kurtarmış ve onları ilk çocuk grubuna götürmüştü. Ancak gruplarında onunla uzun uzun konuşan tek kişi olan Alfa, onun kim olduğu ya da ne istediği hakkında en ufak bir fikre sahip değildi. '

"*Şifreli orospu* çocuğu" tek gözlü kayınbiraderinin tam olarak kullandığı kelimelerdi. Amara onun hakkında ne düşüneceğinden emin değildi ama öğrendikçe hedef odaklı biri olduğundan daha da emin oluyordu. Psikolojik açıdan büyüleyici bir çalışma gibi görünüyordu ve çok akademik bir şekilde, motivasyonlarını ve ruhunu daha iyi anlamak için onunla konuşabilmeyi diledi.

Lex elinde telefonla ona doğru koşarak düşüncelerini dağıttı.

"Sohbetin iyi geçti mi?" diye sordu, telefonu aldı, rastgele bir e-posta bildirimine tıkladı ve silmeden önce bunun bir spam bağlantısı olduğunu fark etti.

"Evet," diye heyecanlandı genç çocuk. "Evlat edinileceğini düşünüyor."

Amara kaşlarının yukarı kalktığını hissetti. Çocuk neredeyse evlat edinilmişti. Morana'nın yasal evrakları incelediğini biliyordu, ki Xander'ın kayıtları olmadan bu biraz zordu. Bunu biliyordu çünkü Morana geçen gece Zephyr ile yaptıkları grup video görüşmesinde ona bundan bahsetmişti. İki kadın arasında biraz gerginlik olsa da -Morana kendi kimliğiyle boğuşuyor ve Zenith'in ölümünden dolayı kendini suçlu hissediyor, Zephyr ise dünyalarındaki karanlıkla boğuşuyor ve kız kardeşini kaybetmenin yasını tutuyordu- Amara grup görüşmelerini her gece yapmaya başlamıştı. Her iki kadının da iyileşmeye ihtiyacı vardı ve bu tek başlarına gerçekleşemezdi. Hepsinin birbirine ihtiyacı vardı, özellikle de Gölge Adam tarafından önceden uyarıldığı gibi işler daha da kötüye gidecekse. Amara

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Bu konuda mantıklı olmaktan çok duygusal olan diğerlerinin şaşkınlığına rağmen onun sözüne inanmaya istekliydi. Ama hiçbirinin bilmediği bir şey biliyordu ve şimdiye kadar onları yanlış yönlendirmemişti. Bu yüzden kızları bir arada tutmayı kendine görev edinmişti. Gerginlik azalacaktı ama hepsinin ayağa kalkması ve bunu birlikte atlatması gerekiyordu.

Ama bu onu şu noktaya getirdi: Xander evlat edinme olayını nereden biliyordu? Çünkü Morana'nın bu konuyu henüz onunla konuşmadığını biliyordu.

"Neden böyle düşünüyor?" Amara soruyu dile getirdi.

Lex omuz silkti. "Söylemedi. Sadece bu konuda mutlu."

Çok ilginç.

Başka bir çocuk Lex'i çağırdı ve o da "Teşekkürler Dr. Maroni!" diyerek koşarak uzaklaştı.

Amara onun gidişini izledi, zihni bir şeyleri anlamaya çalışıyor ama her seferinde duvara çarpıyordu. Tüm cevapların kendisinde olmasını diledi. Tüm sorulara bir son vermek için Gölge Adam'ı sorgulayabilmeyi diledi. Neler olup bittiğini anlamak için Vin'le konuşabilmeyi diledi.

Amara çocukların etrafında dolaşarak onları kontrol ediyor ve bir gün hepsinin iyileşmesini diliyordu. Daha karanlık bir yanı ise gelecekte bir gün suçluların hak ettikleri acı dolu ölümlerle ölmelerini diledi.

Sadece umut edebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHAPTER 3

ALPHA, LOS FORTIS

"HECTOR ÖLDÜ," dedi VICTOR, ikinci komutanı, sesinde zerre kadar pişmanlık olmadan.

Alfa ofisindeki sandalyesinden onu inceledi ve herhangi bir çatlak olup olmadığına baktı. Güveni artık temkinli olamayacağı kadar derinden sarsılmıştı. Bir zamanlar en iyi arkadaşı ve sağ kolu olarak gördüğü Hector, ona bir insanın ihanete uğrayabileceği en kötü şekilde ihanet etmişti. Ve hepsi güç içindi. Gücün insanları canavara dönüştürdüğünü herkesten iyi biliyordu ama arkadaşının da öyle olacağını hiç tahmin etmemişti. Onu kör edip işkence etmekle, hafızasını ve benlik duygusunu kaybetmesine neden olmakla kalmamış, onun savunmasız durumundan faydalanarak yıllarca yanına enjekte etmişti. Alfa gerçekten de kısmen kördü çünkü nasıl olmuştu da onun gerçek yüzünü hiç görmemişti? Hector sadece Alfa'nın hayatını korumaya adadığı kadınlara, tıpkı annesi gibi kadınlara saldırıp onları öldürmekle kalmamış, aynı zamanda Sendika için bir piyon haline gelmişti. Alfa'nın adını öylesine duyduğu ama asla bulaşmak istemediği, küçük gökkuşağı yüzünden şimdi uğraşmak zorunda kaldığı o lanet olası örgüt.

Küçük gökkuşağı, kız kardeşi kollarında öldüğünde renklerini kaybetmişti.

Zenith, Zephyr'in kız kardeşi olmasına rağmen, Sendika'dan kaçmış, saklanmış ve daha küçükken De La Vega'lar tarafından evlat edinilmişti. Zephyr'i bulmadan önce, kâr amacı gütmeyen kuruluşlardan birinde yaptığı özverili çalışmalar sayesinde onunla birkaç kez tanışan Alpha, onun sıra dışı, zeki ve güzel bir kadın olduğunu biliyordu. Dünya onsuz daha kötü bir yerdi ve tüm bunların adaletsizliği onu her gün rahatsız ediyordu.

Siktiğimin Hector'u.

"Nasıl?" diye sordu Victor'a, Hector'un kardeşi ve muhtemelen onun tarafından Alfa'dan daha fazla ihanete uğramış hisseden tek kişi. Her iki kardeş de uzun zamandır onunla birlikteydi ve Alfa Victor'un da bir hain olabileceğine inanmak istemiyordu, özellikle de diğer adamın kardeşini bulmak için ava çıktığını gördükten sonra. Dahası, Alfa onu da kaybetmeyi göze alamazdı, Hector'un halkı içindeki destekçilerini ve müttefiklerini ayıkladıktan sonra, şimdi sadece bir avuç kaldı. Los Fortis imparatorluğunu aşılmaz bir kale olarak yeniden inşa edebilmeleri ve yeniden yapılandırabilmeleri için Victor'un doğru olmasına ihtiyacı vardı. Üvey kardeşi Dante'nin Tenebrae Outfit'te yaptığı gibi nesiller boyu sürecek bir miras lüksüne sahip değildi. Sahip olduğu her şeyi sıfırdan, topraktan gökyüzüne doğru inşa etmiş, yoksulluk içinde bir fakirden güç sahibi bir hükümdara yükselmişti.

"Yakılmış. Kundaklama," diye cevap verdi Victor, elleri arkasında, kasvetli bir tavırla duruyordu. Cam pencerelerden gelen sessiz gün ışığı onun katı halini gösteriyordu. Çenesini sıkması dışında hiçbir şey hoşnutsuzluğunu göstermiyordu.

"Ne zaman?" Alfa kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyede arkasına yaslandı.

"Söylemesi zor," diye yanıtladı Victor. "Adli tabibin raporunu bekliyorum. Ama son yirmi dört saat içinde öldüğünü tahmin ediyorlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O olduğundan emin miyiz?" Alfa, Hector'un ne kadar kurnaz olabileceğini biliyordu. Şimdi, Sendika'da edindiği bağlantılarla, ölü numarası yapmak onun için çocuk oyuncağı olabilirdi. Dante iki kez ölü numarası yapmıştı ve Hector çok daha kurnazdı.

Victor tereddüt etti. "Ceset tamamen yanmıştı. Bulunduğu depo da öyle. Ama diş kayıtları eşleşiyor. Bunu kendim doğruladım."

Alfa onu düşündü, bir an için bu konu üzerinde kafa yordu. "Bu senin için sorun olur mu?"

Sadece bir çene sıkma.

Alfa iç çekti. "Otur," diyerek karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Konuş benimle."

Victor oturmadan önce kollarını gevşeterek yanlarına bıraktı. Aralarındaki masa eskisinden daha büyüktü ve Alfa bir gün bu mesafeyi tekrar aşabileceklerini umuyordu. Diğer adam kardeşinin yanında her zaman daha sessiz olmuştu ama şimdi Alfa'nın onu duymaya ve cesaretine güvenmeye ihtiyacı vardı, kafasının içinde neler olup bittiğini merak etmeye değil.

Anlaşılan Victor da aynı fikirdeydi çünkü konuşmaya başladı. "Dürüst olmak gerekirse çok kızgınım. Onu kendim bulmak istedim. Onu sorgulamak ve sonra da kendim öldürmek istedim. Başka biri ona daha hızlı ulaştığı için kızgınım. Tek iyi şey, bir süre işkence görmüş olması." Alfa'nın her şeyi anlamasına izin vererek durakladı. "Birisi onu Gladestone'daki depoda bir süre esir tutmuş, tam olarak ne kadar sürdüğünü söyleyemem. İşkence görmüş ve yangın başladığında hayattaymış. Bu bana başka birinin onu bizden daha çok istediğini söylüyor. Sendika'dan biri olabilir mi?"

"Belki," diye düşündü Alfa, önsezisini şimdilik kendine saklayarak. Eğer içgüdüsü doğruysa, bunun Gölge Adam olması gerektiğini biliyordu. Alfa'ya bir süredir Hector'u takip ettiğini ve avladığını açıkça söylemişti ve gizemli adamın belirli bir çalışma yöntemi olmasa da, daha önce başarılı bir şekilde kundakçılık yapmıştı. Aslına bakılırsa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alfa onun hakkında çok az şey bulabilmişti, geçmişte bildiği tek şey bir tür yetimhanede çıkardığı büyük bir yangındı. Ayrıntılarla ilgili hiçbir bilgi yoktu, hiçbir yerde mevcut değildi ama yakında onunla buluşmaya gelecek bir kaynağı vardı. Karısını kurtardığı için adama borçlu olsa da, yapacağı son şey olsa da ajandasını bulacaktı.

Victor tekrar ayağa kalktı, kollarını masaya dayadı, koyu renk gözleri dikkatle bakıyordu. "Kardeşimin yaptığı şeyin aramızda her zaman bir yara olarak kalacağını biliyorum. Bu benim taşımam gereken bir yük. Ama sana söz veriyorum Alfa," sesindeki inanç derindi, "güvenine ihanet etmeden önce öleceğim. Şimdi onun borcunu temizlemeliyim, onun adı benim adımı lekeleyecek. Bunu temizlemek için hayatımı seninle birlikte harcayacağım."

Cevap veremeden küçük bir hıçkırık Victor'un çerçevesinin arkasındaki kapıya bakmasına neden oldu.

Güzel karısı orada duruyordu, üzerinde ona ait *olmayan* koyu renk bir kot pantolon ve bej bir bluz vardı, saçları asla yeniden boyatmaya fırsat bulamadığı aynı hüzünlü mavi renkteydi, gözleri buğuluydu ve Victor'a kilitlenmişti. Zephyr her zaman ağlayan biriydi, her an gözleri yaşarırdı ama nedense son birkaç haftadır bu durum daha da kötüleşmişti çünkü artık pek ağlamıyordu. Sanki içindeki bir şey gözyaşlarını dondurmuş, daha seyrek hale getirmişti ve onun ağlamasından ne kadar nefret ediyorsa, ağlamamasından o kadar nefret ediyordu. En azından o ağladığında, dünyada her şeyin yolunda olduğunu biliyordu. Şu anda onların dünyasında hiçbir şey yolunda görünmüyordu.

Uzun zaman sonra onun gözlerinin buğulandığını görmek göğsünde bir şeylerin hafiflemesine, kalbinin güm güm atmasına neden oldu ve sözünü kesmemesinin tek nedeni de buydu.

"Ah, Victor," diye fısıldadı, onun ofisine girdi ve doğruca diğer adama gitti. Alfa onunla arasındaki bağdan ne kadar nefret etse de, bir parçasının onun kabuğundan çıkmasına sevindiğini inkâr edemezdi. Victor her zaman tüm adamları arasında Zephyr'e en yakın olan, onun güvenliğinden doğrudan sorumlu olan kişi olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

onun gözetimi altında zarar görmüş ve incinmiş olması ona ağır geliyordu. Öz kardeşinin yanında gardını düşürdüğü için soğukkanlılığını kaybetmişti.

Alfa, Zephyr'in Victor'un yanında durup elini koluna koyarak onu sıkmasını izledi. "Olanlardan sen sorumlu değilsin Victor. Başkasının suçunu kendi omuzlarına alma. Taşıman gereken yeterince yük var."

Alfa, Victor'un yutkunurken boğazının düğümlendiğini gördü, muhtemelen affedilmesinden dolayı duygulanmıştı. Alfa bunu anlayabiliyordu. O da Victor'u çok kolay affetmişti, sanki hatalar üzerinde durmak onun için mümkün değilmiş gibi. Bu minik, kıvrımlı yaşam topunun kalbinde o kadar çok bağışlayıcılık ve sevgi vardı ki, onun bu sevgiden patlamamasına hayret etti. Kederliyken bile zarafeti biliyordu. Alfa ona daha fazla aşık olabileceğini düşünmüyordu ama o her gün yanıldığını kanıtlıyor, farkında bile olmadan onu daha da derinlere çekiyordu.

Arkadaşının kolunu bir kez daha sıktı ve Alfa iri yarı, ölümcül adamın daha önce görmediği ölçüde yumuşamasını izledi.

Kahretsin, o

büyülüydü. Ve *onun*.

"Buraya gel, gökkuşağı," diye konuştu, sesi amaçladığından daha boğuk çıkmıştı.

Zephyr ona döndü ve masanın etrafından dolaşarak artık onlar için normal hale geldiği üzere kucağına oturdu. Adamlarından hiçbiri artık buna gözünü bile kırpmıyordu. Aslında cenazeden sonra Zephyr'in etrafını daha da korumacı bir şekilde sarmışlar, onu bir şekilde garip ailelerine kabul etmişlerdi. Zephyr işinden ayrılmış ve birkaç günlüğüne evde köpeklerle birlikte kilitli kalmıştı. Annesi ondan boşanmasını istemiş, o da reddetmiş ve bu durum Zephyr'e daha fazla zarar veren bir çatlağa neden olmuştu. Herkes onun yavaş yavaş depresyona girdiğini görmüştü. Alfa onu bu durumdan çıkarmaya çalışmış ama işe yaramamıştı. Ve bir şekilde, onu şaşırtacak şekilde, adamları devreye girmişti. Onu sadece kontrol etmek için ziyaret etmişler ve ofiste evrak işleriyle uğraştığı bilgisini sinsice vermişlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hector ve müttefiklerinin dışarıda olması şirketi zor durumda bırakmıştı, bu doğruydu ama ihtiyaç duydukları her türlü yardımı alabilirlerdi. Ancak, sırf onu dışarı çıkarmak için çaresizmiş gibi davranmışlardı.

Okumakta zorlandığını bilen Zephyr tereddüt bile etmedi ve her gün ofise gelmeye başladı.

Ve yardımcı oldu.

Çalışmak, dışarı çıkmak, başkalarıyla etkileşimde bulunmak, bunların hepsi biraz yardımcı oldu. Tüm evrak işlerini üstlenmiş, her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için birkaç adamıyla birlikte çalışmış, hem müşterilerle hem de kadınlarla iletişime geçmiş, e-postalar yazmış ve herkesin sorun için başvurduğu kişi olmuştu. Eski hayatını geride bırakarak yeni işiyle dikkatini dağıtmaya çalıştığını biliyordu ve bunun için onu suçlamıyordu. Adamları onun için ofiste pencerelere ve dışarıdaki uçsuz bucaksız manzaraya bakan daha küçük bir masa ve sandalye ayırmışlardı. Öğle yemeğini sokağın aşağısındaki en sevdiği yerden getirmişlerdi. Bardaklarının her zaman istediği içecekle dolu olmasını sağlıyorlardı. Bir şey istediğinde sadece söylemesi yeterliydi ve o da alırdı. Adamları, ona olan sadakatlerinden dolayı kalanlar, ona tapıyorlardı. Hepsi acı çekmiş ve hayatın en kötü yanlarını görmüştü ve bir şekilde, hep birlikte onu yeniden neşeli ve mutlu kılmayı görev edinmişlerdi.

Alfa bunu hem seviyor hem de nefret ediyordu. Olması gerektiği gibi çok sevilmesini ve tapılmasını seviyordu ama hepsi ona her şeyden çok küçük bir kız kardeş gibi davransa da, ona gösterilen tüm erkek ilgisinden nefret ediyordu. Bu yüzden onun kucağına oturması nefes almasını kolaylaştırdı.

Bir elini kızın kalçasına koydu, onun hoşlandığını bildiği bir şekilde yumuşakça okşadı, onu yumuşatırken bedeninde rahatladığını hissetti.

"Hector öldü," dedi Alfa ona, onun kaskatı kesildiğini hissederek. Bir zamanlar arkadaş olarak gördüğü bu adam onu çok derinden yaralamıştı. Ona on yıl boyunca sevdiği adamı kaybettirmiş, sonra da sonsuza dek sevdiği kız kardeşini kaybetmesine neden olmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ela gözleri ona dönmüştü, gözlerinde daha önce görmediği bir sertlik vardı. "Acı çekti mi?"

Alfa başını salladı ve kız ona doğru nefes verdi. "Güzel. Onu acı çektirerek öldüren kişi için Tanrı'ya şükürler olsun."

Onun için acımasız bir ölüm dilemiş olması çok şey ifade ediyordu. Onu rahat bıraktı ve tekrar Victor'a baktı. "Yeni bulgulardan beni haberdar et. Her şeyi bilmek istiyorum."

Victor başını salladı ve arkasını dönüp ofisten ayrıldı.

Alfa hafifçe gevşeyerek kollarındaki kadına odaklandı. "Nasılsın gökkuşağı?"

Zephyr omuz silkti.

"Konuş benimle bebeğim," diye yumuşak bir sesle onu teşvik etti, onunla iletişim kurmasını, ona neler olduğunu anlatmasını istiyordu çünkü lanet olsun, zihin okuyucu değildi ve beyninde neler olup bittiğini bilmezse ona yardım edemezdi.

Parmağındaki yüzüğe baktı, ona fazla düşünmeden aldığı ama bir şekilde onun için mükemmel olan yüzüğe. O da yüzüğe baktı ve onunla evlendiğine pişman olduğu günler olup olmadığını merak etti. Her ne kadar kız kardeşinin ölümünün onun suçu olmadığını söylemiş olsa da, ailesinin, özellikle de annesinin onu ve hayatlarına dahil olmasını suçladığını biliyordu. Zephyr, Alfa hayatlarında olsa da olmasa da geçmişinin kız kardeşini yakalayacağını bildiğini açıkça belirtmişti. Ve kız kardeşi yüzünden ne olursa olsun bu karanlık dünyaya dahil olacağını açıkça belirtmişti.

Alfa bunların hepsini biliyordu ama bir yanı da onun pişmanlık duyan bir yanı olup olmadığını merak ediyordu. Onun hayatındaki varlığı ona acıdan başka bir şey getirmemişti, ne şimdi ne de on yıl önce. Onun hiçbir suçu olmamasına rağmen önce onun yasını tutmuştu ve şimdi de tüm kalbiyle sevdiği kız kardeşinin yasını tutuyordu. Alfa bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdi, hiç kendi kardeşi olmamıştı. Dante'yle ilişkisi biraz karmaşık olsa da artık iyiydi ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyürken bu bağın derinliğini anlaması için çok geç olmuştu. Ama bunun da ötesinde, karısı şimdi onunla birlikte olmayı seçtiği için eski hayatını ve muhtemelen ailesiyle olan ilişkisini kaybetmenin yasını tutuyordu.

"İyi olacağım," diye konuştu ellerini sıkıca tutarak, onunki yuvarlak, yumuşak ve küçük, onunki kaslı, sert ve büyük. Yine de onunkini tuttu, sıktı, şüpheleri zihninden silecek şekilde ona güven verdi.

Onun yüzüğü boş boş çevirmesini, güneş ışığının vurmasıyla farklı mücevherlerin duvarda renkli yansımalar oluşturmasını izledi.

Bir gece ona, genç bir adamken ona nasıl söz verdiğini anlatmıştı ve bir şekilde, anıları olmasa bile bunu yerine getirmişti. Bazı günler, o büyük hiçlik boşluğunu hatırlayabilmeyi diliyordu. Yirmili yaşlarına kadar bir şeyler hatırlıyordu ama ondan sonrası çok bulanıktı. Onu hatırlamak için neler vermezdi, sadece *onu*, başka hiçbir şeyi olmasa bile. Kim olduğunu, hayallerinin, hedeflerinin, arzularının ne olduğunu hatırlamak istiyordu. Ona karşı kim olduğunu, onun için neler hissettiğini, gençliğin masumiyetiyle saf mı yoksa koşulların çalkantısıyla karanlık mı olduğunu hatırlamak istiyordu. Onu hatırlamak istiyordu, nasıl biri olduğunu, birlikte yaşadıkları hikâyenin sayfalarının onun için değil ama kendisi için varoluştan silindiğini, paylaşamadan tek başına taşıdığı bir yük olduğunu ve bunun onu çaresiz hissettirdiğini. Onunla paylaşmak, hatırlamak, anımsamak, yeniden yaratmak istiyordu.

Bazı günler merak ediyordu. Anılar sahip olduğu bir şey miydi yoksa kaybettiği bir şey mi?

Yüzüğüne dokundu, elini kaldırdı ve bir öpücük kondurdu.

Zephyr'in fiziksel onaylanmaya ihtiyacı vardı. Nedenini bilmiyordu ama dokunmak onu bir şekilde topraklıyordu. Bunu sorgulamadı; sadece vücudunu özgürce kullanmasına izin verdi. Yine de, anlaşılabilir bir şekilde, haftalardır kullanmamıştı. Oysa ona öpücükler vermiş, sarılmıştı ve o da bunları kabul etmişti,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bırakın seksi, bir süredir kendi tarafında herhangi bir dokunuş bile başlatmamıştı. Seks aralarında her zaman inanılmaz bir şey olmuştu; her şeyden önce birbirlerine bağlanmalarına yardımcı olmuştu ve birlikte doyumsuz olmuşlardı. Eğer o başlatırsa, kızın kabul edeceğini biliyordu. Ama onun kabul etmesini değil, katılmasını istiyordu.

Ama onun tereddütlerini, isteksizliğini anladı ve ona ihtiyacı olan boşluğu verdi.

Ama aleti anlamıyordu. Aylarca doyurulduktan sonra ona bağımlı hale gelmişti. Aleti için onun kıvrımlarının kendisine doğru bastırması iyi vakit geçirmek anlamına geliyordu. Alfa gerektiği kadar sabırlı olacaktı ama aletinin de programa ayak uydurmasını diliyordu.

Sikini sikeyim.

Tam olarak değil.

Kahretsin, bunu düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

"Kocacığım?" Zephyr usulca seslendi ve o da sesine odaklanarak kanının azalmasını engellemeye çalıştı. Kahretsin, ona aptalca isimler takmasına bayılıyordu. Onun doğasında var olan o şakacılığı özlemişti.

"Evet, karıcığım?" Onu neşelendirmek umuduyla oyuna devam etti. "Küçük canavarının kıçımı dürttüğünü hissedebiliyorum."

"Küçük mü?" Sesindeki inançsızlık, bugünlerde nadiren rastlanan en güzel sesi, kıkırdamasını tetikledi. Göğsünü on kat daha hafif hissettiren yumuşak, kadınsı bir kıkırdama.

Başını kaldırıp ona baktı, bakışları birbirine kilitlendi, günlerdir sakladığı gamzeleri ona gülümserken ortaya çıktı. "Devasa mı, devasa mı, gargantuan mı?" diye gözlerini devirdi. "Bu daha mı iyi?"

Onu daha sıkı kavradı, bu anı kilitlemek ve onu sonsuza dek böyle mutlu etmek istiyordu. "Sanırım hafızasını kaybetmiş olan sensin, eğer buna *küçüklük* diyorsan."

İçinden bir kahkaha patladı, vücudunu salladı ve durumuna hiç yardımcı olmadı, ama bunu tüm dünyaya değişmezdi. Yumuşak bir şekilde hırladı ve başka bir nöbet onu ele geçirdi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun sesi yüksek ve açıktı, o kadar bulaşıcıydı ki kendi sesinin göğsünden çıktığını hissetti. İkisi de orada oturuyordu, kadın gülüyordu ve adam sırıtıyordu - ne hakkında, ne için, ne yüzünden, bilmiyordu. Umurunda da değildi. Kadın güldü, güldü, güldü, sanki bir baraj patlamıştı ve birden gözlerinden yaşlar boşandı. Aynı şiddetle hıçkırmaya başladı.

"Bilmiyorum-" boynuna doğru hıçkırdı "-bana neler oluyor."

Alfa ona sıkıca sarılmıştı, keşke ona verecek cevapları olsaydı, ne olduğunu ve neden birdenbire değiştiğini anlamaya çalışıyor ama hiçbir şey bulamıyordu. Tipik bir erkek gibi görünmek istemem ama bu davranış ona tamamen tuhaf geliyordu. Yine de sessiz kaldı ve onun hüngür hüngür ağlamasına, haftalardır içinde fokurdayan ne varsa dışarı çıkarmasına izin verdi ve tüm bunlar boyunca ona sarıldı.

Tekrar iyi olacaktı.

Yine ağlamadan gülecekti.

Alfa buna inanmak zorundaydı. Onlar için başka bir seçenek yoktu.

O iyi olacaktı.

İyi olurlar.

Bunun ötesinde bir gökkuşağı olacaktı ya da dünya çok karanlık olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chapter 4

Morana, Shadow Port

Telefonunun çifte bip sesi gözlerini kocaman açmasına neden oldu.

Ay yatak odasına uzun gölgeler düşürüyordu, dolu pencerelerin ardındaki karanlık hâlâ gecenin bir yarısı olduğunun açık bir göstergesiydi.

Morana gözlerini kırpıştırarak neden uyandığını anlamak için zihnini yönlendirdi. Uyurken telefonu tüm bildirimler için susturulmuştu - vurulduktan sonra iyice dinlenmek için yapmaya başladığı bir şeydi bu - biri hariç tüm mesajlar.

Tristan yanı başında derin bir uykuya dalıp sessizce horlarken, beline dolanan ağır, kaslı kolun farkına vararak yan döndü. Bip sesi duyana kadar uyuması ne kadar yorgun olduğunun ve gardının ne kadar düşük olduğunun bir göstergesiydi. Başlangıçta, aynı yatağı paylaşmaya yeni başladıklarında, en ufak bir seste ve onun en hafif hareketinde ayağa kalkmıştı. Hayatı onu tetikte olması için eğitmişti ve bu onu uykusunda bile takip ediyordu - battaniyeyi çekiştirecekti ve uyanacaktı; işemek için kalkacaktı ve uyanacaktı; kollarında dönecekti ve uyanacaktı. Her şey

Tekrar uykuya dalmak için sadece birkaç dakikası vardı ama yine de uyandı.

Ama söylemese de yorgundu. Kız biliyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Yeni bir bilgi almadan geçirdikleri her gün onun küçük parçalarını koparıyordu ve bir parçasının böyle solduğunu görmek onu dehşete düşürse de bunu ona asla söylemedi. Onun yeterince derdi vardı ve ikisi arasında, duygusal çıldırmalarla başa çıkma konusunda ondan daha donanımlı olduğunu biliyordu. Tüm bunların onu korkuttuğuna dair en ufak bir izlenim bile edinirse, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Birlikte olmalarına ve bir süredir birlikte olmalarına rağmen, birbirleri için hala yeniydiler, hala birbirlerini ve kendilerini öğreniyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, bir gün Dante ve Amara'nın paylaştığı anlayış seviyesine ulaşmalarını diledi. Bir parçası, çifti birlikte gördüğünde hafifçe imreniyor, birbirleriyle geçirdikleri uzun yıllara imreniyor, hiçbir engel tanımadan kolayca iletişim kurabilmelerine imreniyordu.

Yine de hiçbir şeyi değiştirmezdi. Tristan, ne kadar kırık dökük, acımasız ve güzel olsa da, ona aitti. Hikâyeleri, diğerlerinden daha kanlı ve karmaşık olsa da, onlarındı. Ve tıpkı tüm gelgitlerden geçtikleri gibi, hepsinden birlikte geçeceklerdi.

Onu rahatsız etmemek için dikkatlice hareket ederek yataktan kalktı ve şifonyerin üzerindeki telefonuna gitti. Telefonu neden şifonyerin üzerindeydi? Çünkü Tristan komodinini kırmıştı. Bu tam olarak doğru değildi. O yardım etmişti. Özellikle coşkulu bir gecede, kapıya doğru sertçe gittiklerinde, kot pantolonu ayak bileklerindeydi ve bacağına kramp girmişti. Böylece onunla birlikte yatağa doğru ilerlemeye başlamış, kot pantolonu ayak bileklerine dolandığı için ayağı takılmış *(ve kollarında kıpır kıpır azgın bir kadın varken kim böyle yürüyebilirdi ki?)* ve ikisi de yere düşmüş, zavallı masayı da yanlarında götürmüşlerdi. *Masa* çatlamıştı ve o da orada, yerde çatlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzündeki ifadeye bakınca karnı ağrımıştı ama hâlâ azgın olduğu için ona sarılmıştı. İlk kez seks yaparken gülmüştü, ilk kez onun içindeyken gamzesi yanağında kalıcı olarak belirmişti.

Anıya gülümseyerek kodu ekranına koydu ve bildirimi açtı, gözleri mesajı taradı. Gülümsemesi azaldı, kalp atışları hızlandı.

"48 saatiniz var, Bayan Vitalio. Ya işinizi yapın ya da fikrimi değiştireceğim. (Dosya ektedir).'

Gölge Adam.

Morana onun gizeminden ne kadar etkilendiyse, zaman zaman da o kadar sinir bozucuydu. Bu saatte ne sikim oynuyordu? Ne için kırk sekiz saat? Onu takip etmek için mi? Ne anlamı vardı ki? Dünyanın dört bir yanındaki farklı IP adreslerinden gelen önceki tüm mesajlarını takip etmişti, bazen takip ederken bile geri dönüyordu. Zekiydi, ama dahası, bulunmak istemiyorsa kimsenin onu bulamayacağı kadar bu karanlık dünyanın derinliklerine dalmıştı. Bunu biliyordu çünkü denemişti ve adam onu rahatsız edici bir şekilde, onun kalibresindeki biri için normal olmayan bir kolaylıkla atlatmıştı.

Ama bu mesaj, daha önce gönderdiklerinden biraz farklıydı. Onlar çok daha belirsiz, çok daha şifreliydi. Bu seferki doğrudan, çok doğrudan. Başka birinin onun gibi davrandığından şüphelenebilirdi ama onun gönülsüz bir tanıdığı olduğu süre boyunca, birinin onun gibi davranmasına *izin verecek* bir tipe benzemiyordu. Peki, bu mesaj neydi? Onun kendisini bulmasını mı istiyordu? Morana ekrana baktı, önceki sohbetlerine göz attı ve çoğunun ipuçlarının peşinde koşan herkesi yönlendirdiğini fark etti. Diğerleri onun hakkında ne düşünürse düşünsün, Morana onu ve verdiği bilgileri göz ardı etmeyecek kadar zekiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Fikrimi değiştireceğim.

Farklı olan buydu. Geçmişte ona ne zaman bir mesaj gönderse, bu koordinatlar ya da sadece birkaç kelimelik bilgi olurdu - sade, basit, doğrudan. Bu mesajdaki son satır zihinsel antenlerini alarma geçirmişti. O son satır mı? Kişiseldi, daha önce mesajlaşmalarında gördüğünden daha insancaydı. Ona gönderdiği şeyle kişisel olarak ilgileniyordu ama tam olarak neyle?

Dosyaya tıkladı ve görüntülenen hatayı gördü. Eke erişmek için dizüstü bilgisayarına ihtiyacı vardı.

Zihnindeki çarklar dönmeye başladığında uykunun son kırıntıları da kayboldu; gözlüklerini taktı ve hızla yatak odasından çıkıp olabildiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden indi. Gecenin derinlikleriydi ve aletlerin alçak uğultusu dışında çatı katındaki her şey sessizdi. Çok sayıdaki pencereden görünen şehir ve deniz manzarası nefesini kesmeyi asla başaramamış, merdivenlerde bir an durup manzaraya hayranlıkla bakmasına neden olmuştu. Bu mülke, sahibinden çok daha önce, özellikle de bu pencereler yüzünden aşık olduğunu itiraf edecek kadar dürüsttü.

Başını kendi kendine sallayarak tekrar aşağı indi ve bir zamanlar kaldığı misafir odasında durup hızla içeri baktı. Xander, kalbinin bir parçası haline gelmiş olan çocuk, ağzı hafifçe açık, battaniyesini bir tarafa atmış, yastığını diğerine sarmış uyuyordu. Xander bu odayı ve mekânı kendisininmiş gibi sahiplenmişti, onun sessiz varlığı Morana'nın evde ve hayatlarında olmasını sevdiği bir şeydi. Morana kendini hiçbir zaman gerçekten bir anne figürü olarak görmemişti - dürüst olmak gerekirse bunun nasıl bir his olduğunu anlayacak bir örneği olmamıştı - ama Xander için çok güçlü bir şeyler hissediyordu. İyi bir anne olarak ilk örneği Amara'nın annesiydi; sadece kendi kızına değil, herkese anne sevgisi aşılıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dante ve Tristan'ın yanı sıra şimdi de Morana ve Xander'ı himayesi altına almıştı. Tempest doğduğundan beri Amara'da bunu daha iyi görmüştü ama rehabilitasyon merkezinde yardım ettiği tüm çocuklarda, özellikle de Xander'ın küçük arkadaşı Lex'te daha da iyi görmüştü. Morana bebeğinin böyle bir arkadaşı olduğunu bilmekten hoşlanıyordu, çocukluğunda hiç arkadaşı olmamıştı ve bunun insanın ruhunda nasıl bir yalnızlık yarattığını biliyordu. Seviniyordu çünkü bu, Xander'ın sadece çevresindeki yetişkinlerden sevgi görmesi değil, aynı zamanda geçmişini bilen kendi yaşında bir arkadaşı olması anlamına geliyordu; okulda onunla arkadaş olmaya çalışan ve kendilerinden farklı olduğunu anladıklarında onu yalnız bırakan yeni çocuklar gibi değil.

Morana birçok kez yaptığı gibi çocuğa baktı ve neden onun hakkında hiçbir şey bulamadığını anlamaya çalıştı. Tüm kaynaklarını kullanmış ve karanlık ağın derinliklerini araştırmış, sayısız kaydı taramıştı ama onun hakkında hiçbir şey yoktu. Sanki onlar onu bulmadan önce hiç var olmamış gibiydi ve geçmişi hakkında pek konuşmuyordu, en azından onlarla. Psikoloğuna bu konudan bahsedip bahsetmediğini de bilmiyordu ama hiç burnunu sokmamıştı, birisinin omzunun üzerinden baktığını hissetmeden ihtiyaç duyduğunda doktora güvenmesini istiyordu. Hiç annelik örneği olmamış olabilirdi, ama iş başında öğrenmediyse lanetlenmişti.

Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra, çalışma alanı haline gelen merdivenlerin arkasındaki daha küçük ikinci odaya doğru ilerledi. Başlangıçta çatı katındayken, misafir olarak geçirdiği zamanı ön alanlar ve misafir odasıyla sınırlandırarak, tüm genişliğini gerçekten keşfetmemişti. Artık burası onun evi olduğuna göre, mekânı bütünüyle değerlendirebilirdi ve *çok büyüktü*. Beş yatak odası
-Biri üst katta, biri artık Xander'ın olan mutfağın arkasında ve üçü de oradan binanın arkasına uzanan koridorda. Ayrıca bir ev spor salonu, bir ofis alanı, arka tarafta bir balkon ve bir de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bol miktarda doğal ışık alan ve uzaktaki limanı doğrudan gören rahat bir oda. Bu oda, o tamamen taşınmadan önce mobilyasız ve boştu ve şimdi Xander için bir oyun odasıydı, aletler, oyuncaklar ve sevdiği kitaplarla doluydu. Çatı katının bir çocuk için elverişli olduğunu düşünmezdi, ama Xander bir şekilde bu alana sorunsuz bir şekilde uyum sağladı ve burayı mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla bir ev haline getirdi.

Merdivenlerin arkasındaki küçük bir odaya sıkışmış olan çalışma alanı tam olarak onun havasını yansıtıyordu: karanlık, dijital ışıklarla parlayan ve sadece büyük bir masaya ve duvara monte edilmiş monitörler ve cihazlar ve onun için ergonomik bir sandalye. İçeride kimsenin oturabileceği bir alan yoktu, ancak Tristan bazen kapı aralığına yaslanıp onun çalışmasını izliyordu ve bu da her zaman kendini biraz utangaç hissetmesine neden oluyordu. Nedenini açıklamak zordu. Yaptığı şeyin doğru olup olmadığını anlayabilecek biri değildi, ama onun kendi alanında bulunmasından dolayı kendini biraz beceriksiz hissediyordu. Xander bazen yere oturup ona verdiği eski bir dizüstü bilgisayarı kurcalamayı severdi. Dijital şeylere olan doğal eğilimi, onların birbirlerine bağlanma şekliydi. Xander ondan bir şeyler öğrenmeyi seviyordu, o da Xander'a bir şeyler öğretmeyi seviyordu. Çocuk zekiydi, onun yaşlarında olduğundan çok daha zekiydi ve bu zekayı nasıl kullanabileceğine dair potansiyelinin sınırlarını hayal bile edemiyordu.

Odaya girdiğinde sistemlerini çalıştırdı ve rahat koltuğuna oturdu -taşındıktan hemen sonra yeni evleri için internetten sipariş ettiği ilk şeylerden biriydi. Sandalye gelmişti ve Tristan'ı çok eğlendirecek şekilde, onu odaya taşımak şöyle dursun, özel asansörden bile çıkaramamıştı. Tristan'ın tahrik olmasına rağmen, o erkeksi '*ben hallederim*' hareketlerinden birini yapmış, kollarını sıvamış ve sanki vücudunun tüm gücünü kullanmıyormuş gibi onu alıp içeri taşımıştı. O şey *ağırdı* ve onu bir tüy gibi kaldırmıştı. Kızın tahrik olduğunu söylemek

az bile. Ve teşekkür olarak, sandalyeyi bırakır bırakmaz onun üzerine atlamıştı. Hiç şikayet etmemişti.

Kendi kendine kıkırdayarak gözlüklerini yukarı kaldırdı ve ana monitöründeki sohbet ekranını açtı.

"48 saatiniz var, Bayan Vitalio. Ya işinizi yapın ya da fikrimi değiştireceğim. (Dosya ektedir).'

Bir saat çoktan geçmişti. Kırk yedi saati kalmıştı. Morana monitöre bir zamanlayıcı kurdu, böylece saatleri gözle takip edebilecekti. Ekli dosyanın üzerinde gezindi, ağır boyutuna baktı, ona ne gönderdiğini merak etti ve herhangi bir virüs için indirme öncesi taramalarını yaptı. Dosya temiz çıkınca üzerine tıkladı.

Birkaç saniye içinde indirildi ve ekranında '*Fountainhead*' başlıklı bir klasör belirdi. Fountainhead mi? Hızlı bir arama ona anlamını söyledi: bir şeyin orijinal kaynağı.

Ne oluyor be?

Açtı ve içinde ne olduğunu gördü. Fotoğraflar. Çok değil, sadece birkaç fotoğraf.

İlkine dokundu ve ekran açıldı. Ekranı geçmişinin hayaletinin görüntüsüyle doldu-Zenith. Morana midesinin sıkıştığını hissetti, hayatının kendisine ait olmadığı gerçeğiyle bir kez daha yüzleşti. Gerçek Morana o değildi, Zenith oydu ya da öyleydi. Hayatı çok erken elinden alınan genç kızın fotoğrafına bakarken, cevaplanmamış soruları, beklenmedik ölümü, vücudunu parçalayan durdurulamaz kurşunu hatırladı, hepsi aklına geldi. İçine bir ağırlık oturdu, her hatırladığında olduğu gibi. O betonun üzerinde yatarken sonunda ölüp ölmeyeceğini merak ettiğini hatırlıyordu. Neredeyse gideceğine inanmıştı ve bu onu dehşete düşürmüştü. Gitmek istememişti, bu şekilde değil, sevdiği bir adam ve bir çocukla yaşamaya yeni başladığı hayatı geride bırakarak değil

Kalbine sahip olan ve ailesi haline gelen arkadaşları. Hayatında ilk kez insanları ve çok fazla sevgisi vardı ve bunların hepsi vücuduna saplanmış bir metal parçası tarafından tehdit edilmişti.

Tristan'ı hatırladı, çılgına dönmüştü, öfkeliydi, onu kaybetme korkusuyla donup kalmıştı. Xander'ın onu tekrar gördüğünde boğazını tıkayan sıkı bir şefkatle ona sarıldığını hatırladı.

Sol omzunu ovuşturdu, kabarık eti ve kurşun izini hissetti, itiraf etmek istediğinden çok daha sık zirve yapan acıyı hissetti. Fizik tedavi görmüş ve kendini eski fiziksel haline getirmek için mümkün olan her şeyi yapmış olsa da, gerçek şu ki eskisi gibi değildi. Her ne kadar kabul etmek istemese de yaralanmasının yansımaları vardı ve bunlar geçici olmaktan çok kalıcı gibi görünüyordu. Omzuna isabet eden kurşun, neyse ki kalbini ıskalamıştı ama yine de ciddi bir sinir hasarı yapmıştı. Eline inen ana sinirlerden birini zedelemişti ve doktorlar elini hala işlevsel olacak kadar iyi onarmış olsalar da, eli oldukça kullanışsız hale gelmişti. Uyuşmadan ve tüm hissini kaybetmeden eliyle on dakikadan fazla bir şey yapamıyordu. Onu kullanmaya çalışmak ve aniden yapamayacağını fark etmek sarsıcıydı. Muhtemelen çoğu insan için önemli bir şey değildi. Aslında herkes ona hayatta ve sağlıklı olduğu için şanslı olduğunu söylüyordu ve o da buna katılıyordu. Ama bir parçası kendi yasını tutuyordu çünkü ellerinin ne olduğunu anlamıyorlardı. Elleri onun için her zaman beyninin uzantıları olmuş, hiç düşünmeden daktilo yazarken ya da gece boyunca endişe duymadan araba kullanırken ona ayak uydurmuşlardı. Sağ eli hâlâ yerinde olsa da sol elinin bitmiş olmasından korkuyordu. Onunla eskisi gibi yazı yazamıyor, eskisi gibi ağır bir şey kaldıramıyor, eskisi gibi araba kullanamıyordu. Daha önce olduğu gibi olamazdı.

Morana bu konuda kimseye pek bir şey söylememişti. Söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama herkesin zaten o kadar çok derdi vardı ki, o anda çok da önemli bir şey gibi görünmüyordu. İlaçlarını alıyordu - Tristan ilaçlarını zamanında almasını sağlamak konusunda çok disiplinliydi. Fizik tedavi görüyordu ve Xander seanslarında ona her zaman eşlik ediyordu. Ve Amara dışında, arkadaşı insanların beyinleri konusunda çok zeki olduğu için, kimse pek bir şeyden şüphelenmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu. Söylerse daha gerçekçi olacağından korkuyordu ve henüz bunu kabul etmeye hazır değildi.

Elindeki işe odaklanmak için düşüncelerinden sıyrılarak daha önce gördüğü ikinci resme geçti. Üç küçük çocuğun - kendisinin, Zenith'in ve Luna'nın- yok olmadan önceki eski fotoğrafı.

Bir sonraki resme tıkladı. Bu, biri esmer diğeri kızıl saçlı iki genç kızın fiziksel bir fotoğrafının eski, taranmış bir dijital kopyasıydı. Esmer olanı, tanıştığı Zenith'in daha genç bir versiyonu olarak tanıdı. Ama kızıl saçlı olan? Özel bir ayrıntı olup olmadığını anlamak için fotoğrafı incelerken kalbi çarpmaya başladı. Fotoğrafın arka planı basitti, herhangi bir yerde olabilecek genel bir duvar. Kızlar gençti, tahminine göre sekiz yaşından büyük değillerdi ve ikisi de korkmuş görünüyordu.

Hafifçe titreyerek bir sonraki fotoğrafa gitti, gördüğü manzara karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Bu sefer yalnız bir kız. Kızıl saçlı bir genç kız, bir önceki fotoğraftaki aynı kız ama daha yaşlı, başka bir duvara yaslanmış, bu daha bej, uzun kızıl saçlarıyla kontrast oluşturuyor.

Kalbinin çılgınca atışları kulaklarında çınlıyordu, keşfedeceği şeyden dehşete düşmüştü ve ne olursa olsun bunun her şeyi sonsuza dek değiştireceğini biliyordu.

Sadece bir fotoğraf daha vardı ve Morana cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak fotoğrafa tıkladı.

Aynı kızıl saçlı kızın fotoğrafıydı, şimdi büyümüş, saçları çok daha kısa, olgun bir yetişkindi. Yanaklarında bebeklik yağları olmayan, yüz hatlarında ince bir kıvrım olan aynı kız, şimdi tamamen yetişkin bir kadın, uzaklara bakıyor, elinde bir kupa tutuyor, yüzü profilden.

Hiçbir yolu yoktu.

Olamaz.

Öyle olmalıydı!

Fotoğrafları öylece gönderemezdi ve bunu onlara öylece bırakamazdı, değil mi?

Evet, yapabilir.

Sikeyim.

Sikeyim.

Bu oydu.

Yaşıyordu.

Luna yaşıyordu.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Tristan'ın küçük kız kardeşi hayattaydı.

Sikeyim.

Duraklayan Morana, duygularına kapılmadan önce kendini tuttu. Yolundan sapmaması gerekiyordu. Bu dosyanın kendisine gönderilmesinin ve şimdi gönderilmesinin bir nedeni vardı ve her geçen saniye tıkladığını hissedebildiği bir zamanlayıcı vardı.

Odaklan.

Morana nefes aldı ve gözlerini kısarak resme baktı, en son resmi dikkatle tarayarak arka planda bazı ipuçları bulmaya çalıştı. Bir tür balkon ya da güverteye benziyordu; tam olarak söylemek zordu. Işık griydi, sanki hava bulutluydu ya da sabahın erken saatleriydi, sis ve dağlar kadrajın dışına çıkmadan önce bir parça manzarada siluet oluşturuyordu. Kızın arkasındaki koyu gri duvar pürüzlüydü, belli ki bir tür taştı ve kızın kısa, sivri kızıl saçlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Belli ki saçlar nasıl kesileceğini bilmeyen biri tarafından kesilmişti. Elindeki kupa sade siyahtı, dikkat çekici bir yanı yoktu. Ancak dikkat çekici olan, giydiği şeydi; kendisine büyük gelen bir erkek tişörtü. Sadece tişört, başka bir şey yok.

Göğüsleri kumaşın üzerinde siluet halindeydi ve kalçaları çerçevenin dışına çıkarak görünüyordu.

Samimi bir fotoğraftı, birlikte bir gece geçirdikten sonra çekilen türden bir fotoğraf. Bir aşığın fotoğrafı.

'Fikrimi değiştireceğim'.

Morana çenesinin düştüğünü, beyninin hesap yaptığını hissetti. Kişisel üslubu birdenbire dikkatini çekmiş, resmin ne olduğu netleşmişti.

Bu sadece bir görüntü değildi. Bir ifadeydi.

Gölge Adam.

Luna.

Aşıklar

.

Onun sevgilisiydi.

Vay anasını.

Morana fotoğrafa baktıkça, fotoğrafı bir yerden almış olmasını, fotoğrafçının kendisi olmamasını daha çok umuyordu. Çünkü eğer öyleyse... bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Ama düşündükçe kafasında her şey daha da netleşiyor ve kafasında daha fazla soru beliriyordu.

Sikeyim.

Morana afallamış bir halde oturmuş, fotoğrafçının o olmadığını umarak düşünmeye çalışıyordu.

Derin bir nefes alan Morana, düşünceleri kaosa sürüklenirken elindeki konuya odaklanmak için zihnini sakinleştirerek işini yapmaya başladı. Kırk altı saat otuz iki dakikası kalmıştı.

Chapter 5

Zephyr, Los Fortis

ONDA BİR ŞEYLER YANLIŞTI.

Zephyr artık bunun sadece keder olduğunu düşünmüyordu. Hastaydı, hiç olmadığı kadar hastaydı ve bir şekilde son bir haftada daha da kötüleşmişti. İşte böyle zamanlarda telefonu eline alıp kız kardeşini aramak isterdi. Zenith, aklı başında ve rahat biri olarak onu sakinleştirebilirdi. Zen bunu her zaman yapabilmişti.

Zephyr Bear'ın yumuşak tüylerini okşarken, köpek onun yanında yatıyordu, başı karnının üzerindeydi ve bir motor gibi gürleyerek rahatlatıcı bir his veriyordu. Cenazeden beri Bear neredeyse ondan ayrılmaz olmuştu. Onu her zaman sevmişti ama üzüntüsü onu iyileştirmek istemesine neden olmuştu. Sadece o da değildi. Diğer iki köpek de onun etrafında dolanmaya başlamıştı, ancak Baron hala onu pek umursamıyordu; en azından ne zaman evde olsa onun bulunduğu yere yakın oturuyordu. AV'deki adamlar bile bir şekilde ona yardım etmeyi görev edinmişlerdi. Onu dışarı çıkarmak için evrak işlerini halletmeleri gerektiği gibi saçma bir bahaneleri olduğunu biliyordu ve bir bakıma bu kadar önemsemeleri sevimliydi.

Gerçek şu ki, Zephyr de kederinin içinde debelenmek istemiyordu. Hayatını üzülerek geçirmek istemiyordu, özellikle de bunun kocasına ve aralarındaki ilişkiye nasıl bir zarar verdiğini bildiği halde. Alfa, hayatının aşkı, dev gibi bir canavar olan adam, ona karşı çok nazik ve şefkatli davranmıştı. Bu ona kocasının on yıl önceki halini hatırlatmıştı; içinde nadiren kimsenin görmesine izin verdiği bir nezaket vardı. Ama hafızası olmasa bile bu özelliğe her zaman sahipti ve bunun en büyük kanıtlarından biri de etrafındaki üç köpekti; yavruyken terk edilmiş, çöpe atılmışlardı ve o onları alıp eve getirmiş ve kendi elleriyle büyütmüştü.

Şimdi ona o yumuşaklığı gösteriyordu ve bu yüzden onu daha da çok seviyordu ama bundan kurtulması gerektiğini biliyordu. Zen ondan bu şekilde nefret ederdi. Kız kardeşi onun keder içinde yaşamasını değil, neşeyle yoluna devam etmesini isterdi. Ama kederle ilgili bir şeydi bu. Gerçekten onun kontrolünde değildi. Her zaman depresyona yatkınlığı olan biri olarak, kederi nasıl kontrol edeceğine karar veremiyordu. Bazı günler, daha iyi bir gün olduğunu, iyi olacağını, her şeyin yoluna girdiğini hissederek uyanıyordu. Umut ve iyimserlikle kumdan kaleler inşa ediyordu ve birdenbire, beklenmedik bir dalga gibi, keder gelip onu kumdan başka bir şey olmayacak şekilde parçalıyor ve her şeyi yeniden inşa etmesine neden oluyordu. Bunlar iyi günlerdi. Kötü günlerde ise uyanır ama uyanmamış olmayı dilerdi. Hayatını seviyordu ama yataktan kalkmak istemiyordu.

İşte tam da bu yüzden, adamlar onu dışarı çıkarma fikrini ortaya attıklarında, onlara izin vermişti.

Artık eski hayatına, eski haliyle var olma biçimine geri dönemezdi. Her şey ona iyileşmek için biraz ara vermesi gereken şeyleri hatırlatıyordu. Ama AV ofisleri ona evi gibi gelmişti. Orada onun için hiçbir kötü anı yoktu, sadece onu bir kızken sevmiş ve bir kadın olarak tekrar sevmiş bir adam ve işlevsiz bir

Hepsi de onu evlat edinmiş olan bir dizi ağabey.

Her gün hazırlanmak, gerçekten üretken bir şeyler yapmak için ofise gitmek, yardımcı oldu. Yardımına ihtiyaç duyulduğunu bilmek de buna ekleniyordu. Kocası evrak işlerini yapamıyordu ve Hector'dan sonra başka birinden bunu yapmasını isteyemeyecek kadar güvensizdi, bu yüzden onun devreye girip bu kısmı üstlenmesi tamamen doğaldı. Onun dışında kimse Hector'un okuma konusunda sorunları olduğunu bilmiyordu ve Hector istediği sürece de bu böyle devam edecekti.

Telefonu yanı başında titredi ve babasının aradığını görmek için telefona baktı.

Zephyr cevap vermeden önce bir saniyeliğine gözlerini kapattı. "Baba?"

"Annenle konuştun mu?"

Zephyr soruya şaşırdığını söyleyebilmeyi isterdi ama şaşırmamıştı. Telefonu eline alıp annesini aramaktan başka bir şey istemiyordu ama neden aramayacağı da açıktı. Her aradığında annesi Alfa'yı Zenith'in ölümüyle suçlamıştı, bu suçlama asla ona ait değildi ama Alfa ailesinin kendisini suçlamasına izin vermişti çünkü Zenith'in gerçekte kim olduğuyla ilgili anılarını mahvetmek istemiyordu. Zephyr aileye katılmadan önce kız kardeşinin geçmişini hiç düşünmemişti, bu konu onun için varolmayan bir konuydu çünkü ona göre en iyi arkadaşı olmuştu ve hepsi bu kadardı. Ama Zen ona hiç söylememişti ve bu Zephyr'i itiraf etmek istediğinden çok daha fazla incitmişti. Zen ona nereden kaçtığını, geride kimleri bıraktığını, hayatta kalanlarla çalışma konusunda neden bu kadar tutkulu olduğunu hiç anlatmamıştı. Hiçbir şey söylememişti. Bir yanı ona anlatmadığı için çok kızgındı. Zephyr onu asla yargılamazdı. Ama neden anlatmadığını da anlıyordu. Unutmaya çalışıyordu.

"Zephyr?" diye sordu babasının sesi düşüncelerini bölerek.

"Kocamın sorumlu olmadığını kabul ettiği zaman için ne oldu." Zephyr belirtti Açıkça,

yüzüncü kez duruşunu netleştirdi. Artık onu arayan ve onunla konuşan tek kişi babasıydı. Cenazeden beri annesi bunu birkaç kez yapmış ama Zephyr'in Alfa tarafından gerçeği göremeyecek kadar körleştirildiğine ya da beyninin yıkandığına, onun bir canavar olduğuna ve ailelerini yok ettiğine inandıktan sonra vazgeçmişti. Zephyr'in bir parçası ona gerçeği söylemek için yanıp tutuşuyordu ama bu onları kendisinin de henüz tam olarak anlamadığı bu karanlık dünyaya sürükleyecekti. Bunu ailesine yapamazdı.

Gerçek şu ki, Alfa olsa da olmasa da Sendika Zenith'i yakalayacaktı. Yıllardır onu arıyorlardı. Ve onu bulduklarında sonuç muhtemelen aynı olacaktı. Alfa'nın hayatlarında olmasının bununla hiçbir ilgisi yoktu. Aslında Zenith onun sayesinde hayattaydı çünkü Gölge Adam adında biri onun Alfa'nın karısı olduğunu biliyordu ve onu zamanında hastaneye yetiştirmişti. O gece ıssız bir yerde Zen'le yalnız kalsaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Hector onu da öldürebilirdi. O da ikincil zarardan başka bir şey olmazdı. Bu ayıltıcı bir farkındalıktı.

Babası iç çekti, sesi yorgun çıkıyordu. "Geriye kalan tek çocuğumuz sensin, Zephyr. Annen şu anda sert olabilir ama yas tutuyor. Seni seviyor. Bunu biliyorsun."

Zephyr boğazında bir yumru hissetti, bu yumru bugünlerde sürekli oraya yerleşmiş gibi görünüyordu. "Ben de öyle baba. Ben de yas tutuyorum. Annemin hayali kan davasından vazgeçmesi ve her ne olduysa olduğunu kabul etmesi gerekiyor. Ben oradaydım. O yoktu."

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle konuştu, acısı sesinden belli oluyordu. "Sadece seni kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim." Babasını çok severdi. Her iki kızı için de her zaman çok nazik, harika bir baba olmuş, onları sevmiş ve bağımsız, güçlü kadınlar olarak yetişmelerine yardımcı olmuştu. Onun sevgisini sorguladığı bir anı bile hatırlamıyordu ve hatta hâlâ babasıyla konuştuğu gerçeğini bile.

Annesi onunla bir çekişme içindeyken her gün ona bir şeyler anlatıyordu. Annesinin de onu sevdiğini biliyordu ama onun sevme biçimi çok daha farklıydı ve bazen bu onu incitiyordu.

"İyi misin baba?" diye sordu, yanı başında ses çıkaran Bear'ın başını okşayarak.

"Elimden geldiğince iyi olmaya çalışıyorum," dedi ona. "Her seferinde bir gün yaşıyorum."

İlerlemenin yolu buydu. Her seferinde bir gün.

Ona veda etti ve batan güneşin altında yemyeşil manzaraya baktı, havuz kenarındaki şezlonga uzandı, o son günün ayrıntıları her zaman olduğu gibi zihninde oynuyordu.

Kafasının içinde Morana'nın vurulduğunu, bir çığlık atarak yere düşerken beyaz bluzuna kırmızı bir spreyin sızdığını ve onu koşup yardım çağırmaya zorladığını gördü. Ellerin onu tutup bir minibüse sürüklediğini hissetti ve orada kız kardeşini gördü. Sandalyeleri gördü, onları bağlayan bağları hissetti, Hector'un dudaklarından çıkan sözleri duydu. Kız kardeşinin çırpınışını, kurtuluşunu, kaçışını gördü. Ve sonra silah sesi ve hayatının bedenini terk edişi.

Ondan sonrası bulanıktı. Gölge Adam'ın orada olduğunu, Zen'in nabzını kontrol ettiğini ve özür dilediğini, onu alıp bir tür araca taşıdığını hatırlıyordu. Bayıldığını sanmıştı ama günler geçtikçe anıları canlandı. Bayılmamıştı, tamamen değil ama zihinsel olarak kontrolden çıkmıştı. Ama bir süre bilinci yerindeydi.

***

Tavan ışıklarla hareket ediyordu. Hayır, bu olamaz. "Uyanık kalmalısın. Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin."

Arabayı kullanan adam ona söylüyordu, sesi çok uzaklardan geliyordu ama olamazdı. Sesini daha önceden tanıyordu ama

onu tanımıyordu. Tam önündeydi. Nasıl öndeydi? O arkada yatıyordu. Bu mantıklı.

Beyin sarsıntısı mı? Neden beyin sarsıntısı geçirsin ki? Geçirdi mi? "Uyanık kal."

Ama göz kapakları ağırlaşmıştı.

"Bana kız kardeşinden bahset."

Arabayı kırık bir ses doldurdu ve sesin kendisinden geldiğini fark etti.

"Neden?" diye hıçkırdı, anlamak istiyordu.

"Yani uyanık kalacaksın." Sesi neredeyse klinik bir komut gibiydi. "Sana hiç geçmişinden bahsetti mi?"

"Hayır. Bilmiyordum."

"Hiç bir arkadaşından bahsetti mi?"

Zephyr gözlerini ağır ağır kırpıştırdı, zihni kırılmıştı ama işlemiyordu. "Hayır."

Bir süre sessizlik oldu. "Hiç bir erkekten bahsetti mi?"

Başı ağrıyordu. Dokunmak için elini kaldırdı ama eli çok yavaş hareket ediyordu. "Dur."

Bir nefes sesi duydu. "Elbette. Kaybınız için üzgünüm."

Gözyaşları yüzünün kenarından aşağı süzüldü ve aniden arka koltukta yalnız olduğunu fark etti. Kalbi çılgınca atmaya başladı. "Nerede o? Onu öylece bırakıp gittin mi?"

"Hayır," dedi. "Transfer ediliyor. Onu yakında göreceksiniz."

Nasıl? Bunu kim yapıyordu? Sorular kafatasının içinde keskin bir acıya neden oluyordu. Gözlerini kapatıp uyumak istedi.

"Neden ben?" diye mırıldandı usulca. "Neden ben... ve o yapmadı?"

"O çok daha büyük bir şeyin parçasıydı," dedi ona. "Bu onu yakaladı. Artık güçlüsünüz Bayan Villanova. Eğer bir gün bu gücü kullanmak isterseniz, size onun dosyasını vereceğim."

Kendini güçlü hissetmiyordu. Çaresiz hissediyordu. "Seni nasıl bulacağım?"

Bir süre sessizlik. "Buna gerek kalmayacak."

***

Teslim olup uykuya dalmadan önce o geceye dair hatırladığı tek şey buydu.

Zephyr kızlarla yaptığı telefon görüşmeleri sayesinde bu süre zarfında olan her şeyi biliyordu. Onlarla aynı grupta olmak tuhaftı ama Amara, içi dışı bir olan tanrıça, ilerlemenin tek yolunun birlikte olmaları olduğunda ısrar ediyordu. Zephyr aynı fikirde değildi ama Morana'ya karşı hisleri karmaşıktı ve diğer kadın için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyordu. Kız kardeşinin hayaleti aralarında duruyor ve her ikisini de farklı bir şekilde etkiliyordu. Her şeyi kabullenmeleri zaman almış olabilirdi ama Amara umutluydu ve umudu bulaşıcıydı.

Yine de tüm bunlar boyunca kocası dışında en sevdiği kişi Dante'ydi. Eğer Zephyr aşık olmasaydı ve mutlu bir evliliği olmasaydı, sırf bu adam olduğu için ona deli gibi aşık olurdu. Sadece onu sürekli kontrol edip iyi olduğundan emin olmakla kalmamış, Hector ve yardakçılarının ortadan kaldırılmasının ardından Alfa'nın imparatorluğunu yeniden yapılandırmasına ve düzenlemesine yardım etmişti. Dante, kendi güvendiği adamlarından bir kısmını bir aylığına Los Fortis'e göndererek yeni elemanların eğitilmesine ve işe alınmasına yardımcı olmuş, organizasyonun çok fazla hissetmeden ayakta kalmasına yardımcı olmuştu. Zephyr kardeşi olmadan Alfa için her şeyin ne kadar daha stresli olacağını hayal bile edemiyordu. Neyse ki bu jest iki adamı daha da yakınlaştırmıştı. Kocası hâlâ insanlara güvenmese de, özellikle de şimdi, Dante onu ihtiyaç duyulduğunda aranacak kişiler listesine almıştı.

Ve tüm bunlardan dolayı herkesin Gölge Adam'a karşı temkinli olduğunu biliyordu. Belki de onların karanlık dünyasının bir parçası olmadığı için saflık ediyordu ve belki de iyi bir karakter yargıcı değildi. Ama iki kez karşılaştığı

Ona karşı nazik davranmıştı, özellikle de o gece. Bu hafızasına kazınmıştı ve bir gün bilinci yerindeyken onu görüp kendisini kurtardığı için, muhtemelen o gece öldürülmekten kurtardığı için teşekkür etmek ve madem bu kadar çok şey biliyordu neden kız kardeşini daha önce kurtaramadığını sormak istiyordu.

"*Hayatına devam etmelisin, Zee.*" Zephyr kız kardeşinin sanki yanındaymış gibi konuştuğunu duyabiliyordu. "*Bu senin için iyi değil. Bunu sen de biliyorsun.*"

"Biliyorum," dedi Zephyr yüksek sesle. "Ama bu çok zor." Zen zihninde kıkırdadı. "*Sert seviyorsun, Zee.*"

Zephyr gözlerini kırpmadan önce içinden bir kahkaha yükseldiğini hissetti, kafasında ellerinin her tarafındaki kanı gördü, ıslak sıcaklığı hissetti ve bunun kız kardeşinin sızan hayatı olduğunu biliyordu; aniden kendini hasta hissetti.

Şezlongdan aşağı atlayarak terasın kenarına koştu, korkulukların üzerinden kuru bir şekilde kamburunu çıkardı ama hiçbir şey çıkmıyordu. Köpeklerin koşuşturmalarını, tırnaklarını ahşap döşemelere geçirmelerini ve endişeyle etrafına havlamalarını duyabiliyordu. Çenesi titremeye başladı ve korkuluğu kavrayıp yere düşerken kolları sarsıldı. Köpekler onu dürttüler, etrafını sardılar, sanki onu dağılmasına neden olan şeyden korumak istercesine etrafına baktılar.

Derin nefes aldı, hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı, boğazından hiçbir şey çıkmamasına rağmen boğazının arkasındaki asidin tadını aldı. Ona neler olduğunu anlamıyordu. Hormonları yüzünden olabilirdi ama daha önce onu hiç bu kadar hasta etmemişlerdi. Hastaneden döndüğünde

Neredeyse sekiz hafta önce -zihinsel olarak hesapladı- fiziksel olarak her şey yolundaydı. Bir ay boyunca aldığı bazı ilaçlar vardı ama bir süredir onları kullanmıyordu. Ve bu hastalık ya da baş dönmesi nöbetleri birdenbire ortaya çıkmıştı.

"Aman Tanrım," diye bağırdığını duydu hizmetçileri Leah, Bandit'in önderliğinde terasa çıkarken. Zephyr köpeğin bir şeyler getirmek için uzaklaştığını fark etmemişti bile.

yardım etti ve düşünceli davranışına teşekkür etmek için başını okşadı, o da yumuşak bir mızıltıyla elini yalayarak bu jeste karşılık verdi.

Leah köpeklerin arasından geçerek ayağa kalkmasına yardım etti. Zephyr onun elini tuttu ve diğer eliyle korkulukları kavrayarak dünyanın dönmeyi bırakmasını bekledi.

"Dr. Nei'yi arıyorum," dedi Leah ona, nöbetçi doktorlarından bahsederken. Evet, Alfa'nın adamları ve koruması altındaki kadınlar için hızlı aramada bir doktoru vardı. Zephyr bunu eve döndükten sonra öğrenmiş ve kocasının iyi olduğundan emin olmak için Dr. Nei'den iki günde bir kendisini kontrol etmesini istediğini görmüştü. Fiziksel olarak iyiydi. Her zaman da öyleydi. Bazı yüzeysel yaralanmalar ve beyin sarsıntısı dışında hiçbir şeyi düzeltmek zorunda kalmamışlardı, Morana gibi yoğun bakıma alınmak ve sağ çıkmak için ameliyat olmak zorunda kalmamışlardı. O günkü üç kadın arasında yara almadan kurtulan tek kişi oydu. Belki de bu yüzden içine dolan suçluluk duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Mantıken böyle düşünmenin aptalca olduğunu biliyordu. Ama mantıksız bir şekilde, bir parçası daha fazla yara almış olsaydı bu kadar suçlu hissetmeyeceğini merak ediyordu.

Kahretsin, onun nesi vardı? Bunu düşünmemeliydi bile.

Zephyr, Leah'nın kendisini evin içine, doğrudan manzaralı oturma alanına götürmesine izin verdi ve kanepeye uzandı. Yaşlı kadın mutfağa koştu, telefonunu çevirdi ve bir bardak su doldurup içine bir poşet elektrolit karıştırdı. Zephyr susuz kalmamıştı ama içeceği minnetle kabul etti ve öğürme refleksini tekrar tetiklemekten korkarak küçük yudumlar aldı.

"Lütfen eve gelin, Dr. Nei." Leah'nın telefonda konuştuğunu duydu. "Evet. Tamam."

Yaşlı kadın ona döndü, yüzü endişeyle buruşmuştu. "On dakika içinde burada olacak. Alfa'ya haber vermem gerekiyor."

Zephyr başını salladı. "Hayır, önemli bir toplantısı var." Tek bildiği buydu. Bir şey hakkında önemli bilgilere sahip olan bir kaynakla buluşacaktı. "Ona bir mesaj bırak."

Leah tereddüt etti ama sonra başını sallayarak cihazına bir şeyler yazdı. Köpekler bir kez daha etrafına yerleşti, bu kez hem Bear hem de Bandit başlarını karnına koydular ve Baron ayaklarının dibine kıvrıldı ve bu manzara dudaklarının gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu, ona bir zamanlar köpek videoları arasında gezinirken gördüğü bir videoyu hatırlattı. Bir bebeği olan ve yanında iki köpeği oturan bir kadının videosuydu bu, çünkü bir bebek daha bekliyordu.

Zephyr parmaklarıyla kürklerini okşarken aniden durdu.

Cenazeden kısa bir süre öncesine ait anılar zihninde canlandı: Ayı'nın aniden başını karnına koyup yanına yapışması, Haydut'un her zaman iki adım gerisinde durması ve Baron'un mesafeli ve uzak dururken aniden ona yakınlaşması. Zephyr tüm bu davranışları onu özlemelerine ya da üzüntüsü sırasında ona yakın olmalarına bağlıyordu. Ama ya sadece bu değilse? Ya eğer...

İnançsızlıkla karnına baktı.

Kıvrımlı, yumuşak karnı ve aşk tutamaçları biraz daha kıvrımlı hale gelmişti ve o bunu fark etmemişti bile.

Daha fazla anı parladı-Alpha onu yatağa itiyordu, aleti onun derinliklerindeydi, vücuduna giriyordu. Hiç korunmamışlardı ve o da korunmak istememişti.

Ama şimdi bu olasılık gözünün önünde durduğu için, içinde panik kalıntılarının filizlenmeye başladığını hissedebiliyordu.

O olabilir mi?

"Merhaba, Zephyr," Dr. Nei'nin sesi başını kaldırmasına neden oldu, zihni şaşkındı, hastanede olduğu ve doktorlar tarafından kontrol edildiği ama kimsenin fark etmediği gerçeğiyle karışmıştı. Belki de yüzeysel yaraları, stres ve hormonal geçmişi göz önüne alındığında kimse özellikle bunu aramamıştı.

Ellili yaşlarında, esmer tenli, muhteşem bir kadın olan Dr. Nei oturma odasına geldi. Şık bir takım elbise giymişti ve Zephyr'in onu hiç onsuz görmediği küçük bir bavul taşıyordu. Onun yanındaki kanepeye oturdu. "Neler oluyor?" diye sordu.

Zephyr ona baktı, bunun her şeyi nasıl değiştireceğini merak ederek düşündü ve sesindeki titremeyi duyarak konuştu. "Beni test etmeni istiyorum."

"Ne için?" diye sordu doktor, bavulunu kenara koyarken.

"Hamilelik."

Chapter 6

Dante, Tenebrae City

YÜKSEK SESLİ, MUTLU BEBEK KIKIRDAMASI bugünlerde hayatlarındaki tek ışıktı.

Dante küçük prensesinin yumuşak karnına bir ahududu üfledi ve Tempest onu krallıkların başına gelebilecek kadar değerli bir kıkırdamayla ödüllendirdi. Eğer mutluluk silah haline getirilebilseydi, hayatlarındaki bu değerli neşe yumağı her şeyi fetheder ve dişsiz bir gülümseme ve kirli bir yumrukla hüküm sürerdi.

"Hiç haber yok patron."

Telefonun hoparlöründen gelen kelimeler onu mutlu ortamdan çıkarıp içinde yaşadıkları, kendi bebeği gibi sayısız bebeğin her gün acı dolu bir hayata itildiği ve sınırlı kapasitesi ve sınırlı bilgisiyle bu konuda hiçbir şey yapamadığı berbat gerçekliğe geri götürdü. Ve bilgisinin ana kaynağını son beş haftadır hiçbir yerde bulamamıştı. Bu Vin'in iletişim kurmadan geçirdiği en uzun süreydi ve bunun nedeninin toprağın altında değil de derinlerde gizli görevde olması olduğuna inanmak zorundaydı.

"Hepsi bu kadar," diye adamını kovdu, zihni daireler çiziyordu. Şimdiye kadar örgüte zarar verebilecek kadar önemli bir şey ortaya çıkaramamışlardı.

Siktiğimin Sendikası.

Kahretsin, herhangi bir şeyi kökünden sökecek bir tutamak bulmak için işleyişi hakkında yeterince bilgi sahibi bile değillerdi. Dante, her ne kadar nefret etse de, böyle bir sistemi kökünden söküp atamayacaklarını düşünecek kadar uzun süredir dünyanın bu karanlık bölgesindeydi. Sendika hakkında daha fazla şey keşfettikçe, bunun düşündüklerinden çok daha karmaşık olduğunu, dev bir ağacın yeraltı kök ağı gibi, yüzeyin altında çok geniş ve derinlere yayıldığını, dünyadan gizlendiğini, tüm sistemi kökünden sökmenin imkansız göründüğü kadar sıkı bir şekilde karıştığını, köklerin yeterince güçlü ve simbiyotik olduğunu fark etti. biri ağacı kesse bile, zamanla yerine yenisi büyüyecekti.

Diğerleri, iyimserlikleriyle, Tristan gibi mantıklı bir piç bile olsa, bir şekilde onu kesip atabileceklerine inanıyorlardı. Ama Tristan göründüğünden daha duygusaldı ve konu kız kardeşinin ortadan kaybolmasından sorumlu olan örgüte geldiğinde saf duygularla hareket ediyordu. Dante buna tanık olacak kadar uzun süredir onunla birlikteydi. Ama Dante ne kadar duygusal olsa da, söz konusu Sendika olduğunda saf mantıkla hareket ediyordu. Örgüt hayatındaki pek çok şeyden dolaylı olarak sorumlu olsa da, duygusal bir yükü yoktu. Hayır, bir işadamı, bir mafya babası olarak düşünüyordu ve düşündüğü kadarıyla durum çok vahim görünüyordu. Diğerleriyle paylaştığı bir düşünce değildi bu; şu anda buna gerek yoktu. İyimser olmak ve umut etmek daha iyiydi. Olayların gelişmesini sabırla beklemenin insanı nasıl motive edebileceğini biliyordu. Bu sabrın canlı kanıtı tombul ayaklarını havaya kaldırarak ona sırıttı.

Dante sırıtarak karşılık verdi, bu çirkin dünyada nasıl büyüyeceğini merak ediyordu. Her ne kadar onu elinden geldiğince koruyacak olsa da, ailesi diyebileceği diğerleri de onu koruyacaktı; bu onu endişelendiriyordu. Havanın kendisi zehirlendiğinde, hiçbir bariyer çatlakların altından sızmasını engelleyemez, zehirli dumanlar nefes almak için ona ihtiyaç duyan ciğerlere doğru yol alırdı. İsyan etmeden önce onu bir boşlukta ancak bu kadar uzun süre tutabilirdi ve nasıl bir babası olduğunu bildiğinden, ona asla ama asla böyle davranmak istemiyordu. Onun için iyi bir baba ve iyi bir arkadaş, başvurabileceği bir rehber ve üzerinde büyüyebileceği bir zemin olmak istiyordu. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama Amara'nın ona hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, etrafındaki herkesten aldığı sevgiyle bunu çözecekti.

Telefonun çalması gelecekle ilgili endişeli düşüncelerini dağıttı.

Tempest yüzüstü dönüp ondan sürünerek uzaklaşmaya başladığında hoparlöre tekrar bastı. O hayatlarına girdiğinden beri, ofisi bir aslan ininden çok bir kreşe benzemeye başlamıştı.

"Dante." Hoparlörlerden Morana'nın sesini duydu ve yüzüne gerçek bir gülümseme yayıldı. Morana'nın hayatına bu kadar entegre olacağını ve ailesinin bu kadar içsel bir parçası haline geleceğini hiç düşünmemişti. Tristan'ın yıllar boyunca ona olan takıntısını bilse bile, onun kalbini bir kardeş gibi dolduracağını hayal etmemişti. Morana'nın vurulduğunu ve iyileştiğini görmek, onun ailesi için ne kadar önemli olduğunu daha da iyi anlamasını sağlamıştı.

"En sevdiğim hacker'ım nasılmış bakalım?" Dante, Tempest'ın sürünerek Lulu'nun huzur içinde uyuduğu yere gitmesini izleyerek sordu. Lanet kedinin bir yatağı vardı ve hâlâ onun dışında her yerde uyumayı tercih ediyordu. Amara'nın bir yılı aşkın süredir üzerinde çalıştıkları rehabilitasyon merkezindeki çocukları kontrol etmek için uzakta olması nedeniyle hem kızları hem de kedileri onun bakımına kalmıştı. Arkadaşlığı umursadığından değil.

"Ne kadar da çekici." Sessizleşmeden önce Morana'nın ses tonundan gözlerinin dolduğunu duyabiliyordu

Dante'nin odaklanmasını sağlayan şey sessizlikti. Morana konuşurdu ve onun yanındayken epeyce konuşacak kadar rahattı. Bu yüzden sessizlik alışılmadık bir şeydi. Bugünlerde olağandışı olan her şey dikkatini çekiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu sessizce, gözlerini emekleyen kız bebeğinden ayırmadan ama dikkatini telefona vererek.

Morana tereddüt etti. "Ben... seninle konuşmak istediğim bir şey var, nasıl söyleyeceğimi bilemediğim bir şey."

Kalbi aniden düştü. "Amara hakkında mı?"

"Hayır, hayır, hayır!" Morana onu rahatlatmak için acele etti. "Onunla ilgili bir şey yok. O harika, hatta muhteşem biri. Dün onunla konuştum ve vaftiz kızımın ilk doğum gününü planlamaktan heyecan duyuyor."

Rahatladı, kasları gevşedi. Karısı iyi olduğu sürece, o da iyi olacaktı. *Karısı.* Bu kadar uzun süre bekledikten sonra ona kafasında bile böyle seslenmek ona çok iyi gelmişti.

"Şimdiden bir yıl geçtiğine inanamıyorum." En mutlu olduğu bir yıl, dünyalarının ve kayıplarının izleriyle gölgelenmişti. Hayatta kalmayı başaramayan biricik meleğini her hatırladığında yüreği sızlıyordu. Amara arkadaki çardağın yanına onun adına bir manolya ağacı dikmişti ve şu anda sadece küçük bir bitki olsa da, onu besleme fikri ona iyi geliyordu. O ağaç Serenity'ydi, onun melek bebeğiydi ve evlerinde kök salacaktı, sadece farklı bir şekilde.

Düşüncelerinden sıyrıldı ve Morana'ya odaklandı. "Peki, bu neyle ilgili?" Tempest'ın uyuyan kedinin üzerinde sürünmesini izledi. Artık bu maskaralıklara alışmış olan Lulu sadece başını kaldırdı ve kendisiyle aynı boydaki minik insanın kulaklarını tutmasına aldırmadan uyuklamaya devam etti. En hafif tabiriyle eğlenceliydi.

Morana'nın derin bir nefes aldığını duydu ve n e f e s alırken omuzları gerildi. O tek ismi söyledi.

Sendika'yı öğrendiklerinden beri etraflarında bir gizem vardı.

"Gölge Adam."

Tabii ki oydu. Gizemli herif. Bu muammayı birçok kez tartışmışlardı, bu yüzden Dante Morana'nın neden birdenbire onun hakkında bu kadar endişelendiğini anlamadı. "Ne olmuş ona?"

"Dün gece bana bir mesaj gönderdi," diye başladı. "Konuştuğumuz gibi takip ettiğim konum bilgilerini içeren bir mesaj. Daha önce hiç bu kadar kolay mesaj göndermemişti ve izini sürmemi istediğinden eminim."

Bu onun merakını uyandırdı. Bu piç ne tür bir oyun oynuyordu? Gölge Adam hakkında bildikleri kadarıyla, herhangi bir şey yapma nedeni de en az kendisi kadar gizemliydi. Morana'ya neden yardım ettiği, onları Xander'ı buldukları eve neden götürdüğü, Zephyr'i kaçıran ve kız kardeşini öldüren adamı avlamak için neden orada olduğu... sadece o nedenlerini biliyordu. Kötü şöhretli adamla tanıştığından beri bir şey bulmaya en çok üvey kardeşi Alpha yaklaşmıştı ama o da sadece Gölge Adam konuşmak istediği için. Sendika ile ilgili bir şey olduğuna dair içlerinde bir his olsa da elle tutulur bir şey yoktu, Dante daha fazlasını bilmemekten nefret ediyordu. Körlemesine satranç oynamak gibiydi, kendi taşları dışında tahtadaki tüm taşları göremiyordu ve rakibinin bir sonraki hamleleri hakkında hiçbir fikri yoktu. *Sinir bozucuydu.*

"Mesaja iliştirilmiş bazı resimler de vardı."

Morana'nın sözleri üzerine gözlerini kırpıştırdı ve kızının göz kapaklarının düşmeye başladığını gördü. "Görüntüler mi? Neyin?"

Onun yutkunduğunu duydu. Söyleyeceği şey her neyse, onun kendini hazırlamasına neden oldu, bu da onun kendini hazırlamasına neden oldu.

"Sanırım bu o... Luna."

Nefesi kesildi. Dante duyduklarına inanamayarak telefonunun ekranına baktı, hecelerin etkisini göğsünde hissetti.

Luna.

Bu noktada, neredeyse bir efsane gibi görünüyordu, onlarca yıldır peşinde koştukları yakalanması zor bir efsane.

Luna.

Onu hiç görmemişlerdi, neye benzediğini bilmiyorlardı. Görüntüleri mi? Görüntüleri Gölge Adam mı göndermişti? Adam onu aradıklarını bilseydi Dante şaşırmazdı ama görüntüleri göndermiş olması tuhaftı. *Bu da ne böyle?*

Kan bağı olmasa da, kardeşi olarak gördüğü Tristan'la uzun yıllar boyunca onu ararken, kendi kız kardeşi gibi hissetmişti. Çok geç olana kadar hiç bilmediği küçük bir kız kardeş, hiç görmediği ya da tanışmadığı ama tanışması gereken bir kız kardeş gibi hissetti.

Kan vücuduna hücum etti, kelimeler duyularına sızdıkça nabzı daha da ısındı.

"Emin misin?" diye sordu, cevabı bildiği halde. Morana emin olmadığı sürece asla bu kadar ciddi bir şey söylemezdi. Riskleri muhtemelen herkesten daha iyi biliyordu.

"Hemen hemen," diye yanıtladı. Dante bir dakikalığına bunu düşünürken dikkatini başka bir şey çekti.

Onu bu haberle arayan kişi Morana'ydı, Tristan değil. Kız kardeşini durmaksızın arayan, bazen Dante'yle birlikte ipuçlarını kovalayan Tristan'ın bu haberi alır almaz Dante'yi aramamasını hayal bile edemiyordu. Tüm dış görünüşüne rağmen Tristan'ın da onu ailesi olarak gördüğünü biliyordu.

Bunun tek bir anlamı vardı.

"Tristan bilmiyor," dedi Dante, kelimeler ağzında ekşi bir tat bırakarak. Onun bilmemesi doğru gelmiyordu. İlk bilen o olmalıydı. Ama Morana'yı tanıdığı için bir nedeni olması gerektiğini biliyordu.

"Henüz değil," diye iç geçirdi Morana. "A, onu umutlandırmadan önce yüzde yüz emin olmak istiyorum, ki birkaç saat içinde olacağım. En geç bu gece, umarım."

Bu mantıklı.

"Ve B, seninle konuşmak istediğim konu da buydu..." diye devam etti.

Danted bekledi, onun düşüncelerini toparlamasına izin verirken, zihni Luna'yı gerçekten bulabilecekleri fikri etrafında dönüyordu, bunun gerçekliği onu tam da solar pleksusundan vuruyordu.

Morana derin bir nefes aldı. "Fotoğraflardan biri... samimi." Dante kaşlarının çatıldığını hissetti. "Mahrem, nasıl?"

"Sanki... Amara'nın onunla birlikte olduktan sonraki sabah senin gömleğini giyerken çektireceğin bir fotoğraf gibi, memnun, darmadağınık ama ışıl ışıl."

"Tamam." Morana'nın ne demek istediğini düşünerek Lulu'nun üzerinde uyuyakalan Tempest'ı dikkatle izledi.

"Bu bir aşık bakışı, Dante," diye açıkladı Morana onun için. "Ve bence o fotoğrafı Gölge Adam çekti. O fotoğrafı diğerlerinin yanına iliştirmesinin, bana yazdığı mesajın doğrudan olmaktan çok kişisel olmasının bir nedeni var. Eğer önsezilerim doğruysa, ki itiraf etmeliyim ki çoğu zaman doğru çıkmıyor, o onun sevgilisi ve bunu bilmemizi istiyor."

Bu, birkaç dakika içinde kelimelerin ona çarparak battığı ikinci seferdi. Telefonu oturduğu halıdan aldı, hoparlörünü kapattı ve sanki bu hareket kelimeleri bir şekilde beyninin derinliklerine gönderebilecekmiş gibi kulağına bastırdı.

"*Gölge Adam'ın,*" diye başladı, sesi inanmaz bir tondaydı, "yeraltı dünyasında bir süre öncesine kadar *varlığından* bile haberdar olmadığımız lanet *efsane*, o adam... *Luna'yla birlikte mi?* Diğerleri gibi fotoğrafı da başka bir yerden almış olması mümkün değil mi?"

Bunu dile getirirken bile kulağa çılgınca geliyordu. Gölge Adam, hayatlarına girip çıkmak için gizemli bir nedeni olan yüzsüz, isimsiz bir hayduttu.

"Bunu başka bir yerden de elde edebilirdi," diye itiraf etti Morana. "Ama o görüntüyü görmemizi *istedi.* Düşündükçe mantıklı geliyor. Hayatlarımıza neden dahil olduğunu ya da neden bu kadar yakın olduğumuzu açıklayabilecek tek şey bu.

benimle temasa geçti. Belirli bir sevkiyat hakkında bilgi istiyordu ve hepimizin kaçırıldığı zamanı araştırıyordu. Tüm bunların tek bağlantısı o."

Morana konuştukça yapbozun parçaları yerine oturuyordu. Hepsi değil ama bazıları. Onun bu konuda haklı olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

"Yani sence o da mı onu arıyordu?" Dante sordu. "Ya da geçmişi için," diye araya girdi Morana. "Onu arıyor olması mümkün.

Çünkü onun kökeni onu bize getirdi."

Sikeyim.

Kulağa mantıklı geliyordu.

"Bunları Tristan'a nasıl anlatacağımı bilmiyorum." Dante o konuşurken arka planda bir klavyenin tıkırtısını duydu. "Gölge Adam bize son kez bir yer gönderdiğinde, Tristan'a hemen söyledim ve sonuçta boşa kürek çektik. Xander'ı bulduk ve bunun için çok minnettarım, beni yanlış anlama. Ama onun kız kardeşi olmamasının Tristan'ı ne kadar üzdüğünü biliyorum. Umudunun nasıl kırıldığını gördüm." Morana'nın sesi çatallaştı. "Bunu ona tekrar yapmak istemiyorum. Biliyorsun, duyguları işleme konusunda iyi değil ve vurulma olayından beri zaten daha gergin ve ben sadece..."

Dante iç çekti. Onun nereden geldiğini anlayabiliyordu. Sevdiklerini duygusal olarak koruma ihtiyacı hepsinin içinde güçlüydü. Ancak Dante, ne kadar güçlü olursa olsun, bir şeyleri partnerinden saklamanın bir ilişkiye neler yapabileceğini de biliyordu. Amara'dan bir şey saklayarak on yıllık bir ilişkiyi neredeyse nasıl bozduğunu, Amara hamileyken onu nasıl kaybettiğini hâlâ hatırlıyordu. Hatırlıyordu çünkü ikisi de bunun için bir bedel ödemişti ve küçük prensesinin nefes aldığı her gün bunu hissediyordu ve asla başaramayan küçük meleği kız kardeşine göz kulak oluyordu. Bu muhtemelen hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyecek bir yaraydı ve Amara'dan bir şey saklama kararı onun kendisinden kaçmasına ve ikisini de daha savunmasız hale getirmesine neden olmasaydı belki de kaçınabilecekleri bir yaraydı.

Tristan ve Morana'nın ilişkisine hiç karışmamış olsa da, şimdi karışması gerekiyordu. Bu yüzden, geçmişte yaptığı hatanın tecrübesiyle, küçük kızının huzur içinde uyumasını izleyen Dante, Morana'ya birine verebileceği en samimi tavsiyeyi verdi. "Daha önce her şeyi berbat etmiş birinden dinleyin, asla partnerinizden bir şey saklamayın. Niyetinin ne kadar iyi olduğu ya da koruyucu bir yerden geldiği önemli değil; öğrendiklerinde bu onları incitecektir. Aslında, bu onları daha çok incitir. Amara doğası gereği bağışlayıcıdır ve ben de bu yüzden şanslı bir piçim. Ama Tristan..."

Morana'nın hızlı nefes alışını duyunca sözlerini yarıda bıraktı. Adamı dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordu, nefretini ve sevgisini biliyordu ve Dante'nin ne demek istediğini anlayacak kadar zekiydi. Tristan onu affedecek kadar sevebilirdi ama güveninde onarılması uzun zaman alabilecek bir yara açılmıştı.

"Aşk bazen gözümüzü kör eder, Morana," dedi Dante, neredeyse onu yatıştırırcasına, çünkü Tristan gibi bir adamla uğraşırken ara sıra merheme ihtiyacı oluyordu. "Onun bir yetişkin olduğu gerçeğinin gözünü kör etmesine izin verme. Dediğin gibi, son vahşi kaz kovalamacasından sonra mücadele ettiğini görmüyorum. Hayal kırıklığına uğramış olabilir ama yıkılmış değil ve bunun nedeni de olayları ele alırken yanında senin olman. Size güveniyor, bu yüzden bunu bozmayın."

Hat bir süre sessiz kaldığında sözlerinin hedefe ulaştığını anladı. Morana muhtemelen tüm artıları ve eksileri hesaplıyor, yanlış gidebilecek farklı yolları tartıyor, haberi en az hasarla nasıl vereceğine dair strateji geliştiriyordu.

Kulağında derin bir iç çekiş yankılandı. "Haklısın. Ona söylemem gerek. Bu gece döndüğünde ona söyleyeceğim."

Dante başını salladı, göğsü rahatlamıştı. Bir şey bilip de bunu kardeşinden, kan bağından ziyade gönül bağıyla bağlı olduğu kardeşinden saklamak zorunda kalmayacağı için mutluydu. Ayrıca ilişkilerinin şu sebepten dolayı kargaşa içinde olduğuna şahit olmadığı için de memnundu

iletişim eksikliği. Bu durumdan ekstra memnundu çünkü onların uzun süre bebeğinin vaftiz ebeveynleri olmalarını istiyordu. Hepsi aynı fikirde olduğu sürece bir şeyleri çözebilirlerdi.

"Nereye gitti?" diye sordu, küçük prensesini kucağına almak için ayağa kalktı, böylece zavallı kediyi boğmaktan vazgeçecekti. O kadar küçüktü ki vücudunun yarısı avucunun içine sığıyordu, ağırlığı Dante ve Amara'nın yaşadığı mucizeyi hatırlatıyordu. Küçüktü ama annesi gibi bir savaşçının ruhuna sahipti. Bu acımasız dünyada nasıl büyüyeceğini düşünmek onu endişelendirdiğinde, kendine bunu, onun bu dünyaya en kötü zamanlarda savaşarak geldiğini ve altın gibi parladığını hatırlattı. Çatlaklarını dolduran ve katılaşan sıvı altın değil, muazzam bir ısı olmadan kırılamayan katı altın. Ve onun görevi de bu ısıyı asla hissetmemesini sağlamaktı.

"Xander'ı seansı için bıraktıktan sonra Duncet ailesinin içerideki adamlarından biriyle görüşmesi var."

Dante'nin düşünceleri Tempest'tan, bir şekilde tuhaf aileleriyle bütünleşmiş olan genç çocuğa kaydı. Tristan'ın ona sırrını verdiği çocuk, bu dünyadan uzak tutarak koruduğu öz kardeşi Damian gibiydi. Dante, Damian'ı sadece bir yük gibi hissettirerek yabancılaştıran babasının aksine, Tristan ve Morana'nın kabullenici ve sevgi dolu olmalarından memnundu. Yüksek işlevli otistik bir çocuk olarak, kardeşi için yerleşke içinde yaşamak hiç de kolay olmamıştı. Dış dünyada başarılı oluyordu ve Dante onun her zaman başarılı olmasını sağlayacaktı. Kısa süre önce öğrendikleri üzere Xander da yüksek fonksiyonlu otistikti. Tristan ve Morana, zaten inanılmaz vasiler oldukları için, çocuğa iyi bir yetişkin olması için gereken tüm araçları vermek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

Dante'yi biraz endişelendiren şey geçmişiydi. Üzerinde hiçbir şey bulamamaları, Gölge Adam'ın onları ona yönlendirmiş olması, Gölge Adam'a zerre kadar güvenmemesi, hepsi çok tuhaftı. Onlar

geçmişini bilmiyorlardı ve çocuğun neler yaşadığını bilmeden geleceğine yardım edemezlerdi. Sadece bekleyip izleyebilirlerdi, diye düşündü.

"İkisi de nasıl?"

Morana homurdandı. "İkisi de benim vurulmamdan hoşlanmadıkları için birbirlerine daha çok bağlandılar."

Dante, düşünceleri dakikada yüz mil hızla ilerlese de dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Küçük prensesini ofisinde bulunan küçük beşiğine yerleştirdi, dudakları sevimli bir surat ifadesi alırken yumuşak battaniyeyi üzerine örttü. Onu yerleştirdikten sonra pencereye doğru yürüdü, evim dediği tepeleri, ufukta yuvarlanan bulutları izledi, zihni kasvetliydi.

"Eğer haklıysan ve Gölge Adam onun sevgilisiyse," diye yüksek sesle düşündü, "Tristan mutlu olmayacaktır. Doğrulayana kadar bu küçük teoriyi kendimize saklamamızı öneririm. Bunun için uzun süre bekledi. Bu noktada spekülasyonlarla bunu mahvetmenin bir anlamı yok. Sadece ona odaklanalım."

"Haklısın." Morana iç çekti. "Biliyorum. Hiçbir şey anlamıyorum ya da bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum. Belki de yanılıyorum ve onunla bir ilişkisi yok. Ya da eğer öyleyse, belki eskiden öyleydi ama artık değil. Ya da belki hala öyleyse, bizi onu bulmaya davet ettiği için umursamayacaktır. Ama eğer onunla bir ilişkisi varsa ve umursuyorsa, bu işin nasıl gideceğini tahmin etmek için onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Onun hakkında bulabildiğim tek şey, ne bulunmasını istediği. Elimizde olmayan bilgilere ihtiyacımız var."

Sorun da buydu. Hepsi karanlıkta satranç oynuyorlardı ve bu satrançla eşanlamlı bir efsane vardı.

Amara'ya bu gece söyleyecekti ve Morana da Tristan'a bu gece söyleyecekti. Gece boyunca ipucunun şifresini çözerse, güneş doğduğunda oyun değişecekti.

Bulutlar gürledi. Bir

fırtına yaklaşıyordu.

CHAPTER 7

UNKNOWN

Her şey tam da istediği gibi parçalanıyordu.

Sendika, kırk yılını dümeninde geçirdiği onlarca yıldır hayattaydı. Yeniden yapılandırılmalarından ve dünyanın en güçlü sessiz güçlerinden biri haline getirilmelerinden sorumlu olan birkaç kişiden biriydi. Organizasyonlarını, her seviyedeki herkesin korunmasını sağlayacak şekilde yukarıdan aşağıya doğru yeniden markalaştırmış, yeniden inşa etmiş ve yeniden şekillendirmişti. Eğer biri açığa çıkarsa, bertaraf ediliyor ve yerine yenisi getiriliyordu. Diğerleri ona boşuna yılanbaşlardan biri dememişti; tüm teşkilatı dünyalarının kirli göbeğinde yönetiyor, her şeyin uzun otların arasında, gözlerden uzak kalmasını sağlıyordu; ona bu ismi veren de her zaman orta parmağına taktığı yılan yüzüğüydü; bu sembol her seviyedeki tüm teşkilata adapte edilmişti; gerçek amacını sadece o ve birkaç kişi biliyordu ve onların da çoğu ölmüştü.

Dalgalarla sallanan bir yatta oturmuş, etrafta sefahat sürerken alt düzey çalışanlardan birinin kendisine telefonla gönderdiği raporu okuyordu. Raporda

artık onu korkutmuyordu. Başlangıçta kendi zevkine ortak olmuştu ama zamanla hepsi birbirine karışmaya başladı. Am amdır, sik siktir. Çıplaklık norm haline geldiğinde bayatlamıştı. Onu çeken kişiliğiydi, kırmaktan, bükmekten ve doğurmaktan hoşlandığı ruhlardı. Bir ruha parmağını bile sürmeden onu paramparça edebileceğini bilmenin verdiği baş dönmesi ona kendini gerçek bir tanrı gibi hissettiriyordu.

Ve hiçbiri onun küçük kırmızısından daha tatlı olmamıştı. Çok tatlı, yumuşak bir zevk, çok yumuşak. Onun yumuşaklığının, kırılmadan önce bükülebileceği anlamına geldiğini anlamamıştı. Organizasyondaki diğerleri yüzünden onu bırakmak zorunda kalması utanç vericiydi.

Artık başka kimse yoktu. Ve belki de ona son bir kez daha sahip olabilirdi.

Son iş arkadaşının cesedi denizin derinliklerinde bir yerdeydi ve köpekbalıkları tarafından besleniyordu.

"Efendim, bir bardak bir şey ister misiniz?" diye sordu küçük tatlı bir şey ve başını salladı. Normalde onu kucağında sürüklerdi ama bugünlerde dikkati daha dağınıktı.

Dünyanın bir köşesinde yeni bir kamu lideri için bir iş partisi kurulmuştu. Alay etti. Dünyanın iyi bir adam olduğunu düşündüğü kişi, reşit olmayan kadınların içine gömülmüş ve bir başkasının memelerinden bir dizi yasadışı madde çekiyordu. Sendika bu tür olaylar için her ikisinin de ana tedarikçisiydi ve birçok küçük şirket katmanının arkasına saklanıyordu. Örgütün elinin değmediği bir ticaret yoktu- seks, uyuşturucu, silah, *daha fazlası*. Eğer bunun için bir alıcı varsa, Sendika tedarikte yer alırdı ama asla kendi adıyla değil. Çoğunun varlığından bile haberi yoktu.

Ve her şeyin bir yeri olsa da, hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey, dünyada güç gibi satılmıyordu. İnsanoğlu özünde, gerçek doğasını uygarlıkla gizleyen sapkın bir yaratıktı. İnsanlara bir şans verin

sapkınlıklarını ortaya çıkarıyor ve bir an için bile olsa kendilerini güçlü hissediyorlardı ve bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapmak için her şeyi yaparlardı, sadece yüksek deneyimi yaşamak için. Hatta bazıları, iç benliklerini gizlice açığa çıkarırken namuslu, dürüst insanlar gibi davranmanın heyecanını yaşıyordu, bu da gücün bir başka çarpık tezahürüydü.

Elinde dünyanın en güçlü krallarına ve kral yapıcılarına karşı bir yığın kanıt vardı. Eğer isterse, sadece bir parçayı serbest bırakabilir ve tüm sistemleri çökertebilirdi. Ve onun için asıl heyecan verici olan da buydu - güç, ama farklı bir türden. Sistemler ya da günahlar gerçekten umurunda değildi; şu anda onu harekete geçiren şey, hâlâ insanlar arasında bir tanrı olduğundan, hâlâ kimsenin geçmeye cesaret edemeyeceği bir düşman olduğundan emin olmaktı.

Zamanında bir tanesi dışında pek hata yapmamıştı, zamanla yarılan ve her şeyin içine düşeceği kadar derin bir vadiye dönüşen bir çatlak.

Yaptığı küçük bir hata başına bela olmuştu. Ama bu da bir telaştı, çok uzun zaman sonra bir meydan okuma, cesaretini kanıtlama ve değerli bir rakibi yenme sınavıydı.

Onların dünyasında en güçlü olan hayatta kalırdı ve o da en güçlüleri olmuştu ve olmaya devam edecekti.

Chapter 8

Lyla, Gladestone

LYLA yatakta yatıyordu, doymuş, ağrılı ve hâlâ onun için açlık çekiyordu.

Nefes nefese kalmıştı, kalbi dakikada milyonlarca mil koşuyordu, bu ivme onu durgun ve uyuşuk yapıyordu, ama kalbi hala açlık çekiyordu, son bir saati o kadar şiddetli geçirmiş olmalarına rağmen yatağın kırılmamış olması bir mucizeydi ve amı da kırılmamıştı.

Başını yastığa koyup Dainn'e baktı, kendi nefesini tutarken kaslı göğsünün hızla inip kalktığını gördü, gözleri kapalıydı ve başı tavana dönüktü. Bütün günü süitte geçirmişler, oda servisi sipariş etmişler, yemek yemişler, duş almışlar ve bulabildikleri her düz yüzeyde sevişmişlerdi. Her zaman patlayarak bir araya gelirlerdi, ama şimdi çaresizlik vardı, birbirlerini izlemek ve her şeyi hafızaya kazımak, birlikte geçirdikleri her saniyeyi birbirlerine bastırarak geçirmek, böylece etleri hatırlayabilsin, kemikleri hatırlayabilsin, kanları yoklukta anları vücutlarında taşıyabilsin. Balkondan başladılar, içeri girdiler, kanepeye, sonra duşa, küvete, tezgâha ve son olarak yatağa geldiler. Eğer onunla birlikte olmasaydı

bu kadar uzun süre dayanabilseydi, onun dayanıklılığına hayran kalırdı. Dürüst olmak gerekirse, o da kendi gücüne hayret ediyordu. Öngörülebilir gelecekte tek bir kasını bile oynatabileceği tartışmalı olsa da, bu lanet maratonda bir şekilde hayatta kalmış olması etkileyiciydi.

Ama yarın gideceğini, yeni bir dünyaya ve hakkında hiçbir şey bilmediği, kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmeyen ama yine de geçmişinin bir parçası olan yeni insanlara sahip olduğunu bilmek, kendini anın zevkine boğmak ve kaçınılmaz olanı mümkün olduğunca ertelemek istemesine neden oluyordu. Ve onu bu kadar iyi tanıyan adamın bunu anladığını biliyordu. Sadece istedi ve o da yerine getirdi.

Elini uzattı, parmaklarını adamın saatler süren antrenmanından sonra dağılmış koyu renk saç tellerinde gezdirdi, soluk teni adamın koyu teniyle tezat oluşturuyordu, içlerine de uygun bir görseldi bu. Ama parmaklarını adamın saçlarında tembelce gezdirirken olacakları merak ediyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediği ailesiyle tanışacak, oğlunu görecek ve onun nasıl büyüyüp bu hale geldiğini anlayacaktı. Dehşet vericiydi ama bunu inkâr edemezdi; bu seçimi yapmadığı için çok heyecanlıydı. Kendisine kalmış olsaydı, onlarla tanışmaya yıllarca hazır olup olmayacağını bilmiyordu. Belki kendi merakını yatıştırmak için onları uzaktan görebilirdi ama özsaygısı hâlâ onların hayatlarına olumlu bir katkı yapacağına inanmasına izin vermiyordu. Aslında en büyük korkusu hayatlarını bozmaktı. Bunu istemiyordu, onu uzun zamandır arayan bir erkek kardeş ve büyük bir sevgiyle feda ettiği bir oğul için bunu istemiyordu.

"Fazla düşünmeyi bırak." Alçak ama kesin sözler odayı doldurdu.

Eli bir an durakladıktan sonra onu okşamaya devam etti ve onun düşünce kalıplarını bu kadar iyi bilmesine hayret etti. Ama sonra, yaptığı şey buydu. Çalışır, öğrenir ve kalıpları insanlara karşı kullanırdı. O değil, bunu biliyordu. Hâlâ anlamadığı çılgınca bir nedenden ötürü, onun tüm düşünce kalıplarının tek istisnası oydu.

Yalanlarına ve manipülasyonlarına, taklitlerine ve aldatmacalarına, güç hamlelerine ve yozlaşmasına karşı bağışıklığı olan kişilik. Onun koruması ve bakımı altındaki tek kişi, gerçek benliğini hiçbir engel tanımadan gösterdiği tek kişiydi. Onun bu yönünü, ona karşı gerçek olmasını seviyordu.

Tüm yeraltı dünyasının korktuğu, yanmış ellerinde onun bile bilemeyeceği kadar çok kan olan, gölgelerde var olan adamın, çok fazla bir şey sunmayan küçük bir kadın tarafından cinsel ilişki sonrası okşanmaktan hoşlanacağını kim düşünebilirdi? Tam bir muammaydı.

"Neden ben?" diye altı yıldır içinde olan soruyu dile getirdi. Neden o? Neden onun konumundaki diğer tüm kızlar arasından onu seçmişti? Artık bunun ağabeyi ya da onun gücü yüzünden olmadığını biliyordu, çünkü Dainn seçimini onun geçmişinin ve doğuştan gelen kimliğinin izini sürmeden çok önce yapmıştı. Güçlü bir çevreyle akraba olduğunu bilmeden çok önce ona geliyor, onu koruyordu.

Boynunu çevirdi, uyumsuz, hipnotik gözleri ona doğru geldi, hissettiği yorgunluğa rağmen uyanıktı ve her seferinde nefesini ciğerlerinden çıkaran o odaklanmanın tamamını ona veriyordu.

"Zaten biliyorsun, *anne*," diye alçak bir tonda konuştu, sözleri doğrudan doğruya. Kendini şiirsel bir adam olarak görmüyordu ama ona söylediği sözler, sefalet diyarında bir şiir gibi kalbinde çiçek açmıştı.

"Sana güvendiğim için mi?" diye yalvardı, onun güvenine bağımlı olduğunu biliyordu, bu ona sık sık söylediği bir şeydi.

İçini çekti, yüzünü tamamen ona döndü ve bedenini daha yakına çekti, dizini bacaklarının arasına bastırdı, zaten yeterince ağrıyordu, yarın bilinçli yürümesi gerektiğini biliyordu. Ama bu hoşuna gitmişti. Onu içinde hissetmek, etinin dokunuşunu, metal süslemelerinin öpücüğünü derinliklerinde hatırlayarak bedeniyle birlikte gitmek istiyordu. Bunun tadını çıkarmak istiyordu, kalbi korkuyordu, onunla bir daha ne zaman böyle birlikte olacağını bilmiyordu.

Saçının bir teliyle oynadı, bakışları kızın yüzünde sabitti. "Bu nereden geliyor?"

Omuz silkti. Bilmiyordu. Sadece orada, o anda kalmak, onunla kilitli kalmak ve dünyadan uzakta, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onlara dokunamayacağı yerden yüksek bir süitte saklanmak istiyordu. Çünkü yarın her şey değişecekti ve bunun sonuçlarının ne olacağını bilmiyordu. Bunun ilişkilerini etkileyeceğine inanmak istemiyordu; etkileyeceğini düşünmüyordu, ama onun yanında, onun içinde bir yuva bulmuş olan parçası bunu kaybetmekten korkuyordu. Tekrar kaybolmak, insanlarla dolu ama yalnız bir dünyada başıboş kalmak istemiyordu. Onunla görüldüğünü, anlaşıldığını hissediyordu ve bunu kaybetmek istemiyordu.

Geçici olarak da olsa geleceğini biliyordu. Onunla gelemezdi.

Yutkundu. "Korkuyorum." Kelimeler bir fısıltı gibi çıktı, yüzleri arasında yumuşak bir itiraf, ona karanlıkta emanet ettiği güvenli bir sır. Onunla birlikte olduğu sürece savunmasızlığı sorun değildi. Karanlık ona zarar veremezdi, aydınlık da veremezdi. Her ikisine de farklı yüzler ve farklı isimlerle sahipti, ama aynı adamdı ve o adam onundu. Bir sebepten ötürü, o onundu.

Ama o da normal değildi. Bir başkası olsa belki de itirafı karşısında yumuşayacakken, sanki onu korkutan şeyleri avlamak en sevdiği hobisiymiş gibi gözlerinde bir parıltı vardı. Belki de bir parçası, onunla birlikte olduğu sürece onun korkmasından hoşlanıyordu.

"Neyden korkuyorsun?" diye sordu, parmakları yanağını okşarken. Lyla yastığına daha da gömüldü, bakışlarını daha aşağıya çevirdi ve onun boynuna baktı. Çok çekici bir boynu vardı, kaslıydı ama hantal değildi, damarları bir tarafa doğru uzanıyordu ve adem elması her şeye rağmen sabit duruyordu.

Onun gibi gergin bir şekilde yutkunduğunu hatırlamıyordu.

"Her şey," diye itiraf etti.

"Gözler, *flamma*," diye sordu. Bakışlarını yukarı çevirdi ve onunla göz göze geldi.

"Seni neyin korkuttuğunu söyle."

Nefesi kesildi. "Bilmiyorum. Bilinmeyen. Değişim. Ne olacağını bilmiyorum. Geri dönmek istiyorum, dağları ve denizi görebileceğim, yemek yapabileceğim bir yere. Dr. Manson'ın beni gördüğü, Bessie'nin okumam için kitap seçmeme yardım ettiği ve Roy'un bana bahçeciliği öğrettiği yere. *Seninle* birlikte. Sen ve abartılı helikopterlerin, güzel seran ve sıkı güvenliğinle kendimi güvende hissettiğim yere. *Eve* dönmek istiyorum ama bir yanım bunu sonuna kadar götürmem gerektiğini biliyor. Ve tüm bunlar beni korkutuyor."

Dainn yumuşak bir sesle, "*Flamma,*" dedi, uyumsuz gözleri onunkilerin derinliklerine bakıyordu, ona karşı kullandığı sevgi ifadesi içini yumuşatıyordu. "Her zaman senin olacak. Ben her zaman senin olacağım. Ne olursa olsun, ne zaman istersen eve gelebilirsin. Her şey senin olacak. Bunu biliyorsun."

Kızın bakışlarındaki şüpheyi görmüş olmalı ki burnuna bir öpücük kondurdu. "Seninle gelmememin bir nedeni var."

O biliyordu. Anlamıştı. Ama beyni hâlâ kabul etmiyordu. "Bana tekrar anlat," diye ısrar etti ona. Tüm yaptıklarından ve verdiği sözlerden sonra neden şimdi onu yalnız bırakmayı seçtiğini anlaması gerekiyordu.

Nefes verdi. "Çünkü eğer yapsaydım, bu benimle ilgili olurdu. Gölge Adam hakkında. Bununla dikkatleri dağılır ve sen daha iyisini hak ediyorsun. Bu *seninle* ilgili. Her ne kadar bencilce nedenlerden dolayı bundan hoşlanmasam da, bu senin geçmişin ve eğer bu şekilde seçersen muhtemelen geleceğin."

"Peki ya ben seçersem?" "O zaman sahip olacaksın."

Aynen böyle. Kadın istedi, o da yerine getirdi.

Sözleri içine işledikçe gözleri yanmaya başladı. Bunu onun için yapıyordu, geçmişiyle yüzleşmesine izin veriyordu. Ve onu tanıdığım kadarıyla, bu kolay olamazdı. Ona karşı en az onun kadar, hatta ondan daha fazla bölgeciydi. Kolayca

durabilirdi

onun yanında olmasını isterdi ama sözleri anlamlıydı. Gölge Adam çok daha büyük bir varlıktı ve istemese bile onların dikkatini çekebilirdi. Onun için çok şeyden vazgeçiyordu.

"Buna ek bir unsur da var," diye devam etti, kalçası bacaklarının arasında rahattı, kaslı ve güçlüydü ve onunkinin iki katından daha büyüktü. Seks onun için yeni bir şey olmasa da, yakınlık yeniydi. Başka bir bedeni yakınında tutmak, arzu ve rıza ile bedenine girmesine izin verdikten sonra birinin gözlerine bakmak baş döndürücü bir duyguydu, farklı bir duyguydu, bazen neredeyse biraz utangaç hissetmesine neden oluyordu. Onun en çirkin yanlarını görmüştü ama yine de kendini en savunmasız hissettiği anlar da bu anlardı. Ve o da bundan besleniyordu. Duygularının, bu kadar çok şey hissetme yeteneğinin, tüm yelpazesinin, onun bağlandığı bir şey olduğunu biliyordu ve buna hiç aldırmıyordu. Çünkü onun olaylara soğukkanlı ve hesaplı bakış açısına, bilinçsiz olmasına rağmen doğru olanı yapma becerisine, kriz anında sakin kalabilme ve her muammayı kontrol edebilme yeteneğine bağlıydı. İkisi çok farklıydı, o ve o, ama yine de birbirlerini tamamlıyorlardı.

"Ne?" diye sordu biraz soluk soluğa, meme uçları uyarılmanın etkisiyle gerilmişti. Vücudunun kendisini onun için en küçük uyaranlara yanıt verecek şekilde eğitmesi, cinsel ilişkiye girmeseler ve şu anda olduğu gibi sadece sarılsalar bile onu karşılamaya hazırlanmak için kendisini uyarma ve ıslaklıkla doldurması çılgıncaydı.

"Bazıları Blackthorne adını biliyor ya da beni Blackthorne Group'un münzevi CEO'su olarak tanıyor."

Kendini kimliğinin bir parçasından soyutlama yeteneği etkileyiciydi. Kelimeler aralarında asılı kaldı ve Lyla onları işlerken gözlerini kırpıştırdı.

"Kim yapabilir ki?" Adamın gösterdiği ve ona açıkladığı fotoğraflardan grup hakkında her şeyi biliyordu. Tristan, erkek kardeşi ve Morana, kız arkadaşı. Dante, onların arkadaşı ve Amara, onun karısı. Alpha, Dante'nin üvey kardeşi ve aynı zamanda Zenith'in kız kardeşi olan karısı Zephyr, gerçek Morana.

Lyla'nın arkadaşıydı ve şimdi ölmüştü. Ve Xander, Tristan ve Morana tarafından neredeyse evlat edinilmişti.

Bu kadar çok kişiler arası dinamiği ve bunların nasıl işlediğini anlamak karmaşıktı. Her zaman yalnız kalmış ve hiç arkadaşı olmamış biri için, bu kadar çok ilişkiyi nasıl kolaylıkla yürüttüklerini bilmiyordu ama gerekirse öğrenmeye karşı olduğu bir şey değildi.

"Kim bilir? Muhtemelen Dante," dedi ona. "Babasının hükümdarlığı sırasında onu birkaç kez sosyal olarak gördüm. Belki Amara. Birkaç yıl önce konuşma yaptığı bir konferansa katılmıştım."

Bu büyüleyiciydi, hayatının bu cephesini daha fazla görmek istiyordu. Onunla birlikte gerçeğin içindeyken herkesi kandırdığını görmek kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu.

"Onun kim olduğunu biliyor muydun yoksa bu bir tesadüf müydü?" Lyla merakla sordu ve onun geçmişinin bilmediği bu yönüyle ilgilendi.

Sanki bir stres topuymuş gibi neredeyse hiç düşünmeden göğsüyle oynadı. "Onun kim olduğunu biliyordum."

Lyla sessizce bekledi, daha fazlasını paylaşmak isteyip istemediğine karar vermesine izin verdi. Neyse ki o karar verdi. Gözlerini onunkilere dikti ve tekrar konuşmaya başladı. "Konferans çocuklarla ilgili konular hakkındaydı. Özel çocuklar, çocuk davranışları. Sunumu çocuk kaybı ve özellikle anneler için başa çıkma mekanizmaları hakkındaydı. Sonrasında birkaç dakika konuştuk. Konu ilgimi çekmişti."

Nedenini belirtmesine gerek yoktu. Lyla biliyordu. Yine de sordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Altı yıl önce."

Tabii ki öyleydi. Şaşırmamıştı bile. Altı yıl önce tanışmışlardı ve Xander'ı himayesi altına almıştı, ardından da çocuklar ve çocuk kayıplarıyla başa çıkma konusunda bir konferansa katılmaya gitmişti. Yıllar boyunca onun için sessizce yaptığı şeylerin boyutunu fark ettiğinde midesi ağırlaştı, ne yaptığını bir kez bile belli etmemişti.

O zamanlar, çok canlı bir şekilde hatırlıyordu, sadece onu tekrar görmek ve onu o cehennem çukurundan çıkarabilmesi için ona teklif vermesini istiyordu. Ama geriye dönüp baktığında ne kadar öngörüsüz olduğunu fark etti, yine de kendini suçlamadı. Uzun vadeli bir oyun oynamış, onu güvende tutmuş, ona bir ev inşa etmiş, çocuğunu büyütmüş ve ailesine kavuşturmuş, tüm bunları yaparken de bildiğinden çok daha uzun süredir var olan dünyanın en büyük, en tehlikeli örgütünü çökertmek için çalışmıştı. Her şeyin boyutu bir anda kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Adam daha kıpırdayamadan, kadın onu yakaladı, dudaklarına sert bir öpücük kondurdu, hissettiği her şeyin yoğunluğunu, içinde olup biten her şeyi dudaklarına akıttı, onunla kelimelerin söyleyebileceği her şeyi ileten en eski dilde konuştu ve adam da karşılık verdi. Bir eli göğsünde, diğeri çenesinde, ağzını yönlendirerek ve karşılığında ona daha fazla yoğunluk vererek sahiplenici bir şekilde sıkıldı.

Birkaç dakika çıplak bir şekilde öpüştükten sonra, birkaç santim geri çekildi, bakışları onunkileri arıyordu, muhtemelen neden aniden ona saldırdığını öğrenmek için. Muhtemelen aradığı cevabı bulmuştu ve onları bir memnuniyet havası sardı, adamın etrafında vızıldıyor, kadının etrafında oynaşıyorlardı.

Konuşmalarına geri döndü, merakı hâlâ alevliydi. "Yani hepsi seninle tanıştı mı?"

"Hepsi değil. Bazıları Blackthorne olarak, bazıları Gölge Adam olarak," diyerek sorusunu yanıtladı ama daha fazla detay vermedi.

Lyla onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, her iki yönüne de daha fazla hayranlık duymaya başlamıştı. Onu işadamı olarak görmüştü, anlaşmalar yapan ve insanları göz açıp kapayıncaya kadar büyüleyen keskin, baskın bir güç, o kadar kolay taktığı bir maske ki, altındaki adamı tanımasaydı asla başka bir şeyden şüphelenmezdi. Ve onun Gölge Adam olduğunu görmüştü; görünmekten çok saklanmayı seven, ölümcül, tehlikeli, sessiz bir kişilik.

insanları öldürmeden önce görmüştü. Ve sonra onu gerçek haliyle görmüştü, tam o anda olduğu gibi.

"Ama sadece ben Dainn'le tanıştım." Buna bayıldı.

"Ve sadece sen olacaksın, *anne*," diye söz verdi. "Diğer herkes için ne olmam gerekiyorsa o olacağım. Senin için değil. Senin için olduğum gibiyim, her hasarlı, dengesiz parçam."

Öne doğru eğildi ve bu kez onu usulca öptü, her ikisinin dudakları da paylaştıkları tüm öpücüklerden dolayı hassastı ama umursamıyordu. Adam elini kızın saçlarına daldırdı, ağzını tahrip ederken onu hareketsiz tuttu, dilleri dans ederken çıkardığı ses kızın içini huşu ile doldurdu. Bu sanatı birlikte öğrenmişlerdi, şehvet ve yumuşaklığın, tutku ve sahiplenmenin, sapkınlık ve bağlılığın bu karışımıyla öpüşmeyi. Lyla öpücüklerin bu kadar çok anlama gelebileceğini, ağızların birbirlerine karşı dans ederken bu kadar güzel hareket edebileceğini hiç bilmiyordu.

Serbest kaldılar ve kadın adamın saçlarını alnından geriye doğru tarayarak elini gölgenin koyulaştığı çenesine götürdü. İzleri ağzının etrafında, göğüslerinde, kalçalarının iç kısmında, adamın ona ziyafet çektiği her yerde karıncalanıyordu.

"Beni özleyecek misin?"

Neredeyse tembelce meme uçlarından birini kopardı, bu hareket, kendisinde de yansıması olduğunu bildiği bir edeple doluydu.

"Hayır."

Kalbi, durduramadan önce tek bir kelimeyle battı. Kıkırdadı, sanki onu bu düşünceden dolayı cezalandırıyormuş gibi göğüs ucunu sertçe çimdikleyerek nefesini kesmesine neden oldu.

"Seninle gelmiyor olabilirim ama altı yılımı senin gölgen olarak geçirdim. Seni özlemeyeceğim çünkü seni izliyor olacağım."

Bu düşünce onu rahatlattı. Okuduğu kitaplardan, söylediklerine muhtemelen normal bir tepki vermediğini biliyordu ama Dr. Manson ona her zaman, başkalarının normalinin asla kendisininki olamayacağını, nasıl hissederse hissetsin tamamen haklı olduğunu hatırlatırdı.

Ve onun kendisini gözünün önünden ayırmayacağını söylediğini duyunca rahatladığını hissetti. Çünkü eğer onu izliyorsa, hiçbir şey ona tekrar ulaşamazdı. Ve hissettiği tek şey el üstünde tutulduğu, korunduğu, tüm dikkatinin, kendi sevgisinin ona yöneldiğiydi.

Kimse göremese bile o orada olacaktı. Kadın göremese bile o orada olacaktı ve her şey yoluna girecekti. "Söz mü?"

O da karşılık olarak onu öptü. Öpüşmelerine en az onun kadar bağımlıydı. Onlarda *doğru* hissettiren bir şey vardı. Çok doğru.

Geri çekildi ve ona baktı, ona korkularından birini daha yaşattı. "Ben... Ben her zaman Lyla oldum. Luna'yı tanımıyorum. Onun gibi hissetmiyorum. Ama ya ikisi de olamazsam? Ya benden Luna olmamı istiyorlarsa ve ben olamıyorsam? Ya da ya o olmak ister ve Lyla'yı kaybedersem? Böyle bir şey olursa ben kim olacağım?"

Başparmağı kızın yanağında gezindi. "Sen her zaman benim olacaksın, anneciğim. *Benim annem.* İsimler önemli değildir. Onlar bir gün giyip ertesi gün atabileceğin giysilerdir. Lilith, Lily, Lina, Luna, Lyla ya da tamamen isimsiz olabilirsin. Hiç fark etmez. Önemli olan derinizin ve kemiklerinizin içinde kim olduğunuzdur. Ve benim tek gördüğüm -" elini tutup dudaklarına götürdü "- dünyayı küçük, yumuşak, seksi ellerinde tutan ve bunun farkında bile olmayan bir kadın." Parmaklarına bir öpücük daha kondurdu.

"Bana neden sen diye mi sordun?" Gözlerindeki yoğun bakış, sözleriyle birleştiğinde onu mahvediyordu. "Çünkü sen benim alevimsin, karanlık ve ölümle dolu bir boşlukta küçük bir ışık ve sıcaklık kaynağı, küçük ama doğru yakıtla bir cehenneme dönüşebilen. Ve ben her zaman karanlık ve ölümle dolu olsam da, senin için onu kucakladım, ona dönüştüm, böylece korkmadan titremeye devam edebilirsin. Ben tüm canavarların korktuğu boşluğum, *bu* yüzden hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Benimle değil."

Kelimeler, gözlerini yakan bir ateş topunun içinde boğazında kilitlendi. Ona alevim diyordu ama gerçek şuydu ki, o hep üşüdüğü yerlerde onu ısıtan, titrediği yerlerde onu ayakta tutan, hiç ışık görmemiş yerlerde hayatını aydınlatan alevdi.

"Seni seviyorum," dedi ona milyonuncu kez, her seferinde daha da anlamlı bir şekilde.

"Biliyorum," diye milyonuncu kez cevap verdi, bakışlarındaki her şey dudaklarının her zamanki gibi asla yapmadığını söylüyordu.

"Bence sen de beni seviyor olabilirsin, Dainn," diye fısıldadı ağızlarının arasındaki boşluğa.

Gözleri karardı. "Eğer benim dünyamda bir aşk varsa," diye başladı, sonra durdu, sözleri kadının kemiklerine işlenmişti.

"O ben olurdum," diye tamamladı, hala hayret ediyordu, bunun nasıl onun hayatı olduğunu merak ediyordu. Ona söylediği şeyler, o soğukkanlı, dolaysız üslubuyla söylediği en güzel sözler, içindeki her şeyin bir mumun üzerindeki balmumu gibi erimesine neden oluyordu. Küçük bir kızken, karanlıkta tek başınayken, birinin onu kendisinden beslenen iblislerden kurtarmasını hayal etmişti. Büyüdükçe, rüyalar ölmüştü. Ve sonra, fırtınalı bir gecede bir adama rastladı ve her şey değişti.

Bazı günler, tüm bunların gerçek olduğuna ve bir rüya olmadığına, kendini bulacak kadar şanslı olduğuna, iyileşme şansına sahip olduğuna, onun için dünyayı yakmış ve yakmaya devam edecek bir adam tarafından bu kadar derinden sevildiğine hâlâ inanamıyordu.

Ama şikayet etmeyecekti.

Hayır, son geceyi erkeğiyle geçirecek ve onu tüm kalbiyle sevecek, tekrar bir araya gelene kadar anılarına kazıyacaktı.

Chapter 9

Morana, Shadow Port

XANDER bir şeylerin peşindeydi.

Morana nedenini tam olarak bilmiyordu ama mutfak adasındaki taburelerden birine oturmuş, dizüstü bilgisayarını tezgâhın üzerine koymuş, bir gözü izleme programlarında, bir gözü de köşedeki küçük zamanlayıcının her saniyedeki ilerleyişindeydi. Yirmi dört saatlik süreye yaklaşıyordu ve her azalan rakamla birlikte endişesi de artıyordu çünkü hem bu şeyi açmak onun sorumluluğu ve uzmanlık alanıydı hem de Tristan her an geri gelebilirdi ve bunu ondan saklayamazdı.

Birkaç saat önce Dante'yle konuşmak ona ihtiyacı olan bakış açısını kazandırmıştı. Tristan bir yetişkindi ve içindeki her içgüdü onu herhangi bir hayal kırıklığından korumak istese de ve bu sevgi dolu bir yerden gelse de, onu bastırmak ve kendi bilinçli kararlarını vermesine izin vermek zorundaydı. İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, sadece ayakta durabilir ve onu destekleyebilirdi.

Dante'nin Tempest'la birlikte olduğundan çok emin olmasına rağmen - vaftiz kızının yanındayken sesinde belli bir yumuşaklık vardı - ona sağlam bir güven vermişti.

Tavsiye. Morana bazı günler artık sadece ailesi ve arkadaşlarının değil, aynı zamanda sorumlu olduğu bir nesil çocuğun da olduğu bir hayatı olduğuna inanamıyordu. Konu açılmışken, Xander'ın salatalık, domates ve peynirden oluşan, nedense en sevdiği sandviçi yapmasına baktı ve gözlerini kıstı.

O sandviçi on beş dakikadır yapıyordu. Genelde sadece beş dakika sürerdi.

Bir sebepten dolayı havada asılı duruyordu.

Morana kollarını tezgâhın üzerine koyarak serin taşı teninde hissetti ve çocuğu izledi. "Neyin var senin?"

Xander ekmek dilimlerken durdu, bıçak somunun ortasındaydı, başı konsantrasyonla eğilmişti. "Neyin var senin?"

Morana bu soru karşısında şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Çocuk bıçağı somundan çıkardı, bir, iki kez sildi ve sonra tekrar dilimlemeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, bunu ona öğreten Tristan olmamıştı. Paylaştığı ilk şeylerden biri olan sandviç en sevdiğiydi ve başkasının onun için yapmasına izin vermiyordu. Salatalık ve domatesin belirli bir şekilde kesilmesi ve ekmeğin tam olarak belirli bir kalınlıkta dilimlenmesi gerekiyordu ve ondan başka kimse bunu doğru yapamazdı. Tristan bir keresinde ona sandviç yapmıştı ve Xander kibarca "Harika bir aşçısın ama kötü bir sandviç yapıyorsun" demişti.

Tristan'ın yüzündeki ifadeyi görmek en komik şeylerden biriydi.

Ama bu sadece *Xander*'a özgü şeylerden biriydi. Morana tam da bu yüzden onun ne kadar sürede hazırlandığını biliyordu.

Xander ekmeği *tam* kıvamında dilimlemeyi bitirdi ve Morana rahatsız edilirse her şeye yeniden başlayacağını bildiği için sözünü kesmedi. İşi bittiğinde tüm malzemeleri özenle bir kenara koydu ve iki sandviç hazırlayarak birini Morana'ya getirdi.

Morana şaşırarak ikrama baktı.

"Bütün gün hiçbir şey yemedin."

Onun fark etmesine şaşırmamalıydı. Çocuk, insanların ona hak verdiğinden çok daha dikkatliydi. Sırf farklı olduğu için insanlar onu fark etmeyi umursamıyordu. Morana okuduğu okulda, yaşıtlarında ve hatta bazı öğretmenlerde bunun olduğunu görmüş ve bu durum kanını kaynatmıştı. Neredeyse onu okuldan alıp evde eğitmeye, keskin zekasını ve yeni şeyler öğrenme açlığını takdir ve teşvik edebilecek en iyi öğretmenleri bulmaya karar verecekti ama psikoloğu şimdilik aksini önermişti. Amara'nın güvendiği meslektaşlarından biri olan Dr. Kol, Xander'a çok iyi davranıyordu. Xander'ın en azından birkaç yıl boyunca sosyal ortamların bir parçası olması ve iyi ve kötü farklı sosyal ortamları öğrenmesi halinde daha başarılı olacağına inanıyordu. Bu onun uyum sağlamasına ve gelecekte bir yetişkin olarak daha iyi çalışmasına yardımcı olacaktı. Bu, ona kötü davranan insanların bazı *sırlarını* sızdıramayacağı anlamına gelmiyordu. Ayrıca ona bir köpek almayı da önermişti, Xander köpekleri tercih ettiği için bunu yakında yapacaklardı.

"Teşekkürler." Morana yemeği görünce midesinin guruldadığını hissetti. Sağ eliyle aldı, sol eli gün boyunca yaptığı yorucu daktilo çalışmasından sonra uyuşmuştu ve kocaman bir ısırık aldı. Taze tatlar dilinde patladı ve inlemesine neden oldu. "Bu harika," diye mırıldandı ağzı dolu bir şekilde, yavaşça çiğneyerek.

"Zamanında yemelisin. Alman gereken ilaçlar var." Elbette Tristan, yokluğunda onu izlemesi için minyatür tıp disiplinini eğitecekti.

Morana gözlerini devirdi. "Evet, efendim. Bunu aklımda tutacağım." "Sol omzunuzu da kontrol ettirmelisiniz. Sen Üç saattir yerinden oynatmadım." Xander gözlemini bıraktı, ses tonu hiç değişmedi, sandviçi iki eliyle alıp düzgün bir ısırık alırken gözleri tezgâhtaydı ve yavaşça çiğniyordu. Ağzı hareket etti

Üçe kadar saydı, durdu, tekrar başladı, durdu, tekrar başladı ve sonra yutkundu. Morana kalıpları biliyordu, onları her gün görüyordu. Kalıplar onu iyi hissettiriyordu ve artık ona alışmışlardı.

Kahretsin, o bile ona bu kadar değer vermemişti. O fark etmişti. Elbette fark etmişti. Vurulduğundan beri bir şahin gibi onu izliyordu. İlk kez hastaneden çıktığında ona sarılmış ve tam otuz üç saniye boyunca kollarını beline dolamıştı - saymıştı- ve ona bir daha asla incinmemesini söylemişti. Tamamen farklı nedenlerle de olsa, duygularını ifade etmekte zorlanan biri yetişkin, diğeri minyatür iki sessiz adamla sıkışıp kalmak onun şansı olabilirdi. Tristan'ın sorunu daha çok yetiştirilme tarzından kaynaklanıyordu; yaşadığı travmalar etrafına öyle aşılmaz bir duvar örmesine neden olmuştu ki, bu duvarı nasıl yıkacağını kendisi de bilmiyordu. Xander'ınki ise Dr. Kol'un onlara söylediği gibi doğuştan geliyordu. O farklı doğmuştu ve şükürler olsun ki travmayla ilgili hiçbir şey yoktu. Onun travmatik bir şey yaşadığını düşünmek bile kalbini kırardı. Bu yüzden içindeki annelik içgüdüleri, Tristan'ın annesinin onu hayatı boyunca canavarlar tarafından işkence görmeye nasıl terk edebildiğini anlamıyordu. Morana, şu anda oğlu olarak gördüğü çocuğa herhangi biri baksa bile onları öldürür ya da ölmeye çalışırdı.

"Sen iyi misin?" Xander'ın sorusu onun düşüncelerini böldü.

Sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Evet, neden?"

"Normal davranmıyorsun."

Ona karşı normal davranışının ne olduğunu merak ediyordu. "Sadece üzerinde çalıştığım bir proje var," diyerek ona en kolay gerçeği söyledi. "Zamana bağlı, bu yüzden biraz dikkatim dağınık."

"Proje nedir?" Bir ısırık daha aldı ve üçer üçer çiğnemeye başladı.

Başka bir çocuk olsa, bu soru tuhaf kaçardı. Xander'dan değil. Doğal olarak dijital teknolojiyle ilgileniyordu.

ona bir şeyler öğretirken onunla vakit geçiriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, zaten biraz biliyordu. Morana nerede öğrendiğini sorduğunda omuz silkmiş ve geçmişi hakkında sessiz kalmıştı.

Morana'nın onun hakkında anlayıp da tüm boşlukları dolduramadığı tek şey buydu. Kayıp geçmişi ve bu konuda konuşmaya direnmesi beynindeki kaşıntıyı daha da artırıyordu. "Sadece bir mesaj IP'si kullanarak bir konumun izini sürüyorum." Basitleştirdi o.

Yemeğini yerken kaşlarının arasında küçük bir çatıklık belirdi. "Bu kadar uzun sürmez."

Kadın kıkırdadı, adamın bunu anlamasına şaşırmıştı. "Hayır, öyle değil.
Ama bu biraz zor."

Anlamış gibi başını salladı. "Merak etme. Sen halledersin."

Morana onun yeteneklerine olan sarsılmaz inancı karşısında duygulandı. "Teşekkürler, küçük adam."

"Birkaç yıl içinde senden daha uzun olacağım," diyerek bariz olanı gösterdi. Yaş grubuna göre zaten uzun boyluydu ya da en azından yaş grubunu tahmin ediyorlardı.

"Sen benim için her zaman *küçük adam* olacaksın," dedi. "Boyun ne kadar uzarsa uzasın."

Saçmalıyormuş gibi başını üç kez salladı, ama onun bundan hoşlandığını biliyordu. Onun kendisine karşı gülünç ve sevecen olması hoşuna gitmişti. İkisi de sandviçlerini sessizce bitirdikten sonra Morana tabakları alıp sağ eline aldı ve tezgâhın etrafında dolaşmaya başladı. Sol kolunun uyuştuğunu unutarak tabakları durulamak için lavaboya gitti ve tabakları durulamak gibi basit bir şeyi yapamayacağını fark edince derin bir nefes alarak durdu.

"Ben hallederim." Xander kalçalarıyla onu iterek uzaklaştırdı, boyu sayesinde lavabonun başında durup tabakları yıkadıktan sonra bulaşık makinesine attı. Morana ne yapacağını bilemeden bir kenarda donup kalmış, genç oğlanın işi devralmasını izliyordu, gözlemleri onun bunu yapamayacağını anlamasını sağlamıştı.

"Teşekkürler," dedi sessizce, tezgâha yaslanmış, yeni gerçeklikle boğuşuyordu. Artık böyle mi yaşayacaktı? Tek elle mi? En basit işleri bile birkaç dakikadan fazla yapamayacak mıydı?

Küçük bir elin sol elinin içine girdiğini hissetti ve Xander'a bakarak elini sıktı. "Merak etme," dedi Xander ona birkaç dakika içinde ikinci kez. "Sen halledersin."

Morana dudaklarının titrediğini hissetti ve onu kucakladı. Morana ona izin verdi, orada durup üçer üçer sırtını sıvazladı ve Morana ona sarılırken içinden saymaya başladı. Onun için o kadar değerli olmuştu ki, onu evlat edinemezlerse artık onsuz hayatının nasıl olacağını bilmiyordu. Bunu hayal etmek bile istemiyordu.

Özel asansörün açılma sesiyle geri çekildiler ve kapılara doğru döndüler.

Ve *o* çıkıp gitti. Bir zamanlar düşmanı, şimdi sevgilisi. Tristan.

Ve eğer kalbi ondan nefret ettiği zamanki gibi çarpmıyorsa ne olayım.

Her şey aynı etkiyi yaratıyordu -yakından kesilmiş saçları Maroni'nin partisinde onu ilk gördüğünden biraz daha uzundu ama yine de keskin görünecek kadar kısaydı, sayamayacağı kadar çok kez yaladığı o lezzetli damara sahip kalın boyun, beyaz gömlek ve koyu renk pantolonun arkasına gizlenmiş kaslı vücut.

Ve o gözler. O görkemli, elektrik mavisi gözler, üzerine kondukları anda onu hâlâ çarpıyordu.

Her zaman yaptığı gibi kızın tüm vücudunu inceledi, yokluğunda bir şey değişip değişmediğini kontrol etti, sonra yanındaki çocuğa da aynısını yaptı. Sonra onlara doğru yürüdü ve kalbi ilk kez atıyormuş gibi kaburgalarında çarptı, sanki onu tezgâha bastıracak ve tenine cinayet fısıldayacakmış gibi, sanki dışarıda dünya kapıya vururken bir balonun içine kilitlenmişler gibi.

Ne zaman o yakınlarda olsa yumurtalıkları opera söylemeye başladı.

"Neden bütün gün yemek yemedin?" ağzından çıkan ilk kelimelerdi, o viski ve günah sesiyle, göz temasıyla orgazm balonunu etkili bir şekilde patlattı.

Ağzını büzerek Xander'a döndü. "Hain. Onu ispiyonlamana gerek yoktu."

Çocuk omuz silkti ve Tristan'a beşlik çaktı, sonra da ikisine de "iyi geceler" dileyip odasına doğru yürüdü.

Bir el boynuna yerleşerek yüzünü ona döndürdü, mavi gözleri derin derin onunkilere bakıyordu. "Neden yemek yemedin?"

Bu çok önemli bir şey değildi ama vurulma olayından beri kendine bakmak için yapmadığı her şey çok önemliydi. Ona iki kez sormuş olması endişelendiği ve onu sebepsiz yere endişelenmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıdığı anlamına geliyordu.

Sikeyim.

Ona söylemek zorundaydı.

Alt dudağını ısırdı, yutkundu ve gözlerini adamın yakasına, kravatının asılı olduğu yere çevirdi.

Daha önce hiç düzgün bir kravat takmamıştı çünkü nasıl düğüm atılacağını hiç bilmiyordu. Bu, birlikte olduklarında öğrendiği bir şeydi. Maroni yerleşkesinde büyürken, insanlar bunun sadece onun isyan etme şekli olduğunu, Lorenzo'nun insanların nasıl giyinmesini istediğine uymadığını düşünmüşlerdi. Bu anlatıya boyun eğmişti çünkü bu bir zayıflığı gizliyordu; ona basit bir kravatın nasıl düğümleneceği hiç öğretilmemişti ve kimseye soracak kadar güvenmemişti. Daha sonra Dante'ye güvenmeye başlasa da, o zamana kadar çok geçti ve duygusal olarak nasıl savunmasız olacağını ve kendini herhangi bir şeye nasıl açacağını bilmiyordu. Morana bile onunla birlikte olabilmesi için onu yavaş yavaş zorlamak zorunda kalmıştı.

Bu yüzden, dolabında kancalı ve önceden düğümlenmiş bir çift kravat bulduğunda, ona bunu sormuştu. O hala

Hiçbir şeyi kabul etmedi ama ertesi sabah, onun gözlerindeki tonlarla eşleşen farklı mavi tonlarında muhteşem ipek kravatlar almak için alışverişe çıkmıştı. Ertesi sabah, o gün için giyindikten sonra, ona dolabındaki yeni koleksiyonu göstermiş ve gün için bir tane seçmesini istemişti. Adam orada durmuş, her şeyi içine çekmiş ve onu dolabın duvarına yaslayarak, düşündükçe hâlâ ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan vahşi bir öpücük kondurmuştu.

Ve sonra, onun için kravatını düğümlemişti.

Bunu neredeyse iki yıldır yapıyordu.

Morana zengin mavi ipekteki düğüme baktı, gözleri buğulandı çünkü kumaşı bağlamanın kendisi için ne kadar zorlaştığını kabul etmek istemiyordu. O anda mükemmel bir şekilde yapıyordu ama sonrasında omzu ve kolu bunu hissediyordu, en ufak bir hareket bile ardında acı bırakıyordu.

Sağ eliyle ipeğe dokundu, ağzı titriyordu çünkü onu kaybetmek istemiyordu. Aptalcaydı. Sadece bir kravattı. Ama *onlarındı.* Sabah rutinlerinin bir parçasıydı, dünyaları her şeyi içine alacak şekilde genişlemeden önceki sessiz anlarda ikisinin de paylaştığı bir şeydi. Ama lanet bir tabağı durulayamıyorsa, kravatını ne kadar süre düğümleyebilirdi? Bunu da mı kaybedecekti?

Gücünü toplayarak sol elini kaldırdı ve bu hareketle omzunda keskin bir acı hissetti. Bunu görmezden geldi ve elini onun bileğinin üzerine koydu, parmaklarının altında nabzını hissederken onunkini de avucunun içinde hissetti.

Sonra tekrar ona baktı ve onu dikkatle kendisine bakarken buldu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu ama bunu ona söylemesini bekliyordu. Yıllar geçtikçe daha çok açılmış ve kendini bırakmış, evlerinde onunla daha konuşkan olmuştu. Beklerken bunun içinde alarm zillerinin çalmasına neden olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alarak, koluyla ilgili meseleyi şimdilik görmezden gelip daha önemli olan şeye odaklanarak konuştu.

"Dün gece Gölge Adam'dan bir mesaj aldım."

Kıpırdamadan durdu, parmakları boynuna dolandı, gözleri karardı. Onun Gölge Adam'dan hoşlanmadığını biliyordu; en başından beri hoşlanmıyordu çünkü adam onunla iletişime geçiyordu ve o ne zaman iletişime geçse Tristan onunla konuşuyordu. Tristan onun hakkında çok düşünceliydi ve yabancı bir adamın onunla konuşmanın ve gizlice buluşmanın yollarını bulması fikri tüm sinapslarını ateşledi ve onu mağara adamı olarak adlandırdığı kişiye dönüştürdü. Tristan onu daha fazla sevmiyordu çünkü onları yollara sürükleyen ve kendi başlarına bulmaları gereken bilgileri ifşa eden kişi oydu. Bu yüzden ona söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

"Bana bir dosya gönderdi ve onu takip etmemi istedi."

Tristan kıpırdamadan durdu, bekledi, izledi, tıpkı ona dedikleri yırtıcı hayvan gibi.

"Konuştuğumuz gibi mesajı takip ediyorum. Ama klasörün adı *Fountainhead*, garip bir isim olduğunu biliyorum. Ama bir şeyin orijinal kaynağı anlamına geliyor. Ağır olduğu için telefonumdaki klasörü açamadım, bu yüzden aşağı indim ve sistemimde açtım. O-"

"Dosyada ne vardı?" Adamın sesi kızın gergin gevezeliğini yarıp doğrudan konunun özüne girince Morana yutkundu.

"Fotoğraflar. Beş fotoğraf. Biri Zenith'in." Kızdan bahsedilince hafifçe irkilmekten kendini alamadı. "Biri sana daha önce gösterdiğim, üçümüzün çekildikten sonraki fotoğrafıydı. Ve diğerleri. Şey."

Morana ne diyeceğini bilemedi ve geri çekildi. Elini Morana'nın boynundan çekti ama dizüstü bilgisayarına doğru ilerlerken onu takip etti.

Rakamlar ilerliyordu ve iz neredeyse tamamlanmak üzereydi. İşi zamanında bitirebileceğinden emindi. Ya da belki Gölge Adam zamanın onun becerileri için yeterli olacağından emindi.

Bu düşünceden sıyrılarak yazılımı küçülttü ve hemen ön tarafa kaydettiği klasörü açtı. Döndü

onu izlediğini görmek için boynuna sarıldı ve derin bir nefes alarak dosyaya tıkladı.

Tristan kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışları ekrandaydı ve elinde ne varsa ona göstermesini bekliyordu.

Üçüncü fotoğrafı açtı.

Görüntü ekranı doldururken keskin bir şekilde nefes aldığını duydu, kız kardeşinin genç versiyonu yüksek çözünürlükteydi, onu hatırladığından ya da onu son gördüğünden çok daha yaşlıydı. Bu, kız kardeşi ortadan kaybolduktan yıllar sonra, ölmek isteyen ama kız kardeşinin bir yerlerde hayatta olduğunu düşündüğü için ölmeyen, işkence görmüş genç bir çocuğa dönüşmesinden yıllar sonraydı. Yirmi yılı aşkın bir süre boyunca bu inanca bağlı kalması aşkın gerçek tanımıydı. Bu adamın sahip olduğu türden bir sevgiydi bu, zamanın ve mesafelerin ötesine kanıt olmadan, sadece iradenin gücüyle inanan türden bir sevgi. Morana tezahürlere pek inanmazdı ama eğer inanabilseydi, ihtiyacı olan tek kanıt bu olurdu.

Kollarının esnemesini, parmaklarının kendini bir arada tutuyormuş gibi pazularını kavramasını, gözlerinin her bir ayrıntıyı hafızasına kaydetmek için ekranda hararetle gezinmesini izledi.

Morana ona istediği kadar zaman verdi, sessizce yanında durdu, kalbi boğazında, çok sevdiği adamın sonunda aradığı cevabı bulmasını izledi, tüm hayatı boyunca aradığı ama şimdiye kadar hiç bulamadığı cevabı.

Onun bir sonraki resme geçmesini beklemedi, öne doğru eğildi ve yan tuşa kendisi bastı.

Bir sonraki fotoğraf ekranı doldurdu. Kız kardeşinin genç versiyonu. İlkiyle aynı şeyi yaptı. Gözlerini dikti ve her ayrıntıyı hafızasına işledi, yan tuşa tekrar basmadan önce uzun dakikalar boyunca görüntüye baktı.

Morana nefesini tuttu ve gözlerini ondan ayırmadı. "Bu son fotoğraf."

Onu yakından izledi, buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Ona samimi gelmişti ama belki de

fark etmezdi. Belki de o duygusal haliyle yaptıklarından şüphelenmezdi. Şu anda şüphelenmemesini umuyordu. Bu an saftı; sadece onun içindi. Bunu hak etmişti. Dante'nin dediği gibi, şüpheler ve spekülasyonlar hakkında daha sonra konuşabilirlerdi.

Birkaç saniye boyunca yüzünde hiçbir şey yoktu, ne bir seğirme, ne bir mikro ifade, okuyabileceği hiçbir şey yoktu, ki bu da bir şey söylüyordu çünkü onu okumakta uzmanlaşmıştı.

Heykel gibi hareketsiz bir şekilde ekrana bakıyordu ve Morana beyninin olayları nasıl işlediğini, duygularının bedeninde nasıl fırtınalar kopardığını hayal bile edemiyordu. O, kız kardeşinin yetişkin versiyonuna doyarken, gözleri saçlarda, yüzde, varlıkta gezinirken, kız kardeşi onun yanında kaldı. Çatı katında uzun, çok uzun dakikalar boyunca sessizlik oldu, gök gürültüsü aniden gökyüzünü sarsmadan önce.

Morana pencereden dışarı baktı, yağmur damlalarının cama vurduğunu, şehrin ışıklarının gecenin fonunda uzakta parıldadığını gördü. Bu ona, buna benzer bir gecede, tam da bu pencerelere karşı kız kardeşi hakkında ilk kez konuştukları zamanı hatırlattı. Sanki evren o anda da dönüp dolaşıp aynı yere geliyordu.

"Bu fotoğraf ne zaman çekildi?" Duygularının etkisiyle sertleşen sesi, kadının gözlerini tekrar ona çevirmesine neden oldu.

"Üç hafta önce."

Sözleri ona çarpmıştı. Bunu adamın çenesindeki hafif titremeden anlayabiliyordu ama yine de kıpırdamadan durdu.

"Bu o, Tristan," dedi olabildiğince yumuşak bir sesle. "O yaşıyor. O gerçek. O bulundu."

Kadının sözleri üzerine kolları iki yana düştü. Gözleri ekrana bakıyordu, görmüyordu ve odaklanmamıştı, göz bebekleri küçük noktalara inmiş, mavi tarafından yutulmuştu. Ne yapacağını ya da bunu anlamasına nasıl yardımcı olacağını bilmiyordu, bu yüzden *bir şeyler* yapabileceğine dair bir işaret almayı umarak yanında durdu.

Ve sonra, elleri titremeye başladı.

Morana ani bir hareketle omzunda hissettiği acıya ve sol kolundaki uyuşukluğa aldırış etmeden adamın ellerini tutmaya koştu.

"Tristan?"

Kafasının derinliklerinde kaybolmuş bir halde doğrudan ekrana baktı. "Tristan?"

Elini sıktı ama bu onun titremesini daha da şiddetlendirdi.

"Tristan."

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı.

"Tristan!"

Tristan sonunda dönüp ona baktı, sersemlemişti, çenesi kenetlenmişti, gözleri buğulanmıştı, elleri kızın avuçlarında titriyordu.

Acısının dinmesini umarak kollarını daha sıkı tuttu ve dinmeyince ona doğru adım atıp kollarını bedenine doladı, omzuna saplanan acıdan irkildi ama inadıyla onu uzak tuttu. Bir an sürdü ama kolları onu sarıp kendine çekti ve Morana dilini ısırarak acı dolu sesini yuttu.

Fiziksel acısı bekleyebilirdi. Duygusal acısı şu anda daha önemliydi.

O anda bunu ondan alması gerekiyordu ve yapması gereken de buydu. *Almasına* izin vermeliydi.

Ve bu düşünceyle, kendini onun kucağına bıraktı ve o anda ihtiyacı olan şey oldu.

Chapter 10

Tristan, Shadow Port

KIZIL SAÇLAR. YEŞİL GÖZLER. Soluk tenli.

Retinası yanmış.

O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

Kelimeler içime işledi.

O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

Başka bir şey duyamadı.

O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

Beyninde bir vızıltı vardı.

O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

Sanki suyun altındaymış gibi.

0 yaşıyor.
0 gerçek.
0 bulundu.

...ama batmıyor...
0 yaşıyor.
0 gerçek.
0 bulundu.

... sadece olmak.
Uzuvları yavaş yavaş uyuşuyordu.

0 yaşıyor.
0 gerçek.
0 bulundu.

.. kalp düzensiz bir şekilde çarpıyor..

0 yaşıyor.
0 gerçek.
0 bulundu.

.. boğazına bir şey takılmış..

0 yaşıyor.
0 gerçek.
0 bulundu.
... sıkı, sıcak, neredeyse onu boğuyordu, yine de...

0 yaşıyor.
0 gerçek.
0 bulundu.

... ilk nefesini alıyormuş gibi hissetti. Dokuz kelime.
0 yaşıyor.
0 gerçek.
0 bulundu.

.. tekrar tekrar...

O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

...beyninin etrafında, kafatasının duvarlarında zıplıyor...
O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

Yirmi yıldan uzun bir süre boyunca bu sözcükleri hayal etmişti.
O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

Yirmi yıldan fazla bir süredir bu sözleri düşünüyordu.
O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

Yirmi yıldan fazla bir süredir bu sözleri yaşıyordu.

O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

Yine de, onların sesini hiç duymamıştı.

Bir sesleri vardı. Sayısız kez öptüğü dudaklarından dökülen, bir umudu sürdürmek için harcanmış bir ömrün melodisi.

"Tristan!" ses, melodi, ses, onu trans benzeri bir durumdan sarstı. Bakışları odaklandı. Morana ona bakıyor, yanıtını bekliyordu. Birkaç dakikadır taş gibi durduğunu fark etti, onu fiziksel olarak sarsmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Hâlâ dilsiz, hafif uyuşmuş bir halde duruyor, kendisine ne olduğunu anlayamıyordu. Kelimeler beyninde yankılanıyor, kanına *bir şeyler* enjekte ediyor, onu hızla akıtıyordu

Kaburgalarının altındaki organa *daha* fazla pompalanmasını sağlayarak damarlarına giren *şeyi* ikiye katladı.

O yaşıyor.
O gerçek.
O bulundu.

Birisi onun elini sıkıyordu.
Yere baktı.
Ellerini sallayan bir şey yoktu.
Sadece havada sallanıyorlardı.
Neden titriyorlardı?
Ona ne oluyordu?
Daha küçük eller onunkileri kavradı, titremeleri yatıştırdı. Gözlerini kaldırdı ve bir ezber gibi öğrendiği ela gözlerle bakışlarını kilitledi. Gözlerindeki bakış ağırdı ama mutluydu, duygusaldı, gözyaşlarından oluşan bir parıltı gözlerini kaplamış, bazen dudaklarına sürdüğü şey gibi parlak görünmelerini sağlamıştı.
"Tristan."
Sadece bir kelime. Onun adı. Gözleri. Elleri. Ve
ona çarptı.
Göğsünden daha önce hiç duymadığı, çiğ ama şaşkın bir ses çıktı ve Morana her zaman yaptığı gibi bir adım öne çıkarak onu kollarıyla sardı.
Hareketsiz bir şekilde durdu, kadın ona sarılırken kelimeleri bulmaya ve hesaplamaya çalıştı, kendi gözleri yanmaya başlamıştı.
Yaşıyordu.
O gerçekti.
Onu bulmuşlardı.
Onu kendine bastırdı, titremesini onun vücuduyla yatıştırmaya çalıştı, ama daha da kötüleşti.

Yaşıyordu.
O gerçekti.
Onu bulmuşlardı.

Uzun zamandır ilk kez gözlerinden yaşlar süzüldü ve kolları onu sıkıca sardı.

Küçük kız kardeşi.

Sonunda.

Part II

Metamorphosis

"***Kana susamıştın ve ben***

seni kanla doldurdum"

-Dante Alighieri, Inferno

Chapter 11

Tristan, Gladestone

Lanet olası bir jet alacaktı.

Bunu kimse bilmiyordu ama Tristan yüksekten korkuyordu ve her zaman da korkmuştu. İkamet ettiği yer göz önüne alındığında, kimse böyle düşünmezdi, ama gerçek buydu. Uçmak her zaman onu tedirgin eden bir şey olmuştu, bu yüzden ne zaman Maroni jetiyle seyahat etse yolculuk boyunca uyumaya çalışırdı, ki çoğu zaman bunu yapardı. Bir yere gitmek için yerde olmayı, araba ya da daha iyisi bisiklet kullanmayı tercih etse de, yaptıkları işte zaman çok önemliydi ve mümkün olan en kısa sürede seyahat etmesi gerekiyordu. Deniz seviyesinden binlerce metre yukarıda, metal bir kutunun içinde havada asılı kalma fikri midesini bulandırıyordu ama kimse ona bakarak bundan şüphelenemezdi.

Çatı katı, kendisi için yaptığı ilk gerçek satın alma ve aynı zamanda en pahalı olanıydı. Dante'nin baş belası sayesinde bir süredir emlak yatırımı yapıyor olsa da, büyürken fakirdi ve adına hiçbir şey yoktu. Maroni yerleşkesinde yaşayıp tüm fiziksel ihtiyaçlarını karşıladığından beri bunun pek önemi kalmamıştı,

ve o zamanlar bunu pek umursamamıştı. Servetini artırması için ona rehberlik eden kişi Dante olmuştu. Dante, Tristan'ın daha önce hiç kimsede görmediği türden bir nesiller boyu servete sahipti ve Tristan'ın bildiğinden çok daha fazla serveti vardı. Tristan'ın kendi adına hiçbir şeyi yoktu; sadece yatırılan ve dokunulmayan bir 'maaş' ile bir banka hesabıydı. Dante'nin onun bilgilerine erişimi vardı ve belli ki onu araştırmıştı, bu yüzden Tristan'ın ne kadar değerli olduğunu tam olarak biliyordu.

Ve iyi bir adam olduğu için - Tristan bunu zihninin derinliklerinde itiraf edebilirdi ama muhtemelen asla yüksek sesle söylemezdi, yoksa adam sinirlerini daha da bozardı - Dante, Tristan'a şehirde bazı mülkler satın almasını tavsiye etmişti, küçük şeyler, böylece portföyünü büyütmeye başlayabilirdi. Para güç demekti ve Dante onun Outfit'teki rolü dışında da kendine ait bir mülkü olmasını istemişti. Dante ne kadar sinir bozucu olsa da Tristan onun tavsiyesini dinlemişti çünkü para kazanmayı ve tutmayı bilen biri varsa o da Maroni prensi olmalıydı. Şehirde küçük ticari mülkler satın almış ve bir gün Gölge Liman'da bir üs edinmeye karar verene kadar yatırımlarını büyütmüştü.

Biri ona neden dünyanın başka bir şehri yerine orayı kendine ev edindiğini sorsa, bir sebep gösteremezdi. Belki de eninde sonunda öldürmeyi planladığı Morana'ya daha yakın olmak içindi. Belki de Tenebrae'den ve şehrin onun için barındırdığı tüm o boktan anılardan uzaklaşmak içindi. Belki de Amara çoktan Gölge Limanı'na taşınmıştı ve onu yabancı bir şehirde tamamen yalnız bırakmak istememişti. Üç gündür kayıp olan Amara'yı kırık bir halde bulduğu günden beri onu korumaya çalışmıştı ve hâlâ da çalışıyordu.

Tristan o anı hatırlıyordu, unutacağından hiç şüphesi yoktu. Gerçi onun da hatırladığından şüpheliydi. Bir varmış bir yokmuş ama onu gördüğünde vücudunda hissettiği rahatlama hâlâ onu derinden etkiliyordu. İlk defa

Tristan uzun zamandır ilk kez bu kadar içgüdüsel bir şey hissettiğini hatırlıyordu. Bu duygu onu şaşırtmış, hâlâ öfke, intikam ve acının ötesinde şeyler hissettiğini fark etmesini sağlamıştı. Amara bilmiyordu ama özellikle iyileşme sürecinde olduğu yıllarda ona bir amaç vermişti. Her nasılsa, onun iyi olacağından emin olmak hayatında ek bir amaç haline gelmişti. Bu yüzden Gölge Limanı'na taşınmak çok faktörlü bir karardı.

Arsanın tamamını daha inşaat başlamadan önce satın almıştı, bölge ana şehrin biraz dışındaydı ama yine de hemen ulaşılabilecek kadar yakındı. Önünde uzanan tüm şehir ve deniz manzarasıyla tepede olma fikrini, tek korkusu olan yükseklik korkusunu yenme ve onu aşağıya bakarak izleme fikrini sevmişti. Proje mimarıyla birlikte çalışmış ve çatı katını kendisi için yaptırmıştı. Ve oraya ilk kez girdiği anı hâlâ hatırlıyordu. Camların kırılmayacağına ve binanın düşmeyeceğine zihnini ikna etmek için birkaç hafta pencerelerin önünde durması gerekmişti. Şimdi, yüksekliği ne olursa olsun, dünyada kendini iyi hissettiği tek yerlerden biriydi.

Ama yine de uçmaktan nefret ediyordu.

Alfa'nın özel jetinde otururken -çünkü Dante onunkini almış ve Gladestone'a gitmek için acele etmişti-Tristan kendini yine dengesiz hissediyordu. Morana ona fotoğrafları gösterdiğinden beri son yirmi dört saattir hiç uyumamıştı; retinasına kazınmış olan görüntüler gözlerini her kapadığında yüksek çözünürlükte beliriyordu. Yıllar geçtikçe daha da kızaran saçları, değerli mücevherlere benzeyen canlı yeşil gözleri, güldüğünde kırmızıya dönüp dönmediğini merak ettiği soluk teni. Onun hayatta olduğu ve iyi göründüğü gerçeğini kabullenmesi birkaç dakikasını almıştı.

Ve sonra ona çarptı.

Onun hayatının büyük bir bölümünü, bir ağabey olarak yanında olması gereken pek çok anı ve dönüm noktasını kaçırmıştı. Kendi hatası olmamasına rağmen

suçluluk duygusunun ona ağırlık yapmasına engel olamadı. Odasından kaybolduğu günden ona ulaşmak için uçtuğu güne kadar, onu koruyamamanın suçluluğunun onu canlı canlı yemediği bir gün bile olmamıştı. Neler yaşadığını, nasıl hayatta kaldığını bilmiyordu ama üç hafta önceki son fotoğrafında sağlıklı ve mutlu görünmesi göğsündeki bir şeyi hafifletmişti.

O iyiydi ve daha da iyi olacaktı.

Kolçağı kavradı, bu normalde yapacağı bir şey değildi ama şu anda onunla ilgilenecek hali yoktu.

"İyi misin?"

Tristan dönüp karşısındaki tek gözlü adama baktı. Alfa'nın hakkını vermeliydi; adam Morana Zephyr'i aradıktan bir saat sonra her şeyi bırakıp jetine binmişti. Tristan iki kadın arasında bazı gariplikler olduğunu biliyordu ama bu onları birbirlerinin yanında olmaktan alıkoymuyordu. Yaklaşık on iki saat önce, iz sürme neredeyse tamamlandığında, yerin genel çevresi netleştiğinde, Morana önce Dante'yi aramış ve onu uyarmıştı. Yön doğu olduğu ve Dante için düz bir rota olduğu için jetini hazırlamış ve Morana'nın sözüyle havalanmaya hazır hale gelmişti bile.

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, Morana Zephyr'i aradı.

***

"Oraya nasıl gidiyorsunuz?" Alfa'nın karısı Zephyr, Morana dizüstü bilgisayarın önünde otururken ve Tristan volta atarken hoparlörden seslenerek sordu.

"Bilmiyorum," dedi Morana. Bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama bu kadar kısa sürede özel servisler mevcut değil."

Bir duraklama oldu. "Xander'ı da yanında götürecek misin?"

Morana onunla bakış alışverişinde bulundu. Tüm o karmaşanın arasında bunu düşünmemişlerdi bile. Lanet olsun. Onun bir

Rutin bir şeydi ve Tenebrae'ye sık sık onunla birlikte seyahat etseler de, bir operasyon sırasında ne olacağını bilmeden onu böyle bir hevesle götürmek farklı bir şeydi. Bunu yapamazlardı. O bir çocuktu.

Sessizlik yeterli bir cevaptı çünkü Zephyr'in sesi tekrar geldi. "Ne kadar zamanımız var?"

"Altı saat, belki daha az," diye yanıtladı Morana.

"Oraya gelmeye ne dersin?" Zephyr önerdi. "Sen bizim jetle uçabilirsin, kocam da seninle gelebilir. Ben size gelirim ve bu arada Xander'a göz kulak olurum."

Tristan konuşmacıya baktı ve bu nezaket karşısında şaşırdı. Zephyr'i birkaç kez gördüğünde yeterince tatlı görünmüştü ama onu pek düşünmemişti ama teklifi, özellikle de böyle bir zamanda, unutacağı bir şey değildi.

Morana sessiz düğmesine bastı ve son sözü söylemesi için ona baktı. "Bu iyi bir fikir. Xander konusunda ona güvenebilirim."

Üç kızın bir tür grup haline geldiğini biliyordu. Onları telefonda bulmuş ve bazı konuşmalarını dinlemişti - itiraf etmek istediğinden daha sık. Vahşi kedisinin çocuğun güvenliği konusunda ne kadar ciddi olduğunu ve en küçük şeylerde bile ne kadar korumacı davrandığını bildiğinden, yokluğunda ona göz kulak olması için Zephyr'e güvendiğini söylemesi onun için yeterliydi.

Başını salladı ve Morana telefonun sesini açtı. "Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin, Zee?"

Zephyr muhtemelen Alfa'ya bir şeyler mırıldandı ve sonra sesi tekrar netleşti. "Biz konuşurken jet hazırlanıyor. Siz özel piste gidin."

Morana, kadın göremese de başıyla onayladı. Bazen dinleyici olmadan sadece kendi kendine el kol hareketleri yapması ve mırıldanması çok hoştu.

"Adamlarımızdan biri sizi alıp buraya getirecek."

"Mükemmel! Yakında orada olacağız!" Ses çok tatlıydı ve sadece bu an bile Zephyr'i koruyacağı insanların garip bir şekilde genişleyen listesinin altına yerleştirdi.

***

"Tristan?"

Morana'nın sesi onu şimdiki zamana geri getirdi.

Alfa'nın ona nasıl olduğuna dair bir soru sorduğunu fark etti ve başını salladı. Olabildiğince iyiydi.

Morana elini onun elinin üzerine koydu, hemen yanına oturdu ve diğer adama bakmak için döndü. "Bunun için teşekkürler," dedi.

Teşekkür eden o olmalıydı. Alfa'nın ona bir borcu yoktu ve Dante için bir iyilik yapıyor da değildi. Bu sadece adamın karısı istediği ve o da yaptığı içindi. Morana ne isterse yapan bir adam olarak, bu duyguyu anlayabiliyordu. Ve Zephyr'e yeni bir gözle bakınca nedenini de anlayabiliyordu. İner inmez Morana'ya sarılmış ve ona dönerek "*Umarım her şey yolunda gider*" *demişti*. Morana hemen Xander için endişelenmemelerini, çocuğun Dante ve Amara'nın düğününden ve Los Fortis'e yaptıkları son yolculuktan zaten kendisiyle bir elektrik aldığını ve her şeyin yolunda gideceğini söylemeseydi bu sözleri umursamayacaktı.

Sırf bu yüzden, Morana onun sadece tahammül etmekle kalmayıp, gerekirse koruyabileceği birkaç kişiden biri haline gelmişti. Yine de Alfa'yı pek umursamıyordu, Morana'nın kendi bölgesinde adamı tarafından vurulduğunu unutmamıştı. Tetiği Alfa çekmemiş olsa da ve o da herkes kadar Hector'un kurbanı olsa da, Tristan mantıklı değildi. Morana söz konusu olduğunda hiç mantıklı olmamıştı. Morana onda her zaman iyi ya da kötü duygular uyandırmıştı. Mantık beyninde onunla aynı yerde bulunmuyordu.

Mantıklı küçük vahşi kedisi onun elini tutmaya devam etti ve telefonunun ekranını kucağında açık tuttu, zamanlayıcı ve konum onun görebilmesi için orada görülebiliyordu.

"Bu bir tuzak olabilir mi?" Alfa tek gözüyle ikisini de süzerek sordu. Bu Tristan'ın da merak ettiği ve üzerinde düşündüğü bir soruydu, ama bu görülemeyecek kadar büyük bir kazıktı.

Morana dudaklarını büzerek düşünmeye başladı. "Bundan şüpheliyim," diye başladı. "Ondan hoşlanmadığınızı biliyorum ama Gölge Adam bana hiçbir zaman bir şeye dönüşmeyen doğrudan bir ipucu vermedi. Verdiği bilgiler oldukça sağlamdı."

Kadının o şerefsiz için konuştuğunu duymak bile sinirlerini bozuyordu. Morana'yla gizlice buluşup görüştüğünü öğrendiğinden beri bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. İlk başlarda bu şiddetli bir kıskançlıktı çünkü birlikte çok yeniydiler ve birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı ve Tristan hiçbir erkeğin, özellikle de hakkında hiçbir şey bilmediği bir erkeğin ona yaklaşmasından hoşlanmıyordu. Ancak zamanla bu kıskançlık hafif bir kıskançlığa ve katıksız bir kızgınlığa dönüşmüştü. Hafif kıskançlık, çünkü adam açıkça zekiydi ve Morana'yla Tristan'ın sahip olmadığı bir zekâ seviyesinde bağlantı kuruyordu ve katıksız kızgınlık, çünkü onları görünmez iplere bağlı kuklalar gibi oynatıyordu ve Tristan bu saçmalıktan hoşlanmıyordu. Bir başkası tarafından kukla gibi oynatılma fikri kanını kaynatıyordu ve sırf bu yüzden bile onları yönlendirebileceğini düşünen bu pisliğe kızgındı. Ama onun yönlendirmeleri olmadan, Sendika'nın ve şimdi de kız kardeşinin varlığı hakkında hiçbir fikri olmadan bulundukları yerde olamayacaklarını inkâr edemezdi. Ve bu onu daha da sinirlendirdi çünkü o da kendini ona borçlu hissediyordu. Eğer ipucu gerçek çıkarsa, ki öyle olmasını tüm kalbiyle umuyordu, adama duyduğu rahatsızlığı kabullenmek zorunda kalacaktı.

"İtiraf etmekten nefret ediyorum," dedi Alfa, ses tonu isteksizdi, "ama karımın hayatını kurtardı. Daha sonra onunla hastanenin dışında konuştum. Ama hâlâ onun hakkında ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye başını salladı Morana. "Kafa karıştırıcıydı. Sahip olduğumuz her türlü bilginin en iyi kaynağı olsa da, bir süre önce

Bizi pusuya düşürmek için sahte bir güvenlik hissine kapılmamıza neden oluyorlar, bu yüzden gözlerimizi açık tutmamızı öneririm."

Alfa kabul etti. "Asıl soru, bu ipucunu neden şimdi gönderdiniz?"

Morana bir süre sessiz kaldı, düşünceliydi. Onun göz ucuyla kendisine baktığını gördü ve kendi gözlerinin kısıldığını hissetti. Bir şey paylaşmıyordu, o zeki beyninde pişirdiği bir teoriyi. Birlikte oldukları için miydi yoksa *onunla* paylaşmıyor muydu*?*

Tristan saatler sonra ilk kez, "Bunu duymak istiyorum," diye konuştu.

Morana yutkundu. Onu hem boğazlamak hem de becermek istediği zamanlardan kalma, ilişkileri çok güzel bir şeye dönüştüğü için şimdi sadece kaynayan o eski ateş, içinde alevlendi. Kız ondan bir şey saklıyordu.

Avuç içi yukarı bakacak şekilde bileğini çevirdi ve kızınkini yakalayıp sıktı, gözleri kızın profiline dik dik bakıyordu. Kız ona baktı, masumca göz kırptı, sanki az önce yutkunarak ve göz ucuyla bakarak ona en büyük mesajı vermemiş gibiydi.

"Belki," diye söze başladı, soruyu soran diğer adama odaklanarak. "İlgili bilgiyi şimdi buldu. Ya da belki de ona borçlu olmamızı istiyor ve bunu bir koz olarak kullanıyor."

Evet, çok zekiydi ama sinsiydi de. Kimse Morana Vitalio'yu onun kadar iyi tanıyamazdı ve kızın ağzındaki küçük titreme dikkatini yeterince dağıtarak neler olup bittiğine odaklanmasını sağladı.

"Evet, muhtemelen," diye yüksek sesle düşündü Alfa. "Sahada konuşulanlara bakılırsa, uzun yıllardır Sendika'ya karşı mücadele ediyor. Tek başına bu bile benim gözümde onun lehine bir nokta."

Tristan bunu merak ediyordu. Bu kadar uzun yıllardır faaliyette olan Sendika'nın adını bile duymamış olmaları nasıl mümkün olabilirdi? Tabii...

"İttifak'tan haber var mı?" diye sordu.

Morana hemen onunla yüzleşmek için döndü, elindekileri paylaşmaya hevesliydi, önceki tepkisinin tam tersiydi. Kahretsin, o kadar açıktı ki, ondan başka biri olsaydı acınası olurdu. Hayır, bunun için minnettardı çünkü bu sayede kızın kafasında olup biten her şeyden haberdar oluyordu. Başlangıçta onu ne kadar tahrik ettiğini fark etmesini sağlayan, onu reddetmeyeceğini bilerek banyoya kadar takip etmesini sağlayan, vücudunun ve yüzünün ondan bir şeyler saklayamamasıydı. Hâlâ bir yere aitken özgür olmayı ne kadar arzuladığını, ne kadar acı çektiğini, hâlâ nasıl devam ettiğini ona söyleyen bu yetersizlikti. Gerçek kimliğinin ortaya çıkmasıyla ne kadar mücadele ettiğini, vurulduktan sonra ne kadar zorlandığını, Zenith'in ölümüyle ilgili ne kadar çok iblisin hala peşini bırakmadığını ona söyleyen bu yetersizlikti.

Ama onun iblisleriyle ilgili olan şey de buydu. Her zaman onun gözlerinden bakmışlar, ruhlarını onun görmesi için ortaya koymuşlar ve kendi ruhunu ön plana çıkarmışlardı.

Bir keresinde böyle bir uçak yolculuğunda Dante'ye böyle söylemişti. Şeytanları onunkilerle dans ediyordu. En azından bunu yapabilecek kadar zariflerdi çünkü Maroni'nin partisinde bir kez denemiş olmasına rağmen Dante bir bok için dans edemiyordu çünkü Maroni onun aklını karıştırmıştı.

Birden beyninde bir şeyler kliklendi. "Bir parti için davetli listesi alabilir misin?"

Morana gözlerini kırpıştırdı, dünden beri çıkarmadığı büyük gözlüklerinin arkasından gözleri bir baykuşunki gibi görünüyordu. Şaşkınlık ifadesi çok tatlıydı ve ona odaklanmadan önce Alfa'ya attığı vahşi bakış da öyle. "Ne partisi?"

"Lorenzo'nun verdiği," diye hatırlattı ona. "Tenebrae'ye gittikten hemen sonra."

Hatırladıkça dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu yıllar önceydi, Tristan."

"Gölge Adam partideydi," diye hatırlattı ona. "O gece seni uyarmıştı."

O gecenin anıları aklına geldikçe gülümsemesi azaldı. O gece onlar için pek çok şeyi değiştirmiş, tüm ilişkilerinin seyrini değiştirmişti. Ve itiraf etmeliydi ki Gölge Adam'ın onun hayatı için yaptığı uyarı, aksi takdirde olacağından çok daha fazla tetikte olmasını sağlamıştı.

"Yani?" diye sordu.

"Yani kimse Maroni'nin partisini basmadı."

"Yaptım," diye kendini beğenmiş bir sırıtışla ona yetişkin olarak ilk tanıştıkları zamanı hatırlattı.

Tristan dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Sen mi yaptın?"

Sırıtışının düşüş şekli eğlenceliydi. Gözleri kısıldı, ela rengi gözleri sık sık gördüğü cinayetin yansımasıyla parlıyordu. "Sen yapmadın!"

İddiasını ne doğruladı ne de reddetti, sadece sessiz kaldı.

"Yani bir davetiye almış olmalı mı?" Alfa'nın sesi dönüp diğer adamı düşünmesine neden oldu.

Tristan başını salladı. "Lorenzo partilerinde güvenliği normalden daha da fazla artırırdı. Konuk listesi bunu gerektiriyordu. Kimsenin onu öldürmeye çalışmasını ya da o öldürmüyorsa kimsenin ölmesini istemezdi."

Diğer adam öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış ve ellerini sarkıtmıştı. Tristan gömleğinin altından görünen dövmelerle kaplı yara izlerine baktı. Muhtemelen gördüğü fiziksel olarak en hasarlı adamlardan biriydi. Tristan'ın kendi yara izleri de vardı ve bu izlerin nasıl bir işkence sonucu oluştuğunu biliyordu. Alfa'dan pek hoşlanmıyor olabilirdi ama yaşadığı her neyse hayatta kalıp yine de oyunun zirvesine çıkma gücüne saygı duyabilirdi.

Morana heyecanla, "Konuk listesini alabilirsek," dedi, "içlerinden birinin Gölge Adam olması muhtemel bir isim havuzuna ulaşabileceğimizi mi söylüyorsunuz?"

Tristan başıyla onayladı.

"Demek ki sevgili babam -" Alfa'nın ses tonundaki alaycılık çok açıktı "- onu gerçekten tanıyordu."

"Sence Gölge Adam'ın kim olduğunu biliyor muydu? Gerçekte?" Morana ses tonundan da anlaşılacağı üzere şaşkınlıkla sordu. Lorenzo Maroni'nin birini tanıması hayra alamet değildi. Eğer gerçek kötülüğün bir yüzü olsaydı, bu Lorenzo'nunki olurdu.

Alfa başını salladı. "Kimsenin bildiğinden şüpheliyim. Bize bir ipucu verebileceğini düşündüğüm bir adamın izini sürdüm."

"Kim?"

"Onun tarafından öldürüldüğü söylenen en eski cinayetlerden biri," diye açıkladı yaralı adam. "Ortalıkta dolaşan bir söylenti. Yaklaşık yirmi beş yıl önce yanan bir yetimhane. Garip bir şekilde orada hiç çocuk yokmuş, sadece bir grup yetişkin varmış. Bunu onun yaptığına dair bazı fısıltılar vardı. Adam oranın bekçisiymiş ve kaçmış."

Morana'nın nefesi kesildi. "Diyelim ki o yaptı. Yirmili yaşlarında yaptığını varsayarsak, bu onu kırklı yaşlarının ortalarında yapar."

"Öldürmek için yetişkin olmana gerek yok, yaban kedisi," diye işaret etti Tristan, çocukların katil olabileceğini tecrübelerinden biliyordu.

Morana onun hatırlatması üzerine ayıldı. "Doğru. O zaman bile. Genç olsa ve bunu yapan o olsa bile, şu anda en az otuzlu yaşlarında olmalı. Bu da havuzu daraltıyor." Alfa'ya döndü. "Adam ne dedi?"

Alfa ikisini de düşündü. "Bunamıştı. Olaydan bahsettiğimde kendini kaybetti ve korku içinde tek bir cümleyi tekrar tekrar mırıldandı."

"Hangi cümle?" Morana öne doğru eğildi. "İblis

gözleri."

Sözleri boşlukta yankılanırken sessizlik çöktü.

"Kahretsin," diye titredi Morana. "Az önce ürperdim. O iyi adam mı yoksa kötü adam mı? Lütfen biri bana söylesin."

Lanet olası soru buydu.

Tristan'a göre Gölge Adam'ın canı cehenneme.

Sadece Morana'nın elini tuttu ve lanet olası uçuşun bitmesini bekledi, eğer iner ve bu sefer gerçekten kız kardeşini bulursa bir jet almaya yemin etti.

Sadece birkaç saat kaldı.

Chapter 12

Lyla, Gladestone

GLADESTONE'DA ÇOK FAZLA Terk Edilmiş Depo VARDI.

Lyla sanayi bölgesindeki küçük fabrikalardan birinin önünde durdu. Şehirde bunun gibi terk edilmiş ve tamamen harabeye dönmüş bloklar vardı; fabrikalar ve şirketler ya yüzyılın başından sonra kapanmış ya da daha yeşil alanlara taşınmıştı. Şehirde yeşil olan hiçbir şey yoktu. Kurumsal açgözlülükle gizlenmiş ve altında suçu saklayan beton bir ormandı. Lyla şehirde pek bulunmamıştı ama seyahat ettiği arabaların camlarından gördüğü azıcık şey bile onu uyuşmuş hissettirmişti.

Gökyüzüne baktığında griden başka bir şey göremedi, görünürde tek bir yıldız bile yoktu ve iç çekti. Bayfjord'daki gökyüzünü özlemişti. Lyla kendi gözleriyle görene kadar böyle bir gökyüzünün gerçekte var olabileceğini bilmiyordu; gökyüzü o kadar geniş, sonsuz ve açıktı ki, sadece bakarken bile uçabileceğini hissediyordu; bulutlarla doluyken en gri, açıkken en mavi ve günbatımında parladığında en turuncu olan gökyüzü; geceleri en parlak yıldızların en gerçeküstü tablo gibi üzerine serpiştirildiği en siyah tuval olan gökyüzü. Manzara

Yatak odasının dışındaki güverteden dağları ve denizi, en iyi güvenliğin sınırda 24 saat çalıştığını bilerek mülkte dolaşma özgürlüğünü, bağlantı kurduğu insanları, hepsini özlemişti. *Evini* özlemişti*.*

Ama bunu yapmak zorundaydı.

"Bu toplantılar için." Ses, boynunu çevirip yanındaki adama bakmasına neden oldu, elini eldivenli elinin içinde tutan adama. Adam siyah kapüşonlu bir tişört ve kot pantolonla yanında duruyordu, gündelik kıyafetleri etrafındaki tehlikeyi gizlemiyordu ve boştaki elinde bir gece çantası tutuyordu. Onu dışarıdan harap küçük bir depo gibi görünen bir yere götürdü, bir kod girdi ve her an düşecekmiş gibi görünen çürük görünümlü kapıyı açtı.

İçeri girdiğinde bir nefes aldı, içerisi dışarısıyla hiç uyuşmuyordu. Bir ofis gibiydi ama daha rahat ve daha küçüktü. Yüksek tavanlar, binaya göründüğünden daha fazla yapı kazandıran kirişlerle kaplıydı. Sol taraftaki halının üzerinde bir çift koltuk oturuyordu. Mekânın en sol köşesinde bir kahve makinesi, fincanlar ve atıştırmalıklar yer alıyordu. Büyük bir bölümü, filmlerdeki ofislerde, çoğunlukla yönetim kurulu odalarında gördüğü uzun bir masa ve etrafındaki on sandalye kaplıyordu. Bir projektör kirişlerden birine sabitlenmişti ve beyaza boyanmış arka duvarı gösteriyordu.

"Bu ne tür toplantılar için?" Lyla her şeyi anlamaya çalışarak sordu.

Dainn koltuklardan birine doğru yürüdü ve çantayı koltuğun üzerine bıraktı. "Gizli türden. Bazı insanlar toplantılarını tamamen gözlerden uzakta, hiçbir belge olmadan yapmak isterler ve bu gibi yerler de bunun içindir."

Lyla onu takip ederek içeri girdi, mekânın ortasına gidip etrafına bakındı. "Gerçekten mi?"

Kıkırdadı, sesi kuru çıkıyordu. "Şaşıracaksın. İnsanlar bazı yönlerden oldukça tahmin edilebilir." Ona doğru ilerledi. "Bu

ne kadar güçlenirlerse, bir şey o kadar önemli hale gelir."

"O da ne?" diye sordu, onun düşünme şeklinden etkilenmişti.

Eğildi, yüzü onunkine yaklaştı. "Sırlar," dedi, sanki aralarında bir sır paylaşıyorlarmış gibi. "İnsanlar sır saklamak için her şeyi yaparlar."

Sözlerindeki gerçeği fark ederek yutkundu. "Peki ya sen?"

"Onları biriktiriyorum," dedi adam, elleri beline gelirken. "Onları kullanın. Onları manipüle et."

İnsanları manipüle etmekten ve onlarla oynamaktan bahsetmesi onu tahrik etmemeliydi ama ediyordu. Onu böyle tanımak, dünyayla paylaştığı kişiliğinin aksine onunla nasıl olduğunu görmek, sırrın içinde hissetmesini sağladı. Bu ona daha önce hiç sahip olmadığı bir şey verdi: güç. O başkalarının sırlarını saklayıp kullanırken, kendisinin tüm sırlarını ona verdiğini fark etti. Ve bunu bilmek ve göğsüne yakın tutmak, sadece ikisi arasında bir şey, dünyadaki hiç kimse onların balonuna mahrem değil.

Ve özellikle de son yirmi dört saat ne büyük bir baloncuk olmuştu.

Lyla çok ağrıyordu, hayatında hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde ağrıyordu. Attığı her adımda onu hissedebiliyordu, amcığı hırpalanmış ve kalçaları hayatının en yoğun, en çılgın cinsel maratonunun ardından hâlâ titriyordu. Adam eğilmiş, bükülmüş ve onu her yöne çevirmişti, kadın da itmiş, zıplamış ve geri çekilmişti, dokunuşları sadece arzuyla değil çaresizlikle de renklenmiş, birbirlerini ezberlemiş, ayrılık sırasında kendilerini daha uzun süre tok tutmak için birbirlerini tıka basa yemişlerdi.

Ellerini onun göğsüne koydu, kalbinin sert atışını elinin altında hissediyordu, sanki onun doğuştan gelen güvenini ıslatabilirmiş gibi. "Onlara ne söylemeliyim?"

Adam kızın burnunu okşadı, bu yumuşak hareket kızın kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Ne istersen."

Gözleri büyüdü. "Herhangi bir şey?"

Ağırlığını taşıdığına pek çok kez şahit olduğu geniş, kaslı omuzlarını silkti, bu artık sabit bir anı haline gelmişti. "Onlara ne istersen söyle. Bu senin gerçeğin ve senin seçimin. *Senin seçimin.* Ne kadarını paylaşacağına, ne zaman paylaşacağına, kiminle paylaşacağına sen karar vereceksin."

"Senin dışında," diye açıkladı. "Tüm gerçeklerimi anlıyorsun."

"Ve tüm yalanların. Ve aradaki her şey." Memnun görünüyordu. "Sadece Blackthorne'dan henüz bahsetme."

Farklı kişiliklerinden bu şekilde her bahsettiğinde büyüleniyordu, sanki farklı maskeler takan aynı adam değillerdi. "Peki ya Gölge Adam?"

Dudaklarının kenarında bir seğirme. "Morana inandığım kadar akıllıysa, Gölge Adam'a karşı kim olduğunuzdan zaten şüpheleniyordur."

Gözlerinin ona doğru daraldığını hissetti. "Ne yaptın sen?"

Ağzının kenarındaki oluklar derinleşti ama sessiz kaldı, elleri kızın belinde sıkıca duruyordu. Korkularından birini daha onun için açığa vurmadan önce birkaç dakika onun varlığının, sıcaklığının ve kokusunun tadını çıkardı. Her şeyden korkuyordu -biraz öncesine kadar adını hiç duymadığı ama onu yıllardır tanıyan yeni insanlarla tanışmaktan. Ayrıca daha az olmaktan da korkuyordu. Bulduğu kadarıyla Morana bir teknoloji dehasıydı, Amara ünlü bir psikologdu ve Zephyr bir kuaförddü ama şimdi kocasıyla birlikte çalışıyordu. Eski arkadaşı Zenith bile insanlarla çalışıyor ve onlara yardım ediyordu. Lyla bunların hiçbiri değildi. Kendi hatası olmaksızın ve içinde bulunduğu koşullar nedeniyle bir şey olma fırsatı bulamamıştı; odak noktası ölüm olmadığı zamanlarda hep hayatta kalmak olmuştu. Şu anda bile kendini, sevdiği ve sevmediği şeyleri, kendisiyle ilgili daha önce hiç bilmediği küçük şeyleri zar zor öğreniyordu.

"Ya... hayal kırıklığına uğrarlarsa? Nasıl olacağımı bilmiyorum. Kim olacağımı."

Dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Sen mükemmelsin. O kadar parlak yanıyorsun ki bir adamı kör edebilirsin, anne."

"Ya diğerleri bunu görmezse?"

"Kimsenin görmesini istemiyorum," diye açıkça belirtti. "İnsanoğlu zamanın başlangıcından beri güneşten ateşi çalmaya çalışmıştır."

Bunu birkaç saniye düşündü.

"Sadece bana bir söz vermeni istiyorum," dedi ona, ses tonu ciddiydi. "Kendine iyi bakacağına söz ver. Yemek ye ve uyu. Çayını iç. En az iki günde bir Dr. Manson'la konuş. Ve," diyerek ofisteki çekmecesinde sakladığı telefona benzer bir telefonu kızın eline tutuşturdu. "Telefonunu her zaman yanında tut. İçinde bir takip cihazı var. Onu izleyeceğim."

Garip bir şekilde, bu onu sakinleştirdi. "Tamam."

"Ah, küçük kırmızı," diyerek burnunu öptü, uyumsuz gözlerinde sıcak bir şeyler vardı. "Şu haline bak, büyük kötü kurt seni izlediği için rahatlamış hissediyorsun."

Lyla gözlerini ona dikti. "*Benim* büyük kötü kurdum."

Bir eliyle çenesini kavrayarak ağzına sert bir öpücük kondurdu. "Bana hâlâ güveniyor musun?"

Başını salladı.

"O zaman gözlerini kapat ve ona kadar say."

Lyla itaat etti, adam onu tekrar öptüğünde kalbi boğazına düğümlendi, sanki kendine engel olamıyordu ve Lyla ona sarıldı, ağzını açtı, içeri girmesine izin verdi ve onu tattı, içinde yaşayan o lav eriyor, akıyor, katılaşıyordu. Öpüştüler, diller dans etti, hassas dudaklar daha da hassaslaştı ama kızın umurunda değildi.

O daha ne olduğunu anlamadan bitmişti, adamın ağzı onu terk etmişti, elleri onu terk etmişti, varlığı onu terk etmişti.

Lyla ona kadar saydı, kalbi güm güm atıyor ve batıyordu, sonra gözlerini açtı.

Yalnızdı.

Gölgelere geri dönmüştü.

***

Lyla bir saatini yalnız geçirdi. Bir saat boyunca volta attı, kahve istasyonuna gitti ve kendine bir fincan yapıp bıraktı, sinirleri hareketsiz kalmasına izin vermeyecek kadar gergindi. Koltuklardan birine çöktü ve çantasını yaklaştırdı. Bayfjord'dan ayrılmadan önce çantayı hazırlayıp helikopterine koymuştu, bu da ona gerçeği söylemeyi planladığını ve buraya yolculuklarına başlamadan önce bile gitmesini beklediğini gösteriyordu. Onun gitmesine ve geçmişiyle buluşmasına her zaman izin verecekti.

Çantayı tuttu, açmadı, açmak istemedi, henüz değil. Yeni bir yerdeyken ve aidiyet hissetmeye ihtiyaç duyduğunda içine bakacak ve onun için ne paketlediğini görecekti.

Sessizce çantayı kenara bıraktı ve pelüş koltuğun kenarına oturdu, bacakları gergin bir şekilde beceriksizce oynuyordu ve uzuvları endişe ve beklentiyle gergindi.

Bulunduğu yere giderek yaklaşan bir aracın sesi kalp atışlarının hızlanmasına neden olurken, zihni adrenalinle doldu. Bir yabancı olabilirdi, sadece oradan geçen biri olabilirdi ya da belki daha tehlikeli bir şey. Bu düşünceyi hemen bir kenara bıraktı. Güvenliğinden emin olmasaydı onu burada yalnız bırakmazdı. Bu sadece bilerek ona doğru gelen biri olması gerektiği anlamına geliyordu.

Nefesini tutarak oturdu, ayak sesleri yaklaşırken kalbi tüm vücudunda birbiri ardına çarpıyordu. Saniyeler sonra kapı tıkırdadı, biri içeri girmeye çalışıyordu. Hareket etmeye çalışmak onun için gittikçe zorlaştı, geniş gözlerle kapıyı izlerken vücudu olduğu yerde dondu kaldı.

Tahta kırıldı ve biri onu omuzladı ve sonra çerçeveye karşı uzun boylu bir adam silueti belirdi, elinde bir silah vardı

Mekâna girerken elini uzattı, yüzü ışığa çıktı.

Gördüğü fotoğraflardan onu ağabeyinin arkadaşı Dante Maroni olarak tanıdı. Lyla, giydiği blazer ceketin yakasının altından ensesine doğru bir ter damlasının yuvarlandığını hissetti; bu kıyafet, en iyi ilk izlenimi vermek ve diğerlerine kıyasla daha az hasarlı mal gibi görünmek için üzerinde çok düşündüğü bir kıyafetti.

Girişin sol tarafından Dante Maroni'nin etrafı taramasını izledi, fotoğraflar onun gerçekte ne kadar yakışıklı olduğunu göstermiyordu. Gözleri hızlı bir hassasiyetle her şeyin üzerinden geçti ve sonunda yana, ona doğru hareket etti.

Adamın yüzünde şok ifadesi belirirken ağzının açıldığını, silahı tutan elinin gevşeyip yanına düştüğünü ve karanlık gözlerinin onu içine çektiğini gördü. Kulağına bir şey bastırdı. "Onu yakaladım."

Lyla oturduğu koltuğu iki yanından kavradı, kolları titriyordu, karşısındakinin yıllardır onu arayan ve kardeşine yardım eden bir adam olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordu. Bir şeyler söylemek, onu selamlamak ve daha az tuhaf olmak için ağzını açmaya çalıştı ama kelimeler boğazında düğümlendi, ne diyeceğini bilemeden sisi temizlemek için hızla gözlerini kırpıştırırken gözleri bulanıklaştı.

O da bilmiyordu, ama yüzünün yumuşaması ve gözlerine ulaşan kocaman, sıcak bir gülümseme ile ona gülümsemesi nedeniyle daha kontrollüydü.

Bunun kendisini tanıyan birinden gördüğü ilk gerçek gülümseme olduğunu fark ederek titremeye başladı. Bu iyi bir işaretti ve daha fazlasını alabileceğini ummasına neden oldu. Onları biriktirecek ve kalbine yakın tutacaktı, böyle bir sevinç ifadesine sahip olmamıştı, hatta buna sık sık tanık olmamıştı. Karanlık dünyasında gülümsemeler acımasızdı. Ve sevgilisi, gerçekte saflıkla gülümsemiyordu, kendi ruhu da onunki kadar karanlıktı, daha çok

kararmıştı. Dünyaya verdiği gülümsemeler sahteydi, ona verdikleri ise gözlerindeki sıcaklıkla renklenen dudak seğirmeleriydi. Dante Maroni'nin gülümsemesi megawatt gücündeydi, ışıl ışıldı, gözlerini ona göre ayarlamak zorunda kaldı.

Ona yaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı ama kapıda koruyucu bir nöbetçi gibi durdu.

O daha fazla düşünemeden dışarıdan bir lastik gıcırtısı geldi ve ardından koşan birinin hızlı ayak sesleri duyuldu. Bir saniye sonra bir siluet kapıya doğru hızla yaklaştı ve son anda durdu. Dante yana çekildi ve kapıdaki her kimse ona sessizce başını salladı.

Siluet derin bir nefes aldı ve boşluğa girmeden önce gözleriyle etrafı inceledi.

Onu, o onu görmeden önce gördü. Kısa koyu sarı saçlar, en canlı mavi olduğunu bildiği açık renk gözler, her an hareket etmeye hazır duran uzun boylu kaslı bir vücut.

Tristan Caine.

Ağabeyi.

Adamın gözleri sonunda kadının oturduğu tarafa geldi ve *Sustum.*

Adamın göğsünün hızla hareket ettiğini ve kendisininkinin de buna eşlik ettiğini gördü, kalbi kaburgalarının kafesinden kurtulmuş vahşi bir at gibi dört nala koşuyordu, kolları ona yakın minderli koltuğu sıkıca kavradığı için titriyordu, gözleri kilitlenmişti.

Adamın gözleri kızın üzerinde geziniyor, onunla ilgili görebildiği her küçük şeyi ayrıntılandırıyordu, kızın gözleri de aynı şeyi yapıyor, kırışmış gömleğinden, günlerdir dokunmamış gibi görünen çenesindeki kırışıklığa, günlerdir uyumamış gibi görünen gözlerinin altındaki gölgelere kadar her küçük şeyi alıyordu. Kadın da erkek gibi her şeyi içine çekti, gözleri birbirinin üzerinde gezindi, geri geldi, kilitlendi, tekrar hareket etti ve tekrar geri geldi.

Sonra, saniyeler, dakikalar, saatler boyunca diğerini içine çektikten sonra derin bir nefes aldı ve ileri doğru bir adım attı.

Parmak eklemleri tutuşuyla acımaya başladı.

Yavaş ve ölçülü bir adım daha atarak onu yakından izledi, sanki korkutup kaçırmak istemediği ürkmüş bir hayvanmış gibi.

Donup kaldı, kelimeler üretemedi, duygularını işleyemedi, sadece oturup izlemekten başka bir şey yapamadı.

Bir adım daha atınca burnu sızlamaya başladı.

Son bir adım ve adam önündeydi, ona dokunabilecek kadar yakındı. Ona dokunmak istedi. Ama kolları hareket etmedi, yanında kilitlenmişti, göremediği ama onları bağladığını hissettiği zincirlerle bağlıydı.

Kız yukarı bakarken o da aşağı baktı, bakışları hiç kesilmedi, gözlerindeki duyguların ağırlığı ağırdı ama kızın okuyabileceği bir şey değildi. Hissettiği tek şey gözlerindeki yoğunluktu ve bu da kendi duygularının ön plana çıkmasına, gözlerinin yanmasına ve duygularının buharlarının gözyaşlarına dönüşmesine neden oldu.

Ve sonra, tek kelime etmeden, onun bakışlarındaki nemi görerek, önünde dizlerinin üzerine çöktü. Birdenbire kadın ona bakarken, adam da ona bakmaya başladı.

Sadece baktılar, onlarca yıldır ilk kez birbirlerinin varlığında nefes aldılar, anılar aralarında asılı kaldı, onun bilmedikleri ve unutamadıkları. Ellerini yukarı kaldırdı, pürüzlü avuç içleri yukarı bakıyordu, aralarında bıraktı, sadece izledi, bekledi, kendi gözleri de onunkiler gibi kırmızı ve buğuluydu.

Çevresinde ellerinin titrediğini görebiliyordu. Her nasılsa,

bunu görmek, aydınlanmanın içine çökmesine neden oldu

-Bu onun *kardeşiydi.*

Ağabeyi.

Kaybolduğundan beri onu arayan adam.

Yirmi yıl boyunca onu bulmaktan vazgeçmeyen adam.

Geriye kalan tek kan bağı olan ailesi, hiçbir zaman göremediği ağacın kökleriydi.

Lyla onun ellerine bakmadı bile, içindeki hiçbir şey gözlerini onunkilerden ayırmasına izin vermiyordu ama her nasılsa onun ellerini orada görmek kendi ellerinin üzerindeki zincirleri kırmıştı.

Titreyen ellerini yukarı kaldırdı ve yavaşça onun ellerine koydu.

İçinden bir nefes titreyerek çıktı, gözleri bir anlığına kapandı, gözlerinde asılı kalan yaşlar yanaklarından aşağı ve çenesinin üzerine düştü.

Lyla kendi düşüşünü hissetti, ses çıkarmamaya, bu anı bozmamaya çalışırken hıçkırıklar vücudunu sarstı, nefesleri kısa ve sıkıydı.

Ona tekrar baktı, gözlerinde o kadar *yumuşak,* o kadar *güzel* bir şey vardı ki boğazından bir hıçkırık çıkmasına neden oldu.

Sanki sesi onu tetiklemiş gibiydi. Kız daha gözünü kırpamadan onu halının üzerine çekip kollarına aldı, küçük bedenini kendi büyük sıcaklığının içine çekti, büyük kolları koruyucu bir şekilde onun etrafında kıvrıldı ve bu his onu kırdı.

Buna asla sahip olamayacağına inanarak neredeyse ölüyordu. Tüm hayatı boyunca bunu hak etmediğine inanarak yaşamıştı. Çocukken, gençken, genç bir yetişkinken, Dainn onu bulmadan önce biri onu her kırdığında, onu koruyacak bir erkek kardeşin kollarını arzulamış, gelmediklerinde içten içe ölmüştü. Dainn'in onu tutuşu, kendine doğru çekişi onu yeniden kırmış, bunu dilediği, bunun için yalvardığı, bunun için dua ettiği ve asla elde edemediği her seferini hatırlatmıştı.

Hıçkırıklar vücudunu sarmış, feryatları boşlukta yüksek sesle yankılanmıştı ama umurunda değildi, kalbini, bedenini, ruhunu ağlatıyordu ve yalnız değildi. Adam da onunla birlikte ağlıyordu, onun kadar yüksek sesle değil ama onun kadar ağır ağlıyordu, vücudu onunkiyle birlikte titriyordu, kolları sanki gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi ona sarılmıştı.

Kapıya gelen insanların hafifçe farkındaydı ama bakmadı

bile, o da bakmadı. Umurlarında değildi.

kırık bir erkek kardeş ve paramparça bir kız kardeş.

Dünyanın sonu gelebilirdi ve onlar orada kilitli kalırlardı, ikisi de birbirlerine sarılır, yere yığılır, kanaması hiç durmayan yirmi yıllık açık yaraları yeniden birleştirir, onarır ve onarırlardı.

Chapter 13

Dante, Gladestone

O GERÇEKTİ.

Onu bu kadar uzun süre aradıktan sonra, onun için neredeyse bir efsane haline gelmişti. Tristan'ın iyiliği için bir gün ona ne olduğuna dair gerçeği bulacaklarından hiç şüphe duymasa da, onu bulacaklarını umuyordu ama bunun birdenbire olmasını hiç beklemiyordu. Her ne kadar minnettar olsa da, her şeyin birdenbire olması tüylerini diken diken etmişti. Neden şimdi? Neden daha önce ya da daha sonra değil? Bunun bir nedeni olmalıydı çünkü Gölge Adam hakkında bildiği bir şey varsa, o da her ne olursa olsun kendi gündemi olmadan bir şey yapmadığıydı.

Onu yanına aldı, sadece bebeklik fotoğraflarını görmüştü. Büyüyüp güzel bir kadın olmuştu. Minyon, kırılgan bir havası vardı, her an parçalanacakmış gibi görünüyordu ama bunun doğru olduğundan şüpheliydi. Görünüş aldatıcı olabilirdi ve her ne cehennemden kurtulmuş olursa olsun, hayatta kalmayı başaran herkes hayal edebileceğinden çok daha büyük bir içsel güce sahip olmalıydı. Ve eğer Morana'nın şüphelendiği şey doğruysa, Gölge Adam'la birlikte olan birinin çelik gibi taşaklı ya da kadınsı bir eşdeğeri olması gerekirdi, bilmiyordu.

Dante, karısıyla çok ateşli bir sevişme seansının ortasında telefon aldığını hatırlıyordu. Morana'nın kendisiyle paylaştığı her şeyi ona anlatmıştı ve Amara en hafif tabirle afallamıştı. Ama iz sürme işleminin tamamlandığı ve konumun Gladestone'da, Tenebrae'ye Gölge Limanı'ndan daha yakın bir şehir olan bir depoda tespit edildiği haberi geldiğinde, Dante hemen jetin hazır olmasını istemiş ve on beş dakika içinde havalanmıştı.

Diğerlerinden önce gelmesinin nedeni de buydu. Adamlarından ikisi dışarıda etrafı kolaçan ediyordu ama güvenli olmayan bir şey bulacaklarından şüpheliydi. Gölge Adam, planında bir piyon ya da Sendika için bir tuzak olmadığı sürece onu yalnız bırakmazdı.

Kız-Tristan'ın küçük kız kardeşi olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı- dehşete düşmüş görünüyordu ve yüzündeki ifade karşısında göğsünde bir şeylerin sızladığını hissetti. Ona, diğer insanlar üzerinde yatıştırıcı bir etkisi olduğunu bildiği bir gülümseme verdi ve neyse ki kızın vücudu bir parça gevşedi.

Ama Dante başka bir şey daha fark etti. Gözlerini ondan ayırmayan kızın yüzünde, farları gören geyik ifadesinin yanı sıra, bir tanıma parıltısı da vardı.

Bu onu şaşırttı.

Onun kim olduğunu biliyordu.

Nasıl? Sendika mıydı yoksa Gölge Adam mı? Ne halt etmeye çalışıyorlardı?

Belki de kayda değer bir şey değildi. Belki de hiç tanınmıyordu ve onu yanlış tanımıştı. Bu da mümkündü.

Ona tekrar baktı.

Lanet olsun. O olduğuna inanamadı.

Dante mutluydu, kardeşi için kendinden geçmişti. Yıllar boyunca onu bulmak için ilk elden tanıklık etmiş ve hatta girişimlerde bulunmuş olan kendisi için de duygulanmıştı. Her zaman onu bulduklarında her şeyin mükemmel bir şekilde yerine oturacağını düşünmüştü. Ama o zamanlar daha saftı. Onların dünyasındaki alçalmanın derinliklerini, cehennemin seviyelerinin herhangi birinden çok daha derine indiğini bilmiyordu.

biliyorlardı. O derinliklere girmişti ve bir şekilde geri çıkmıştı. Ve Dante şimdi bu kadar saf olmayı göze alamazdı.

O zamanlar bir karısı, bir çocuğu, koruması gereken bir ailesi ve yönetmesi gereken bir şehri yoktu. Şimdi, bu görevi üstlendiğinde, babasını idama götüren rasyonel yanı biraz şüpheciydi. Her şeyi olduğu gibi kabul etmiyordu ve her ne kadar kollarını açıp onu tamamen kabul etmek ve ailesine katmak istese de, gerçek şu ki henüz onun bir insan olarak kim olduğunu bilmiyordu. Tüm hayatını Sendika'ya bağlı ya da onunla birlikte yaşamış, Gölge Adam'la bir şekilde ilişkisi olmuş ve birdenbire onların kucağına düşmüştü. Travmanın insanları nasıl değiştirdiğini görmüştü. Amara, onlara ihanet eden üvey kız kardeşinin ardından kendi ve kızlarının canını zor kurtarmıştı. Ve daha yakın zamanda, uzun süredir arkadaşı ve sağ kolu olan Alfa'nın kendisine ihanet etmesinin Alfa ve ailesi üzerinde nasıl bir yara izi bıraktığını ilk elden görmüştü.

Dante Maroni, geçen yıl baba olduktan ve etraflarında olup bitenleri gördükten sonra, eskisine kıyasla daha az güven duymaya başlamıştı. Kız bir piyon ya da daha kötüsü onlar için gelen bir fail olmadığını kanıtlayana kadar Dante'nin gözü onun üzerinde olacaktı. Ama masum olması ve sadece hayatının kurbanı olması ihtimaline karşı ona kucak açacak, onu rahatlatacak ve ailesi gibi davranacaktı. Eğer öyleyse, gerekirse onun için hayatını ortaya koyacaktı.

Ancak her iki durumdan da emin olana kadar, mantıklı gerekçelerini kendine saklayacak, bunları sadece Amara ile paylaşacaktı. Aslında Amara'nın söyleyeceklerini dinlemeye can atıyordu; sezgilerine ve deneyimlerine gözü kapalı güvenirdi. İnsanların kişilikleri hakkında kraliçesinden daha zeki bir ruh yoktu. Morana'yı ondan ya da Tristan'dan çok daha önce tanımış ve ona güvenmişti. Ona Alfa'ya güvenmesini söylemişti ve bu pişmanlık duyduğu bir karar değildi,

Üvey kardeşiyle olan ilişkisi zamanla daha iyiye gidiyor, Damian'ın yokluğunun hayatında bıraktığı boşluğu dolduruyordu. Ve aksi yöndeki tüm belirtilere rağmen, Vin'e güvenmeye devam etmesini söylüyordu ve aksi yönde bir kanıt görene kadar da bunu yapacaktı.

Kahretsin, Damian'ı özlemişti ve onun nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Dante onun kendisini asla kabul etmemiş olan dünyadan tamamen uzak durma kararına saygı duyuyordu. Kardeşi onu seven bir kadınla kendine güzel bir hayat kurmuştu ve Dante her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için ara sıra güvenliği kontrol ediyordu; Damian'ın asla eve dönmeyeceğini, ilişkilerinin kullan-at telefonlarla yapılan telefon görüşmeleriyle sınırlı kalacağını kabul etmişti. Aynı şey olmasa da, çok sevdiği bir kardeşini kaybetmenin acısını biliyordu, onu bir ağabey olarak koruyamadığını hissediyordu ve Tristan'ın acısını anlayabiliyordu, ancak bu diğer adam için çok daha yoğun ve derindi.

Dante yüzündeki güven verici gülümsemeyi koruyarak onun güzel formuna baktı ama bunun ötesinde başka şeylere de baktı. Bakımlıydı ve kahverengi büyük boy bir blazer ceket, koyu renk kot pantolon ve deri botlarla gösterişli görünüyordu, hepsi sade ama hepsi pahalıydı. Dante iyi giysileri bilirdi ve bakarak bunların son model lüks giysiler olduğunu söyleyebilirdi. Üzerinde çok az takı vardı; sadece kulaklarında zarif halkalar ve işaret parmağında bir yüzük vardı. Asıl dikkat çekici olan, tenine yakın duran altın kolyeydi; özel yapım olduğunu hemen ele veren girdaplı bir desene sahip gerdanlık tipi bir kolye.

Ve bu ona gizli görevdeyken gördüğü bazı şeyleri hatırlattı; bunlardan biri de bazı partilerde boyunlarına tasma takan sahipli seks köleleriydi. Onları giymeye, kendilerini sapkın, aşağılık efendilerine zincirlemeye zorlanmışlardı. Dante böyle bir partide, çıplak erkek ve kızların etrafında oturmuştu.

Hayvanlar gibi tasmalı ve tasma takılı, onları kontrol eden insanlar ise en kötü türden canavarlar.

Dante bu anıyı hatırlayınca uzun boynundaki altına yakından baktı. Gördüğü hiçbir yakaya benzemiyordu ve serbest otururken rahatça takıyor olması belki de öyle olmadığını gösteriyordu. Öyle olmadığını umuyordu. Çünkü eğer görünmez bir tasma üzerinde özel yapım pahalı bir tasmaysa? Bu hepsi için bir sorun olabilirdi.

Tristan'ın gelmesini beklerken aklında sorular dönüp duruyordu. Dante hem konumu güvence altına almak hem de bunun yanlış bir ipucu olmadığını doğrulamak için mümkün olan en kısa sürede ona ulaşmak için daha erken gelmişti. Tristan ve Morana özel jetleri olmadığı için Alfa'nın uçaklarından birinin onları alıp buraya getirmesini beklemişlerdi. Dante adamı arayıp gelişmeleri bildirmiş ve Gladestone'u sormuştu çünkü burası hakkında pek bir fikirleri yoktu ama Alfa'nın burada bağlantıları vardı. Kardeşinin bağlantıları onu havaalanında karşılamaya ve doğrudan bölgeye götürmeye hazırdı.

Gladstone'a en son geldiklerinde de bir ipucu için gelmişlerdi. Aylar önceydi ve Vin'den yeraltına inmeden önce son kez haber almıştı ve hep birlikte gece kulüplerinden birine gitmişlerdi. İhbar bir numarayla ilgiliydi, izini sürmeye çalıştıkları ama bulamadıkları bir numaraydı. Vin son kez onlara bir numara hakkında bilgi verdiğinde Zenith ölmüştü. Bu kez, oyunun zirvesindeydiler, manzara değişikliği yapmak için yeni şehre birlikte gitmişlerdi - gerçi orada zaten pek manzara yoktu - ve 5 ve 7 sayılarının ne halt olduğunu öğrenmişlerdi. Artık sadece bir tesadüf olamayacak kadar çok görmüşlerdi.

Morana karanlık ağda aylarca aradıktan sonra bir dosya bulmuştu ve kurtarma sırasında 5057 ve 5507 numaraları tekrar ortaya çıkmıştı, Zenith'e ve hiç bulamadıkları başka bir kıza ait olduğunu düşündükleri bir numara. Ama Dante öyle olduğunu düşünmüyordu ya da öyle olsa bile, her şeyin bundan ibaret olduğuna inanmıyordu. Daha fazlası vardı, çok daha fazlası.

keşfedememişti ve umarım bugün bazı şeyleri daha fazla çözmek için iyi bir adım olur.

Dante dünyalarının Tempest büyüdüğünde olduğu kadar çirkin olmasını istemiyordu. Onun için biraz daha iyi bir dünya bırakmak istiyordu ve bunun için de Sendika'ya karşı ellerine koz verecek cevaplara ihtiyaçları vardı.

Lastiklerin gıcırtısı boynunu çevirmesine ve elindeki silahın hemen havaya kalkmasına neden oldu.

Tristan'ın daha tam olarak durmamışken limuzinden atladığını, Dante'nin durduğu yere doğru koştuğunu, bir gündür tıraş olmamış ya da kıyafet değiştirmemiş gibi göründüğünü, gözlerinin Dante'nin hiç görmediği kadar vahşi olduğunu, ona sessiz bir soru sorduğunu ve Dante'nin sonunda ona vermekten çok mutlu olduğu bir cevap için yalvardığını görünce düşmesine izin verdi.

Dante ona başını salladı ve Tristan durdu, sanki bu tek baş sallama onu hareketsiz kılmış, nefesini bir an için kesmişti.

Arkadaşlık ettiği, kardeşi olarak gördüğü çocuğun yüzündeki canlı tepkiyi görmek Dante'yi duygulandırmıştı. Tristan her zaman boş bir levha olmuştu, Dante'nin ondan bir tepki almaktan gerçekten hoşlanmasının nedenlerinden biri de buydu. Ama o anda karşısında duran Tristan, dünya umurunda olmayan bir adam değildi; bir hata yapmış ve bunun için makul olmayan bir bedel ödemiş bir çocuktu. Ve onu böyle görmek Dante'nin gözlerinin yanmasına neden oldu.

Dünyada bunu Tristan'dan daha fazla hak eden kimse yoktu.

Kahretsin, piyon olsun ya da olmasın, geri dönüp arkadaşının hayatında her zaman var olan kocaman boşluğu doldurmuş olması bile onun minnettarlığını kazanmıştı.

Tristan'ın içeri adım atıp odayı taramasını izledi ve Dante neredeyse ona sola bakmasını söyleyecekti ama durdu. Bu *onun* anıydı. Başka hiçbir şeyin var olmasına gerek yoktu.

Tristan'ın gözlerinin tam olarak ona dikildiği anı gördü. Başka biri olsa şoktan donup kalmış gibi görünürdü ama Tristan'ın beden dilini öğrenmeye çalışan Dante için

Yıllar geçse de donmuyordu. Tristan içeride hareket ediyordu, duyguları etrafına saçılmasın diye vücudu yerine kilitlenmişti.

Dante neredeyse dışarı çıkacaktı, o anda ikisini de yalnız bırakmak istiyordu ama genç adama duyduğu koruma duygusu hareket etmesine izin vermedi. Onun Tristan'a zarar verebileceğini düşünmüyordu - suikastçılar görmüştü ve o suikastçılardan en uzak olanıydı - ve ona güvenmemek istemiyordu, ama onu daha iyi tanıyana kadar, üzülmektense güvende olmak daha iyiydi.

Tristan ona doğru yürüdü ve dizlerinin üzerine çöktü.

"O...?" Morana'nın sözleri Dante'nin yanına geldiğinde boğuldu, elinde navigasyon ekranı hala yanan bir telefon vardı, gözleri hemen Tristan ve kız kardeşini buldu.

Morana manzaraya bakarken soluk soluğa kaldı, gözleri yaşardı ve eli ağzına geldi. Dante onu yanına çekerek omzunu ovuşturdu.

Alfa sessizce yanlarına geldi ve Dante'yle başını sallayarak manzarayı inceledi.

Hiçbiri tek kelime etmedi.

Orada öylece durdular, kalp kardeşleri, kan kardeşlerinin yirmi yıl sonra yeniden bir araya gelmesini izlediler.

Chapter 14

Zephyr, Shadow Port

Los Fortis'teki evlerinin manzaralı olduğunu düşünmüştü ama *Lanet olsun.*

Zephyr pencerelerin yanında duruyordu, çatı katına yeni girmişti ve çok sessiz bir adam tarafından binaya teslim edilmişti. Morana'nın kendisine verdiği kodu kullanmış ve asansöre binmişti. Çoktan sabah olmuştu, güneş ışığı bulutların arkasından tüm boşluğu dolduruyor ve önünde yeni şehrin net bir görüntüsünü bırakıyordu. Zephyr denizi hiç böyle görmemişti ve bu manzarayı her gün görmeyi hayal etmek inanılmazdı. Telefonunu çıkardı ve kamerayı açarak fotoğraf çekmek için havaya kaldırdı.

"Pozlamayı azaltmalısın," diye bir ses geldi arkasından ve bir çığlık atarak telefonunu yere düşürdü. Telefon şangırdadı, ekranı çatladı ve inleyerek telefonu almak için eğilirken aynı anda mutfağa giren çocuğa baktı. Ani hareket bir baş dönmesi dalgasının üzerine çökmesine neden oldu. Bir şeye tutunmak için kolunu uzattı ama havadan başka bir şey bulamayınca sert zeminde dizlerinin üzerine düştü.

Ouch.

Kıçını oturttu, dalganın geçmesine izin vermeye çalıştı, iyi doktorun ona söylediği gibi gözlerini kapatarak dikkatlice nefes aldı.

"Üçe kadar say," diye tekrar seslendi ve gözlerini açtığında Xander'ın mutfaktan onu merakla izlediğini gördü. Onu son gördüğünden beri büyümüştü. Saçları çocuksu dalgalarla biraz daha uzamış, boyu biraz daha uzamıştı. En dikkat çekici fiziksel fark, burnunun üzerinde daha önce olmayan çerçevesiz gözlüklerdi.

"Üç ne?" diye nefes nefese kaldı ve kalbini tuttu.

"Üç. Bir, iki, üç gibi. Nefes al. Bir, iki, üç. Nefes al," diye talimat verdi çocuk ve bunu gösterecek kadar ileri gitti.

Yapacak daha iyi bir işi olmadığından, Zephyr onun talimatını izledi, nefes aldı, üçe kadar saydı, nefes verdi ve tekrarladı

-Bir kez, iki kez, üç kez. Beşinci sette kalbi yeniden normal atmaya başladı ve baş dönmesi uzak bir anı oldu.

Çocuğa bir sırıtma verdi. "Teşekkürler, Xander."

"Rica ederim," dedi çocuk buzdolabını açarken. Çocuğun cam bir portakal suyu şişesi çıkarmasını izledi. "Kahvaltı yaptın mı?"

Sekiz yaşından büyük olmayan bu çocuk ona kahvaltı hazırlamayı mı teklif ediyordu? Morana onu neyle besliyordu?

"Henüz değil," diye cevap verdi ve ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerledi. O kadar çok açık alanı ve son teknoloji aletleriyle rüya gibi bir mutfaktı ki, yemek yapma isteği uyandırdı. "Ne yapıyoruz?"

Durakladı, ona bir aşağı bir yukarı baktı ama asla tam olarak gözlerinin içine bakmadı. Zephyr onun yüksek fonksiyonlu otistik olduğunu biliyordu ve uçuş sırasında onunla iyi vakit geçirmesini nasıl sağlayabileceği konusunda araştırma yapmıştı. Onunla iki kez etkileşime girdiğinde, her zaman çok havalı bir çocuk olmuştu. Onun arkadaşlığını sevmişti.

"Kahvaltı hazırlayabilir misin?" diye sordu ona, ses tonu biraz inanmazcaydı.

Zephyr abartılı bir dramla gözlerini kırpıştırdı. "Affedersiniz? Elbette edebilirim."

"Sormak zorundaydım. Morana suyu yakıyor. Tristan ve ben onu asla mutfağa sokmamaya karar verdik. Bu bir tehlike."

İçinden bir kahkaha yükseldi. "Bu çok şirin."

"Bu bir güvenlik önlemi," dedi o kadar ciddi bir şekilde ki bu onu daha da güldürdü.

"Evinizi yakmayacağıma söz verirsem, yemek yapabilir miyim? Çok güzel krep yaparım!" Zephyr teklif etti, kendi midesi yemek düşüncesine karşılık olarak homurdanıyordu.

Başını salladı ve kızın kiler olduğunu tahmin ettiği yeri işaret etti. "Malzemeler orada. Lütfen tereyağlı olduklarından emin olun."

Zephyr onu selamladı. "Emredersiniz efendim." Kileri açtı ve malzemeleri çıkardı. Xander ona bir bardak portakal suyu doldurdu ve ardından karıştırma kaplarını ve tavalarını getirdi.

"Yani, bir süre burada olacağım." Hamuru hazırlarken onu bilgilendirdi, umarım bununla bir sorunu yoktur. Onu gördüğü kadarıyla oldukça soğukkanlı görünüyordu.

"Biliyorum." dediğinde bu yargıyı doğruladı. Morana bana mesaj attı."

Zephyr kaşlarının yukarı kalktığını hissetti. Onun yaşındaki bir çocuğun telefonu olması ve mesajlaşması kesinlikle biraz garipti ama yargılamadı. Herkesin farklı bir dinamiği vardı ve hem o hem de Morana oldukça benzersiz kişiliklerdi.

"Sana ne mesaj attı?" Zephyr her şeyden çok merakla sordu.

Çocuk pijamasının ceplerini karıştırdı ve küçük bir cihaz çıkardı. Gördüklerinin çoğu kadar yüksek teknolojili değildi; her şeyden daha basitti. Birkaç kez üzerine dokundu ve ekranı kızın görebileceği şekilde çevirdi.

Zephyr gözlerini kısarak küçük alfabelere baktı ve erken yaşta göz reçetesi almasının nedeninin bunlar olup olmadığını merak etti. Metin okunuyordu:

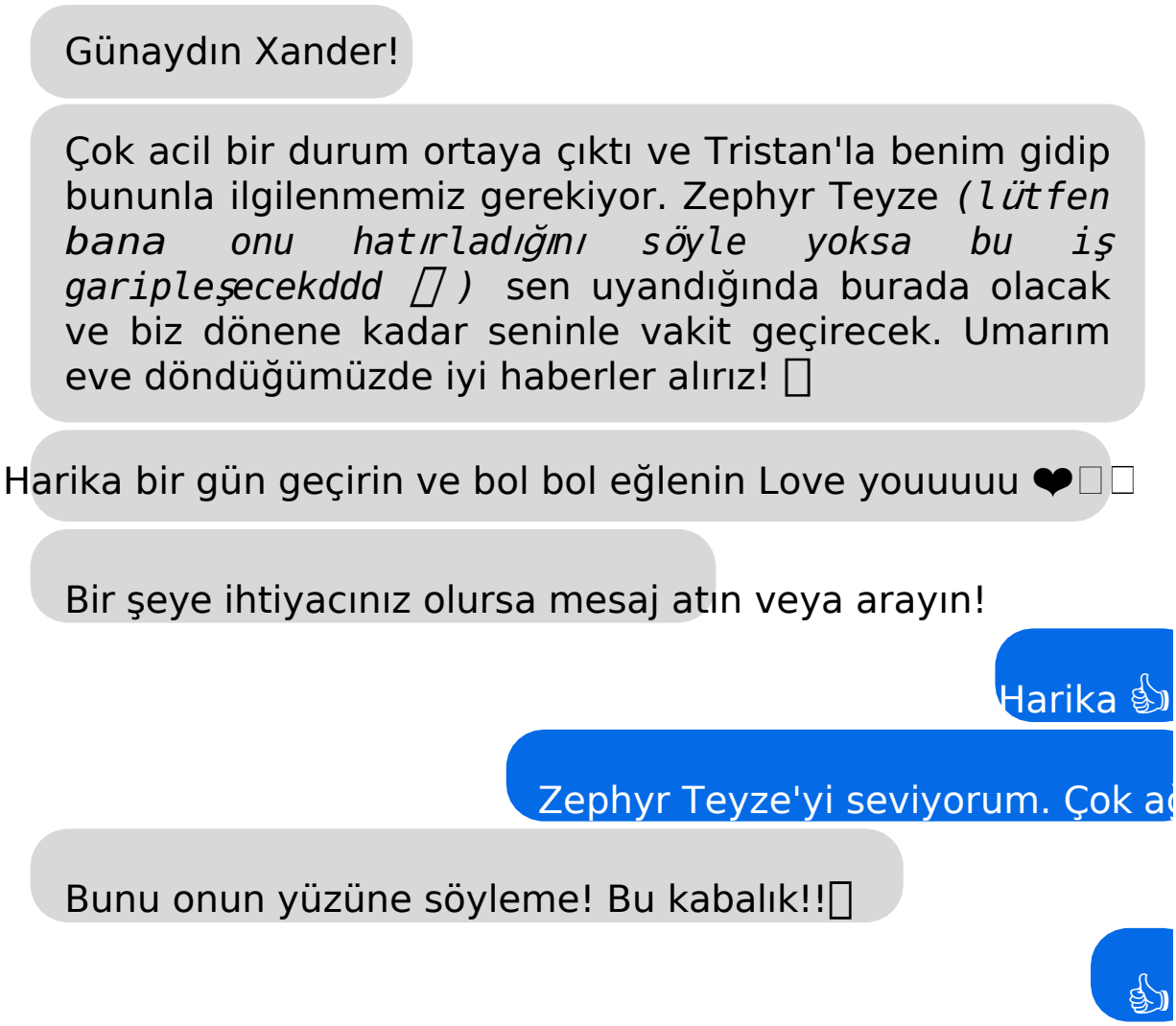

Akıllı bir kurabiyeydi çünkü bunu yüzüne söylemek yerine ona göstermenin bir yolunu bulmuştu. Ama verdiği yanıtlar onu şaşırttı ve tekrar kıkırdamasına neden oldu. Ekrandaki mesajların kontrastı, özellikle de küçük başparmak işaretleri çok komikti. Çocuğun ona her zaman ağlayan kadın demesi onu daha da sinirlendirdi. Zephyr tekrar güldü; uzun zaman sonra iyi hissettirmişti.

Kahretsin, kendini iyi hissediyordu. Bu kadar uzun zamandan sonra, iyi hissedecek bir şey vardı.

Morana'nın ona 'Zephyr Teyze' diye hitap etmesi de içini yumuşatmıştı. Takıntıları ne olursa olsun, artık hayatında Morana gibi bir arkadaşı olduğu için rahatlamış ve mutluydu.

Xander'a baktı, onun da neredeyse kendisi kadar uzun olduğunu fark etti, yatak başındaki saçlarını karıştırmak istedi ama onu rahatsız etmek istemedi.

"Awww benden hoşlanıyorsun," diye alay etti onunla.

Telefonunu cebine koydu ve portakal suyunu içti. Zephyr onun bir an duraklayıp tekrar içmeden önce üç yudum aldığını fark etti, gözleri kızın hamuru karıştırma şeklindeki akılsızca hareketindeydi. Yudumlar, adamın ona üçer üçer nefes almasını söylemesiyle birleşince Zephyr bunu not etti. Eşleştirmek için elindeki tahta spatulayı saat yönünde üç kez hamurun içinde döndürdü, durdu ve tekrar yaptı. "Bu daha iyi mi?"

Başını salladı. "Üçer üçer yapınca tadı daha güzel oluyor." "Gerçekten mi?" Kız büyülenmişti. "Nasıl?"

"Üç, fiziksel olarak işgal ettiğimiz alanın boyutudur," dedi ona, şimdi hamuru kalıpta karıştırmasına bakarak. "Fiziksel olarak yaptığımız her şeyi üçlü yaparsak, sistemlerimiz içinde bulunduğumuz alanla aynı hizaya gelir. Gözlerimiz trikromatiktir ve sadece üç ana rengi algılayabilir... geri kalan her şey onlara eklenir. Üç aynı zamanda üçlü sayıdır ve dünyanın her yerinde gördüğümüz mimariyi oluşturan geometrilerde önemlidir. Üç ve olasılıkta bir ilerleme vardır. Herhangi bir olayın olasılığı üç kuralında özetlenebilir. Müzikte de birincil üçlü vardır, ancak bu konuda hala okumalar yapıyorum. Matematikte herhangi bir denklem, ikisi bir tarafta ve biri sonuçta olmak üzere üç sayıya inecektir. Ve benim için en ilginç şey bilgisayarlar. Herhangi bir şeyi kodlamak için üç ikili sayı kullanabiliriz, 01, 10 ve 11. Morana bana büyüdüğümde öğreteceğini söyledi. Psikolojide de üçlü kurallar var, Dr. Kol bana bundan bahsetti."

Zephyr donup kalmıştı, karıştırma kabını unutmuştu. Çocuğun çoğu yetişkinin bilmediği şeyleri konuşmasını, daha önce duymadığı kadar çok kelime sarf etmesini şaşkınlıkla izledi. O sadece özel değildi; *yetenekli* olmalıydı. Bu

Bu tür bir zeka ve ifade onun yaşındaki bir çocuk için hiçbir şekilde normal değildi.

"Vay canına. Dr. Kol kim?" diye sordu, gerçekten bilmiyordu ama aynı zamanda adamın konuşurkenki tutkusundan, normalden daha hızlı temposundan büyülenmişti.

Xander alması gereken süslü seramik bir şeyin içinden biraz tereyağı çıkardı. Tereyağının içi mükemmel derecede yumuşaktı.

"O benim psikoloğum," diye paylaştı Xander. "Benimle konuşuyor ve bana yardım ediyor." Ses tonundan bu konuda konuşmak istemediği anlaşılıyordu.

Zephyr hafif şaşkınlığını üzerinden atarak tavayı ocağa koydu, ısınmasını bekledi ve hamuru içine ekledi. "Üç tane mi istiyorsun?"

Sonunda kendi yaşındaki çocuklara özgü bir şekilde dudağını ısırdı. "Doymam için büyük bir tane yapabilir misin?"

Sırıttı. "Elbette." Biraz daha sertleştirerek sordu. "Peki, okulda hiç arkadaş edindin mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bazı çocukların kaba olduğunu düşünüyorum. Söyledikleri şeylerin çoğu aklımdan geçiyor. Morana kızıyor ama." Bok kafalılar. Kendisi de zorbalığa uğramış biri olarak çocukların bu kadar acımasız olmasından nefret ediyordu ama çoğunu anlamadığı için memnundu.

Spatulayı ona doğrulttu. "Eğer biri seni çok fazla rahatsız ederse, bunu birine anlat. Tristan, Morana ya da bir öğretmen. Herhangi birine. İnsanlardan, özellikle de sizi tanımayanlardan bir bok almayın."

"Krep yanıyor," diye işaret etti ve Zephyr hemen ters çevirdi, iyi olduğunu görünce rahatlayarak nefes verdi.

"Hasta mısın?" diye sordu çocuk durup dururken.

Zephyr ona gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Oturma odasını işaret etti. "Başın dönerek yere düştün. Hasta mısın?"

Zephyr dudağını ısırarak uzun bir süre ona baktı. Kimseye söyleme şansı olmamıştı. Dr. Nei onu test etmiş ve sonuç pozitif çıkmıştı. Şaşırdığını söylemek hafif kalırdı. Her ne kadar doktor

Son zamanlarda yaşadığı stres nedeniyle gözden kaçmış olabileceği ve belki de hastanenin onu hiç test etmediği, tamamen normal olduğu ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için önümüzdeki hafta bir jinekologdan randevu alması gerektiği konusunda ona güvence verdi.

Eve döndüğünde Alfa'ya haberi vereceğini düşünmüştü. Ama daha o söyleyemeden, Alfa onun üzerine atılmış, onu öpmeye başlamıştı, sadece öpüyordu çünkü Alfa'nın ona tekrar seks yapmaya hazır olduğuna dair bir işaret vermesini sabırla bekliyordu. Ve sonra, öpüşmelerinin ortasında Morana aradı ve tüm ruh hali değişti.

Ve şimdi, yabancı bir şehirde yabancı bir apartman dairesinde durmuş, kendisine o kadar da yabancı olmayan bir çocuğa bakarken, haberi ilk duyanın o olacağını fark etti.

"Şey," diye başladı. "Ben hamileyim."

Xander durdu, gözleri hafifçe açılarak karnına doğru ilerledi. "Karnında bir bebek mi var?"

Zephyr ona baktı, bol bluzunun içinde kıvrımları belli oluyordu ve gülümsedi. "Evet."

"Oraya nasıl geldi?"

Bu masum soru karşısında yanaklarına kan hücum etti, bakışları her yere kaydı, hafifçe panikledi çünkü bir çocuğa bebeklerin nasıl yapıldığını nasıl anlatabilirdi ki? Onun bu konudaki ilk konuşması olmak istemiyordu, onu travmatize edecek bir şey söylemek istemiyordu. Bir cevap beklediğini fark ederek derin bir nefes almadan önce ilham almak için odanın etrafına bakındı.

"Şey," diye yutkundu, bir krepi çıkarıp tabağa koydu, sonra ikincisinin hamurunu ekledi. "Bir erkek bir kadını sevdiğinde, ona sadece kendisinin verebileceği özel bir... hediye verir. Ve kadın da onu sevdiğinde, hediyeyi kabul eder. Bu hediye bir bebeğe dönüşür."

İşte. Bu çok çocuk dostu ve çok basitti.

Xander onun karnına bakmaya devam etti. "Bu doğru değil. Ben bir bebektim ama bir sevgi armağanından geldiğimi sanmıyorum."

O basit ve doğrudan ses tonuyla söylenen ağır sözler kalbine saplandı. Zephyr küçük çocuğa baktı, daha önce nasıl bir hayatı olduğunu, kimin çocuğu olarak dünyaya geldiğini merak ediyordu ve onun bu sözlerine karşı bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu çünkü hiçbir şey bilmiyordu.

"N e r e d e n geldiğini sanıyorsun?" diye sordu ona gelişigüzel bir şekilde, cevabını çok merak ettiği anlaşılmasın diye bir krep daha yaparak meşgul oldu.

"Bilmiyorum," dedi basitçe. "Ben aşkı doğduktan sonra gördüm, daha önce değil."

Zephyr burnunu sokmamak için dilini ısırdı. Onun geçmiş deneyimleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve yaşadığı ya da yaşamadığı herhangi bir travmanın üzerine basmak istemiyordu. "İnsanlar sana söylemese bile artık çok seviliyorsun."

Başını salladı. "Biliyorum. İnsanlar sevgilerini farklı şekilde ifade ederler. Bazıları söyler, bazıları gösterir, bazıları da ikisini birden yapar."

"Güzel. Tüm sevgiyi hak ediyorsun." Zephyr sonunda yemeği bitirdi -üç tane onun için, bir tane de kendisi için ekstra tereyağlı- ve yemeklerini tabaklara koyarak masaya yerleştirdi. Xander ne kadar terbiyeli olsa da önce onun tabağına, sonra da kendi tabağına birer bardak su ve portakal suyu ekledi ve Zephyr bunun orada yaşamaya başlamadan önce mi yoksa sonra mı öğrendiği bir şey olduğunu merak etti.

İkisi de taburelerin üzerine zıpladı, ayakları havada sallanıyordu, bu da onu kıkırdattı ve yemeğe daldılar.

"Tristan Morana'ya hediyesini verdi mi?" Xander tam Zephyr ilk lokmasını alırken sordu. Zephyr'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yemek boğazına kaçmıştı. Öksürdü, nefes yolunu temizlemek için su yudumladı, gözleri hem şoktan hem de kahkahadan yaşardı. Tristan'ın Morana'ya *hediyesini* birçok kez verdiğinden emindi. Adamın ona bakışı bile libidosunu ısıtmaya yetiyordu ama bunun dışında, görüntülü konuşmalarında Morana'nın yüzünde Zephyr'in çok iyi tanıdığı bir ifade vardı - partneri tarafından çok iyi tatmin edilmiş ve çok iyi memnun edilmiş bir kadın. O bakışı biliyordu çünkü kendi yüzünde de görmüştü.

Son zamanlarda olmasa da birçok kez kendi yüzünü. *Sikmek.* Sevişmeye ve kocasının onu yatağa atmasına ihtiyacı vardı.

Zephyr Xander'a, "Bunu onlara kendin sorman gerekecek," dedi ve çocuğun Morana'ya bunu sorması ve onun vereceği tepkiyi düşünerek kıkırdadı. Tristan muhtemelen tepki vermeyecekti. Onun yüzünde pek bir ifade görmemişti. "Bu özel bir şey."

Xander yemeğini düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Tristan Morana'yı seviyor, ama karnında bir bebek yok, ama o da Tristan'ı seviyor, bu yüzden ona hediye vermemiş olmalı, yoksa kabul ederdi."

Ah, mantık dolu tatlı yaz çocuğu. Zephyr onunla hediyeye karşı korunma tartışmasına kesinlikle girmeyecekti. Aklıyla, bir çocuğun bu kadar erken öğrenmemesi gereken şeyler hakkında konuşmasını sağlayabilirdi.

"Krepler nasıl?" diye sordu ve konuyu değiştirdi.

"Güzel." Biraz daha çiğnedi. "Tristan daha iyi yapar."

Onun iyi bir aşçı olduğunu duymuştu ama kahretsin. Morana sık sık Tristan ve Xander'ın yemek üzerine bağ kurduklarından, bunun bir şekilde ikisinin de sevgi dili olduğundan ve onu mekândan uzak tutmanın yollarını nasıl planladıklarından bahsederdi. Bir gün onun yaptığı bir şeyi tadabilmeyi ve bu şöhretin neyle ilgili olduğunu kendi gözleriyle görebilmeyi umuyordu.

"Kız mı erkek mi?" Xander birkaç dakikalık dostane bir sessizlikten sonra sordu.

Zephyr omuz silkti. "Henüz bilmiyorum. Bunu söylemek için çok erken." "Ne zaman öğreneceksin?"

"Belki birkaç hafta içinde. Yakında bir doktor randevum var, o yüzden bana kesin bir zaman verecekler."

Tabağını temizledi, üç krepi onun bir krebi yemesinden daha hızlı mideye indirdi. Kahretsin, çocuk *yemek yiyebiliyordu.*

"Öğrendiğinde bana mesaj atar mısın?"

Onun soru Şaşırdım Zephyr. "Elbette." O da al Numarasını daha sonra. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Bu çok ilginç," dedi ona. "Vücudunuz fırın gibi. Bebeği pişirir ve hazır olduğunda dışarı çıkar."

Vay canına. Çok zeki bir genç adamdı. Zephyr'in onun büyüyüp hesaba katılması gereken bir güç olacağından hiç şüphesi yoktu. İyi ki artık onun arkadaşıydı.

"Umarım kız olur."

Zephyr onun sözleri karşısında başını eğdi, kaşları çatıldı. "Neden?"

Xander meyve suyunu bitirdi ve yaşına yakışmayan bir hareketle elinin tersiyle ağzını sildi. "Amara Teyze'nin ölen bebeklerinden biri için bir ağacı var," dedi parmağını tezgâha vurarak. Zephyr ağacı zaten biliyordu. Aslında, Amara bundan bahsettiğinde ona bir fikir listesi gönderen de oydu.

"Biliyorum," dedi Zephyr ona. "Neden bir kız olmasını diliyorsun?"

"Böylece Tempest kuzeni de olsa bir kız kardeşe sahip olabilir."

Bu sözler göğsüne bir darbe gibi indi. Zephyr gözlerinin dolduğunu hissetti çünkü bu çocuğun mantığında bile sahip olduğu düşüncelilik kalbini dolduruyordu. Onun Tempest'ı koruduğunu biliyordu ama kaybettiği kız kardeşine sahip olmasını istemesi. *Lanet olsun.*

"Yine mi ağlıyorsun?" diye sordu ve Zephyr bunu yansıtıyor muydu bilmiyordu ama sesi eğleniyor gibiydi.

"Hayır," diye burnunu çekti.

Ağzından bir ses çıktı ve onun yanında kıkırdadığını fark etti.

Sonraki birkaç dakika içinde kahvaltıyı tamamladılar ve kadın telefonunu çıkarıp onun numarasını tuşladı, telefonun şarjının bittiğini unutmuştu. İnleyerek telefonu tezgâhın üzerine bıraktı. Xander telefonu aldı, çevirdi ve dikkatle inceledi. Onu yalnız bıraktı ve tabakları temizledi, durulayıp yıkadı ve süzülmeleri için lavabonun kenarına istifledi. Yemek pişirme alanını temizledi, kapları ve tavaları yıkadı, bu sırada genç çocuğun telefonunun arkasını açıp bir şeylerle uğraştığının farkındaydı. Bu onun

tüm alanı eski ihtişamına kavuşturmak için yaklaşık yarım saat harcadı. Tezgâha döndü, Xander şimdi çatlak ekrandan aydınlatılmış telefonuyla oturuyordu.

Şaşkınlık içinde eline aldı. "Bunu nasıl tamir ettin?"

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Sadece düşerken arkada bir şey gevşemiş mi diye kontrol ettim. Numaramı listenize ekledim. Gerçekten 1234'ten daha iyi bir şifre eklemelisin."

Zephyr gülmeye başladı, bu konuda azarlandığı için derin bir kahkaha attı. Zen de ona sayısız kez bunu yapmasını söylemişti ama o hiç yapmamıştı. Aylardır ilk kez kız kardeşinin anısıyla yıkılmayan Zephyr başını sallayarak mesajlarını açtı ve ona bir tane gönderdi.

Mer
hab
a!

Ben buradayım. Neden mesaj atıyorsun?

Bu oyunu seviyordu. Kıkırdayarak tekrar yazdı ve çocuğun karşısındaki tezgâha yaslandı.

Bugün için bir planın var mı?

Ha
yır

"Saçını kestirmeye ne dersin?" diye sordu, parmaklarını alnına düşen saçlarının üzerinde gezdirerek.

Geri çekildi. "Hayır. Daha fazla büyümesini istiyorum."

"Tamam, tamam. Makyaj konusunda yardımcı olmaya ne dersin?" diye önerdi; kalbi hafifledi, haftalardır olmadığı kadar hafifledi. "Bunu yapmalı mıyız?"

Xander tekrar karnına baktı. "Makyaj nedir?" "Görünüşünüzle ilgili bir şeyi değiştirdiğinizde
iyi hissediyorum," diye açıkladı ona.

Ona bir göz attı. "Neden bir şeyleri değiştiresin ki?" Bu sözler saçma gelmişti, sanki

kesinlikle mükemmeldi.

Xander'ın hiçbir filtresi yoktu ve bu söylediği şeyi onun için daha da değerli kılıyordu. "Sana sarılabilir miyim?" diye hüngür hüngür ağlarken, Xander'ın onun ruhuna ne kadar iyi geldiğini bilip bilmediğini merak ediyordu.

Adam başını salladı ve kadın tezgâhın etrafından dolaşarak kollarını adama sıkıca sardı ve başına bir öpücük kondurdu. Adam kıpırdamadan oturdu ama direnmedi de.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı onun

saçlarına. "Ne için?"

"Sen olduğun için." Geri çekildi, ıslak kirpikleriyle ona göz kırptı. "Asla değişme, Xander. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Kadının sözleri karşısında yanakları hafifçe kızardı. "Overmake için ne yapıyoruz?"

"Makyaj," diye düzeltti ve gece çantasının ve her zaman yanında taşıdığı bir kitin bulunduğu oturma alanına doğru yürüdü. Çantayı açtı ve büyük kiti çıkardı, fermuarını açtı ve aradığı malzemeleri aradı. Hepsini aldıktan sonra dönüp adamın merakla ellerini izlediğini gördü.

"Şimdi bana misafir banyosunu göster."

"Neden?" diye sordu, kadının elindeki eşyalara bakarak.

"Çünkü biz, benim genç çekirgem -" diye sırıttı ona "- saçlarımı boyayacağız."

Değişim zamanı gelmişti.

Chapter 15

Morana, Gladestone

TRISTAN kız kardeşine bakmayı bırakmamıştı.

Morana onları bir saat önce indikleri özel uçak pistine geri götüren limuzinin koltuğundan olan biteni izliyordu. Onun ve kız kardeşinin aklından neler geçtiğini merak ediyordu.

Morana kıza baktı, içindeki duygular karmakarışıktı. Bir yanı meraklıydı, diğer yanı ise temkinliydi. Meraklıydı çünkü onun kim olduğunu bilmek ve anlamak istiyordu. Temkinliydi çünkü onun Gölge Adam için kim olduğunu bilmek ve anlamak istiyordu. Luna belli ki Tristan'ın kim olduğunu ve hepsinin kim olduğunu biliyordu.

İkisi de birbirlerine sarılarak ağlamayı bitirdikten sonra Luna kardeşine titrek bir 'merhaba' demiş, Tristan da ona kendi yumuşak 'merhaba'sıyla karşılık vermişti, onun herhangi bir yetişkine karşı duyduğundan çok daha yumuşaktı bu. Tristan'ın bazen Xander ya da Tempest'la da böyle yumuşak konuştuğunu duymuştu, özellikle de etrafta kimsenin onun bu yönünü görmediğini bildiği zamanlarda. Şimdi Luna'yla birlikte arkada otururken, kolunu Luna'ya dolamış, onu hiç bırakmayacakmış gibi yakın tutarken, Morana'yı duygular boğuyordu. Onu bu şekilde görmenin çok dokunaklı bir yanı vardı. Hiç olmadığı kadar hafif görünüyordu.

Sanki her zaman içinde yaşayan karanlık bir bulut dağılmış, ışığın görünmesi için yer açmış, sanki tepeye d e f a l a r c a yuvarladığı kaya nihayet dinlenmeye bırakılmış gibi onu gördü.

Kız kardeşini sıkıca sararken gözleri Morana'ya kilitlendi. Ona o kadar çok şey söylüyordu ki, bir bakışıyla o kadar çok şey ifade ediyordu ki, bunu kendisine bile ifade edecek yeterli kelimesi yoktu.

"Bizimle geri gelmeye hazır mısın?" Dante'nin nazik sesi yan taraftan geldi ve Luna'yla konuştu.

Morana'nın yaşına yakın olan genç kız, kardeşine yaslanarak kapattığı gözlerini sanki uyukluyormuş gibi açtı. Dante ve Morana'nın bir yanda, kendisi ve Tristan'ın diğer yanda, Alfa'nın ise arabayı kullanan bağlantılarından biriyle önde oturduğu limuzinin arka tarafına bakarken gözlerindeki parlak yeşil parıldadı.

Luna başını sallamadan önce bir an gözlerini kaçırdı. Hemen hemen hiç konuşmamıştı ama Tristan da konuşmamıştı. İkisi de sadece anı yaşıyor, yeni bağlarının tadını çıkarıyor, çocukluklarında kaybettiklerini yetişkin hayatlarında yeniden buluyorlardı. Morana bu duyguyu anlayabiliyordu ama beyni diğer kıza sormak istediği sorularla da dolup taşıyordu. Bunca yıldır neredeydi? Ne yapıyordu? Kiminle birlikteydi? Gölge Adam'la bağlantısı neydi ve daha da önemlisi, onun kim olduğunu biliyor muydu? Sendika ile bağlantısı neydi ve operasyonları hakkında bilgisi var mıydı? Kilit oyuncular k i m l e r d i? Bilebileceği, Morana'nın sormak istediği o kadar çok şey vardı ki, ama bu ana duyduğu saygıdan dolayı sessiz kaldı. Hepsi tüm cevaplar için o kadar uzun süre beklemişti ki; adapte olduğu birkaç gün daha onları öldürmezdi. Ya da en azından öyle olmamasını umuyordu.

Telefonu bir bildirimle elinde titredi ve özel şifreli başlığı açtı.

Kodlarınızı tekrar hazırlayın.

Sikeyim.

Bir yılı aşkın süredir olup bitenlerden dolayı kodları aklına bile getirmemişti. Kodların, eski erkek arkadaşı Jackson'ın kendisinden çaldığı ve Azrail'den başka bir şey olarak tanımadığı gerçek babasının emriyle bir bahis olarak yazdığı kodlarla aynı olduğunu varsayıyordu. Sadece ilkini geri alacak başka bir kod seti yaratma girişimlerini engellemekle kalmamıştı, her ihtimale karşı, bir arıza emniyeti olarak. Tristan'ın peşinden gidebilmesi için suçu onun üzerine atmıştı.

Morana sevdiği adamı izledi, babasının başlangıçta göremediği bir şeyi görmüş olmasına şükretti, onu tekrar tekrar çatıştıkları noktaya sürüklemeye yetecek kadar. Eğer görmeseydi, Tristan muhtemelen onu öldürecekti ve Morana bunun nedenini asla bilemeyecekti ve kendisinden önce gelen her şeyi yok edecek kadar tatmin edici bir aşkı asla bulamayacaklardı.

Ama Gölge Adam neden onun kodlar üzerinde tekrar çalışmasını istiyordu? Adamın gerçekten de onunla bir kez buluşması gerekiyordu, böylece ona on milyon sorusunu sorabilecekti.

Şifrelenmiş metni hızlıca yazdı.

Bunu neden yapayım ki?

Cevaplar için.

Buluşabilir miyiz?

Tristan çılgına dönerdi. Onun Gölge Adam'la görüşmesinden hiç hoşlanmamıştı ama Morana'nın da pek bir seçeneği yoktu, hele de adam d e f a l a r c a onunla temasa geçmişken. Elindeki küçük kozla idare etmek zorundaydı.

Bir mesaj bekledi ama gelmedi. Tekrar yazdı.

Dosya için teşekkürler. Nedenini sorabilir miyim?

Yanıt yok.

İç geçirerek telefonu bıraktı ve Amara'ya mesaj yazmakta olan Dante'ye baktı.

Onu yakaladık. Hepimiz birkaç dakika içinde yerleşkede olacağız. Saatlerce

Morana, Amara'nın cevabının hemen gelmesini izledi.

Ben eşyaları hazırlayayım. O nasıl?

Dante tereddüt etti ve Morana kaşlarını çattı, düşüncelerini öğrenmek için mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde ekranına yan gözle baktı.

Sonra konuşuruz

Tamam. Seni seviyorum □

Seni seviyorum kraliçem ❤

Şirinmiş. Ama aynı zamanda ilginç.

Dante'nin mesaj yoluyla paylaşmaktan rahatsız olduğu bazı düşünceleri olduğu açıktı. Bunun nedeni Luna'nın Gölge Adam'la olası, daha doğrusu muhtemel bağlantısı hakkında onunla paylaştığı şüpheler miydi?

Dante'ye mesaj attı, sessizliği bozmak ve kardeşleri rahatsız etmek istemiyordu, her ne kadar tek kelime etmiyor olsalar da, sadece birlikte oturuyor, ara sıra birbirlerine bakıyor ve birbirlerine sarılıyorlardı. Bu Morana'nın kalbini dolduran bir manzaraydı.

Vin'den haber var mı?

Dante onun mesajını okudu ve ona bir bakış attı. Sadece bir kez başını salladı.

Bu çok yanlıştı. Adam gerçekten de gizli görevde sağlam işler yapmıyorsa, ki bu durumda bir şeyler duymuş olmalıydı, ya ölmüştü ya da hiç düşündükleri kişi olmamıştı. İhanetlerin sandalye kapmaca oynadığı bir ortamda, sıradaki koltuğa beklenmedik biri otururs a hiç şaşırmayacaktı.

Uçağa binmeden önce birkaç dakikaları olduğu ve yapacak başka bir şeyi olmadığı için Morana, Gölge Adam'la olan şifreli mesajlaşmalarını tekrar açtı ve daha önce defalarca yaptığı gibi konuyu engellemediği sürece elinden geleni yapmaya hazırdı.

Vin hakkında bir şey biliyor musun?

Birkaç dakika geçti ve hiçbir şey gelmedi.

Ugh.

İçindeki hayal kırıklığı artınca telefonunu bıraktı ve çantasından tabletini çıkardı, sadece programları için kullandığı bir tabletti bu, başka bir şey için değil. Kendisi için özelleştirdiği özel tarayıcıya giriş yaptı, herkese açık ve özel veri tabanlarında gezindi. Bir yaş filtresi ekledi ve programı kendisine bir liste getirmesi için çalıştırdı. Paralel olarak, Vin'in Amara'dan aldığı fotoğraflarından birini çıkardı ve programı arka planda yüz tanıma özelliğini çalıştırarak yaş filtreli veritabanıyla çapraz referanslama yaptı. Vin dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir kamerada görünmüşse, programları onu bulacaktı. Tek umudu bunun daha geç değil de daha erken olmasıydı.

Bunu yaptıktan sonra karanlık ağa girdi. Omuzlarının manşetini döndürerek, kafalarındaki pek çok sorudan biri için bulduğu verileri çıkardı - Tristan ve Dante'nin Sendika için bir kabul töreni buldukları Tenebrae yakınlarındaki mülkün kira kontratında Alpha'nın gerçek adı nasıl yer almıştı? Alfa onlara gerçek adının Tristan ve Dante tarafından bilindiğini söylemişti.

En yakın çevresinden birinin örgüt için çalışan bir uşak olduğu bilgisiyle birlikte, Alessandro Villanova'ya ait mülkü kiralayan kişinin Hector olduğu ortaya çıkmıştı. Idiot bunu Morana'nın diğer işleriyle eşleştirdiği el yazısıyla yazmıştı.

Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için her şeyi kontrol etti. Morana, Hector'un adımlarını takip ederek onun faaliyet izlerini bulmaya çalışmaya başlamıştı. Alfa'nın onlara söylediği gibi, Hector burada, Gladestone'da vahşice ölmüştü.

Morana, kardeşi Victor'un kendisiyle paylaştığı adli tıp raporunu çıkardı - uzun süreli işkence ve diri diri yakılma. Bu ya bir sorguydu ya da kişisel bir şeydi. Yanma olayını düşününce yetimhanelerdeki yangın raporlarına baktı. Çok sayıda olacağından emin olsa da, '20-30' yılları için bir filtre ekledi ve aramaya başladı. Birkaç sonuç çıktı ve onları kaydırmaya başladı.

Kablo arızası.

Sıradaki.

Gaz tankı patlaması.

Sıradaki.

Orman yangını.

Sıradaki.

Kundaklama şüphesi var.

Durakladı ve bağlantıya tıkladı. Harap olmuş, kararmış bir binanın eski, siyah-beyaz bir fotoğrafının altında bir başlık vardı.

Morning Star Kayıp Çocuklar Evi'nde kundaklama şüphesi

Başlığın altına baktı ama sayfa yüklenmedi, ana metnin altında beyazlıktan başka bir şey yoktu. Kaşlarını çattı, sayfayı birkaç kez yeniledi ve aynı sonucu tekrar tekrar aldı. Sayfayı terk ederek '*kundaklama*' + '*kayıp çocuklar için sabah yıldızı evi*' anahtar kelimelerini yazdı ve aramaya bastı.

Sadece üç sonuç çıktı. Biri kırılan sayfa. Biri on beş yıl önce tamamen yanmış bir binada çıkan küçük bir yangın.

Yetimhanenin birden fazla evi varmış gibi görünüyordu. Ve son bir tane, yine kopuk bir bağlantı.

Ve bu ona sadece bir önsezi veriyordu - kasıtlı olarak silinmişti. Birileri o yangın hakkında kimsenin bir şey bulmasını istememişti ve kırık bağlantılarla birlikte bilgi eksikliği onu sadece Gölge Adam hakkında olduğuna ikna etti.

İblis gözleri.

Tekrar ürperdi.

"İyi misin?" Dante onun yanından fısıldayarak hafif bir endişeyle ona baktı. O da başını salladı.

Aklında hâlâ çok fazla soru vardı ve derinlere indikçe daha da yoğunlaşıyorlardı. Ve içten içe hepsine cevap verebileceğini bildiği tek adam, iki gün öncesine kadar onlara doğru dürüst bir şey söylemeyi reddetmişti. Başını kaldırıp, gözleri kapalı bir şekilde Tristan'a yaslanmış olan güzel yüzlü ve yumuşak çehreli kıza baktı.

Morana pandoranın kutusunu açtıklarını hissediyordu, eski ve güçlü bir şeydi ve iblisler şimdi dışarı çıkmış, hepsini yakalamak için avlanıyorlardı.

Sadece hepsinin diğer tarafa sağ salim geçmesini umuyordu.

Chapter 16

Amara, Tenebrae City

BULUTLAR TEPELERİN UFUKLARINDA YUVARLANDI.

Amara çardakta oturmuş, kararan gökyüzüne bakıyordu, telefonu elindeydi ve kalbi doluydu.

Onu bulmuşlardı.

Yıllar, yıllar ve yıllar süren arayıştan sonra, Tristan sonunda bir anlık huzur bulmuştu. Amara, kardeşi olarak gördüğü, çocukken sessiz ve uyanık koruyucusu, sürgüne gönderildiğinde yabancı bir şehirde tek yoldaşı, uzun zamandır sırlarından birinin en yakın sırdaşı olan bu adam için kalbi yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Huzur ve mutluluğu hak ettiğini bildiği bir adam varsa, o da Tristan'dı. Morana ve onun aşkı hayatına her ikisinin de bir benzerini getirmişti ama şimdi, kız kardeşinin bulunmasıyla, hayatı boyunca peşinde koştuğu tamamlanmışlığı nihayet hissedebilirdi.

Rüzgâr hızlandı, bahçedeki yaprakları hışırdattı ve gözleri sadece birkaç ay önce diktiği ağaca takıldı. O kadar küçük bir manolya ki, güçlü bir rüzgâr onu uçuracakmış gibi görünüyordu. Ama kök salmış, toprağa tutunmuş ve her gün azar azar büyüyordu. Onun küçük Serenity'si.

"Ne zaman dönüyorlar anne?" Annesi onunla birlikte oturmuş, uyuyan Tempest'ı bir o yana bir bu yana sallıyordu. Amara annesi olmadan ne yapacağını bilmiyordu, sadece hayatta ve kendi iyileşmesinde değil, şimdi de yeni bir anne olarak. Bunaldığı günlerde annesi bunu biliyor ve devreye giriyor, torununu kolayca kucağına alıyor ve o gün için bakımını üstlenerek Amara'ya sadece *nefes* alması için bir an veriyordu.

Ve son zamanlarda, bunaldığı anlar hiç olmadığı kadar fazlaydı. Anne ve eş, mafya kraliçesi, psikolog, rehabilitasyon merkezi sahibi, arkadaş ve bunların arasındaki her şey rollerini bir arada yürütürken, bazı günler boğuluyormuş gibi hissediyordu. Dante ve annesi çok şey yapsa da, bunların yeterli olup olmadığını bilmiyordu.

Lulu onun endişesini hissetmiş gibi kucağına tırmandı, ön patilerini göğsüne koydu ve *mırlamaya* başladı.

Motor gürültüsüne benzer ses onu hemen rahatlattı ve kedinin başını tam da istediği gibi kaşıyarak mırlamasını yoğunlaştırdı. Uzun yıllardır onunla birlikte olan küçük kedi, annesinin ne zaman sevgiye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Derin bir nefes alıp, artık yaşlanmış olmasına rağmen hâlâ çok küçük olan kediyi kucaklayarak annesine cevap verdi. "Az önce jete bindiler. Buraya gelecekler."

Tempest hafifçe mızmızlanmaya başlayınca annesi sırtını sıvazlayarak onu sakinleştirdi. "Gölge Limanı değil mi?" diye sordu alçak sesle, uyuyan çocuğu uyandırmamaya çalışarak. "Tristan'ın onu hemen oraya götüreceğini düşünmüştüm."

O da aynı şeyi düşünmüştü ama Luna'yı buraya getirmeyi ilk öneren Dante olmuştu. Tristan'ın evim dediği devasa bir çatı katı olmasına rağmen, kızın aniden orada olması çok bunaltıcı olabilirdi. Yükseklik korkusu ya da apartman dairelerinin bazı insanlara verebileceği klostrofobi hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Buna karşılık yerleşke daha açık ve daha az boğucuydu, her ihtimale karşı. Amara'nın yanı sıra burada da inanılmaz bir güvenlik vardı,

Travmayı değerlendirme ve nasıl olacağını görme konusunda uzmandı. Tristan buna itiraz etmemişti, bu da ona ve Dante'ye onlarla ilgilenme konusunda ne kadar güvendiğinin bir göstergesiydi.

"Dante ilk başta burada daha rahat edebileceğini düşündü," diye açıkladı Amara. "Burası bir bakıma tarafsız bir bölge ve hem Tristan hem de Luna için geçişler için iyi bir yer."

Annesi başını salladı, yaşı artık yüzünde daha da belirginleşmişti, kaz ayakları ve ağız çizgileri cildinin derinliklerine işlemişti. Çok sevdiği annesinin yaşlandığını görmek yüreğini sızlattı ama bunun ne büyük bir ayrıcalık olduğunu da kabul etti. Arkadaşlarının birlikte vakit geçirebilecekleri ve yaşlandıklarını görebilecekleri anneleri yoktu, Zephyr dışında hiç kimsenin yoktu ve şu anda annesiyle bir çatışma içindeydi. Bu durum onu annesiyle her zaman sahip olduğu ve Amara'nın bir gün Tempest'la da sahip olmayı umduğu ilişki ve bağ için daha da minnettar kılıyordu.

Onun hayatlarına girmesi her şeyi çok değiştirmişti. Sadece onları insan olarak değil, hırslarını ve dünyada yapmak istediklerini de değiştirmişti. Hem Dante hem de o, karanlık dünyalarını onun büyümesi için daha iyi bir yer haline getirme konusunda aynı fikirdeydiler, bu yüzden tüm karanlığı görse bile ışığı da görebiliyordu. Umduğu tek şey, arkadaşlarında ve müşterilerinde çok sık gördüğü gibi, ona herhangi bir ebeveyn travması yaşatmamaktı. Bu onların kontrolünde değildi ama umut edebilirdi.

"Kulübesini hazırlamamı ister misin?" diye sordu annesi. Amara gölün olduğu yöne baktı ama göremedi. Tristan'ın kulübesi o ve Morana ayrıldığından beri boş duruyordu. Ara sıra ziyarete gelip orada kalıyorlardı, bu yüzden personele temiz tutturuyordu ama getirecekleri özel misafir için ne yapacağını bilmiyordu.

İçgüdüleriyle hareket ederek annesine baktı ve başını salladı. "Geçen hafta temizlettim, yani onlar için hazır. Ama Luna'ya batı kanadındaki misafir odasını vermeyi düşünüyorum. Böylece birbirlerine yakın yaşayabilirler ve

yeterli yer var. Kulübede kalmak isterse, seçme şansı olacaktı."

Annesi başını salladı, kalkmaya başladı ama Amara ondan önce ayağa kalktı ve Lulu'yu annesinin boşalttığı yere bıraktı. Kedi hemen kıvrılıp uyumaya hazırlandı.

"Her şeyi kontrol edeceğim," diye annesini rahatlattı. "Sen torununla geçirdiğin zamanın tadını çıkar."

"Benim küçük Tutu'm," diye öptü annesi bebeğin başını, ona taktığı lakap Amara'nınkine uyuyordu. Amara gülümsedi ve çardaktan dışarı çıktı, elini manolyanın yapraklarına sürterek konağa doğru ilerledi.

Geçen yıl boyunca evlerinde çok şey değişmişti ama çok şey de değişmemişti. Yapısal olarak, her zaman olduğu gibi hala aynı çarpıcı harikaydı, yerin mirası ve tarihi duvarlarında korunmuştu. Ama enerjik olarak farklı hissediyordu.

Birincisi, çalışanlarına annesinin şimdiye kadar aldığından çok daha iyi para ödüyordu. Bu da çalışanları sadece daha mutlu etmekle kalmamış, aynı zamanda kendisine ve Dante'ye daha sadık hale getirmişti. Ve yıllardır onlar tarafından saygı duyulan annesi, her türlü sorunu yönetmeyi üstlenmişti. Bu durum onlar için çok daha iyi bir çalışma ortamı ve ailesi için de çok daha iyi bir yuva yaratmıştı.

Güvenlik de değiştirilmiş, Dante'ye sadık adamlar daha iyi pozisyonlara terfi ettirilmiş ve Lorenzo'ya sadık olanlar işten çıkarılmıştı. Dante ailesine karşı yumuşak olsa da, adamlarına karşı tam bir baş belasıydı ve her gün onlara liderlik etmesi için ona saygı duyduklarını görüyordu. İşleri temizliyor, babasının parçası olduğu tüm boktan sözleşmelerden ve anlaşmalardan kurtuluyordu ve hala mafya olsalar da, Lorenzo'nun zamanındaki gibi değildi.

Ve Morana'nın çok hoşuna gidecek şekilde, Chiara da dahil olmak üzere, onların sırtından geçinen geniş Maroni ailesi kapı dışarı edilmişti. Zaten harika olan atmosfere Tempest'ın da eklenmesi mekana daha önce olmayan bir canlılık getirmişti. Herkes, ama o *herkesi* kastediyordu, küçük kızın üzerine titriyordu. Ondan bir sakızlı gülümseme

ve en sert eğitimli gardiyanlar bile eridi. Daha önce hiç gülümsediğini görmediği bir adamın, geçen gün çocuk arabasından coşkuyla el sallayan kızına el salladığını görmüştü.

Mutfağa giren Amara, baş aşçıya bekledikleri ilave misafirler hakkında bilgi verdi ve hepsi için muhteşem bir akşam yemeği hazırlamasını istedi. Ardından hizmetçiye misafir odasını ve daha küçük olan aile yemek odasını birlikte yiyecekleri yemek için hazırlaması talimatını verdi. Bunları tamamladıktan sonra telefonuna gelen bir bildirime baktı ve kaşlarını çattı.

> Merhaba Dr. Maroni. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Lex'le ilgili tuhaf bir şey olursa diye sizi bilgilendirmemi istemiştiniz. Lütfen vaktiniz olduğunda beni arayın. Acil değil - Nellie

Hemen numarayı çevirdi. Telefon açılmadan önce iki kez çaldı.

"Dr. Maroni," diye selamladı Nellie.

"Ne oldu?" Amara mutfaktan çıkıp koridordan geçerek ana yaşam alanına girmesini istedi.

Nellie ona, "Lex bugün Dr. Armstrong'la bir seans yaptı," diye bilgi verdi. "Ve Dr. Armstrong'un çok tuhaf bulduğu bir şey söyledi."

Amara, kurumdaki üç doktorun da tuhaf olan her şeyi Nellie'ye rapor ettiğini biliyordu. "Anlat bana."

Nellie tereddüt etti. "Lex bulunmadan önce arkadaşlarından bahsediyordu ve biz ağzından kaçırdığını düşünüyoruz. Bundan bahsetmek istemedi çünkü hemen ardından sustu."

Amara bekledi ve bir süre sonra Nellie devam etti. "Xander'dan bahsetti ve ondan ne kadar çok hoşlandığını anlattı. Xander'ın kendisi için başka bir anneden doğmuş bir kardeş gibi hissettiğini söyleyecek kadar ileri gitti."

"Tamam," diye onayladı Amara, tuhaf kısmı bekliyordu. Lex ve Xander'ın birbirlerinden ne kadar hoşlandıklarını zaten biliyordu. Bu

Arkadaşlıklarının bir şekilde bu kadar sağlamlaştığını bilmek inanılmazdı.

"Bir şeyden bahsetti, Dr. Maroni," dedi Nellie ona. "Konuşma tarzına bakılırsa, Dr. Armstrong Xander'la bizim bildiğimizden çok daha fazla zaman geçirdiklerini düşünüyor."

Bu Amara'yı duraksattı. Pencereden dışarı, araba yoluna baktı ve derin düşüncelere daldı. Çocukları bulduklarında hepsinin geçici olarak birlikte olduklarını varsaymışlardı, çünkü çocukların hiçbiri birbirlerine çok fazla bağlılık göstermemişti. Lex ve Xander dışında hiçbiri. Daha uzun süredir birlikte olabilirler miydi? Lex, Xander'ın hiçbirinin bilmediği geçmişini ve tarihini gerçekten biliyor olabilir miydi?

"Başka bir şey söyledi mi?" Amara çıkıntıyı tutarak sordu, beyni eksik parçaları bir araya getirmeye çalışırken gözleri odaklanmamıştı.

"Bir gardiyandan bahsetti," dedi Nellie, sesi şaşkındı. Amara kaşlarını çattı. "Koruyucu bir melek mi?" Çocukların aktif hayal güçleri vardı, özellikle de yalnız olanların. Belki de Çocuk onu izleyen bir koruyucu melek olduğunu düşündü.

"Hayır, gerçek bir vasi," diye açıkladı Nellie. "Büyüdüğünde tıpkı vasileri gibi havalı bir baş belası olmak istediğine dair bir şeyler söyledi. Sonra da sustu. Bundan daha önce hiç bahsetmemişti, bu yüzden Dr. Armstrong bunun bir sürçme olduğunu düşünüyor, özellikle de daha fazla dürtmeye çalıştığı için. Ama tamamen sustu."

"Gardiyandan tekil olarak mı yoksa çoğul olarak mı bahsetti?" "Çoğul. *Onların* koruyucusu."

Onların.

Lex ve Xander'ın.

Gardiyanları da kimdi? Çocuklar bir yıldır onlarla birlikteydi ve daha önce böyle bir şeyi hiç ağzından kaçırmamışlardı. Kafasına bu şüphe tohumu ekilmeseydi birlikte büyüdüklerinden asla şüphelenmezdi. Şimdi ise davranışları ve aralarındaki bağ çok daha anlamlıydı.

Ama gardiyan kimdi? Sendika'dan biri mi? Yoksa başka biri mi? Lex onun 'havalı bir baş belası' olduğunu düşünüyordu, peki kim?

Bunu düşündükçe başı daha çok ağrımaya başladı. Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama mola diye bir şey yoktu. Hayatını seviyordu ve sahip olduğu her nimet için minnettardı ama son zamanlarda kendini tükenmiş hissetmeye başlamıştı ve iki ucundaki mum neredeyse tamamen erimişti.

"Dr. Maroni?" Nellie'nin kulağına gelen sesi ona hâlâ nöbetçi olduğunu hatırlattı. *Kahretsin.*

"Özür dilerim Nellie," diye özür diledi Amara. "Sadece düşünüyordum. Başka bir şey olursa lütfen bana haber verin. Ve ona göz kulak ol."

"Tabii ki. İyi geceler."

Böylece bağlantıları kesildi ve Amara evim dediği tepelere bakıp tüm bunların, tüm soruların, tüm gizemlerin, tüm kaosun ne zaman sona ereceğini merak etti.

En azından Luna'nın bulunmasıyla bu yönde büyük bir adım atılmıştı. Annesine geçerli nedenler söylemiş olsa da, Dante'nin onu buraya getirmek istemesinin başka bir nedeni olduğunu hissetmişti.

"Sonra konuşuruz."

"*Sonra konuşuruz*" onların "*şu anda konuşamayacağım ama seni gördüğümde konuşacağım daha çok şey var*" *anlamına gelen* kararsızlık şifresiydi.

Amara bunun ne olabileceğini merak ediyordu. Havada olacaklarını ve öldürecek zamanı olduğunu bildiğinden, en sevdiği insanlardan birinin video düğmesine bastı.

Telefon açıldı ve beklemediği bir manzara onu karşıladı.

Zephyr, saçları şeffaf bir duş bonesi içinde, tek kullanımlık türden, kafasına sürülmüş ve bonenin içinde bulunan bir tür kremsi ürünle oturuyordu. Gölge Liman'da hava çoktan kararmıştı ve çatı katındaki ışıktan Amara

Zephyr'in mutfak adasının etrafındaki taburelerden birinde olduğunu söyleyebilirdi. Ekranın köşesindeki bir aksaklık görüntüyü bozdu.

"Ekranına ne oldu?" Amara gülerek sordu.

"Uzun hikâye," diye iç geçirdi Zephyr. "Ama iyi haber şu ki, Xander benim için onu çalışacak kadar tamir etti."

Çocuktan ve onunla ilgili sorulardan bahsedince Amara gülümsemesinin hafifçe solduğunu hissetti. Keşke onu konuşturmanın bir yolu olsaydı diye düşündü ama çocuk geçmişiyle ilgili her konuda kendini sıkı sıkıya kapatmıştı. Bunun yerine arkadaşına ve baldızına odaklanarak "O nasıl?" diye sordu.

"Onu seviyorum," diye heyecanlandı Zephyr. "Çok güzel bir gün geçirdik. Yemek yaptık, saçımı boyadık, kim bilir kaç tur uno oynadık ve ben çoğunu kaybettim. Sonra da beni tamamen aşan bir bilimkurgu filmi izledik ama en azından başroldeki adam seksiydi."

Amara kıkırdadı. "Önemli olan da bu, göz zevki."

"Biliyorum, değil mi?" Zephyr de güldü ve Amara bunu görmekten çok mutlu oldu. Arkadaşını bu kadar parlak, gözleri ışıl ışıl ve dudakları bu kadar geniş görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kız kardeşinin ölümü onu çok etkilemişti. Amara onun nasıl bir acıyla baş etmek zorunda olduğunu hayal bile edemiyordu ama haftalardır gözlerindeki ışık sönmüştü ve Amara endişelenmeye başlamıştı. Ve endişelenen tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Keder kaçınılmazdı ama hayatı ve sahip oldukları ilişkileri gözden kaçıramazlardı.

Zephyr tabureden indi ve telefonunu eline aldı. "Bunu yıkamam gerekiyor, o yüzden benimle gel."

"Xander nerede?" Amara sordu. Uyku saati için çok erkendi.

Zephyr telefonu lavabonun üzerine bırakarak, "Yapması gereken bir ödevi varmış, o yüzden odasında," dedi. Amara kapının kilitlenme ve duşun açılma sesini duyarken tavana baktı.

Amara, misafir banyosuyla konuşurken ona "Saçlarını aşağıya doğru savurup yıkayabilirdin, biliyorsun," dedi.

Tavan. Ziyarete geldiğinde kullandığı misafir banyosunun aynısı gibi görünüyordu.

Zephyr konuşmadan önce birkaç dakika boyunca sadece akan suyun sesi duyuldu. "Genelde yapardım. Ama bugünlerde çok fazla ya da çok hızlı eğilirsem başım dönüyor."

Amara kaşlarının arasında bir çatıklık hissetti. Keder ve baş dönmesi arasında bildiği kadarıyla herhangi bir bağlantı yoktu. Tabii yemek yemiyor ya da yeterince su içmiyorsa o başka. Ama az önce yemek pişirmekten ve yemek yemekten bahsetmişti, o yüzden bu ihtimal dışındaydı.

"Bir doktora göründün mü?" Amara bu konuda endişelenerek sordu. Baş dönmesi, özellikle de sürekli olması iyiye işaret değildi.

"Evet." Suyun sesi kesildi ve Amara onun yerine şampuanlama sesini duyabildi. "Ben hamileyim."

Amara'nın nefesi kesildi.

"Yok artık!" Zephyr kıkırdadı.

"Evet, mümkün!"

Amara mutlulukla çığlık attı, Zephyr'in de diğer uçta ona eşlik ettiği bu sesin ardından yüzü aniden ekranda belirdi, şampuanı ve her şeyiyle. "Kimseye söyleme!"

Duşa geri koştu ve Amara güldü. "Sırrın benimle güvende. Neden hâlâ kocana söylemedin?"

"Ona sürpriz yapmak istiyorum."

Ah. Demek tüm bu makyaj bunun içindi. Zephyr saçını durularken konuştular, Amara'ya hamilelik sırasında saç boyamanın güvenliğinden, ne kullanması ve yapması gerektiğinden ve kuaförlük yaparken hamile kadınlar için nasıl birçok boya işi yaptığından bahsetti. Birkaç dakika sonra, Amara şirin bir pijama takımı ve başına sardığı bir havluyla ekrana geri döndü.

"Alfa'nın yerleşkede kalıp kalmayacağını biliyor musun?" Zephyr yüzünü nemlendirerek ona sordu. "Henüz onunla konuşmadım. Telefonda ağzımdan kaçırmaktan korkuyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Ona söylediğimde yüzünü görmek istiyorum. Muhtemelen yaramaz bir şey yapıyor."

Amara başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı ilk soruyu. "Ama eğer varsa, Xander'ı toparlamalısın.

ve buraya gel. İkiniz de!"

Zephyr başını salladı, saçları havlunun altına gizlenmişti. Amara rengi merak ediyordu ama bunun bir sürpriz olmasını istiyordu. Diğer kadını bir şeyler hakkında bu kadar heyecanlı görmek güzeldi. Amara anne olmanın olaylara bakış açısını nasıl değiştirdiğini ilk elden biliyordu. Birdenbire dünya görüşü daha odaklı hale gelmiş, hayat değişmiş ve her şeyin en iyisini yapmak için yeniden düzenlenmişti. Ya da en azından iyi anneler için öyleydi. Arkadaşının annesi gibi bazılarının çocuklarını iblisler tarafından yutulmaları için nasıl yalnız bıraktıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İyi misin?" Amara gerçekten iyi bir cevap almayı umarak sordu.

Zephyr içini çekti. "Sanırım. Günden güne değişiyor, biliyorsun." Amara onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Bazı günler Zen'i o kadar çok özlüyorum ki nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum. Ama bazı günler, bugün olduğu gibi, dünya yeniden biraz daha aydınlık geliyor. Sanki bebek," bir an karnını tuttu, "onun beni kollama şekli, anlıyor musun? Sanki mücadele ettiğimi gördü ve bana yeniden yaşayabileceğim bir şey göndermek istedi."

"Bu çok güzel bir bakış açısı, Zee," dedi Amara ona, onun bakış açısından etkilenerek. Ölümün onu ne kadar derinden sarstığı bilinmiyordu ve onun iyimser olduğunu görmek ruhuna merhem gibi gelmişti.

"Bu çok garip." Zephyr yüzüne masaj yaptı, cildi dolgunlaşmış ve parlıyordu. "Bebeği tanıyalı daha bir gün bile olmadı ama onu şimdiden çok seviyorum!"

Amara bunu anlayabiliyordu. Hamile olduğunu öğrenmek onun için her şeyi değiştirmişti. Bu yüzden kaçmıştı. "O mu?"

Zephyr sadece gülümsedi. "Bu bir his."

"O zaman ona güvenin," diye tavsiye etti. "Bir anneden diğerine aktarın. Bebekler söz konusu olduğunda içgüdülerinize güvenin."

"Umarım şimdi kötü bir şey olmaz."

Amara bunun üzerine dilini ısırdı. O da umuyordu, ama içinde bir şey, kökleri derinlerde olan bir şey

Ailesi ve arkadaşları için endişeleniyor, ona her şeyin bitmediğini söylüyordu.

Chapter 17

Dainn, Gladestone

DAINN buluşmayı kirişlerin arkasındaki gölgelerden izledi. Kirişlerin arasında gizli bir yer vardı ve oraya çömelip onları izledi.

Eğer *annesi* onu yalnız bırakacağını düşündüyse, özellikle de şehrin bu kısmında, onu hâlâ çok iyi tanımıyordu. Kendini ona teslim ettikten sonra ve kesinlikle onu son kez gözetimsiz bıraktıktan sonra gözlerinin onun üzerinde olmadığı tek bir an bile olmayacaktı. Yaptığı tek hata ona altı ay boyunca bu şehrin pisliğini temizlemesine, vücudundaki siyahlık döktüğü tüm kanı emene kadar haftalar içinde yıllarca öldürdüğünden daha fazla insan öldürmesine mal olmuştu. Neredeyse onun hayatına mal oluyordu ve bu bir daha yapacağı bir hata değildi.

Başını yana eğerek sessizce oyalandı ve Lyla'nın kardeşine bakarken yüzüne yayılan ham duyguları gördü, öyle ki doğru kararı verdiğini biliyordu. Hayatında buna ihtiyacı vardı, nereden geldiğini görmesi gerekiyordu ki nereye gittiğini anlayabilsin. Lyla'nın çiçek açmak için köklerini bulması gerekiyordu. Onun

kardeşi ona kök salacaktı. Peki ya o? Gövdedeki dikenler olacak, yumuşak yapraklarını bırakıp kokusunu yayacak ve onu koparmaya çalışan herkesin kanını dökecekti.

Kardeşi Tristan Caine, çetenin soğuk yırtıcısı, bir çocuk gibi ağlıyordu.

Dainn adamdan ne beklediğini bilmiyordu ama bu duygu gösterisi hiç de öyle değildi. Görünüşe göre kardeşler herkesin düşündüğünden daha fazla birbirine benziyordu, ikisi de çok fazla şey hissediyordu, sadece Tristan duygularını daha iyi saklamayı öğrenmişti ve Lyla hâlâ herkesin görebileceği şekilde kollarına takıyordu.

Gözleri kapıda bir muhafız gibi duran ve içerideki çifti koruyan Dante Maroni'ye kaydı. Ama Dainn'i duraklatan, yüzündeki neredeyse düşünceli ifadeydi. Dante Lyla'ya, ona güvenip güvenmeyeceğine henüz karar verememiş gibi bakıyordu. Normal şeyler hissetseydi, annesi adına buna gücenirdi. Bunun yerine neredeyse gurur duyuyordu, güçlü bir adam *annesini* hafife almadığı için gurur duyuyordu. Bu onu memnun etti çünkü o hafife alınacak biri değildi. Ne kadar masum olursa olsun, içinde dünyayı yerle bir edebilecek bir ateş vardı, o kadar güçlüydü ki görülmesi gereken bir güç olabilirdi, ama o kadar gizliydi ki bunu kendisi bile göremiyordu.

"Merhaba," Lyla'nın küçük fısıltısıyla gözleri tekrar kardeşlerine döndü.

"Hey," diye fısıldadı Tristan. Bulunduğu açıdan diğer adamın yüzünü seçmek zordu ama Dainn, Lyla'nın yüzünde gördüklerinin bir yansıması olduğundan emindi. Duygularla dolu bir yeniden birleşme. Neredeyse bir film izler gibiydi, strateji kurmaya ve her şeyi incelemeye çalışıyordu, tek fark başrolde kadının olmasıydı.

Morana kapıda Dante'yle birlikte duruyordu, yüzü korunaksızdı, duruşu biraz komikti. Dainn gözlerini kısarak onun biraz daha sağa doğru eğilmesini izledi. Vurulduğunu biliyordu ama erişebildiği tıbbi raporlara göre iyi bir iyileşme göstermişti. Belki de

Mesajı gönderdiğinden beri geçen kırk sekiz saatin yorgunluğu. Bunu takip eden kaos içinde çok fazla dinlenebileceğinden şüpheliydi.

Ama onun biraz dinlenmesini, hepsinin dinlenmesini umuyordu çünkü daha çok kaos olacaktı.

Saatine baktı ve zamanı not etti. Bu iş yakında bitecekti ve o zaman gitmesi gereken başka bir yer olacaktı.

Tam bunu düşündüğü sırada Tristan ayağa kalktı, hâlâ Lyla'nın elini tutuyordu ve onu ayağa kaldırdı. Lyla kendini ona doğru fırlatmadan önce birbirlerine baktılar ve Tristan onu yakalayarak uzun dakikalar boyunca sıkıca sarıldı. Adamdan her ne kadar hoşlanmasa da, özellikle de artık annesinin hayatında sahip olacağı güç yüzünden, Tristan Caine'in onu sevdiğini inkâr edemezdi. Onu tanımıyordu ama seviyordu. Onu onlarca yıldır durmaksızın araması takdire şayandı, özellikle de onların dünyasında ne kadar nadir olduğu için. İnsanlar hayatlarından vazgeçtiklerinden daha çabuk umutlarından vazgeçerlerdi. Tristan içinse tam tersi olmuştu ve Dainn'in bir parçası, Lyla'nın mutlu olmasını isteyen parçası, buna sevinmişti. Çünkü Tristan Caine olduğu gibi bir kardeş olmasaydı, Lyla bunu asla bilemeyecekti. Eğer gördüğü çoğu boş adam gibi sadece bir bahane olsaydı, Dainn eğer Lyla'nın kardeşiyle olan ilişkisinin ona duygusal ya da psikolojik bir zarar vereceğine dair en ufak bir şüphesi olsaydı, bu bilgiyi mutlulukla kendine saklardı.

Alfa kapıdan, "Gitmeliyiz," diye seslendi ve Dainn onu da içeri aldı. Adam bir devdi ama nazik biriydi. Küçük tatlı bir şey olan karısı da nazikti. Bütün grup onun *annesi* için iyi olacaktı. Ruhu için iyi olacaktı, böylece onun için geri döndüğünde daha bütün, daha huzurlu olacaktı. Bunun onu daha kolay güldüreceğini de umuyordu, sesin anısı ve beynine yaptıkları, yan tarafındaki kirişi kavramasına yetiyordu.

Alfa'nın sözlerini dinleyen grup toparlandı. Tristan, Dainn'in hazırladığı çantayı aldıktan sonra Lyla'yı kapıya kadar götürdü

duyamayacağı kadar alçak bir sesle tanışma gibi görünen bir şey için durakladı. Morana ona sarıldı ve Tristan onu kolunun altından çıkarmayı reddettiği için her iki adam da ona başlarıyla selam verdi. Ve sonra hepsi dışarı çıktı.

Dainn bir süre bekledi, etraftan uzaklaştıklarından emin olduktan sonra kirişlerden aşağı atladı ve en az darbeyi almak için çömelmiş bir pozisyonda yere indi. Akıcı bir şekilde doğruldu, kapının yanına gitti ve dışarı baktı.

Ön tarafa bir limuzin park edilmişti. Herkes bindi ve limuzin hareket etti.

Etraf temizlendikten sonra Dainn nefesini verdi, sesi olmasını istediğinden daha yüksekti. Onunla son kez birlikte durduğu noktaya baktı, dudaklarının tadını aldı ve sesini duydu, onu görmeye devam etse bile sesinin ve dokunuşunun onu yine de boş bırakacağını biliyordu. Henüz beş dakika olmamıştı ama şimdiden kendini boşlukta hissediyordu.

Ama yapacak işleri ve yok etmesi gereken bir tehdit vardı. Ve sonra, tekrar birlikte olabilirlerdi.

Kapüşonunu kafasına geçirip ellerini cebine sokarak sanayi bloğuna doğru yürüdü, bakanların rastgele bir keş olduğunu düşünmesi için kambur bir yürüyüş benimsedi. Gün ışığında yol bulmak daha zordu. Gün ışığında, izleyenlere istediği illüzyonu verebilmek için uyum sağlamak ve farklı kişiliklere bürünmek zorundaydı. Kolaylıkla milyarder bir yönetici olabileceği gibi evsiz bir keş de olabilirdi; her iki kişiliğe de biraz deneyim katarak daha inandırıcı olabilirdi. Bir sonraki bloğa doğru ilerlerken, gençken sokakta kaldığı zamanları düşündü ve bakması gereken bir kız ya da erkek kardeşi olsaydı işlerin nasıl olacağını merak etti. Dainn hiç umursamaz mıydı, yoksa umursaması daha büyük bir kaosa mı yol açardı, bilmiyordu. Tristan'ı Lyla'yla birlikte izlerken, dalgın bir şekilde, daha önce çocukken ona sahip olsaydı her şeyin nasıl olacağını merak etti. Aynı olur muydu? Olmazdı.

İkisi de hayatları boyunca aynı karanlık çevrelerde bulunduklarından, yollarının daha önce kesişmiş olması onu şaşırtmıştı.

Görünürde bir fabrika vardı ve bu terk edilmiş değildi. Bir imalat şirketine aitti ve uzun gri bacalarından gökyüzüne uzun gri dumanlar yayılıyordu. Gladestone'da gündüz bile griydi. Şehir boktan bir yerdi.

Dainn fabrikaya aynı kambur tavrıyla girdi, dikkat çekmeden ve göz önünde saklanarak. İşçiler işlerini yapmaya odaklanmıştı. Bazı evsizler, buranın müdürüne pezevenklik yaptıkları için yan tarafta yer kaplıyordu. Sendika olmasa bile, tüm mekanizma fena halde yozlaşmış durumdaydı. İnsanlık yozlaşmıştı. Hayatın tek gerçeği buydu. Nadir istisnalar dışında, ahlak ve insanlık, gücü elinde bulunduranların güçlü olduklarını gizlemek için seçtikleri seçici cephelerdi. Tüm sistem hileliydi ve Dainn bunu kendi çıkarları için kullanmaktan hiç çekinmiyordu. Eğer güce sahip olunacaksa, başkasının sahip olmasındansa *onun* sahip olması daha iyiydi.

Daha önce baktığı için kat planının tamamını bildiğinden arka tarafa doğru kaydı. Bunu bu kadar kolaylaştırdığı için kamu veritabanlarına teşekkür etmeliydi.

Ön tarafa göre çok daha az kalabalık olan bir koridorda yürüyerek, avının saklandığı ofis alanına yöneldi.

Kapalı kapıların arkasından homurdanma sesleri geliyordu ve Dainn insanların herhangi bir bağlantı olmadan bir şeyden nasıl zevk alabildiğini merak ediyordu. *Annesi* olmayan bir kadının içinde olmayı hayal bile edemiyor, teninin başka birine değdiğini düşünemiyor, kulaklarında başka birinin inleme sesine bile tahammül edemiyordu. Bağlantısız seksin hiçbir anlamı ve amacı yoktu. Bu kadar aptalca ve tatminsiz bir şeyle meşgul olmak, her seferinde daha da büyük bir boşluk yaratarak onu doldurmak için daha fazla uyarıcıya ihtiyaç duymak, zehirli ve sonsuz bir döngü gibi dünya için aptalcaydı.

Lyla onu azarlar ve insanların kararları hakkında bu kadar yargılayıcı olmamasını söylerdi. Bunu hayal ederken dudakları kıpırdadı.

O gülümsemeyle kapıyı iterek açtı. Aptal kapıyı kilitlememişti bile.

Yuvarlak, yaşlı adam öfkeyle başını kaldırdı, küçük siki bir delik bulmak için çırpınırken nefes nefese kalmıştı, masanın üzerine bastırdığı çocuk kaçmak için çaresizce etrafına bakınıyordu. Çocuk on dört, belki de on beş yaşından büyük olamazdı ve Dainn dişlerini sıktı. Çocukları avlayan alçaklar korkaktı. Bu onun ahlak anlayışından ya da kendi deneyimlerinden kaynaklanmıyordu, sadece çocukların çaresiz olduğu gerçeğinden kaynaklanıyordu. Bu dinamikte öyle bir güç boşluğu vardı ki, bir köpek yavrusu ile bir yılanı karşı karşıya getirmek gibi yanlıştı. Elbette yılan güvenen masum yaratığı ısıracak ve zehirleyecekti. Gerekirse kendi yumurtalarını yerlerdi ve yaşlı adam da tam olarak böyle bir yılandı.

Xavier, nam-ı diğer Bay X, kendi kanlı canlı kızının üzerine pis köpeklerini bilerek salan adam, bir haftadır gözlerden uzakta saklanıyordu. Bay X, Amara Maroni on beş yaşındayken onu kaçırmaları, işkence etmeleri ve tecavüz etmeleri için adamlarını göndermişti. Dainn sorguları sırasında raporları okumuş ve hikâyeleri dinlemişti ve yıllar önce Amara'yı konferansta konuşurken görmek istemesinin nedeni de o olaydan sonra nasıl büyüdüğünü görmekti. Bu güzel kadını başı dik ve empati kurarken görmek onu şaşırtmıştı. Bazı kurbanların yaşadıkları travmayı nasıl daha iyi bir şeye dönüştürdüklerini gösteren ilginç bir çalışmaydı. Zenith de bu anlamda benzer biriydi. Sendika'dan kaçtıktan sonra hayatını şiddet içeren suçların kurbanlarını rehabilite etmeye adamıştı.

Tamamen iyileştiğinde Lyla'nın nasıl biri olacağını merak ediyordu, çünkü iyileşecekti. Eski arkadaşı gibi mi olacaktı, yoksa onu yine şaşırtan bir şey mi olacaktı?

"Dışarı," dedi Dainn genç çocuğa. "Beni görmedin. Eğer birine tek kelime edersen, peşinden gelirim."

Çocuk başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Dainn'in bir şey söylemeyeceğini bildiği kadar korkmuştu. Genelde yarım bırakmazdı ama çocuklara dokunmazdı. Gerektiğinde onları susturmanın çok daha fazla yolu vardı. Onları kendi tarafına çekmek daha da iyiydi.

Dainn kapıyı kapattı ve küçük bir penceresi olan küçük, sıkışık bir oda olan ofise girdi ve sandalyeye çöktü. "Tsk tsk. Saklanıyordun, Xavier."

Adam sıçradı, aleti hâlâ dışarıdaydı. "Sen de kimsin lan?"

"Otur," diye emretti Dainn. Bu adamın Amara Maroni'ye genlerini nasıl verdiği hayatın en büyük gizemlerinden biri olacaktı. Belki de daha çok annesine çekmişti.

Elini dağınık masanın üzerindeki telefona doğru uzattı ve Dainn başını salladı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Xavier'in eli durdu. "Ne istiyorsun?"

"Konuşmak için," diye yalan söyledi Dainn. Onu bir balık gibi mideye indirecekti. "Otur."

Oturdu. Güzel.

"Şimdi bana sevgili oğlum Vinnie'den bahset. Onu nerede tutuyorsunuz?"

Xavier'in gözleri yana kaydı. "Eğer Maroni'yle çalışıyorsanız, iyi olduğuna dair bir mesaj gönderdim bile."

Dainn sessizce ona baktı. Kapüşonu ve gözlerinin o haliyle -insanların çocukken söylediği *gibi şeytan* gözleriyle- böyle baktığında ürkütücü olduğunu biliyordu. Onlara nasıl baktığı düşünüldüğünde gözlerinin insanlar üzerinde nasıl bir etki yarattığını biliyordu. Korkakların işemesini sağlamak için sert bir bakış, insanların itaat etmesini sağlamak için yumuşak bir bakış. Onları manipüle etmediği tek zaman, *onunla* birlikte olduğu zamandı. Ham, filtrelenmemiş yoğunluğunun ortaya çıkmasına izin verdi ve kadın onun gözlerinin içine baktı, onu içine çekti, sertliğini yumuşaklığına aldı.

Rahatsız edici bir sessizlik ve yer değiştirme anlarından sonra Xavier tekrar konuştu. "Son duyduğuma göre, bir kızı kullanarak

efendisiyle birlikte gizli görevde."

Lyla'nın diğer tek arkadaşı, Malini. Lyla'nın ona hamileliği ve doğumu sırasında kendisine yardım ettiğini söylediği kız. Onunla tanıştığı gece kaçmasına yardım eden kız. Sırf bu yüzden bile onu dikkate almayı hak ediyordu. O olmasaydı, yaşamayı önemsediği tek iki insan olan annesiyle ya da oğluyla asla tanışamayacaktı.

Xander'ı bebekken almış olmasına rağmen, o kadar akıllı büyümüştü ki onu bile etkilemişti. Dainn ona her zaman dürüst davranmıştı -çocuklara uygun bir şekilde de olsa- ve o da bunun karşılığında ona her zaman saygı duymuştu. Şaşırtıcı bir şekilde, Xander ve o çılgın çocuk, Lex, onu beklenmedik bir ikili olmaya ikna etmişti. Dainn için de bu çok uygun olmuştu çünkü Lex kaostan hoşlanıyordu ve Morana'yı götürdüğü yetimhanede onun için gizli görevde olan da bu küçük pislikti.

"Bu komik," dedi Xavier'e, konuşmaya geri dönerek. "Efendinin derisini yüzerken onu ya da onu gördüğümü hatırlamıyorum." Efendi, Lyla'nın kayıp olduğu süre boyunca Dainn'in izini sürdüğü ve öldürdüğü Syndicater'lardan biriydi. Genelde deri yüzmek onun tarzı değildi ama o sırada biraz... aklını *kaçırmıştı*, tüm Sendikalaşanlara yüksek sesle ve net bir mesaj gönderme ihtiyacı duyuyordu:

Onu serbest bırakmazlarsa her biri için gelecekti.

Altı ay sonra aniden gitmesine izin vermelerinin tek nedeni, bir saldırıya geçip üç lideri ve düzinelerce astlarını takip edip öldürmesiydi. Gölge Adam hiçbir zaman o sırada ve o zamandan beri olduğu kadar korkutucu ya da dehşet verici olmamıştı.

Lyla'nın neden aniden serbest bırakıldığına dair hiçbir fikri yoktu ve muhtemelen bunu ona asla söylemeyecek, tecavüze uğradığı zamanı ona asla hatırlatmayacaktı. Onu ekranında gördüğünü, izini bulmaya çalışırken buz gibi olduğu sırada küçük odadan ona yayın yaptıklarını hâlâ hatırlıyordu. Maaş bordrosunda dikkatini dağıtmak için birini tutmuşlardı.

Onu takip etmesinin bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni de buydu.

Tesadüfen Malini'nin efendisi olan üçüncü lider domuz gibi ötmüş ve onu nerede tuttuklarını ve onunla ilgili bilgilerin dışarı sızmasına nasıl izin verdiklerini anlatmıştı. Ciyakladığı gerçeği ortaya çıkmıştı ve Dainn depoya ulaştığında Malini yine ortadan kaybolmuş, ardında pis çarşafları ve ona şiddet uyguladıkları yatağı bırakmıştı. Dainn her şeyi içine çekti, boşlukta nefes aldı ve adamları aynı yere geri getirmeye ve intikamını almasına izin vermeye yemin etti... eğlendikten sonra. O da biraz intikamı hak etmişti.

Ama önce onu bulması gerekiyordu. Morana'nın bulduğu ipuçlarından yola çıkarak Vin'in ona mesaj attığı yeri bulmuş ve onlardan birkaç dakika sonra oraya varmıştı.

Birkaç dakika neredeyse çok geçti. Hatırladı. O çirkin, çorak odada, yere devrilmiş, neredeyse boş bir şişenin içinde nasıl gevşek durduğunu. Gözleri açıktı ama görmüyordu, neredeyse hayat yoktu gözlerinde.

Sakin kalmak ve onu fark edilmeden dışarı çıkarmak için her şeyini, içindeki *her şeyi* harcamıştı. Çünkü o anki haliyle, neredeyse uçurumun kenarından uçup gidecekken, kimsenin onu geri getiremeyeceğini biliyordu. Kendisinden başka hiç kimsenin.

Onun içinde bulunduğu karanlıkta yürümüş, onu fethetmiş ve kendisinin bir parçası haline getirmişti. Yıllardır güvendiği, yaralı olsa bile güvendiği tek kişiydi. Ve en önemlisi, kızın tutunduğu cevaba sahip olan tek kişiydi; onu uçurumun kenarından döndürmek için acımasızca kullanacağı bir kozdu bu. Ailesi onu o zaman, o haliyle bulmuş olsaydı, onu kurtaramazlardı. Onu seveceklerdi ama anlamayacaklardı, başına gelen her çirkin şeyi bilmeyeceklerdi ve yine de ona aynı şekilde bakacaklardı. Bir sempati, bir acıma belirtisi bile

onu uçurumun kenarına getirebilirdi. Depresyondan ölebilir ya da kendini tekrar öldürmeye çalışabilirdi.

Ve bunun olmasına izin veremezdi.

Eğer o yaparsa dünya yok olur.

Bir süre yüksek sesle çığlık attıktan sonra, onu tekrar tekrar boşaltırken ağzının sessiz bir çığlıkla açılmasıydı. Onun gözlerindeki savunmasız bir şeyi o kadar canlı ve hayat dolu bir şekilde görmesiydi. Bazen kazara, bazen de bilerek gıdıklayıcı bir noktaya dokunduğunda, yerini yumuşak bir gülümsemeye bırakmadan önce attığı küçük kahkahaydı. Tepkilerini ondan asla esirgemiyor, onu azarlarken, pençelerken, hatta onu tüketirken bile kendisini nasıl memnun ettiğini her şeyiyle bilmesini sağlıyordu. Onu dizginlemesine, altında tutmasına, istediği her şeyi yapmasına izin verdi ve karşılığında ondan her şeyi aldı. Tüm bunlar göğsünde uzun zamandır donmuş olan bir şeyi çözmekten asla vazgeçmedi.

İçindeki yaşamı asla kaybedemezdi. Eğer bu onun *yaşaması* anlamına gelecekse, hiç pişmanlık duymadan tüm dünyayı öldürebilirdi.

Ama neyse ki şimdilik buna gerek yoktu. Sendika'nın, varlıklarının kırık bir kızın nefesleriyle inşa edilen ince bir akıl sağlığı ipliğine bağlı olduğundan haberi yoktu. Kız çok daha iyi bir yerdeydi, onun gözetimi olmadan kendi başına kendine zarar vermesinden endişe etmeyecek kadar iyi bir yerdeydi. Her ne kadar gözünü ondan ayırmasa da, Dr. Manson'la kapsamlı bir şekilde tartıştığı üzere, kızın bu deneyime daha önce olduğundan daha sağlıklı bir şekilde kendini kaptıracağını biliyordu. Daha önce gökyüzünü hiç görmemişti. Şimdi kanatları olduğunu fark ettiği bir yere gelmesi için aylarca gökyüzünü görmesi gerekmişti. Şimdi, nasıl uçulacağını öğreniyordu.

"S...gölge adam?"

Kekeleyerek söylediği sözler düşüncelerini böldü.

Ah, korku. Eski güzel korku. Kahretsin, kurbanlarının gözlerinde bunu görmekten zevk alıyordu.

Ve Xavier'in gözleri ona zamanının dolduğunu bildiğini söylüyordu; söylentilerden, ölecek olmadıkça Gölge Adam'ı görmediğinizi biliyordu.

Ve Dainn tamamen rahat bir şekilde onun önünde oturuyordu. Xavier biliyordu. Ve Dainn onun yüzündeki o ifadeyi görmekten zevk alıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı her zaman yaptıkları gibi. "Sana her şeyi anlatacağım. Seninle güç birliği yapacağım. Beni öldürmeyin, lütfen."

Bir bebek gibi zırlaması, sümüğü ve gözyaşları acınasıydı. Bebeklerin bu pislikten daha fazla haysiyeti vardı. Bunu biliyordu çünkü bir tanesiyle uğraşmıştı.

"O zaman bana bilmek istediklerimi söyle," dedi Dainn, onun istisna olma ve hayatta kalma şansı olduğunu düşünmesine izin vererek. O daha iyi bilmeliydi. Gölge Adam için istisna yoktu ama bir istisna vardı, hepsinin bulaştığı ve bedelini ödeyecekleri tek istisna.

"Doğruyu söylüyorum," diye yalvardı yaşlı adam. "Bu ondan duyduğum son şeydi. Sen efendiyi öldürdükten sonra herkes yeraltına çekildi. O zamandan beri burada saklanıyorum."

Bu onun bildikleriyle örtüşüyordu. "Bana Syndicater'dan bahset."

Xavier gürültüyle yutkundu. "Hangisi?"

Dainn ona korkutucu olduğunu bildiği bir bakış fırlattı. "Sanırım dört kişiydiler."

"Yanlış cevap."

"Yemin ederim," diye atıldı Xavier. "Amirim öldü ve tek konuştuğu şey dört yılan başıydı. Hani şu herkese bir şekilde taktırdıkları yılanlar var ya?"

Bu da çok gizli bir örgüt için gerçekten aptalcaydı. Neden üyeleri üzerinde böyle tanınmış bir işaret olmasını istesinler ki? Tabii bu narsisistik bir şey değilse ve güç yanılsamalarını beslemiyorsa.

"Dört yılanbaşı," diye düşündü Dainn. Hector ona beş tane olduğunu, kalan son ikisinden birinin diğerini öldürüp kontrolü ele geçirdiğini söylemişti. Gerçekten beşinci bir tane var mıydı, yoksa yanlış bilgi mi yayılmıştı? Her zaman sadece dört kişi mi vardı? Bunu bilmek önemliydi çünkü kendi sperm donörü de dahil olmak üzere olası şüphelileri ayıklaması ve elemesi gerekiyordu. Dainn'in gebe kaldığı günlerde bir lider olsa da, çoktan ölmüş ve gitmiş, gücü başkalarına devretmiş olması tamamen mümkündü. Dainn, toprak ve karanlığın enkazı altında gömülü olduğu için bazı bilgilerin izini sürememişti ama ona yaklaştığını hissedebiliyordu.

"Tek bildiğim bu. Lütfen gitmeme izin verin. Size başka bir şey söyleyebilirim," diye başladı Xavier, sonra duraksadı. "Bunun yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum ama bir zamanlar bir söylenti vardı."

Dainn onu bekledi. Sabır en güçlü araçlardan biriydi ve yeterli sayıda insanın sahip olmadığı bir araçtı.

"Birkaç yıl önce," diye başladı Xavier. "Bir tür deney yapıldığına dair söylentiler duydum."

Dainn bunun nereye varacağını merak ederek biraz daha bekledi.

Xavier öne doğru eğildi, sesi alçalıyordu. "Büyük bir söylenti değildi. Bunu sadece partilerden birinde duydum ama buna dair hiçbir kanıt yoktu. Ben hiç bulamadım."

Abuk sabuk konuşmanın ardından yaşlı adam titrek bir nefes aldı. "Eğer sana söylersem, yaşamama izin verecek misin?"

Dainn onun pazarlık girişimine kıkırdadı. Başka bir yol bulabilirdi. "Verdiğin bilginin ne kadar iyi olduğuna bağlı. Şimdilik durum senin için pek parlak görünmüyor Xavier."

"Tamam, tamam," dedi adam telaşla. "Söylentiye göre Sendika bazı hükümet kuruluşlarına deneyler için et tedarik ediyormuş. İnsan deneyleri."

Dainn kaşlarını kaldırdı. Bunu ilk kez duyuyordu. Her zaman komplo teorileri olsa da

Sendika'nın anlaşmaları ve faaliyetleri hakkında, bu daha önce fısıltılarını bile duymadığı bir şeydi.

"Pekâlâ," diye kabul etti adamı. "İlgimi çekti."

Xavier sanki ona devam etmesi için bir imtiyaz değil de hayat bahşetmiş gibi gülümsedi. "Ne tür bir deney olduğunu bilmiyorum." Sesi daha da kısıldı. "Ne zaman olduğunu, olup olmadığını ya da neyin dahil olduğunu bilmiyorum."

"Yani, belirsiz bir söylentiden başka bir şey bilmiyorsun?" Dainn sordu, ses tonu eşitti.

Xavier ağzını büzdü.

Peki o zaman. Dainn doğruldu, ayağa kalktı ve masanın etrafına geldi.

"Lütfen," diye yalvarmaya başladı diğer adam çaresizlikle. "İstersen öğrenebilirim. Bana bir şans verin. Sahada kaynaklarım ve kulaklarım var. İstediğin her bilgiyi sana ulaştırırım."

Dainn kalçasını masaya yasladı ve kapüşonunun cebinden metal bir tel çıkardı.

"Eğer bu konuda bir bilgi varsa," dedi Xavier'e, teli çözerken diğer adamın titreyerek işemeye başladığını gördü. Dainn onun arkasından dolaştı, teli şişman boynuna doladı ve çekerek eğilip şöyle dedi. "Onu bulacağım. Ama ihbar için teşekkürler."

Ve böylece bileklerini birbirinden ayırdı, Xavier Rossi acımasızca ölürken kesik boynundan bir kan püskürmesi fışkırdı.

Chapter 18

Alpha, Tenebrae City

Karısıyla ilgili bir şeyler vardı.

Ne olduğunu bilmiyordu ama kızın bütün gün onu bir kez bile aramamış olması onu biraz endişelendirmişti. Tek gözüyle mesajı okuyamayacağını bildiği için mesajlaşmıyorlardı ve bunu bildiği için onu her zaman arıyordu. Dante'nin kendisininkinden çok daha zengin olan jetinde oturmuş, indiğinde ondan bir cevapsız çağrı görmeyi bekliyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Belki de erken yatmıştır diye düşünmek istedi, Shadow Port onlardan birkaç saat öndeydi. Yerleşkeye vardığında onu arayacaktı.

Kayıp gözündeki hayali ağrı, ara sıra alevlenen bir ağrı, iç çekmesine neden oldu.

Üvey kardeşi, Alfa'nın öğrendiğine göre, pahalı ve rafine zevkleri olan bir adamdı; Alfa'nın sert ve dünyevi tercihlerinden daha havalı ve gösterişliydi. Tenebrae'deki malikanesi ve yerleşkesi onun egzotik, daha ham olanından milyonlarca kat daha eski ve zengindi. Dante'nin arazisi cilalanmış ve biçilmişti; Alfa'nınki ise vahşi ve doğaldı. İkisi birbirinden çok farklı insanlardı.

Yine de Alpha iki konuda birbirlerine çok benzediklerini kabul etmek zorundaydı: antrenmanları ve kadınları.

Tenebrae'de olmanın en sevdiği yanlarından biri de kardeşiyle sabahın erken saatlerinde yaptıkları kavgaydı. Neredeyse oyun oynuyormuş gibi hissediyordu. İkisinin de cüssesi neredeyse birbirine denkti ama Alfa'nın daha güçlü olduğu yerde Dante'nin hızı daha fazlaydı. Bir yıl önce Dante'nin düğününde başlamıştı ve ne zaman birlikte olsalar devam ediyorlardı.

Kadınlara gelince, bu gayet açıklayıcıydı. İkisi de hayatlarının aşkını erken bulmuşlardı - gerçi Alfa onunkini unutmuştu ama Dante unutmamıştı. Alfa yıllarını aşka sahip olamayacağına inanarak yalnız geçirirken, Dante yıllarını aşık olarak ve bunun için savaşarak geçirmişti. Şimdi Alfa'nın da aşkı olduğunu anlıyordu.

Araç filosu yukarı doğru ilerlerken yerleşkenin bulunduğu şehrin dışındaki tepeler etraflarında dönüyordu. Kendisi bir Range Rover'da oturuyor, kardeşi kullanıyor, Morana ve Tristan ile kız kardeşi arkalarındaki araçta, iki güvenlik görevlisi de onların arkasındaydı. Bu biraz fazlaydı ama Alfa onu suçlamadı, Dante'nin kendi bölgesinde korumak zorunda olduğu onca şeyden sonra.

"Luna hakkında ne düşünüyorsun?" Dante, sadece kendi arazisine giden boş yolda bir virajı dönerken Alfa'ya sordu.

Alfa ona bakmak için boynunu çevirdi. "Başından bir sürü şey geçti." Luna Caine, eğer bu isimle anılıyorsa, ki bundan hiç şüphesi yoktu, gözlerinde perili bir bakışla ruhani bir güzelliğe sahipti. Alfa bu tür bakışlara sahip çok fazla kadınla çalışmış ve görmüştü. Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği dehşetler görmüş ve hayatta kalmış olduğunu anlamak için onunla konuşmasına gerek yoktu. Ve onun ne kadar küçük olduğunu görünce, içinde doğuştan gelen bir korumacılık duygusu uyandı.

"Katılıyorum," dedi Dante. Alfa adamın da bu bakışı tanıdığını biliyordu, muhtemelen karısının gözlerinde de görmüştü.

geçmiş.

Dante, Alfa'yı şaşırtacak şekilde, "Sendika için çalışıyor olabileceğini düşünüp düşünmediğinizi sormak istiyorum," dedi. "Bunu Tristan ya da Morana ile tartışamam, şu anda olmaz. Ona ve ilişkilerine odaklanmalılar."

Alfa bunu düşündü. "Eğer Sendika için çalışıyorsa, ki bundan şüpheliyim, o zaman hem beyni çok iyi yıkanmış hem de iyi bir oyuncu çünkü onda aldığım koku aldatma değil." Dante bir nefes verdi, omuzları gevşedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Ona güvenmek istiyorum, ama onu Evime, aileme. Benim tek kızım. Bu-"

"-Anlaşılabilir," diye araya girdi Alfa. İhanet insanların her şeyi sorgulamasına neden oluyordu. "Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

Dante bir virajı daha ustalıkla dönerek aldı. Mülkün kapıları açıldı ve Dante içeri girip yukarı çıktı.

"Zee nasıl?" diye sordu kardeşi ve Alfa onu ne kadar sevmeye başlamış olsa da, iş onu azarlamaya geldiğinde hâlâ sinir bozucu bir bok kafalıydı.

"Sen söyle," diye homurdandı Alfa. "Bugünlerde onunla kendi annesinden daha çok konuşuyorsun."

Annesi, karısı için hassas bir konuydu; iki kuşaktan iki inatçı kadın da duruşlarından taviz vermeyi reddediyordu.

"Benden hoşlanıyor." Dante kıkırdadı ve Alfa'da onun güzel yüzüne biraz zarar verme isteği uyandırdı. Dante'nin yara izi ve göz bandıyla onun yarısı kadar iyi görünüp görünmeyeceğini merak etti. Bu düşünce onu biraz rahatlattı.

"O herkesi sever," diye düzeltti Alfa, kardeşinin kendisinin özel olduğuna inanmasını istemiyordu. Eğer insanları sevmek ve içlerindeki iyiliği görmek bir şampiyonluk olsaydı, karısı ilk sırada yer alırdı; bu da onu hem cezbeden hem de kızdıran bir özellikti. Ama büyük bir kısmı bunu kaybetmemesini, onun dünyasının *onu kendisi* yapan şeyi unutacak kadar bıktırmamasını umuyordu.

Sonunda malikâne göründü, batan güneşin fonunda büyük bir inşaat canavarıydı. Amara araba yolunun ağzında, kucağında çok hızlı büyüyen küçük yeğeni Tempest ile duruyordu. Dante aracı durdurdu ve inerek doğruca onlara doğru yöneldi.

Alfa, arabalara merakla bakan Tempest'ın kocaman bir gülümsemeye bürünmesini hayretle izledi, yüzünden daha büyük bir gülümseme, diş etleri açıkta, küçük ağzı ıslak, parlak gözleri babasını aydınlatıyordu. Bu manzara karşısında Alfa'nın göğsünde bir şeyler kıpırdandı, Tempest'in dirsekleri çukurlaşmış tombul kollarını hemen kaldırdığını gördü, bu babasının onu kucağına alması için açık bir işaretti ve Dante *bunu* yapar yapmaz, *dada, dada, mama, dada* sesleri arasına serpiştirilmiş bebek saçmalıkları gevelemeye başladı.

Ve onlara bakarken, Alfa bu saçmalığı kendisinin de istediğini fark etti. Bir gün eve döndüğünde, hayatını aydınlatacak, ona tüm dünyadaki en iyi şeymiş gibi bakacak, onu minik bir kalbin bütünlüğüyle sevecek küçük bir parçasına kavuşmak istiyordu.

Kahretsin, o da baba olmak istiyordu. Ama şimdilik amca olacaktı.

O da onlara doğru yöneldi ve Amara'yı küçük bir gülümsemeyle selamladı. "Her zamanki gibi iyi görünüyorsun, Amara."

"Seni görmek çok güzel," diyerek Amara ona yandan sarıldı.

"Karımdan uzak dur," dedi Dante yan taraftan, şarkı söyleyen gülünç bir sesle, mırıldanan bebekle konuşurken.

Alfa homurdandı. "Benimkinden uzak durmuyorsun."

"Çocuklar," diye iç geçirdi Amara, gözlerini devirerek.

Alfa onları görmezden geldi ve doğruca Tempest'ın yanına gitti; Tempest ona megawatt gücünde bir sırıtışla baktı ve kolayca kollarına atıldı.

"En sevdiğim yeğenim nasıl?" diye sordu ona ve onu da en sevdiği kişi olarak tanıyacak kadar çok görmüştü. Hemen onun göz bandına saldırdı, çılgınca bir nedenden ötürü ağzına sokmayı seviyordu.

"Hayır, bebeğim," diye azarladı Amara. "Biz insanların kıyafetlerini çiğnemeyiz."

Sanki anlamış gibi, onun yerine burnuna yöneldi ve tepesini ısırdı. Alfa dudaklarının yarasız tarafının yukarı kalktığını hissetti. Onunla birlikte olmanın çok basit, çok saf bir yanı vardı. Bütün bebekler böyle miydi? Çünkü eğer öyleyse, karısıyla birlikte onlardan bir filo yapacaktı. Onu hamile bırakma fikri ona son derece çekici geliyordu.

Bir başka arabanın durağa yanaşması hepsinin dönmesine neden oldu. Kapılar açıldı ve önce Morana, ardından da elini uzatıp kız kardeşini dışarı çıkaran Tristan çıktı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan kız kardeşi, sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi ağzı açık bir şekilde malikâneye bakıyordu. Alfa bu düşünceyle durakladı. Görmemiş olması mümkün müydü? Onu yakından izledi, gözlerinin yapıyı, aşağı doğru eğimli ön çimenleri, tepelerin tüm manzarasını almak için etrafta dolaştığını gördü, sonra Amara hariç hepsiyle tanıştığı insanlara geri döndü. Gözleri Amara'da uzun bir süre kaldıktan sonra hareket etti ve kucağındaki Tempest'in üzerinde durdu.

Kadının yüzünün donmasını bir şahin gibi izledi, gözleri ev ya da yabancılardan çok daha uzun süre bebekte kalmıştı. Dante'yle bakıştı ve onun da bunu fark ettiğini gördü. Elbette fark etmişti. Bu onun küçük prensesiydi. Sonra, sanki kendini yakalamış gibi, hemen Amara'ya baktı.

İlginç.

Amara bunu bir işaret olarak aldı ve yumuşak bir gülümsemeyle ona doğru ilerledi, Zephyr yas tutarken ona gülümsediğini görmüştü.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel," diye selamladı Amara hışırtılı sesiyle. Luna'nın gözleri bunu duyunca hafifçe açıldı, gözleri Amara'nın boynunda tamamen açıkta duran yara izine gitti. Yakın zamana kadar yarayı kapatmıştı ama artık daha sık açıkta bıraktığını fark etmişti.

"Evime hoş geldiniz." Amara onun iki elini tuttu ve Tristan'ın bile görebileceği şekilde sıktı. Kız kardeşinin hemen yanında duran ve onu bulduğundan beri yanından ayrılmayan Tristan'a baktı. Bir şekilde anlıyordu. Tristan'ın yerinde olsaydı, muhtemelen o da yapmazdı.

Amara Tristan'a içtenlikle, "Senin adına çok sevindim," dedi ve o da başıyla onayladı. Alfa aralarındaki dostluğu pek anlamıyordu ama derin bir dostluk olduğunu biliyordu.

"Sen..." Luna yumuşak bir ses tonuyla söze başladı ama herkes ona bakıyordu. "Çok güzel bir eviniz var."

Amara ona gülümsedi, onu içeri çekti ve mükemmel bir ev sahibesi gibi durdukları girişe doğru götürdü. "Kocam Dante ve kayınbiraderim Alpha ile tanıştınız mı?"

Luna başıyla onayladı ve Tempest'a bakmadan önce ikisine de göz attı.

"Bu benim kızım, Tempest," diye teklif etti Amara, gözleri onun ne olduğunu da görüyordu. O profesyonel bir başhekimdi; muhtemelen tüm gözlemlerinden on adım öndeydi.

Luna Tempest'a dudaklarında titreyen küçük bir gülümseme verdi. "Merhaba, Tempest."

Tempest yeni gelene geniş bir bakışla baktı, iri gözleri altın kolyesindeydi. Kolyeye doğru atıldı, neredeyse onu kirli elleriyle yakalayacaktı ve Alfa onun kıpır kıpır, kıpır kıpır bedenini zapt etti.

Ne yapacaklarını bilemeden öylece durdukları için birkaç dakika boyunca biraz garip bir sessizlik oldu. Keşke karısı da orada olsaydı diye düşündü. Garip sessizlikleri bozma ve insanları rahatlatma konusunda bir uzmandı. Sadece bir gün geçmiş olmasına rağmen onu çok özlemişti.

"Tamam," Morana bir kez alkışlayarak herkesin dikkatini çekti. "Bu çok garip."

Dante bir kahkaha attı, Amara sırıttı, Tristan kız arkadaşını kendine doğru çekerken dudakları seğirdi.

Ama Luna dudağını ısırarak etrafına bakındı. "İşleri garipleştiriyorsam özür dilerim."

Tanrım. Eğer ilk düşüncesi kendini suçlamak olduysa, bu kıza büyük zarar vermiş.

Kadının sözleri üzerine Tristan bir elini onun omzuna koydu ve dikkatle gözlerinin içine baktı. "Biz burada bir aileyiz. Özür dileyecek bir şey yok."

Bu nedense Morana'yı duygulandırdı ve burnunu çekmesine neden oldu. Amara Tristan'a hafif bir hayranlıkla baktı. Alfa bile biraz şaşırmıştı. Onu tanıdığı onca zaman boyunca adamın duygusal bir söz söylediğini duymamıştı.

Kız kardeşi, belki de ağabeyinin duygusal şeyler söylemesinin ne kadar nadir olduğunu bilmediğinden, derin bir nefes aldı ve başını salladı.

Dante Tristan'ın sırtına bir tokat atarak balonu patlattı. "Senin ümitsiz vaka olmadığını biliyordum."

"Siktir git," diye karşılık verdi Tristan ve Alfa onunla dayanışma içinde olduğunu hissetti. Adama yakın olmasa da, Dante'nin tam bir baş belası olduğu konusunda hemfikirdiler.

Amara iç geçirdi, görünüşe göre onların bu yönünü çok uzun zamandır görüyordu. "Hadi içeri girelim."

***

Baş başa yenen lezzetli bir akşam yemeğinden sonra Alfa, Dante'yi geniş çalışma odasına kadar takip etti. Alpha oraya daha önce birkaç kez gitmişti ve burası ona her zaman bir mirasın neye benzediğini hatırlatmıştı. Babaları burada çalışmıştı, ondan önce de onun babası çalışmıştı ve bu böyle devam etmişti. Nesiller boyu Maroniler aynı koltuğa oturmuştu ve Alpha hiçbir zaman Maroni'nin bir parçası olmak istememiş olsa da, bu mirası biraz kıskandığını hissetti. Hiçbirini istediğinden değil, ama aile çizgisini bilerek büyümek ve onu devralmak için yetiştirilmek fikri, özellikle çalışma odasında ona her zaman hatırlatılan bir şeydi.

Amara kalçasında Tempest ile onlara katıldı ve başını tembel bir şekilde annesinin boynuna yasladı.

Otururken Dante ona viski, Amara'ya da bir kadeh şarap doldurdu. Birkaç dakika sonra Morana içeri girdi. Bitkin görünüyordu ve Alfa ona karşı bir parça saygı hissetti. Kız son iki gün boyunca iliklerine kadar çalışmış, iz sürmüş, takip etmiş ve ileri geri seyahat etmişti. İyileşmiş olsa da, yine de vücuduna zarar vermiş olmalıydı. Bu yüzden kız kanepede onun yanına yığıldığında, Alfa bir elini kızın sağ omzuna koyarak hafifçe sıktı.

"İyi iş çıkardın."

Morana ona küçük bir gülümseme verdi, vücudu gevşemişti, gözleri gözlüklerinin ardında ağırlaşmıştı. "Bir hafta boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

"Bunu hak ediyorsun," diye onu rahatlattı Amara. "Tristan Luna'yla birlikte, sanıyorum?"

Morana başını salladı. "Dışarıda yürüyüş yapmaktan bahsediyorlar. Onlara yalnız zaman vermek istedim. Birbirlerini daha iyi tanısınlar istedim."

Amara şarabından bir yudum aldı. "Bu iyi bir fikir. Tristan'ın hatırladığı kız ona gelen kızla aynı değil. Bu gerçeğe alışması gerekecek. Kızın onunla ilgili bir şey hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyoruz ama onun için de bir alışma süreci olacağını tahmin ediyorum."

"Onun hakkında pek bir şey bilmiyoruz," diye onayladı Morana, ayaklarını altına kıvırarak Alfa'ya bir bakış attı, çünkü bedeni alanın çoğunu kaplıyordu. "Sakıncası var mı?"

Başını salladı, dinlenmesine izin verdi, sempatik hissetti. Kadının vücudu minderlerin üzerinde gevşeyerek adamın yanına yaslandı ve adam da rahat edememesi durumunda ona dokunmak zorunda kalmadan daha fazla alan kazanabilmesi için kolunu arkaya doğru hareket ettirdi.

"Bildiğimiz bir şey var," diye ilk kez konuştu Dante, Amara'nın oturduğu yere doğru yürürken içkisini yudumladı ve koluna tünedi. "Bizi orada beklediğini biliyoruz.

Gölge Adam'ın size onun tam yerini göndermesi ve orada bizi beklemesi, hepimizi tanıması demek..."

"Onu tanıyor," diye tamamladı Amara düşüncesini.

"Ya da onu tanıyor," diye belirtti Alfa, açıklanamaz bir nedenden ötürü yeni tanıştığı bir kızı savunurken. "O piçle konuştum ve inanın bana, kendisi hakkında hiçbir şey söylemeden sizi bir yerlere koyabilir ve size hastalıklarını anlatabilir. Orada olması ya da bizi tanıması bir şey ifade etmez. Tek bildiğimiz ona bir dosya vermiş olabileceği."

Hepsi sustu ve onun haklılığını kabul etti.

"Ona sormalı mıyız?" Morana sordu.

Amara hemen başını salladı. "Hiç sanmıyorum. En azından henüz değil. Daha yeni yabancı bir yere geldi, etrafı yabancılarla çevrili. Uzun süredir kayıp olan kardeşiyle yeniden bağlantı kurmaya çalışıyor. Onu sorgulamak şu anda sadece gereksiz gerginlik yaratacaktır. Sabırlı olmalıyız. Bu hiçbirimizle ilgili değil."

Bu doğruydu. Tristan'ın da bundan pek memnun olacağını sanmıyordu.

Dante içkisini tek seferde bitirdi ve Alfa da kendi içkisinden bir yudum aldı.

Dante sonunda, "Her şeyi günü gününe düşünelim," dedi. "Umarım ailemizin bir parçası olur."

Hepsi öyleydi. Her nasılsa, karanlık ve acımasız bir dünyanın ortasında, Alfa kalbini yavaşça açabileceği bir grup iyi insan, bir nevi kendi geniş ailesini bulmuştu. Bu da ona karısını araması gerektiğini hatırlattı.

Diğerlerine iyi geceler dileyip ayrılırken, yerleşkede olduğu zamanlarda her zaman kullandığı misafir süitine, Zephyr ile ilk kez uyudukları süite yöneldi. Odalara girerek kapıyı kilitledi ve telefonunu çıkarıp ilk kişide ekranındaki arama simgesine bastı. Kendisini favori kişileri arasına eklemişti, böylece adı her zaman en üstte olacaktı ve arkasında Leah'nın çektiği bir fotoğraf vardı,

Onu kollarıyla sarmış, köpekler etraflarında zum yapıp bulanıklaşırken gülüyordu.

Kahretsin, o fotoğrafa bayılmıştı.

"H'llo," diye mırıldandı karısının sesi ilk zilden sonra, uyku sersemliğiyle.

"Bugün beni aramadın gökkuşağı," dedi ona, neredeyse huysuz bir sesle.

"Sizi rahatsız etmek istemedim." Yüksek sesle esnedi. "Her şey nasıl gitti?"

Alfa, duş almaya hazırlanırken ona günün olaylarını aktardı ve kendi düşüncelerinden diğerlerinin Luna'ya tepkilerine kadar her şeyi anlattı.

"Onu koruduğumu hissediyorum," diye itiraf etti, saçını bütün gün yaptığı topuzdan çözdü ve göz bandını çıkarıp hem saç bağını hem de bandı lavabonun üzerine koydu. Kıyafetlerini çıkarırken dönüp yansımasına baktı - çirkin yara izleri, kayıp göz, benekli et ve dövmeli deri. Küçük gökkuşağının onda nasıl güzel bir şey bulduğu bir muammaydı. Ona öylesine sevgi ve hayranlıkla bakıyordu ki, dışarıdan bir canavar, yamalı etten bir canavar olmadığını unutuyordu. Öptüğü et, yaladığı deri, sevdiği yara izleri. Nasıl, hiçbir fikri yoktu, ama bunun için minnettar değilse lanet olsun.

"Elbette biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle, sesi nefes nefese çıkmıştı. "Çünkü sen iyi bir adamsın, Alessandro."

Gözleri kısa süreliğine kapandı. Ona sık sık ismiyle seslenmezdi ama seslendiğinde de derin anlarda seslenirdi, böylece ne demek istediğini anlardı, böylece onun her şeyini bildiğini ve her şeyini sevdiğini hatırlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sessizce, neredeyse fısıldayarak.

"Duş almak üzereyim," dedi ona. "Neden?"

"Henüz çıplak değil misin?"

Kan kafasından sikine doğru hücum etti. Alfa sertleşmesini izledi, hazır ola geçti, kalbi yüksek sesle atıyordu. Haftalardır ilk kez bu kadar

başlatıldı bir şey Cinsel, haftalar. bekarlık aniden ona çarptı.

"Evet," dedi ama sesi kısık, neredeyse hayvansı çıkmıştı. Kahretsin, keşke orada olsaydı.

"Daha sertleşmedin mi?" Nefes sesi ve kumaş h ı ş ı r t ı s ı onu daha da sertleştirdi.

"Evet."

Kadının nefesi kesildi ve adamın siki tepki olarak seğirdi. Dövmeli eliyle kavradı, çekiştirdi, aldığı zevk onun herhangi bir şeyiyle, ağzıyla, amıyla ya da memeleriyle aldığı zevkin yarısı kadar bile değildi. Kahretsin, onun *tatlı göğüsleri.* Onları hatırlamak bile onu çılgına çeviriyordu.

"Keşke içimde olsaydın," diye nefes aldı ve adam inledi.

"Ben de."

"Aynada kendine bak," dedi ona, sesi yumuşak bir emir gibiydi. "Taptığım vücuda bak. Elini sikinin etrafına sar."

"Zaten orada," diye bilgilendirdi onu, bir eliyle lavaboyu tutup diğeriyle sikini çekiştirerek, ucundan köküne kadar, içinden sızan küçük sıvıyı yayarak.

"Bunun benim elim olduğunu hayal et," diye fısıldadı hatta. "Elim sana sarılmış, seni sertleştiriyor ve benim için hazırlıyor. Nereye gelirdin?"

Gözleri kapalıyken sahneyi hayal etti; kadının elini, dizlerinin üzerinde durduğunu ve nereye dökülmek istediğini sorduğunu hayal etti.

Onun içinde.

Dölünü onun içine öyle bir sokmak istiyordu ki bir bebek yapsın. Eğer orada olsaydı, onu yatağın içine öyle bir sokardı ki.

"Kukun," diye homurdandı.

"O zaman yap," diye onu teşvik etti. "İçime dökül. İçime gel."

Bir orgazm omurgasını sarstı, dölleri püskürdü ve avuçladığı eline döküldü. Kendini bir genç gibi hissediyordu ama

yetişkin bir adam iki dakika içinde boşaldı. *Sikeyim.*

Nefesini tutarken kalbi hızla çarptı ve haftalardır ilk kez taşaklarının çatladığını fark etti.

"Kahretsin, buna ihtiyacım vardı," dedi ona dürüstçe ve hafif kıkırdamasını duydu, ses onu sıcak hissettirdi.

"Keşke ben de katılabilseydim." Sesi alçaldıkça nefes alış verişi değişti. "Ama başka birinin evinde yanlışlıkla fışkırtmak tuhaf olurdu."

"Buraya geldiğinde göreceksin," diye söz verdi Alfa ona. "Seni kucaklayacağım, gökkuşağı."

Kıkırdadı. "Pekala, Tarzan. Jeti gönder. Xander'la ne zaman gelebileceğimize bakacağım. Bu onun okul programına bağlı."

"Peki." Ellerini lavaboda yıkadı ve duşa doğru yürüdü, sonunda duşu açtı. "Şimdi git uyu. Geç olmuş olmalı."

"Sana da iyi geceler kocacığım," diye cıvıldadı telefonda.

Kahretsin, bu kadını seviyordu.

Alfa temizlendi ve yatağa yöneldi. Gün hareketli geçmişti ama günün sonunda, kısmen tatmin olmuş ve kısmen umutlu bir şekilde, bir şeyin farkına varmıştı. Onunla bir aile kurmak istiyordu.

Chapter 19

Tristan, Tenebrae City

GERÇEKÜSTÜ HISSETTIRDI.

Kendini gerçeküstü hissetti.

Onu bulduğundan beri sürekli ona dokunuyordu ama yine de sanki bir daha asla bulamayacağı bir duman gibi parmaklarının arasından kayıp gidecekmiş gibi hissediyordu.

Tristan gölün kenarında, gençlik yıllarında sayısız kez tek başına oturduğu bir noktada oturuyordu. Eğer birisi ona bir gün yanında kız kardeşiyle aynı yerde oturacağını söyleseydi, onun için her şeyi yapardı.

Gece etraflarına çökmüştü, gökyüzü güneşin son ışıklarıyla hâlâ aydınlıktı. Tepelerden hafif bir rüzgâr esiyor, gölün sularının dalgalanmasına neden oluyordu. Uzaktaki malikânenin çimlerinden gelen sesler dışında -ki Tempest'ın doğum günü partisi için hazırlıklar düzenli bir şekilde devam ediyordu- ortalık sessizdi. Tristan kendini duygusal olarak bu kadar ham hissettiği böyle bir zamanda pek çok şeyi ayrıntılarıyla fark edemezdi ama sanki duyuları ekstra keskin, ekstra canlıydı.

"Burası çok güzel," dedi yumuşak sesi onun yanından. Rüzgar çanlarının sesine benzediğini hayal ettiği bir sesi vardı

esintide, yumuşak, tatlı, melodik.

Kollarını dizlerine sarmış oturuyordu, gözleri göle bakıyor ve kısa bir süre için ona geliyordu, sonra tekrar dışarı bakıyordu, sanki gergindi.

Tristan onun gözlerinden manzaraya baktı ve nesnel olarak, eğer içinde kendi travmasıyla ilgili bu kadar çok şey olmasaydı, manzaranın güzel olduğunu kabul etti. Ağzını açtı, ona söylemek istediği çok şey, sormak istediği çok şey, paylaşmak istediği çok hikâye varken bile iletişim kurmanın kendisi için ne kadar zor olduğunu fark etti. Ancak beynini ses tellerine erişimi durdurmak için eğiterek geçirdiği bir ömür, konuşmasına izin vermiyordu.

"Beni hiç hatırlıyor musun?" diye sordu sonunda, kızın gözlerindeki tanıdıklığı gördüğünden beri aklının bir köşesinde olan soruyu sorarak. Önünde diz çöktüğünde onu tanımıştı ve bir parçası, bir mucize eseri, onunla ilgili tek bir anısının bile olmasını umuyordu. Aksi takdirde, yirmi yılını onu düşünerek geçirmiş olması ve onun bunu yapmamış olması çok acımasız bir kader olurdu.

Kadın başını salladı ve adamın kalbinde bir şeyler çatırdadı. Bir nefes aldı ve kendine her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Çok gençti ve en azından şimdi buradaydı. Birlikte yeni anılar yaratabilirlerdi.

"Gözlerin," diye başladı, sonra dudağını ısırdı.

"Evet mi?" Tristan onu cesaretlendirdi, bilmek istiyordu, her yolu deniyordu.

"Hatırlamıyorum ama gözlerin çok tanıdık geliyor."

Duygular boğazını tıkamıştı. Daha önce bir kez yıkılmış, sanki bunca zamandır içinde birikip duruyormuş gibi bir sürü gözyaşı dökmüştü. Gözyaşları hiçbir zaman Tristan'ın insanların önünde akıttığı bir şey olmamıştı. Birçok kez yalnız gecelerde sessizce ağlamıştı. Ama birinin yanında ağladığı tek zaman Morana'nın ve şimdi de kız kardeşinin yanında ağladığı zamandı.

Kızın gözlerine baktı ve büyüdükçe gözlerinin tonunun değiştiğini, daha yeşil olduklarını fark etti. İşte orada

Bir süre sessizlik oldu, garip değildi ama söylenmemiş pek çok kelimeyle doluydu.

Tekrar başlamadan önce kızın nefes aldığını duydu. "Arkadaşlarını seviyorum. Seni seven insanların... olmasına sevindim."

Tristan ona bakmak için boynunu çevirdi. "Peki ya sen? Senin arkadaşların var mı?"

Vücudu hafifçe sertleşti, omuzları gerildi. "Hayır."

Bu tek kelimeyle ne kadar çok şeyin söylenmeden kaldığını görünce bir hüzün dalgası kapladı içini. Hayatındaki tüm acılara rağmen, çevresinde bile iyi insanlar vardı, yavaş ama emin adımlarla genişleyen kapalı bir çember.

Yapmamıştı.

Kolunu uzattı ve sözsüzce omzuna doladı, burnunu saçlarına bastırdı. Kız onun yanında hafifçe titredi, sonra kendini kontrol etmek istercesine bir nefes aldı. "Ben iyiyim."

"Evet, öylesin," dedi, sözleri kalbinde bir vaatti. "Her zaman öyle olacaksın."

Ona küçük bir gülümseme verdi, gözleri onun eline kaydı. Gülümsemesi daha da büyüdü. "Dövmeni beğendim."

Yüzük parmağındaki dövmeye baktı, koyu mürekkep *Morana*'yı hecelemek için dönüyordu ve yanaklarında bir şey ısındı. Hiç bu kadar utangaç hissetmemişti. Ne kadar tuhaf.

"Nasıl bir araya geldiniz?" diye merakla sordu ve Tristan gözlerini kırpıştırdı. Kendisinin ve Morana'nın çarpık hikâyesini ona nasıl açıklayacaktı ki? Düşmanlıklarını, geçmişlerini, ilişkilerini. Hayatında görebildiği tek değişmezin o olduğunu, onu öldürmeye yemin ettiğini ama bunun başka bir şeye, onsuz nasıl var olacağını bilemeyeceği kadar kalıcı bir şeye dönüştüğünü ona nasıl anlatacaktı?

Ve sonra bu düşüncenin hemen ardından aklına başka bir şey geldi. Ona aileleri hakkında ne söylemesi gerekiyordu? Babaları olmadığını çünkü onu öldürdüğünü mü? Anneleri olmadığını çünkü onu uzaklaştırdığını mı?

Sikeyim.

Sikeyim.

Kadın umutla ona baktı, bir yanıt bekliyordu ve adam boğazını temizledi, kalbi hızla çarpıyordu. Gerçeği öğrenirse ondan nefret edebileceği düşüncesi paniğe benzer bir şeyi iliklerine kadar titretti.

"Bir partide tanıştık," dedi ona hikâyelerini en yalın haliyle anlatırken. Gerçek buydu ama çok basite indirgenmişti. "Ondan sonra görüşmeye devam ettik. Bir şey diğerine yol açtı."

"Bu çok hoş," derken başını bir jest olarak bir an için onun omzuna yasladı. "Onu seninle birlikte gördüğüm için senin adına mutluyum. Çok hoş biri."

"O mükemmel," dedi kendini durduramadan ve kız kardeşi ona gülümsedi.

"Onu seviyorsun."

Onu düzeltmeden göle baktı. Morana'ya karşı hissettiklerini anlatacak kelime aşk değildi. Az önce verdiği cevap gibi çok basit, çok temeldi. Ona karşı duyguları karmaşıktı, her zaman öyleydi ve çok yoğundu, her zaman da öyleydi. Dışarıdan bakan biri için aşk gibi görünebilirdi ama çok daha incelikli, çok daha yoğun, çok daha fazlasıydı. Onu sevdiğini söylemek, kalbi göğsünde attığı için yaşadığını söylemek kadar basitti. Yaşamak bundan çok daha fazlasıydı, hayat bundan çok daha fazlasıydı ve bu sadece onunla birlikte olarak öğrendiği bir şeydi. Her sabah onunla uyanmak, her gece onunla uyumak, her gün onunla birlikte olmak.

Aradaki farkı tamamen anlaması için onu neredeyse bir kurşuna kurban vermesi gerekmişti. O olmasaydı, organı atan bir et giysisi olurdu.

"Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu ona, cevaplaması gereken çok sayıdaki sorudan biriydi bu.

"Fotoğraflarınızı ve bazı makalelerinizi gördüm. İsminiz vardı." Kadının cevabı da onunkini yansıtıyordu, basit ve yalındı. Daha fazlası vardı

Ama ona baskı yapmadığı gibi o da ona baskı yapmadı, ikisi de bu konuda çok yeniydi.

"Peki nasıl öğrendin? Kardeşin olduğumu mu?"

Tereddüt etti. "Ölmek üzere olan bir adam söyledi."

Sözleri üzerine bakışları keskinleşti. "Kim?"

Dümdüz önüne baktı, çenesi gergindi. "Bir canavar," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Bu kelime kalbine saplanmış bir hançer gibi hissettirdi. Biri onu incitmişti. Birisi onu, acının ve intikamın bu kadar öne çıkmasına neden olacak kadar derinden incitmişti. Kanı avlanma, kim olduğunu bulma ve bedelini ödetme ihtiyacıyla kaynıyordu. Kızın omzunu ovuşturdu, çenesi gerildi ve kızın söylediklerine odaklandı. *Ölmek* üzere olan bir adam. İyi ki o pislik zaten ölmüştü yoksa Tristan ona gerçek acının ne olduğunu hissettirecekti.

"Ne zaman öğrendin?" Konuyu canavarın kim olduğundan değiştirerek devam etti.

"İki gün önce."

Tam da Gölge Adam Morana'ya mesajı gönderdiğinde. Bir şekilde Luna'nın gerçeği öğrendiğini öğrendiği ve Luna'nın kendi başına bulması yerine ona borçlu olmaları için anlatıyı ve durumu kontrol etmek istediği için olabilir miydi? Onlar üzerinde kontrol sahibi olmak için mi? Ölen adam Gölge Adam olabilir miydi? Öyle olmasını umuyordu. O piçin düşüncesine bile katlanamıyordu, özellikle de Morana'yla sanki bu onun hakkıymış gibi etkileşime girmesine. Tristan keşke onun yüzünü tanısaydı da en azından zihninde onu eşek sudan gelinceye kadar dövmenin tatminini yaşayabilseydi diye düşündü. Morana haklıydı. Morana söz konusu olduğunda o lanet olası bir *mağara adamıydı*.

"Hiç ailemiz kaldı mı?" Kadının sorusu aralarına girerek adamın cinayetle ilgili düşüncelerini susturdu ve daha önceki paniğini geri getirdi.

Dişlerini sıktı. "Hayır."

Hakkında hiçbir fikri olmadığı, hiçbir bağlamı bulunmayan çok fazla geçmişi olan tek bir kelime. Sanki anlamış gibi başını salladı.

hassas bir konu olduğunu düşündü ve şimdilik geçiştirdi. Şimdilik, çünkü birbirleriyle ilk kez konuşuyorlardı. Haftalar, aylar ya da yıllar sonra rahat olduklarında, ona ailelerinin nerede olduğunu sorduğunda ne olacaktı? Ya da daha kötüsü, bir başkası ona söylerse ve onlar aracılığıyla ne yaptığını öğrenirse? Onu izledi, ölçüp biçmeye ve bunun aralarındaki yeni yeni oluşmaya başlayan bağı koparıp koparmayacağını ölçmeye çalıştı. Çünkü son birkaç saat içinde duygusal olan tek kişi o değildi, kız da öyleydi. Ona sarılmış ve elini o kadar sıkı kavramıştı ki kemiklerinin ezilmediğine şaşırmıştı. Öyle olsaydı bile umurunda olmazdı. Hiç tutamayacağını düşündüğü halde ilk kez onun elini tutmanın verdiği sevinç, rahatlama ve duygu için, eğer ihtiyacı olan şey buysa, vücudundaki her kemiği kırabilirdi.

Onun küçük Luna'sı, büyümüş.

Kahretsin, bunu kafasına yerleştirmeli ve ailesinin eve gelip kucağına verdiği, yüzünü buruşturan ve kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle ağlayan bebeği görmeyi bırakmalıydı. Yine de, kollarında ağırlığını hissettiği andan itibaren onu küçük bedeninin hissedebileceği tüm sevgiyle sevmiş, onu her ne pahasına olursa olsun koruyacak en büyük ağabey gibi hissetmişti. Ve yine de, yirmi yıldan fazla bir süreyi başarısızlıkla geçirmişti.

"Sen Luna olarak doğdun," dedi ona, anılar üzerine yıkanıyordu. "Sahip olduğun isim bu mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Nedense yeni ismini onunla paylaşmadı. "Bir süreliğine Luna olmak istiyorum, onun gibi hissedip hissetmediğimi, olabileceğim kişi olup olmadığını görmek istiyorum."

Tristan anladı. Bu, Morana'nın da yaşadığı bir çatışmaydı; hem kendi doğum adını bilmek istemiyor hem de onunkinde kendini bir sahtekâr gibi hissetmek istemiyordu. "Bu senin deneme süren o zaman."

"Onun gibi bir şey."

"Peki ya Luna olmadığına karar verirsen? Diğer ismine geri mi döneceksin?"

Bir an sessiz kaldı, düşünceliydi. "Bilmiyorum."

Kızın omzunu bir kez daha sıktı. "Aceleye gerek yok."

Uzun zamandır bir sohbette en çok konuştuğu andı. Tristan konuşmayı sevmezdi ve pek konuşmazdı, ama onun da bu konuda kendisi gibi olduğunu hissetmişti. İkisi de sessiz kalır ve çaba göstermezse, nadiren tek bir kelime bile edemezlerdi.

Başını eğerek arka taraflarındaki kulübeyi gösterdi. "Ben burada büyüdüm," diye paylaştı onunla. Başarabileceğimi bilmediğim günler oldu. Ama senin orada bir yerlerde olduğunu biliyordum ve senin için bunu yapmalıydım." Onun kendisini izlediğini görmek için baktı, gözleri yine buğulanmıştı. "Vazgeçmediğim için çok mutluyum."

"Ben de." Gözyaşı düştü ve gözleri yandı. Gözlerini kaçırdı. "Ben de neredeyse vazgeçiyordum."

"Seni ayakta tutan neydi?" Onu ve geçmişini bilmeseydi bile, onu her sabah kalkıp hayatta kalmaya iten bir şey olmalıydı.

Yutkundu ve narin omuzlarını silkti ama sessiz kaldı. Tristan burnunu sokmadı. Bir gün edecekti ama o an değil.

"Mutlu musun?" diye sordu.

Ona baktı, gözleri samimiydi. "Olmaya çalışıyorum."

Bu yeterliydi, fazlasıyla yeterliydi.

O anda, hayatı boyunca oturduğu yerde, küçük kız kardeşinin nihayet yanında olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyordu.

Chapter 20

Lyla, Tenebrae City

Etrafında çok fazla hareketlilik vardı.

Lyla malikânenin arka kapısında durmuş, ekiplerin çadırları kurmasını ve geniş bir açık çim alanı parti için hazırlamasını izliyordu. Lyla'nın son birkaç gün içinde öğrendiği gibi, burası devasa yerleşkedeki çok sayıdaki çimenlikten biriydi. Tüm bu mülkle ilgili her şey çok büyüktü, çok fazlaydı, çok bunaltıcıydı. Üç gündür burada olmasına rağmen bunu bir türlü anlayamıyordu. Daha önce hiç böyle bir yer görmemişti. Bayfyord'daki evi büyük ve eşsizdi ama burası gibisi yoktu... Göründüğü kadar eski bir kale, nesillerdir Maroni ailesine aitti.

Maroniler de çok iyi bir aileydi ama Dante'nin ona güvendiğini sanmıyordu. Aslında onu da suçlamıyordu. Evine şüpheli kaynaklardan gelen bir yabancıydı ve ailesi için bir tehdit oluşturabilirdi. Aslında, bir erkeğin bu kadar etkileyici ve duygusal olduğunu, karısına ve bebeğine bu kadar sevgi dolu davrandığını görmek biraz ufuk açıcı bir deneyim olmuştu. Erkeklerle, özellikle de Dainn dışındaki zengin ve güçlü erkeklerle olan deneyimleri çirkindi. Gördüğü erkekler eşlerini aldatan erkeklerdi,

Kızlarını satıyorlardı ve onları kullanabilecekleri cinsel yollar dışında kadınlara karşı ilgisizlerdi. Burada geçirdiği süre boyunca gördüğü erkekler birbiriyle tamamen çelişen üç örnekti, üç farklı partnerle üç farklı kişilik ve yine de Lyla onların birbirlerine olan aşklarından bir an bile şüphe etmemişti.

Kardeşi Tristan grubun en sessiz üyesiydi ama o da Morana gibi derinden hissediyordu. Sessizdi ama enerjisi bir güç alanıydı ve Morana odaya her girdiğinde ona bakması, gözleriyle onu takip etmesi onu çok mutlu ediyordu. Onu henüz çok iyi tanımıyordu ama az bildiği, az çıkarabildiği ve az gördüğü kadarıyla bunu hak ediyordu. Ve Morana inanılmazdı. Lyla onun gözlüklerinin ardındaki zekâyı gözlerinde hissedebiliyor, sürekli elinde telefonu ve üzerinde havalı sözlerin yazılı olduğu tişörtleriyle dolaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Lyla'nın ondan biraz gözü korkmuştu, her ne kadar iyi biri olsa ve kardeşini çok sevdiği belli olsa da.

Eğer kendisine bir erkek kardeş seçmesi gerekseydi, Tristan bu olurdu. Sessiz ama sabitti, her zaman ona yakın bir yerdeydi, asla meraklı değildi ya da onu konuşmaya zorlamıyordu. Her akşamı konuşarak, birbirlerini biraz daha tanıyarak geçiriyorlardı ve Tristan öğrendikçe daha çok hoşlanıyordu. Sessiz ama bir o kadar da güçlü olan koruyuculuğu ruhuna merhem olmuştu. Büyürken çok yalnız kalmış ve çok incinmiş yanlarını iyileştiriyordu ve o zamanlar bile onu aradığını bilmek ona pek çok şey hissettiriyordu. Bir ağabey olarak o mükemmeldi. Tek umudu, küçük kız kardeşi olarak onu hayal kırıklığına uğratmamış olmaktı.

Konu başkalarına geldiğinde, Dante biraz güvensiz olsa da ona karşı yine de çok nazikti. Amara'nın üzerinde yürüdüğü toprağa tapıyordu ve Tempest'a öyle bir şekilde davranıyordu ki, Amara'nın kalbi bu kadar sevgiyle büyüyecek olan küçük kız için sevinçle çarpıyordu. Yakışıklı, çekici ve diğer erkeklerden daha cana yakındı. Hiç şüphesi yoktu

kadınlar kendilerini ona atarlardı. Ama gözleri delicesine güzel karısından hiç ayrılmıyordu. Amara sadece güzel değildi. Başarılı, gösterişli ve çok *hoş* biriydi. Lyla'nın hem malikanede rahat hissetmesini hem de kendi hatası olmaksızın içinde bulunduğu durumdan rahatsız olmasını sağlıyordu.

Belki de kadın arkadaşlığın hayatının bir parçası olmadığı gerçeğiydi. Büyümek, değersiz hissettirilmek ve sonra yalnızlık içinde iyileşmek, diğer tek genç kadın etkileşiminin Nikki'yle olması -kızdan bahsederken bile ekşi ekşi düşünüyordu, *onun* çıplak, *erkeğini* baştan çıkarmaya çalışan görüntüsü onu hala çok kızdırıyordu- bu kadar uzun süredir arkadaş olan bu inanılmaz, akıllı kadınları görmek onu biraz yersiz hissettirdi.

Yine de otomatik olarak yöneldiği tek kişi Alfa'ydı. O, içinde hissettiklerinin dışarıdaki vücut bulmuş haliydi. Ona bakmak, sert ve yaralı ama yine de ayakta durmak bile kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Bu çok saçmaydı. Şimdiye kadar gördüğü en iri adamdı, hantal ve devasa, kolları kalçalarından daha büyüktü. Herkesin içinde ilk kaçacağı kişi o olurdu çünkü onu kolayca yakalayıp fırlatabilir, bir yumruk darbesiyle öldürebilirdi. Yine de kardeşinin dışında kendini en güvende hissettiği kişi oydu; dev gibi ama nazik. Ona tek gözüyle bakıyordu; dudağının bir tarafı aşağı doğru çekilmişti ve o yanındayken hala onun yumuşaklığını *hissedebiliyordu*. Nedenini bilmiyordu ama bu onda ağlama isteği uyandırıyordu.

Ve tüm kızlar arasında onu en rahat hissettiren karısı olmuştu. Belki de bunun nedeni Lyla'nın, cehennemlerinden kaçan çocukluk arkadaşı Zenith'in hayatı boyunca bu kadın tarafından sevildiğini bilmesiydi. Çocukken Zenith, Lyla'nın artık hatırlayamadığı bir numaraydı. Ama Lyla, görmek istediği ama asla göremediği tek şey için ona Gökyüzü adını vermişti. Küçük bir grup halinde birlikte götürülmüşler, aynı odada uyumuşlar ve çıktıklarında yapacakları her şey hakkında konuşmuşlardı.

Ve bir gece, arkadaşı dışarı çıkmayı başarmıştı. Lyla onu ağaçlara doğru koşarken görmüştü, muhafızlardan biri de peşinden koşuyordu. Lyla gardiyanın üzerine atlayıp onu ısırmış ve arkadaşına asla sahip olamayacağı özgürlüğü vermişti. Sonrasında hayatı cehenneme dönmüştü.

Anılarından sıyrıldı ve asaya odaklandı.

Her nasılsa, Zenith'in kız kardeşi tarafından bu kadar sevildiğini bilmek Zephyr'in de Lyla'nın kız kardeşi gibi hissetmesini sağlamıştı, sanki arkadaşı aralarındaki boşluğu doldurmuştu. Eğer neşe bir insan olabilseydi, bu Zephyr olurdu. Bazen etrafında hala bir hüzün havası olsa da, ruhu mutlu hissediyordu.

Lyla, Zephyr'in kendilerinden bir gün sonra geldiği anı hatırladı; Zephyr'le birlikte *o* da geldiği *için* yüreği sızlamıştı.

Xander.

Lyla onu malikanenin misafir odasındaki penceresinden görmüştü. Odası garaj yoluna bakıyordu ve bir korna sesi onu pencereye gidip dışarı bakmaya itmişti. Adam büyük bir arabanın arkasından inmiş, bol ve hafif giysiler giymiş, kulağında büyük bir kulaklıkla telefonda bir şeyler yazıyordu. Kulaklıkları çıkarıp boynuna asmış, pembe ve mavi saçlı kadını bekliyordu.

Lyla pencere pervazının kenarını kavradığını, onun adını haykırmak ve başını kaldırıp kendisine bakmasını sağlamak için çenesinin titrediğini hatırlıyordu. Ama kendini kontrol etti. Onun hayatına böyle dalamaz ve onu rahatsız edemezdi. Bu yüzden, onu yakında göreceğini umarak malikaneye gidişini izlemişti.

İki gün olmuştu ve onu hiçbir yerde bulamamıştı. Lyla etrafta dolaşıp onu aramadı çünkü burası yeni bir yerdi ve bir yanı hâlâ herkes ona bu kadar iyi davranırken çizginin dışına çıkmaktan korkuyordu. Ama umudu ve sabrı yavaş yavaş çaresizliğe dönüşüyordu, onun bu kadar yakın ama bu kadar uzak olduğunu bilmek kafasını karıştırıyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı.

Onu görebilmişti ama şimdi görebildiğine göre, gitmesine izin vermeden önce bir kez olsun gözlerinin içine bakmak ve ona sarılmak istiyordu.

Tempest onu dışarı taşırken Amara'ya mırıldandı.

Onu görmek, kaybettiği, hiç yaşamadığı ve bir daha asla yaşayamayacağı şeyler için kalbine ara sıra bir sızı gönderiyordu. Bir bebek sahibi olmak istediğinden değildi. Anne olabileceğini düşünmüyordu ve dürüst olmak gerekirse, içinde böyle bir istek yoktu. Ölene kadar travmasını iyileştirmesi bir mucize olurdu ve bir çocuk, etrafında gördüğü gibi sevgiyi ve sağlıklı bir ortamı hak ediyordu. Tüm bunlara tanık olmak onu mutlu ediyordu, çünkü bu oğlunun da aynı sevgiyle çevrili olduğu, aynı sevgiyle büyüdüğü, tam da onun için umduğu ve dilediği şey anlamına geliyordu.

"Günaydın!" Zephyr gelip onun yanında durdu. Neredeyse aynı boydaydılar ama Zephyr'in Lyla'da hiç olmayan kıvrımları vardı.

"Günaydın," diyerek onu selamlayan Lyla, onun bir çeşit meyve suyundan bir yudum aldığını gördü.

"Neden burada tek başına duruyorsun?" Zephyr ona sordu.

Lyla bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kendini bunalmış ama bir o kadar da bunalmış hissediyordu; bu kadar kısa sürede hissettiği tüm duygulardan, gördüğü her şeyden, tanıştığı tüm insanlardan bunalmış ama evini özlediği gerçeğinden de bunalmıştı; bir yanı yalnızlığı, *onu* özlüyordu.

Kolyesine bir tılsım gibi dokundu, sanki onun gerçek olduğunu, sahip oldukları her şeyin de gerçek olduğunu, tüm bunları kırık bir zihnin yanıltıcı haliyle hayal etmediğini kendine hatırlatır gibi.

Ama yapmamıştı. Onun için hazırladığı çantada, evde giymek için çaldığı tişörtleri, yeniden stok yapana kadar sevdiği çaydan bir paket ve her yirmi dört saatte bir açılıp içinden küçük bir yapboz çıkan bir kutu vardı.

el yazısıyla yazılmış bir not vardı. Yapboz kutusunu nasıl açacağını bulması biraz zaman almıştı ve o sabah başardığında ilk notunu almıştı.

"*Atomlarım sesini özlüyor.*

Onun atomları da onunkileri özledi.

"Hey, iyi misin?" Zephyr'in endişeli sesi onu gerçeğe döndürdü. Beyni kendisine atılan tüm bilgileri yakalayıp her şeyi işlerken çok fazla dalgındı.

"Evet," diye Lyla ona güvence verdi. O iyiydi, iyiden de iyiydi. Sadece biraz bunaldım.

Zephyr ona uzun uzun baktı ve hiçbir şeyin onu geçemediğini düşündü. "Biliyor musun, kesinlikle muhteşem saçların var?" diye başladı konuyu değiştirerek. "Kızılın bu doğal tonu çok nadir bulunur."

Lyla, kestiği boydan daha uzun olan saç tellerine dokundu, kendini biraz mahcup hissetti, iltifat karşısında yüzünde bir kızarma oldu. "Teşekkürler."

Zephyr elini kaldırdı, renkli alyansı güneş ışığında parlıyordu, sonra durakladı. "İzin verir misiniz?"

Lyla başını salladı ve diğer kadın parmaklarını saçlarında gezdirdi, uçlarını uçlarının arasında ovuşturdu, tuttu ve hareket ettirdi.

"Saçını kestirmek ister misin?" Zephyr gözlerini yüzünde gezdirerek önerdi. "Çok güzel bir kemik yapınız var, küçük bir kesim her şeyi çok güzel çerçeveleyecek gibi hissediyorum. Ne dersin?"

Lyla burnunun sızladığını hissetti. Daha önce hiç profesyonel bir saç kesimi yaptırmamıştı. İşverenleri saçlarının uzun olmasını istemiş ve kesmesini yasaklamıştı. Bu onun için en iyi satış noktalarından biriydi. Ona izin verilen tek şey uçlarından biraz kesmek ya da ağır bir ceza tehdidiydi. Bir çılgınlık anında kendi elleriyle kesene kadar, neredeyse hiç dokunulmamışlardı. Ve burada gerçekten bilmeyen bir kadın vardı

Ona nezaketini sunan. Bunun onun için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Lyla başıyla küçük bir selam verdi ve Zephyr'in yüzünde geniş bir gülümseme oluştuğunu, yanaklarında onu çok güzel gösteren gamzeler belirdiğini gördü.

Zephyr ellerini çırptı. "Evet! Benimle gel." Lyla'nın elinden tutarak onu içeri çekti ve bir koridordan geçerek malikânenin Lyla'nın henüz girmediği bir bölümüne götürdü. Burası onunkinden biraz farklıydı, duvarlarda daha fazla sanat eseri vardı ve daha sıcaktı. Bir koridordan aşağı indiler, başka bir koridora döndüler ve Lyla'nın geldiği yönü unuttuğu kadar uzun bir merdivenden yukarı çıktılar. Bu yerde kaybolmak çok kolay olurdu.

Sonunda Zephyr ahşap bir kapının önünde durdu, yan taraftaki şifreyi tuşladı ve kapıyı açtı. "Tada!"

Lyla bir süite benzeyen, daha önce kaldığı Gladestone oteline benzer büyüklükte ama tamamen farklı bir havası olan bir yere girdi. Gladestone süiti son derece moderndi; burası ise daha antika bir havaya sahipti. Cilalı mobilyalarla döşenmiş antika oturma alanı, girişin tam karşısında antika ahşap pencereler, antika halılar ve perdeler. Kapı tokmağı bile antikaydı. Lyla'nın diğer kanattaki süiti daha küçüktü, bir çiftten çok bir kişi için uygundu ve daha az antika, daha gotikti. Ama oturma ve yemek alanları daha zengindi. Her kanadın farklı bir iç temaya sahip olduğunu fark etti ve bir an için buna hayret etti. Bu ne kadar *muhteşemdi*?

Zephyr bir kapıyı açtı ve içeri girdi. Lyla içeri baktı ve yatak odası olduğunu gördü. Yüzü kızarmadan önce sadece bükülmüş çarşaflara bir göz attı ve mahremiyetlerini ihlal etmek istemediği için hemen geri çekildi.

Zephyr elinde büyük bir kitle dışarı çıktı ve onu başka bir kapıya götürdü. "Hadi gel."

Süslü bir lavabosu ve musluğu, kocaman süslü bir aynası ve tezgahın önünde yüksek bir taburesi olan, fayans döşeli geniş bir odaydı.

"Zıpla."

Lyla tabureye oturmadan önce tereddüt etti. Zephyr bir dolap açtı ve içinden bir havlu çıkarıp omuzlarına sardı.

"Ortalığı dağıtmayacak mı?" Lyla herhangi bir soruna neden olmak istemediği için sordu.

Zephyr başını salladı. "Ben temizlerim. Sen hiçbir şey için endişelenme. Sadece rahatla ve uzmanlığıma güven."

Lyla derin bir nefes aldı, aynada Zephyr'in musluğu açtığını gördü, eline biraz su aldı ve saçlarını yavaş ama düzenli bir şekilde ıslattı. Bunu yaptıktan sonra çantasını açtı ve bir çeşit toka, bir makas ve bir tarak çıkardı. Saçlarını geriye doğru taradı, odaklandı ve ayırmadan önce düzensiz uzunluklarına baktı. Lyla, Zephyr'in ellerinin saç telleri üzerinde Lyla'nın daha önce hiç deneyimlemediği bir güvenle hareket edişini hayranlıkla izledi.

Ağabeyinin dünyasındaki tüm kadınların ortak noktasının bu olduğunu fark etti; özgüven. Hepsi bir konuda kendinden emindi, hepsi bir konuda iyi olmanın getirdiği bir kesinlik havası taşıyordu. Ve Dr. Manson ona özellikle yapmamasını söylemiş olsa da, Lyla kıyaslama yaptı ve kendini yetersiz buldu.

Kendine ne kadar güveniyordu?

Bilmiyordu.

Yutkundu.

"Biliyorsun," diye başladı Zephyr, durmadan çalışarak. "Alfa'da hayatta kalanlara yardım eden bir yer var. Kız kardeşim eskiden orada çalışır ve yardım ederdi."

Eski arkadaşından söz edilince Lyla'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Hayatta olsaydı nasıl olurdu diye merak etti. Onu hatırlar mıydı yoksa unutur muydu? Lyla kaç yaşında olduklarını bile bilmiyordu. Doğum günü kavramı ona yabancıydı. Kardeşini tekrar gördüğünde bunu ona sormak için aklına bir not aldı.

"Eskiden orada gönüllüydüm," diye devam etti Zephyr, saçının son bölümündeki kırpma işlemini bitirirken.

garip görünüyordu. Lyla, Zephyr'in saçının bu haliyle neyi nereden keseceğini nasıl bulacağı konusunda hiçbir fikre sahip değildi.

"Ne yaptın sen?" Lyla merakla sordu.

Zephyr gülümsedi. "Bedava saç kesimi yapıyorum."

Bu onun için de bir hayır işi miydi? O da öyle miydi? Öyle olmadığını umuyordu.

"Biz kızlar-" dedi Zephyr ona, makasını çıkarıp bir bölümü keserek, "-görünüşümüze o kadar önem veriyoruz ki, insanlar küçük bir değişikliğin ne kadar fark yaratabileceğini anlamıyor." Makası kesti ve devam etti. "Eski derinizi dökmek, yeni bir şey olmak gibi. Bu yaptığınız bir seçimdir-" bir kesik daha attı "-ve daha özgürleşirsiniz."

Lyla, kendi saçını kestikten sonra nasıl farklı hissettiğini hatırlayarak onun sözleri üzerinde düşündü. Söylediklerinde kesin bir doğruluk payı vardı.

Sessizlik çöktü. Lyla sessizce oturuyor, Zephyr ise saçlarını tek tek kesip çekerek çalışıyor, ona bir kez bile saçlarının neden bu kadar kötü kesildiğini sormuyor, saçlarıyla ilgili hiçbir yorum yapmıyordu.

Nihayet, birkaç dakika sonra, omuzlarından düşen parçaları fırçaladı ve prize bir saç kurutma makinesi taktı. Kurutma makinesinin gürültüsü Lyla'nın irkilmesine neden oldu ve Zephyr parmaklarını saçlarında gezdirip, odaklanmış hava üflemesinin altında bir o yana bir bu yana çevirerek kurutup çerçevelerken kıpırdamadan oturdu. Lyla gözlerine hava kaçmaması için gözlerini kapalı tuttu ve parmakların kafa derisi ve saç telleri üzerindeki hissinin tadını çıkarmaya bıraktı kendini.

Kurutucu kapandı ve ses aniden kesildi.

"Ee, beğendin mi?" Zephyr'in sesi arkasından geldi, elleri omuzlarındaydı.

Lyla nefesini tuttu, kalbi nedense k o r k u d a n hızla çarpıyordu.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açarak aynadaki yansımasına baktı.

Farklı görünüyordu. Kırmızı saç telleri omuzlarının etrafına düz bir çizgi halinde düşüyordu, uzunluğu beklediğinden biraz daha uzundu, daha kısa saç telleri elmacık kemiklerini daha belirgin, gözlerini daha keskin, çenesini daha yumuşak gösterecek şekilde yüzünü çerçeveliyordu. Saç kesimi gibi bir şeyin görünüşünde ve dahası içinde yarattığı farka hayret etti. Ne istediğini bilen, dengeli, zarif ve parçası olduğu çevreye daha uygun bir kadın gibi görünüyordu.

Gözleri Zephyr'inkilere kayıyor, kelimelere dökemediği her şeyi ifade ediyordu; farkına varmaya başladığı bir aile sorunu, kardeşiyle paylaştığı bir özellik. "Teşekkür ederim."

Diğer kadın onun omuzlarını sıktı ve geniş bir gülümseme verdi. "Her zaman."

Lyla'nın gözleri tekrar yüzüne kaydı, Dainn'in onu bu şekilde gördüğünde vereceği tepkiyi hayal ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bay Blackthorne olurken onu koluna takıp dışarı çıkarmıştı ve Lyla her zaman onun yanında sosyetede giydiği ayakkabıların kendisine uymayabileceğini hissetmişti. İlk kez kendine baktığında ve içinde bir güven dalgası hissettiğinde, Bayan Blackthorne olabileceğini hissetti. Görünüş onun için hiçbir zaman önemli olmamıştı, kendi güzelliği hayatı boyunca başkaları tarafından ona karşı silah olarak kullanılmıştı. Yine de bu dış güzellikle ilgili değildi. Bu içsel güvenle ilgiliydi.

Henüz tam olarak o noktaya gelmemiş olsa da, doğru yönde atılmış büyük bir adım gibi hissediyordu.

CHAPTER 21

UNKNOWN

AVLANIYORDU.

Olanlar için başka bir kelime yoktu. Kendisinden önce teker teker öldürülen diğer liderler gibi, onun için de gerçek bir ölüm tehdidi belirmişti.

Heyecan vericiydi.

"Yapmadığınız bir şeyi yedekleyin." Elinde kalan ve diğer liderlerin hiçbirinin bilmediği tek sadık adamlarından birini aradı. "Diğer her şeyi silin."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu güvenli hat üzerinden. Görevi bitene kadar ona sadık kalması için bir hediye vermesi gerekecekti. Bir süredir gizleniyorlar ve bir sonraki hamlelerini planlıyorlardı. Operasyonlar söz konusu olduğunda onun sabrı hiç tükenmiyordu. Sendika o kadar iyi yağlanmış bir makineydi ki, tepede belirgin bir liderlik olmasa bile, alt seviyelerde hiçbir şey etkilenmezdi. Tüm niyet ve amaçlar için her şey olması gerektiği gibiydi. Sadece örgütsel piramidin en üst kademelerinde bulunanlar boşalan kadrolardan haberdardı.

En tepedeki oydu, her zaman da öyleydi. Sendika'nın nasıl yapılandırıldığını bilen az sayıda kişi, en tepede dört ana lider olduğunu, her şeyi yöneten ve yürüten bir konsey olduğunu düşünüyordu. Öyleydi ama konseyin de bir lideri vardı.

O. Piramidin ucundaki kişi. Her şeyin istediği gibi çalıştığından emin olan kişi.

Her zaman böyle olmamıştı, özellikle de rütbesi yükselirken. Ancak yıllar içinde Sendika için diğer tüm üyelerden daha fazlasını yapmış, yasal ve yasadışı örgütlerle anlaşmalar yapmış, benzeri görülmemiş bir güç getirmiş ve onu gizli, kötü şöhretli, her yerde var olan bir yılan haline getirmişti.

Ve onlarca yıldır ilk kez gerçekten tehdit altında hissediyordu, sanki sonunda oyunu oynamaya değer bir rakibi varmış gibi.

Gölge Adam.

Küçük bir şey dışında her yönden mükemmeldi. Bir zayıflık, onu yenmek için kullanılabilecek kadar açık bir kaldıraç, hepsine ifşa ettiği bir Aşil topuğu.

Kız.

Tekil zayıflıkları olan tehlikeli adamlar, ancak bu zayıflık ortadan kaldırıldığında tam ihtişamlarına kavuşurlardı. Gölge Adam'ın dünyanın gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir güç, Sendika'nın kanlı tacındaki gurur mücevheri, örgütün rahminden doğan, elleriyle büyüttüğü, zihniyle şekillendirdiği bir varlığa katabileceği güç seviyesinin mükemmel bir örneği olması için kızın gitmesi gerekiyordu.

"Evet," dedi sadık adamına, Bay X'in parçalanmış bedeninin fabrikadan çıkarılışını izlerken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Her şey yerli yerine oturuyor."

Her şey mükemmel olacaktı.

Chapter 22

Lyla, Tenebrae City

Onu özledi.

Maroni yerleşkesinde geçirdiği bir haftanın, her sabah çayını içerken konuştuğu Dr. Manson'a bile doğru dürüst açıklayamadığı pek çok duygunun ardından Lyla, Dainn'i göğsünde bir sızı bırakacak kadar derinden özlemişti. Bir hafta içinde herkesin yavaş yavaş onun etrafında daha da rahatladığını görmüş, onu daha iyi tanıdıkça ona duydukları güvenin arttığını hissetmişti. Hepsiyle birlikte yemek yedi, ondan sonra her akşam kardeşiyle vakit geçirdi, onun hayatının nasıl olduğunu öğrendi ve kendi hayatı hakkında biraz paylaşımda bulundu. Bu kolay yaptığı bir şey değildi, kelimeler onun için olduğu kadar onun için de duraksamalıydı ama birbirlerini anlamaya başlamışlardı.

Akıllarındaki en büyük sorunun Gölge Adam'la ilgili olduğunu hissedebilse de, henüz onu herhangi bir cevap vermeye zorlamamışlardı.

Ama yapacaklardı. Onu rahat bırakma ihtiyaçları, cevap alma ihtiyaçlarıyla savaşırken hafif bir sabırsızlık hissedebiliyordu. Ve onlara ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dürüst olma ve onlara gerçeği söyleme fikri

bir hafta sonra bir şey öğrenmişti: Gölge Adam'dan hoşlanmıyorlardı. Özellikle de kardeşini. Morana konuşurken ondan bir kez söz ettiğinde, beynine hücum eden kanın artmasıyla Tristan öyle sert bir yüz ifadesi takınmıştı ki, onun aksine kendisine karşı ne kadar nazik ve açık olduğunu fark etmişti.

Özellikle bu, gerçeği itiraf etmesi için onu cesaretlendirmedi. Sevmedikleri Gölge Adam, sevdiği adamla aynıydı, onu defalarca kurtaran adamla aynıydı, hayatta kalmasını ve onu bulmalarına yetecek kadar iyileşmesini sağlayan adamla aynıydı.

Lyla partide etrafına bakındı, gözleri onun her zaman sahiplendiği ve karıştığı her gölgeli köşeyi aradı, orada olmasını umdu ama olmadığını biliyordu. Bir haftadır kendisinden haber alınamıyordu. Elinde sadece yedi not vardı; her sabah kutudan çıkan ve her gün dört gözle beklediği notlardan biri.

Tatlı *'Yakında benim için tekrar yemek yap'tan*, ateşli *'Sikim amından çekiliyor'a ve 'Kendine dikkat etmezsen çok hoşnutsuz olurum'* gibi hatırlatmalara *kadar uzanan* notlar*.*

Kelimenin tam anlamıyla gününün en önemli anlarından biriydi.

İnsanlar ellerinde şampanya kadehleri, şık kıyafetleriyle etrafta dolanıyordu. Garsonlar tesisin devasa çimleri arasında dolaşıyor, misafirler için farklı yiyecek ve içecekler getiriyorlardı. Onur konuğu geniş omuzları üzerinde oturmuş, tütülü ve taçlı kabarık pembe bir elbise giymiş, Lyla'nın eridiğini hissedebileceği kadar büyüleyici bir gülümsemeyle herkese sırıtıyordu. Tempest Maroni bir yaşına basmıştı ve sanki tüm dünya bunu kutlamak için oradaydı -daha önce hiç görmediği ya da tanışmadığı insanlar yanına geliyor ve aniden kendilerini tanıtıyorlardı. Ona bakarken kalbi biraz burkuldu, doğurduğu çocuğun hiç tanık olmadığı ilk doğum gününü merak etti.

Bu arada gözleri Xander'ı aradı ve onu Tempest'ın büyükannesiyle bir köşede oturmuş, sıkılmış bir halde buldu.

Onunla geçen hafta tanışmıştı, gerçekten tanışmıştı.

Lyla akşam yemeği için aşağı inmişti ve o da orada, kendisinden çok uzakta bir koltukta oturmuş, tabletinden kitap okuyor, gözlükleri neredeyse burnundan düşüyordu.

Morana çocuğa, "Xander, Luna'ya merhaba de," dedi.

Lyla masanın kenarına tutunarak oturmuştu, kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi, genç çocuk kitabından başını bile kaldırmadan ona el sallıyordu. "Merhaba."

Lyla boğazını temizleyip tabağına odaklanmadan önce mırıldanarak bir "merhaba" demeyi başarmış, yemek boyunca göz ucuyla onu izlemişti.

Ve bir hafta boyunca hep aynı şey oldu; onu yerleşkenin etrafında, gölün yanında, masada, Tempest'la oynarken, Morana ve hatta Zephyr'le otururken, Tristan'la dolaşırken, okula bir süreliğine sanal olarak devam ettiği için ödevlerini yaparken izledi. Lyla sadece onu izliyor, içini dolduruyor, gözlem yoluyla kişiliğini öğreniyor, bunun kalbine sızmasına izin veriyor ve yaptığı her şeyi değerli kılan bir farkındalığa varıyordu.

Çocuğu, onun özel güzel çocuğu, çok sevildi, çok bakıldı, çok iyi bir hayatı oldu.

Ve önemli olan tek şey buydu.

Lyla derin bir nefes aldı, bir şeyler yapmak için şarap kadehini tutmaya devam etti ama kadehten bir yudum almadı. İçki içmiyordu. Kızların bir çok kez uyuşturulduktan sonra kullanıldıklarını görmenin yarattığı travma onu içkiden tamamen soğutmuştu. Üstelik bu, güvenebileceğini bildiği ağabeyinin arkadaşları tarafından düzenlenen bir parti olsa da eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyordu.

"*Bana hala güveniyor musun?*"

Kelimeler aklına geldi, rüzgarla taşınmış gibi zihninde fısıldandı, hafızası varlığına kazındı. Orada, belki de eninde sonunda güveneceği insanların olduğu bir partide dururken, güveninin önemli olduğunu ve bunu kimseye vermediğini fark etti. Nadir bulunan bir şeydi. Belki de bu yüzden ona bu kadar değer veriyordu.

"Aman Tanrım, *çok güzelsin!*"

Zephyr görüş alanına girdi, koyu yeşil kadifemsi bir elbise giymişti, yere kadar iniyordu, bir tarafındaki açık saçık yırtmaç özgürce yürümesine izin veriyordu, kıvrımları sergileniyordu, Lyla'nın minyon bedeninden çok daha kıvrımlıydı ama kocasının, tek gözlü nazik devin yanında küçücük görünüyordu. Alfa ona o kadar nazik davranmıştı ki, gençlik yıllarında insanları korkutup kaçırmak için yanında onun gibi biri olsaydı hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşünmek onu neredeyse ağlatacaktı. Zephyr, onunkine eşdeğer, hatta belki daha şefkatli bir kalple, Lyla'nın yeni saçlarını şekillendirmiş ve hafif makyajını nazik elleriyle yapmıştı. Bakım ve şekillendirme gibi şeyler onun için korkunç olaylardı, en yüksek teklifi alması, güzelliği için satılmaya hazırlanması için yapılan şeylerdi.

Zephyr öyle yapmamıştı. Lyla'nın güzel görünmesinden ziyade güzel *hissetmesini* ister gibi yapmıştı. Ve o da bunu hissediyordu.

Kabaca kestirdiği ve aynı şekilde uzattığı saçları şimdi yüzünü çerçeveleyen, Zephyr'in ona söylediğine göre bob tipi bir kesim olan şık bir orta sırt uzunluğundaydı. Bu onu güzel gösteriyordu ama daha da önemlisi, kendisini daha güçlü hissetmesini sağlıyordu. Kaybolmuş biri gibi değil, hayatı üzerinde kontrolü olan biri gibi görünüyordu. Elbisesi de buna katkıda bulunuyordu.

Morana parti için odasına, hepsi yeni ve etiketleri hâlâ üzerinde olan çok sayıda elbiseyle girmişti.

"Kardeşin alışverişe gitmemi istedi, ben kimim ki hayır diyeyim?" Morana ona göz kırparak söylemişti.

Lyla, bacaklarına hareket alanı tanıyan, zarif, balık kuyruğu tarzında bir düşüşe sahip, gömme korsajlı ve straplez bir elbise seçmişti. Tasarımı harikaydı ama onu seçmesinin nedeni bu değildi.

Siyah olduğu için seçti.

Onun rengi.

Evin rengi.

Onun orada olduğunu ummasına, gözlerini hayal etmesine neden olan şeyin özlemi mi, yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordu ama dik durdu ve belki de ona söylediği gibi onu izliyor olabileceği fikrinden keyif aldı. Nasıl olduğunu bilmiyordu, çünkü parti sadece davetlilere açıktı ve davetli listesi seçilmişti, güvenlik her yerdeydi ve bahçede devriye geziliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu, nedenini sorgulamadı, bu sefer değil. Tanıdık geliyordu, bulamadığı bir köşeden onu izleyen gözlerinin ağırlığı. Yıllardır her gün bu ağırlığı hissetmiş, bu ağırlığı arzulamış, bu ağırlığı aramıştı, kalbi her beklediğinde kaburgalarının kafesinde düzensiz bir kuş gibi duruyordu. Ve sonra, bunu hissederek, kuş özgürlüğüne kavuşmuş, ağır kanatlarıyla çarparak kan dolaşımına kaçmıştı.

Üzerinde birçok kez olduğu gibi birçok göz olmasına rağmen, onunkinin ağırlığı her zaman farklıydı. Daha karanlık. Daha sahiplenici.

Büyük ihtimalle hayal görüyordu. Günler geçmişti ve adam onunla iletişime geçmemişti.

Lyla Zephyr'e içtenlikle, "Sana teşekkür ederim," dedi. "Her şey için minnettarım."

Zephyr elinin tersiyle itti. "Lafı bile olmaz." Yanında duran ama etrafına bakınan kocasına döndü.

"Honeybuns?" Zephyr onun kolunu çekiştirdi ve Lyla, Alfa'nın bu saçma lakaba gerçekten karşılık vermesine kaşlarını kaldırdı. Onun tüm saçma lakaplara karşılık verdiğini görmüştü.

"Evet, gökkuşağı?"

Çiftlerin böyle davranması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Bu onun bilmediği, söylenmemiş bir ilişki kuralı mıydı? Tanrım, çok sevimliydiler ama Lyla kendisinin de bir takma ad düşünmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Onun kendisine taktığı bir lakabı vardı zaten ama ona hiç takmamıştı. Kahretsin. Her şeyi berbat mı etmişti? Bu yüzden kendini ihmal edilmiş mi hissetmişti?

0 herkes gibi hissetmiyor, diye hatırlattı kendine. Diğer insanların arasında olmak, birbirlerine sırılsıklam aşık çiftlerle çevrili olmak, bir şekilde onu zihninde daha insani bir hale getirmişti. Ama o herkes gibi değildi. Beyni herkes gibi çalışmıyordu. Bunu kendine hatırlatmak zorundaydı.

Tüm bu aşk-meşk işleri onun melekelerini ateşliyordu.

Tristan ve Morana da onlara katıldı. Erkek kardeşi - ona böyle hitap etmek hâlâ gerçeküstüydü - gözlerini ortaya çıkaran gümüş kravatlı lacivert bir takım elbise giymişti ve kız arkadaşı da payetli, kısa, askılı gümüş bir elbise giymişti. Birbirlerine uyuyorlardı. *Çok sevimliydiler.* Gerçi ağabeyi hakkında bildiği kadarıyla, Morana dışında ona böyle seslenen herkesi öldürürdü. Dudakları kıpırdadı ve gözleri onunkilerle kilitlendi.

Tanrım, onun kendisiyle akraba olduğuna, gerçek bir kan bağı ve şimdi de geniş bir ailesi olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Onun gülümsemesini izledi, yüzünde bir şeyler değişti. Ağzı gevşedi ve çok daha küçük olsa da ona eşdeğer bir gülümseme verdi. Yanağında bir gamze belirdi ve onu yakışıklılığın başka bir seviyesine taşıdı. Lyla onun tam olarak gülümsediğinde neye benzeyeceğini, ne kadar derine ineceğini görmek istiyordu.

Çok belirsizdi, hayal edebileceği gibi bir şey değildi. İkisi de birbirlerine geri dönmeyi öğreniyor, kim olduklarını anlıyor ve bunun etrafında çalışıyorlardı. Ama kesin olan bir şey vardı ki, o da kim olursa olsun onu sevdiğiydi. Bunu iliklerinde hissediyor, içindeki aşkı çağırıyor, onun sevgisini gördüğünde daha da derinleştiriyordu.

oğluyla birlikteydi. Sessiz kardeşinin, hiç söylemese de çevresindeki insanlara karşı derin bir sevgisi vardı. O bunu *gösteriyordu*. Ve Lyla, ne tür olursa olsun, sevgi eylemlerini nasıl anlayacağını öğrenmişti.

"Ee, ilginç biriyle tanıştın mı?" Zephyr sordu ve Lyla kardeşinin yüzündeki gülümsemenin kayboluşunu izledi.

Tanrım, hiçbir fikirleri yoktu.

Morana ona anlam veremediği uzun bir bakış attı. *Hah.* Belki de anlamıştı. Lyla, Dainn'in ona ne söylediğini hatırladı - Morana'nın onun bıraktığı ipucunu anlamaması aptallık olurdu.

"Birkaç kişi kendini tanıttı," diye yanıtladı Lyla Zephyr'in sorusunu. "Kayıp kız kardeş geri döndüğüne göre, insanlar merak ediyor." Anlamıştı. Bu büyük bir haberdi, Tristan Caine'in uzun zamandır kayıp olan kız kardeşinin - herkesin ölü olduğunu varsaydığı - geri dönmesi.

Lyla, Zephyr'le geçirdiği birkaç gün içinde kız hakkında bir şey öğrenmişti; umutsuz bir romantikti. Böyle olmasına izin veren bir yaşam sürmüş olması büyük bir lüks, bir ayrıcalıktı. Yaşadığı zorluklara rağmen sevgi dolu bir evde büyümüş, kız kardeşini ve erkeğini sevmişti. Hayatının büyük bir bölümünü ölümü dileyerek, sadece onu ayakta tutacak bir cevap alabilmek için çabalayarak geçirmiş biri için bu çok tuhaf bir fikirdi ama hoş karşılanmayan bir fikir değildi. Neredeyse arzuladığı bir şeydi. Lyla aşk ve hayat hakkında umutsuzca romantik ve umutsuzca iyimser olabileceği bir yerde olmak istiyordu.

Zephyr'in bir sonraki sorusunun onu hiç şaşırtmamasının nedeni de buydu.

"Ateşli biri var mı?"

Lyla başını salladı ve Zephyr'e ters ters bakan kardeşine kaçamak bir bakış atarak Alfa'nın da ona ters ters bakmasına neden oldu. Kardeşi ona karşı ne kadar sabırlı ve nazik davransa da, birisi onun hakkında belli belirsiz bir şey söylediğinde bambaşka bir insan oluyordu

potansiyel aşk hayatı. Erkek kardeşi, küçük kız kardeşini yetişkin biriyle uzlaştırmakta zorlanıyordu.

Oluşan gerginliği dağıtmak için hemen cevap verdi ve herkesi rahatlattı. "Burada kimse beni ilgilendirmiyor."

Gerçek olan da buydu. Sahiplendiği ve sahiplenildiği adamdan sonra kimsenin sahiplenebileceğinden şüpheliydi.

"Hadi gidip dans edelim mağara adamı," diyerek konuyu değiştiren Morana, Tristan'ı da yanına alarak çiftlerin barın yanında çalan canlı orkestra eşliğinde sallanmaya başladığı dans pistinin ortasına doğru sürükledi. Lyla rahat bir nefes aldı. Kardeşinin şu anki halini bildiği için, bu kadar erken bir zamanda olası romantik tekliflerine karşı neden korumacı hissettiğini anlayabiliyordu ama gerçeği öğrendiğinde bu hiç de hayra alamet olmayacaktı. Lyla onunla yüzleşmek istemiyordu, bu yüzden onlara nasıl söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ama aynı zamanda *onu* sahiplendiği ve koruduğu için. Onu diğerleriyle paylaşmak istemiyordu çünkü sevgilisinin kim olduğunu öğrendikleri anda cevaplaması gereken sorular olacaktı.

Tempest ve Xander büyükannesi tarafından malikânenin içine götürülürken, Dante Amara'yı dans pistine sürükledi ve ikisi birlikte zarifçe hareket etti. Zephyr, onun yanında olmasına rağmen, Alfa'ya doğru bastırılmış bir şekilde sallanıyordu.

Lyla tüm çiftlerin dansını izlerken bir yalnızlık acısı hissetti. Daha önce hiç görmediği kadar büyük bir partinin ortasında duruyordu, bazıları onu gerçekten önemseyen insanlarla doluydu ama yine de kendini yalnız hissediyordu. Yanında olsaydı, ev dediği dağ gibi arkasında dursaydı nasıl olurdu diye hayal etti. Onu özlüyordu. Sesini, vücudunu, gözlerini. *Her şeyini.*

Çiftleri izlerken, yapmak zorunda bırakıldığı danslara hiç benzemiyordu. Daha önce hiç bir partnerle dans etmemişti. *Onunla* hiç dans etmemişti. O dans ediyor muydu ki? Öyle miydi? Yapıp yapamayacağını bilmiyordu ama antrenmanları sırasında, seks sırasında vücudunun nasıl hareket ettiğini görünce

akışkan olacağını düşündü. Tanrım, içindeki öğrenme arzusu o kadar şiddetliydi ki.

İyi giyimli bir adam ona doğru yürüdü, daha önce kendisini ona tanıtmış olan ama adını hatırlayamadığı bir adam elini uzattı. "Beni onurlandırır mısınız?"

O istemedi. Daha önce iki daveti daha kibarca reddetmişti.

Ama Zephyr ona cesaretlendirici bir bakış attı ve adamı tanıdığı anlaşılan Alfa da başını sallayarak iyi olduğunu belli etti. Tekrar reddederek olay yaratmak istemeyen Lyla elini onun elinin içine koydu ve hemen geri çekildi, vücudu bir başkasının dokunuşuna karşı tiksinti duyuyordu.

Elini geri çekti ama dans pistine çok yakındılar. Şimdi uzaklaşmak sadece olay yaratırdı ve kimsenin ona sorular sormasını, iyi olup olmadığını sormasını istemiyordu. İyi değildi. İçinde büyük bir boşluk vardı ve içine düştüğünü hissedebiliyordu, yalnızlık bu kez çok farklıydı, bazı açılardan çok daha kötüydü. Daha önceki yalnızlığı tek başına olmanın bir sonucuydu. Bu kez etrafı insanlarla çevriliydi, değer vermeye başladığı ve kendisini önemsedikleri belli olan iyi insanlarla ama yine de yalnızlığı devam ediyordu. Yarın Dr. Manson'la bu konu hakkında konuşması ve bunu aşmanın yollarını bulması gerekecekti.

Adam dans pistinde durdu ve ellerini kızın beline koymak niyetiyle uzatınca kız geri adım atarak aralarına mesafe koydu.

Ve tam elleri ona ulaşmak üzereyken, arkasından bir ses geldi.

"Araya girmemin sakıncası var mı, Rochester?"

İçindeki her şey, hemen arkasındaki o sesle, ölümün sesiyle canlanmadan önce bir anlığına dondu. Duyuları cızırdadı, vücudundaki her hücre elektriklendi, sanki canlı bir tel tarafından dokunulmuş gibi, sese tamamen tanıdığı şekillerde tepki verdi. kalp atışları hızlandı, meme uçları çakıllaştı, duvarlar sıkıştı. O kadar boştu ki.

Günlerdir boştu ve sadece onun sesi, orada olduğunu bilmesi bile kendini bütün hissetmesini sağlıyordu.

"*Benimle asla eksik kalmayacaksın.*"

Ona söz vermişti ve haklıydı.

Etrafında gerçek aşkı, derin aşkı, olması gerektiği zaman olması gerektiğini bilecek kadar çok görmüştü. Ve o ve adam öyleydi. O ve adam, yıldızlara yazılmışlardı. Onların altında buluştukları andan beri öyleydiler.

"Sıradakini sen alabilirsin, Blackthorne." Karşısındaki adam, Rochester, bunu söyleme cüretini göstermişti. Kiminle konuştuğunu bilmiyor muydu? Elbette bilmiyordu. Blackthorne insanların altına bakmadığı bir yüzdü ve bu da ona gayet iyi hizmet ediyordu. Lyla nefesini tuttu, dış görünüşünün altındaki adamı tanıyor, ona mutlak sahipliğini biliyor, yaşadığı sürece başka bir erkeğin ona dokunmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Eller, deri eldivenli tanıdık eller, beline dolandı.

Vücudu onun içinde erimiş, kimse bakmasa da sahip olduklarının alenen sergilenmesiyle büyümüş, dans pistindeki köşeleri ağaçların gölgesi altında biraz kararmıştı.

Başka bir şey söylemeyince Rochester ona ters ters baktı. Rochester'ın diğer adama ölü gibi baktığını hayal edebiliyordu, yüzünde gözünü kırpmayan bir ifade vardı ve kendisine yöneltilen kezzaptan etkilenmemişti.

"Hem anlaşmalarımı hem de danslarımı çalamazsın, Blackthorne," diye tükürdü Rochester.

Ah, bir iş rakibi. Lyla bilinçsizce göğsüne bastırdı, vücudu kaynıyor, ihtiyaçla titreşiyordu. Onu o kadar uzun süre ve her gün birçok kez almaya alıştıktan sonra, ani yokluk vücudunda yoksunluğa neden oluyordu, tüm bunlar sisteminde on kat intikamla geri geliyordu. Eğer onu bir yere doğru bastırırsa

ve elbisesini yukarı kaldırsa bile umurunda olmazdı. Bu hali ona neredeyse uyuşturulduğu zamanları hatırlatıyordu - akılsız, kurnaz, kayıtsız, sadece vücudunun her yerinde zonklayan ağrıyı dindirmesini bekliyordu.

"Zaten benim olan bir şeyi çalamazsın," dedi diğer adama, sesi neredeyse tembelce, kasıtlı olarak kışkırtıcıydı. Ama Lyla ses tonundaki keskinliği duydu; göğüs kafesini kesen ve kanlı kalbini ortaya çıkaran bir bıçağın alt tarafını.

Adam sonunda öfkeli bir hışımla ayrıldı ve ikisini dans pistinin köşesinde yalnız bıraktı.

Kalbi kulaklarında çarpıyor, tüm vücudu zonkluyor, dağılıyor ve yanıyor, göğüslerinin arasında ter birikiyor, kalçalarının arasında nem birikiyordu. Olduğu yerde kaldı, çiftleri izledi, kimsenin onlara bakmadığını fark etti, gölge ve koyu renk elbisesi onları açıkça gizliyordu.

Adamın eli kadının belinden kaburgalarına doğru ilerledi, göğüslerini kavradı, iri elleri onları sardı, sıktı ve içlerindeki acıyı geçici olarak dindirdi.

"Dainn," diye fısıldadı, günlerdir ilk kez onun adını söylüyordu.

"Şşşt," diye konuştu kulağına. "Kötü bir kız oldun, *flamma.*"

Kulağına bir öpücük.

"Başka bir adamın sana
dokunmasına izin verdin."

Boynunun yan tarafına bir
öpücük.

"Söyle bana, cezan ne olmalı?"

Adamın sözleri aklına yerleşmeden önce bir an için kafası karıştı. Ceza mı? Omurgasından aşağı bir heyecan aktı, ürperdi, meme uçları elbisesinin altında sert noktalar oluşturdu.

"Ne istersen," dedi ona, sesi o kadar kısıktı ki duyup duymadığını bilmiyordu.

"Aptal küçük kırmızı," diye kıkırdadı karanlık bir şekilde, "krallığının anahtarlarını büyük kötü kurda mı emanet ediyorsun? Bunun bana ne yaptığını biliyorsun."

Tanrım, onu çok özlemişti. O bir şey söyleyemeden Morana'nın etrafta onu aradığını gördü.

Arkasındaki bedenin onu dans pistinde soğuk ve yalnız bırakarak kaybolduğunu hissetti. Lyla derin bir nefes aldı, ıssızlığın çökmesine izin vermedi, onun partide olmasının moralini yükseltmeye yeteceğini biliyordu.

Dante ve Amara'nın oturduğu yere, diğerleriyle dolu yuvarlak bir masaya doğru yürüdü. Morana onu fark etti, tüm vücudu rahatlamıştı ve masaya doğru yürürken ona katıldı.

"Dinle," diye başladı Morana, bir adım bile atmadan. "Tristan'dan bir şeyler saklayamam. Onun hakkında henüz hiçbir şey söylemedim."

Lyla yüzünü asmadı, dosdoğru önüne baktı. "Kim hakkında?"

Morana durdu, onun kolunu tuttu, gözleri ciddiydi. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun."

Lyla ne söyleyeceğini bilemeden sessiz kaldı. İlişkisini ne zaman gündeme getireceğine karar vermemişti ama şu anda değil. İnsanlar öğrendiğinde her şeyin onun hakkında olacağı konusunda haklıydı. Şu anda kendi ilişkilerine ve başkalarıyla kurduğu ilişkilere odaklanıyordu. Bunu biraz daha sürdürmek istiyordu.

Morana iç çekti, aniden çok yorgun görünüyordu. "Eğer düşündüğüm şey değilse, harika," dedi Lyla'ya, ses tonu empatikti. "Ama eğer öyleyse, anlıyorum. Güven bana, anlıyorum. Ama er ya da geç bir seçim yapmak zorunda kalacaksın."

"Teşekkür ederim." Lyla elini uzatarak diğer kızın koluna koydu ve onun hafifçe irkilmesini izledi. Hemen geri çekildi, kaşları çatılmıştı. "Sen iyi misin?"

Morana başını salladı. "Sadece bir kasımı incittim. Endişelenmeyin."

Lyla burnunu sokmak istemeyerek bıraktı. Bildiği kadarıyla cinsel bir yaralanma da olabilirdi. *Ew.* Kardeşi ve Morana'nın neler yaptığını düşünmek istemiyordu.

Masaya ulaştılar ve oturdular.

"Tristan nerede?" Dante viskisinden bir yudum alarak Morana'ya sordu. Amara onun yanında oturmuş, elinde bir kadeh şarap tutuyordu.

"Xander'ı kontrol ediyor."

Lyla'nın kalbi durdu. Tristan çocuğu seviyordu ve bunun için çok minnettardı. Masanın altındaki elbisesini kavradı, doğrudan orkestraya baktı ve sinirlerini belli etmemeye çalıştı. Kimse onun kim olduğunu, onun için kim olduğunu bilmiyordu. Her şey yoluna girecekti. Sadece ona uzaktan değil, yakından bakmak ve nasıl olduğunu görmek, belki onunla konuşmak ve derinlemesine kime dönüştüğünü görmek istiyordu. Dainn ona onun zeki olduğunu söylemişti ve o da aynısını görmüştü ama daha fazlasını bilmek istiyordu. Şimdilik, kardeşini ve Morana'nın onu böylesine derinden sevdiğini görmek, yıllardır içinde çalkantılı olan bir içgüdüyü yatıştırmıştı. Bebeği seviliyordu, güvendeydi, tıpkı o meşum gecede onun için dilediği gibi.

Dante ayağa kalkarak onun düşüncelerini yarıp geçti.

Adamın dikkatini çeken şeye bakmak için döndü ve kalbi birkaç dakika içinde ikinci kez durdu.

Dainn masalarına doğru ilerliyordu, ışığın içinde ve açıktaydı, tamamen siyah bir takım giymişti, bu da etrafındaki pelerin gibi taşıdığı tehlike havasını daha da arttırıyordu, elinde küçük bir altın kutu vardı.

Lyla, günlerden çok aylarca ayrı kalmış gibi hissettiği onca günden sonra onu görünce gözleriyle açgözlülükle yutuyor, damarlarına alıyor ve bundan kafayı buluyordu. Parmaklarını sayısız kez geçirdiği siyah saçlarından, öptüğü yontulmuş çenesine ve üzerine tırmandığı uzun gövdesine kadar onda gülünç derecede seksi bir şeyler vardı.

"Ooh," diye ıslık çaldı Zephyr karşısında ve Alfa inledi. Lyla dudaklarında bir gülümseme hissetti, gurura benzer bir şey hissediyordu. Herkesin içinde onun kolunda olmasa da, bu adam onundu.

"Blackthorne," Dante bir adım öne çıkarak elini uzattı ve onu sıcak bir şekilde selamladı.

"Maroni," diye karşılık verdi aynı ses tonuyla, o kadar inandırıcıydı ki, onu tanımasaydı ne kadar samimi olduğundan asla şüphe etmezdi.

Her iki adam da el sıkıştı. Kimsenin haberi olmadan dünyalarının çarpışmasına tanık olmak onun için çok tuhaf bir şeydi. Kimsenin bir şey fark edip etmediğini görmek için dikkatlice etrafına bakındı ama Morana telefonuyla uğraşıyordu, Amara yeni misafire kibarca gülümsüyordu ve Alfa ile Zefir şimdi birbirleriyle fısıldaşıyorlardı.

Tüm dünyası, nefesini kesecek kadar güçlü bir kuvvetle titreşiyordu ve bunu tek bir kişi bile fark etmiyordu.

Dainn ona bakmadı, onu tanıdığına dair hiçbir işaret vermedi. Hediyeyi Amara'ya verdi, yüzünde sıcak görünen ama sahte olduğunu bildiği bir gülümseme vardı. Amara onun gerçek gülümsemesini, ağzının bir köşesinin diğerinden daha yukarıya doğru seğirmesinden ve uyumsuz gözlerinin buzunun biraz çözülmesinden anlıyordu.

Cazibesini yüze çıkardı. "Prenses için."

Amara'nın gözleri hafifçe büyüdü ve Lyla midesine bir kıskançlık dalgasının yayıldığını hissetti. Bu tamamen asılsızdı. Amara'nın Dante'ye deliler gibi aşık olduğunu ve Dainn'in flört etmediğini biliyordu ama onun tüm dikkatinin başka bir dişinin üzerinde olması beyninin kertenkele kısmında çirkin bir şeyler uyandırdı. Dişlerini sıktı, gözlerini ona dikti, ayağa kalkıp o sinir bozucu dudağını ısırmak, herkese onun sadece kendisine ait olduğunu göstermek, onun da kendisini öpmesini sağlamak ve böylece partide bulunan herkesin bunu anlamasını sağlamak istiyordu.

Elleri, tam da bunu yapmaktan kendini alıkoyma ihtiyacıyla kucağında yumruk oldu. Bu da büyük bir değişiklikti. Bayfjord'da özgürdü, istediği her şeyi yapmakta, istediği her şey olmakta, istediği şekilde davranmakta özgürdü. Ama toplumun özgür olmadığını öğreniyordu. Toplum, herkesi görünmez iplerle hapsederken özgürlük yanılsaması veriyordu. Toplumda olmanın özgür bir yanı yoktu.

Sosyal bir ortamda gerçek özgürlüğün ne demek olduğunu deneyimlemiş biri olarak bunu açıkça görebiliyordu.

Ona özgürlüğünü verip sonra da kafese geri gönderen oydu. Geri dönmek istiyordu ama işler artık karmaşıktı. Sonuna kadar gitmek zorundaydı yoksa hiçbiri buna değmeyecekti.

Ama bu, adam ona bakmayı reddedip sadece Amara'nın hediyeyi açışını izlerken sessizce içini çekemeyeceği anlamına gelmiyordu. Üzerinde iki altın tılsım, bir ağaç ve bir kanat olan küçük bir altın zincirdi. İkizler.

"Bu çok güzel," diye haykırdı Amara, Dante'yle bakışarak. "Eminim buna bayılacaktır."

"Yapmak zorunda değildin," dedi Dante ona.

Dainn ona döndü. "Elbette öyle yaptım. Senin adına ve imparatorluk için yaptığın her şey adına mutluyum."

Dante başıyla onayladı ve teşekkür etmek için elini onun omzuna koydu. Dainn insanların kendisine dokunmasından hoşlanmazdı ama yüzündeki ifade hiç değişmedi. Dante onu masaya doğru çevirerek herkesi tanıştırdı.

"Millet, bu Blackthorne, Blackthorne Group'un CEO'su. Eski iş ortaklarımdan biri," diye duyurdu Dante, sonunda herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Lyla bunun kendi adamı olduğunu haykırmak istiyordu ama merak da ediyordu, Dante'nin ne yapmaya çalıştığını görmek istiyordu. Dainn on adım öncesini planlamadan hiçbir şey yapmazdı. O gece partide olmasının bir nedeni vardı, sadece sosyal bir etkinlik olmanın ötesinde bir neden. Sadece onu görmek için olabilirdi ama bunu özel olarak herhangi bir zamanda da yapabilirdi. Bu halka açık sunumun özel bir nedeni vardı ve fırsatını bulduğunda ona sormak, zihninin büyüleyici çalışma biçimlerini anlamak için sabırsızlanıyordu.

Morana önce ona elini uzattı. "Morana Vitalio."

Dainn onun elini bir kez sıktı. "Sanırım Gölge Liman Vitalios?" diye sordu, sanki onun hakkında her şeyi bilmiyormuş gibi. Lyla, Morana'nın onunla daha önce tanışmış olmasına rağmen sesini neden tanımadığını merak etti. Bu olmadan bile

Önyargısı ve sesinin onu etkileme biçimleri göz önüne alındığında, onun o kadar farklı bir sesi ve hafif bir aksanı olduğunu kabul edebilirdi ki, kulakları çalışan birinin bunu fark etmemesi zor olurdu. Belki de onlarla Gölge Adam olarak tanıştığında sesini bir şekilde değiştirmişti? Teknolojiyle olan ilişkisini bildiğinden, Gölge Adam olarak, Blackthorne olarak ya da Dainn olarak hiç böyle bir şey yapmamış olsa da, bir tür modülatör kullandığını bilmek onu şaşırtmazdı.

Morana onun sorusu karşısında başını salladı. "Aynen öyle."

Dainn yüzündeki büyüleyici gülümsemeyi korudu. "Orada iyi iş çıkarıyorsun. Daha sonra bazı iş girişimlerini görüşmek isterim?"

"Elbette," diye kibar bir gülümsemeyle karşılık verdi Morana. "Ortağım Tristan ve ben daha sonra bir buluşma ayarlamayı çok isteriz."

Lyla, Morana'nın yabancı bir adama Lyla'nın kardeşiyle birlikte olduğunu söyleme biçimine kıkırdamak istedi. Yine de bu Lyla'nın hoşuna gitmişti. Kardeşinin hayatında böylesine sadık, akıllı ve güzel bir kız olması hoşuna gitmişti.

Alfa daha sonra elini sıkmak için öne doğru eğildi. "Alfa Villanova. Bu benim karım, Zephyr."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Dainn ikisine de başıyla selam vererek. "Los Fortis'ten oldukça uzaktayız."

"Biz bir aileyiz," dedi Alfa ve bunu söyleme biçimindeki sertlik karşısında Lyla dudaklarında bir gülümseme hissetti. Grupta tanıştığı herkes arasında -Tristan bir yana- Lyla'yı onlara çeken Villanova'lar, yaptıkları iş ve Zenith'in ikisini de sevmiş olmasıydı.

Sonunda, *nihayet*, bakışları ona yöneldiğinde gülümsemesi dudaklarında dondu.

Uzun zaman sonra gözleri birleştiğinde -onun yeşiliyle uyumsuz gözleri- teninde elektrik çarptı. Kahretsin, onu *özlemişti*, bakışlarının yoğunluğunu özlemişti, teninin kokusunu özlemişti. Masaya geldiğinden beri kusursuz bir şekilde taktığı maskesi bir an için hafifçe çatladı, bunu sadece o gördü çünkü

onu aramayı biliyordu. Gözleri yoğunluğunu artırarak onu içine çekti.

"Ve sen?"

Oh, lanet olsun.

Ona öyle bakması, sesiyle o soruyu sorması -kız piercinglerinin amına nasıl girdiğini ve sikinin duvarlarının onun etrafında nasıl ağladığını bildiğinde, birbirlerinin nasıl öpüştüklerini, inlediklerini, tutku sancıları içinde birbirlerini nasıl kavradıklarını bildiklerinde- etraflarında başka hiç kimse hiçbir şey bilmiyorken, bu onu *çok tahrik* ediyordu.

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için yutkundu.

Annen burada verebileceği bir yanıt değildi. Kendisine Luna deniyordu ama o kendini Lyla olarak görüyordu, her iki tarafı da bir aradaydı, tanımadığı kız ve olduğunu sandığı kız.

"Tristan Caine'in kız kardeşi," diye cevapladı herkesin önünde açıkça itiraf edebileceği tek gerçeği.

Gözleri biraz parladı, sonra o sahte sevimli gülümsemelerinden biri yüzünü kapladı. "Şey, Tristan Caine'in kız kardeşi-" kızın elini tuttu, gözleri kızın üzerindeydi "-Bu bir zevk."

Dudakları '*zevk*' kelimesinin üzerinde elinin arkasına değdi ve bir tahrik okunu doğrudan kadının kalbine fırlattı. Nefes alış verişini bir şekilde normal tuttu, dudaklarının dokunuşu elinin derisini yakıyor, tütmediğine şaşırdığı bir şekilde yakıyordu.

Adam kızın elini bıraktı ve kız elini hemen kucağına sıkıştırdı, adamın tenindeki dudaklarının anısını saklıyordu, gözleri hâlâ birbirine bağlıydı.

"Neden bize katılmıyorsun?" Amara artık kibarlıktan çok sıcak bir tavırla teklif etti.

Göz temasını keserek Amara'ya döndü. "Teşekkür ederim."

Ve onun hemen yanına oturdu.

Lyla kalp atışlarını düzenli tuttu ya da en azından tutmaya çalıştı. Gözleri, kendini yelpazelerken '*sıcak*' *diye* mırıldanan Zephyr'e gitti ve içinden bir kıkırdama patladı.

Adamın eli kalçasına geldi, sahiplenici tutuşu sesle birlikte kumaşı yaktı ve boğazında düğümlendi. Keşke yırtmaçlı bir elbise seçseydim de deriyi teninde hissedebilseydim diye düşündü.

İkram personeli gelip siparişleri aldı. Birçok konuk dans pistine çıktı, çocukların hepsi partiyi terk etmişti.

Herkesle her şey hakkında konuşurken, cevaplarını zaten bildiği sorular sorarken -Morana söylentilerini duyduğu bazı kodlar hakkında, Alpha yeraltı dövüş pistleri hakkında, Zephyr yeni iş-yaşam dengesi hakkında, Dante Lorenzo Maroni'nin eski işleri hakkında- eli hareketsiz kaldı, kıpırdamadı, hiçbir şey yapmadı. Kadınsı bir sezgiyle, Lyla birden Amara'nın erkeğini odaklanarak izlediğini fark etti, anlamadığı ve hoşlanmadığı bir odaklanma.

"Daha önce tanışmış mıydık?" Amara aniden Dante'yle yaptığı konuşmayı bölerek sordu. Masadakiler durup Amara'ya, sonra da yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturan Dainn'e baktı. Sahte bir şaşkınlıktı bu çünkü Lyla ona Amara'yla yıllar önce bir kez karşılaştığını söylediğini hatırlıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu, yıllar önce biriyle tanışan her normal insanın yapacağı gibi. Tanrım, ne kadar inandırıcı olduğu konusunda o kadar iyiydi ki, Lyla'ya karşı ne kadar gerçek olduğunu hatırlamak içini ısıttı.

Amara kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Sanki daha önce tanışmışız gibi hissediyorum."

Evet, bir konferansta, o zamanlar karısı olmayan ama şimdi yasal olarak karısı olan eşinin çocuk kaybıyla başa çıkmasını sormuştu.

Amara başını salladı, onu tanımaya çalıştı ama başaramadı. O da eşlik etti. Her şey devam etti.

Ve sonra kardeşi geri geldi.

İlk başta masada oturan yabancıyı fark etmedi, Morana'nın yanındaki koltuğa otururken ona odaklanmıştı. Ama sonra

Gözleri Dainn'e takıldı, onu görünce yüzü gerildi.

"Blackthorne."

"Caine."

Sikeyim.

Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Lyla'nın gözleri aralarında dolaştı ve Dante'nin iş ortağının kardeşi tarafından tanındığını fark etti. Gerçek dünyada birbirlerini tanıyorlardı; karanlık dünyada ise tanımıyorlardı.

Ve kimsenin tanımadığı sevgilisinin yanında, yeni yeni tanımaya başladığı erkek kardeşinin karşısında oturan Lyla, işlerin çok daha karmaşık bir hal aldığını fark etti.

Chapter 23

Morana, Tenebrae City

"OH LANET OLSUN, TRISTAN!" Adamın kalçaları kızın içine girerken dudaklarından bir küfür döküldü, bacakları adamın omuzlarında, eli boynundayken onu bir simit gibi katladı.

Gözleri birbirine bağlı kaldı, temasları bakışlarının ilk kez kilitlendiği andan beri aynı ağırlığı taşıyordu. Adamın siki kızın içine girip çıkıyor, her birinin arkasındaki güç kıza altlarındaki şiltenin pes edeceğini hissettiriyor, karyola gıcırdıyor, leğen kemikleri birbirine çarpıyor, dudaklar birbirinden birkaç santim ayrılıyordu.

Adamın mavi gözleri Morana'nın ruhuna dikilmişti, gözbebekleri o kadar genişti ki mavilik gözbebeklerini çevreliyordu ve Morana nefes nefese kaldı, vücudu iyileştiğinden beri hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu.

Ağrı kesici ilaçlar ve sol omzu arasında, Xander'a bakmak, Luna'yı bulmak, Tenebrae'de sosyal olmak ve yatağa geldiklerinde bitkin düşmek arasında, sevişmek için zaman bulmak zor olmuştu. Bu ona eski zamanları, her bakışta aralarında yükselen gerilimi, her dokunuşta bedenlerini ısıtan, ama bir çözüme ulaşamayan ilişkileri hatırlatmıştı. Çözülmemiş cinsel

Bir araya geldikleri andan itibaren gerginlik geçmişte kalmıştı. Neyse ki. Morana, Tristan Caine'i becermenin dünyada en sevdiği aktivitelerden biri olduğu gerçeğinden utanmayacak kadar azgındı, onu öpmenin hemen yanında, tüm kalbiyle desteklediği tek kalori yakma yolu.

Böylece, günlerce onun pantolonuna girmeden yaşadıktan sonra, Morana partiden sonra ne olursa olsun istediğini elde edeceğine karar vermişti.

Yıllar önce o kumarhanede Tristan'ın kolunu vurduğu ve sonra da onu duşta hiç kimsenin yapamayacağı kadar nefretle sikmeye başladığı zaman giydiği askılı gümüş elbiseyi giymişti. Tristan'ın gözleri onu bu elbisenin içinde görünce parlamıştı, özellikle de mutlu olduğu son birkaç yılda daha da dolgunlaştığı için ve bu parlama bile tek başına bu çabaya değmişti.

"Altıma bir şey giymiyorum," diye kulağına fısıldadı Morana ve onu diğerleriyle birlikte ayakta bırakıp kulübeye gitmeden önce şuh bir gülümseme takındı. Neyse ki Xander malikânedeki odalardan birinde uyuyakalmıştı, böylece tüm alan onlara kalmıştı.

Beklediği gibi, Tristan birkaç dakika içinde onun peşine takılmış, konuştuğu kişiye veda bile etmemişti.

Morana topuklu ayakkabılarını çıkarıp yalınayak çimenlerin üzerinde koşmaya başlamıştı; neredeyse kulübeye varmak üzereyken damarlarına adrenalin dolmuş, tepeden aşağı inmiş ve kalbinde büyük bir coşkuyla, hormonlarını yükselten kovalamaca heyecanıyla koşmaya devam etmişti. İşte o zaman, koşarken ve kanı kulaklarına hücum ederken, adam onu arkadan yakalamış, kolu beline dolanmış ve onu yerden kaldırmıştı. Onu omzuna atmış ve mağara adamı gibi kulübeye taşımış, zar zor içeri soktuktan sonra yere düşürmüş ve kapıya doğru itmişti. Elleri çaresizlik içinde birbirlerine tutunmuştu.

sikini çıkarıyor ve onu kaldırıyor, ön sevişme yok, hiçbir şey yok, sadece ona doğru kayıyor.

Morana onun omuzlarını kavradı, köklü bir zevk iniltisi onu terk ederken başı geriye eğildi, sadece onunla bulduğu tamamlanma hissi gözlerini başının içinde döndürdü.

"Senden nefret ettiğim gibi seni becereceğim." Elleri onu kıçının altından kavradı, sözleri onu daha da tahrik etti. Onun kendisini bu şekilde becermesine bayılıyordu, ilk günleri en ateşli zamanlarıydı.

"Seni tekrar becermekten nefret edeceğim," demişti ona.

Adamın onu kapıya vurup çerçeveyi öyle sert salladı ki, yıllar boyunca maskaralıklarının kurbanı olan diğer mobilyalar gibi kırılmadığına şaşırdı. İkisi de birkaç dakika içinde boşalmışlardı, ikisi de uzun süre dayanamayacak kadar heyecanlıydı, adam onu odaya taşımadan önce, kız sızıp pantolonunu kirletirken hâlâ içindeydi. Onu yatağa bırakmış ve elbisesini yırtmadan önce soyunmuş ve onu gözlüklerinden başka bir şeyle bırakmamıştı, gözleri sertleşmiş meme uçlarından küçük göbeğine ve sızan amına kadar cildinin açıkta kalan her santimini gözden geçiriyordu.

Sonra yatağın üzerine diz çökmüş, bacaklarını geriye itmiş ve onu ikiye katlayarak hareketsiz hale getirmiş ve tekrar içine girmişti.

Ağzı aşağı indi, ona yaklaştı, o kadar yakındı ki diliyle dudaklarını oynattı, üst dudağındaki teri tattı, kirli ve dağınık hissediyordu ve o kadar sıcaktı ki asla yetmeyecekmiş gibi geliyordu. Asla yetmeyecekti. Morana'nın son iki yılda öğrendiği bir şey varsa, o da birbirlerine asla doyamayacakları, bu derin, yoğun ihtiyacın asla ortadan kalkmayacağıydı. Başlangıçta, ara sıra bunun gerçek olamayacak kadar iyi olup olmadığını merak ettiği günler olmuştu ama artık hiç merak etmiyordu. Ona beklediğinden çok daha fazla bağlanmıştı; gözleri, vücudu, kalbi, her şeyi sadece ondaydı. Bir zamanlar

Ona asla bir odaya girip sadakatini sorgulamayacağına dair söz vermişti ve haklı çıkmıştı. Nerede olurlarsa olsunlar, ne zaman bir odaya girse, ilk hissettiği şey onun kendi üzerindeki bakışlarıydı ve bu bakışlar, birisi doğrudan onu hafifçe ilgilendiren bir şey söylemediği sürece, bir kez bile başka birine kaymadı.

Kalçalarını hareket ettirmeye ve onun hareketine karşı geri itmeye çalıştı, ancak içinde bulunduğu pozisyon birazcık bile kaldıraca izin vermedi, çabası sadece onun daha derine kaymasını sağladı.

"Tristan," diye yalvardı, ona daha fazla hareket etmesini, daha sert hareket etmesini, daha hızlı hareket etmesini söyledi ve boynundaki eli sıkılaştı, parmakları boğazının kenarına bastırdı ve vücudunu istediği gibi, istediği hızda kullanırken onu işe yaramaz halde tuttu, uyarılmasını daha da yüksek bir dereceye çevirdi.

Karnında ısı birikmeye başladı, sikinin içine girip çıktığı her seferinde daha da ısındı, amının duvarları onu sıkıca kavradı, onu yerinde tutmak istedi ve yapamadıklarında ağladı. Adam derinlerde bir yere vurduğunda inledi, neredeyse zevkle acıyı bulanıklaştırdı, itişlerinin açısı içinde her dokunduğunda aklını neredeyse boşa çıkaran bir noktaya dokunuyordu. Eliyle bileğini kavradı, diğer eliyle boynuna tutundu, aşağı doğru bir vuruşla içine o kadar derin oturdu ki, leğen kemiği klitorisine sürtündü ve onu aşırı uyaran keskin, ani hisle neredeyse bayılmasına neden oldu. Cildi nemli hissediyordu, nefesleri çok hızlı çıkıyordu çünkü ısı kıvrılıyor, kıvrılıyor, kıvrılıyordu ve adam hareket ediyor, hareket ediyor ve hareket ediyordu ve ona yavaşlamasını söylemeye çalıştı çünkü çok fazla olmaya başlamıştı. Düşecek, paramparça olacaktı, ama hiçbir kelime çıkmadı, sadece sesler, inlemelerinin ve homurtularının, tenlerinin ve ıslaklığının ve gıcırdayan ve gıcırdayan yatağın sesleri ve aniden çok derine girdi.

Bir çığlık boğazını terk etmeden ve bobin kopmadan hemen önce neredeyse bayılıyordu.

Orgazmı tüm vücudunu sarstı, kasları etrafına sıkışırken gözleri kapandı, uzuvları titredi ve omurgası kemerli, göğüsleri uyluklarına çarptı ve meme uçları neredeyse acı veren noktalara çakıldı.

Kadının orgazmı erkeğin orgazmını tetikledi, erkek kadının içine tekrar boşalmadan önce kalçalarını bir, iki kez salladı, o gece ikinci kez kadının içine doldu, nefesini tutarken vücudu bir saniyeliğine gevşedi, sonra hareket edip yana doğru uzandı. İkisi de birkaç dakika boyunca sessizce tavana baktılar, nefes nefese kaldılar, kalplerinin sakinleşmesine ve dünyaya geri dönmelerine izin verdiler.

Partiden gelen uzaktan gelen sesler baloncuklarını delip geçti. Kulübenin içinde bir yerde bir saat tik tak ediyordu. Kalp atışları yıllarını çalıyordu.

Ona bakmak için boynunu çevirdi, sol elinin tersini adamın kirli çenesinde gezdirerek nefesini tuttu. "Beni becermekten nefret etmene bayılıyorum."

Onun mırıldandığı sözler üzerine yan tarafına döndü, bir dirseğinin üzerine çıkıp başını dayadı, gözleri ve enerjisi eskisinden daha hafifti. Kız kardeşini bulmak tavırlarında harikalar yaratmıştı. Hâlâ huysuz olsa da artık şakadan anlayan bir huysuzdu.

Öne doğru eğildi, dudaklarını çene çizgisi boyunca, boynundan aşağıya ve kurşunun bıraktığı yara izinin üzerinde gezdirdi. Dudaklarını dudaklarına bastırdı, dudaklarını bulmadan önce yumuşak bir şekilde öptü, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan şekilde onu tattı.

Morana onu yatağa doğru geri itti, dudakları birbirinden ayrıldı, tekrar birleşti, gülümsedi ve birbirine kenetlendi. Elleri kızın çıplak sırtında dolaştı, her zaman nefesini kesen bir tutuşla kıçını kavradı, bu tutuş genellikle ifade etmesine izin verdiği tek sahiplenme türüydü. Sert parmakları amının kenarındaki deriyi okşadı, kanı ısındıkça nefesleri birbirine daha çok karışıyordu,

Küçük iz sürme hareketi, arzu karnında aşağı doğru kıvrılırken çekirdeğinin sıkılaşmasına neden oldu.

Tristan yatak başlığına yaslanıp duruşunu genişletti ve Morana geri çekildi, ağır nefes alıyordu, sıcak gözleri ve şişmiş göz bebekleri tam merkezine bir akım gönderiyordu. Tristan ona bakmaya devam etti, göğsü kabarıyordu ve Morana parmaklarının kıçının üzerinde sıkılaştığını hissetti, tek bir hareketle onu yukarı çekti ve yatağın üzerinde onun üzerine getirdi.

"Yine mi?" diye sordu boğuk bir sesle ve kadının kasıklarını çekiştirdi.

"Tekrar," diye cevap verdi, göğüsleri ağırlaşmıştı, göğsüne bastırdıkça meme uçları ağrıyordu.

Kız gözünü kırpmadan, adam onu evlerindeki spor salonunda çalışırken izlerken haftalarca hayalini kurduğu çılgın hareketlerden biriyle kaldırdı ve bu hareketlerden biri, yaptığı bir pazu kıvırma hareketi, kaç kez gösterirse göstersin her zaman libidosunu tavana vurdururdu. Onun kendisini üzerine çekmesini bekliyordu. Çığlıklarla onu doldururken onu yaymasını bekliyordu. İki eliyle kıçını tutmasını ve içine girerken onu sabit tutmasını bekliyordu.

Ama Tristan bunların hiçbirini yapmadı. Morana, bacakları adamın beline dolanırken adamın çıplak ereksiyonunu kalçasında hissedince şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. İri, sert eli *tam Tristan*'a göre bir hareketle boynunu kavradı; mavi gözleri, kalbinin çarpmasına neden olan şehvet ve aşkın, vahşi ve yumuşaklığın birleşimiyle parlıyordu.

"Tristan?" diye mırıldandı, onun ne yapacağını anlayamamıştı.

"Sabır, vahşi kedi," diye fısıldadı yumuşakça ve Morana inledi, uzunluğunun küçük yumrusuna sürtündüğünü hissederek sinirleri üzerinde bir zevk heyecanı gönderdi.

"Sabrın canı cehenneme," diye soludu, daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarını hareket ettirdi. "Aslında, becer beni. Şimdi."

Gözleri parlarken bile dudakları yukarı kıvrıldı, gözlerindeki o ilkel bakış kalbinin bir koç gibi çarpmasına neden oldu. Diğer elinin kıçına yerleştiğini hissetti, onu biraz daha yukarı kaldırırken iki parmağını kıçına sokmak için birleşik sıvılarını kullandı, ereksiyonu girişine doğru titreşti, gözleri kilitlendi. Yıllar geçtikçe onun tam bir kıç erkeği olduğunu öğrenmişti. Bunu ilk kez yaptığında şaşırmıştı ama bu onun dünyasını öylesine sarsmıştı ki şimdi ona yalvarıyordu. Havasında olduğu bazı günler onun kıçını alıyordu ama bazen, doyumsuz olduklarında, parmaklarıyla ve sikiyle onun içine giriyor, onu tamamen kendisiyle dolduruyor ve asla çıkamayacakmış gibi hissediyordu.

İşte o anda yaptığı şey buydu. Parmakları kızın kıçındayken, tek bir yumuşak hareketle, onu aşağı çekerken sikini yukarı kaldırdı.

Morana haykırdı, yoğun hisler ona saldırırken başı geriye düştü, duvarları onun uzunluğuna kenetlendi ve parmakları destek için omuzlarına kazılırken gözleri kapandı. Bu kadar dolu olmanın verdiği hisle nefesini tutamadan, Tristan bir eliyle onu tekrar kaldırdı, diğer eliyle arkasına soktu, aniden üzerine oturtmadan önce sikini neredeyse tamamen dışarı kaydırdı, kalçaları ona doğru büküldü, yüksek sesli çığlıkları diline karşı boğuldu.

Hareketi tekrarladı, tekrarladı ve tekrarladı, onu kaldırdı ve aşağı çekti, dışarı çekti ve yukarı itti, açı onun içinde çok daha derin hareket etmesine izin verdi, sahip olduğunu bilmediği sinirleri memnun etti.

Duvarları, kalçalarının her hareketiyle tekrar tekrar onun etrafında kenetlendi, tekrar tekrar eve kayarken ereksiyonunun etrafında kasıldı, gözleri kapandı, küçük zevk patlamaları ona saldırdı, daha sıkı bir kıvrımda birleşti ve daha yüksek sesle inlemesine neden oldu. Morana onun ağzından uzaklaştı, açıkça nefes nefese kaldı, kendi hırıltısını duydu

Nefesleri onunkilerle eşleşiyor, kolları hiç durmuyor, kalçaları piston hareketinde hiç duraksamıyordu.

"Siktir," diye nefes aldı Morana soluklarının arasında. "Oh Tanrım."

Tristan, başını öne eğip dişleriyle bir meme ucunu ısırarak yaptığı gibi, yoğun bir şekilde ona baktı. Morana kendisine her yerden saldıran aşırı duyum yükü karşısında ürperdi ve Tristan'ı o kadar sıkı kavradı ki mağara adamı gibi bir ses çıkardı. Gırtlaktan gelen hırıltısıyla duvarları adamın etrafına kenetlendi ve aniden içindeki hisler o tanıdık ama bağımlılık yapan şekilde yoğunlaştı, vücutları arasındaki sürtünme onu zevkten inletti.

Tristan içinde keşfettiği küçük noktaya vurmaya devam ettikçe dudağını ısırdı, nefesi kesildi, dokunuşuna o kadar hassas bir nokta ki, orgazm canavarlarını tetikleyebilirdi ve zevklerine çok şey katmıştı.

"Tanrım, boşalacağım," dedi başının yanında, kalçaları kendi kendine geri itmeye başladığında eli destek için onu kavradı, daha duyarsızlaşmış diğer eli klitorisini ovmak için vücutlarının arasına gitti, onu asla bırakmayacağını biliyordu, parmağı sinir demetinin üzerinde öfkeyle hareket ediyordu.

"O zaman gel," diye homurdandı Tristan çenesine karşı, dişleri derisini ısırıyordu ve Morana ayak parmaklarının kıvrıldığını hissetti, parmağının klitorisini ovduğu yerden başlayan ve hareket ettiği ve hareket ettiği ve her lanet itme ile ona çok sert vurduğu ve duvarları onun şaftının etrafında titremeye başladı ama o içeri ve dışarı ve içeri ve dışarı ve yukarı ve aşağı ve yukarı ve aşağı pompalamaya devam etti ve hiç durmadı ve...

Morana parçalanmış bir çığlıkla, o gece yaşadığı diğer orgazmlardan çok daha güçlü bir orgazmın dalga dalga üzerine çöktüğünü hissetti. Tristan'ın parmaklarının çekildiğini, kolunun sırtına dolandığını, onu göğsüne doğru çektiğini hissetti, içinde nabız atarken, seğirirken, göğsünden çiğ bir sesle gelirken, yüzü boynuna gömüldü,

Aleti titreyen duvarlarının içinde kasılıyor, onu özüyle dolduruyor, kendi elleri göğsüne bastırıyordu.

Uzun saniyeler boyunca derin derin nefes aldılar, birbirlerine kilitli kaldılar, hareket etmediler, sadece her seferinde aldıkları yüksek dozdan geliyorlardı.

"Beni becermeyi sevmene ben de bayılıyorum," dedi ona, göğsünün üzerine çökerek, memnun bir şekilde, kulağını onun gürleyen kalbinin üzerine bastırdı, yavaşça normal atışına geri döndüğünü duydu, böylece kendi kalbi de buna uydu.

Adamın, çiftleşme sonrası söylediği mutluluk dolu sözlerle eğlendiğini hissedebiliyordu ve bir kedi yavrusu kadar mutlu bir şekilde ona doğru gevşedi.

Parmağıyla adamın kaslı göğsünün etrafına ilmekler çizdi. "Ne zaman bir kedi alacağız?"

Eli, kızın omurga çizgisini tembelce okşadı. "Senin için bir kedi. Xander için bir köpek. Tam bir tımarhane olacak."

Viski ve günah kokan sesindeki bıkkınlık onu kıkırdattı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, sol kolundaki şiddetli hareketten sonra oluşan sancıya aldırmadı ve çenesini ellerinin üzerine koyarak ona baktı.

Gözleri kapalıydı, yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

"Hoşuna gidecek," diye güvence verdi ona. Umut etti. "Kız kardeşin bizimle dönecek, değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi ona sertçe. "Umarım ama onu hiçbir şey için zorlamıyorum. Çok erken ve onun... onun zamana ihtiyacı var. İkimizin de ihtiyacı var."

"Sorun değil," diyerek Morana onun kalbine bir öpücük kondurdu. "Dünya kadar vaktimiz var."

Gözlerini kapalı tutarken, omurgasını okşarken ve kalbine sokulmasına izin verirken küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırdı, tüm dünyada en sevdiği şey - gamzesi - dışarı fırladı.

Chapter 24

Amara, Tenebrae City

AMARA, ebeveynliğin ilk yılında seks için zaman ve istek bulmanın biraz zor olduğunu OKUMUŞTU. Neyse ki, bu onun ve kocasının yaşadığı bir sorun değildi. Doktor ona yeşil ışık yaktığı andan itibaren, daha çok onun üzerinde, onun içinde, onun etrafında olmuştu.

Dante ona, "Dizini kaldır," diye emretti, sesi o kadar sertti ki, kadının omurgasında bir ürperti yarattı, karanlık gözleri onunkilere o kadar sıcak bakıyordu ki, o anda çalışma odasının zemininde yanmaması bir mucizeydi. Şu anda diz çökmüş olduğu çalışma odasının zemininde.

Partide giydiği altın rengi ipek elbise, muhtemelen yırtılmış bir halde kilitli kapının yanında duruyordu; adamın kıyafetleri de parti boyunca birbirleriyle dalga geçip test ettikten sonra nihayet çıkmıştı. Dudakları bütün gece karısının kulaklarındaydı, konuklara karısının kulaklarına tatlı sözler söylüyormuş gibi görünürken, bir yandan da karısına yapacağı tüm edepsiz şeyleri fısıldıyor ve onu yüzünü asmamaya zorluyordu. Sırılsıklam külotla mükemmel bir ev sahibesi olmaya çalışmak zor olmuştu.

Amara dizini masanın kenarına doğru kaldırdı ve üzerine eğildi. Lorenzo Maroni'nin aynı ofiste, şu anda sahibi olduğu masanın üzerinde ona küfretmiş olması ve kocasının bu masanın üzerinde ona tapması ona ironik geliyordu.

Arkasına baktığında, adamın iri ve sert bir şekilde kendini okşadığını görünce, bir ıslaklık fışkırması daha hissetti. Amara dudaklarını yaladı, birkaç gün boyunca seksten uzak durmanın çok iyi bir fikir olduğunu biliyordu. Bunun onu çılgına çevirdiğini biliyordu ama şimdi bunun meyvelerini topluyordu. Kasıtlı olarak yapmamışlardı ama birkaç gün çok yoğun geçmişti. Dante öne doğru eğildi, sırtını örttü, dudakları yine kulağındaydı.

"Ağzım mı, sikim mi?"

Tanrım, onunla özel olarak bu kadar açık saçık konuşmasına bayılıyordu. Dünya Dante Maroni'yi cilalı, mükemmel bir beyefendi olarak tanıyordu ve öyleydi, ama aynı zamanda kirli, seksi bir adamdı ve onunla birlikteyken bunun tüm kapsamını ortaya çıkarıyordu.

Yapması zor bir seçim, diye sırıttı Amara. "İkisi de."

"Pis kız," diye homurdandı kulağına, yumuşak bir öpücük kondurdu. Bildiği bir sonraki şey, Dante bacağını daha yükseğe kaldırarak onu müstehcen bir şekilde odaya ve bakışlarına maruz bıraktı ve yaladı Diliyle amının üzerinde bir şerit çizdi.

Küçük bir yalama. Amara dudağını ısırdı. Bir tane daha. Miyavladı. Bir tane daha. Göğsü kabardı. Bir tane daha. Gözleri kapandı.

Başparmakları uyluklarının üzerinde sert daireler çiziyor, her küçük daire onu daha da sıkıyor ve gözlerini zar zor açık tutuyordu. Dante sırayla, acele etmeden ve kasıtlı olarak, yavaşça, kadının tenini dişlerinin arasına aldı ve nazikçe ısırdı. Kızın sinirleri tüm vücudunu olduğundan daha da erojen hale getirdiğinden, uzun bir inilti kaçtı.

Yavaşça, kalçalarına ısırıklar ve öpücükler yerleştiren Dante, dudaklarını ıslak göbeğine kadar takip etti, dudaklarını sıcak bakışlarına açtı ve sadece gözlerinin içine bakarak arzusunu daha da artırdı.

Amara gözlerinin geri döndüğünü hissetti, masanın kenarını kavrarken suları fışkırıyordu. Dante'nin ağzı, bir silah olarak kategorize edilmesi gereken o ağız, onun üzerine salındı, her yalamada, her itişte, dilinin her yuvarlanışında hissedebileceği beceri ve arzuyla onu yedi. Klitorisini ağzına aldı, emdi ve dizleri tepki olarak büküldü, zayıfladı ve saçlarını yakaladı, kendi saçları sırtından aşağı düştü.

Saçlarını tuttuğu anda, Dante içine daldı, onu çığlık attırdı, dili içine daldı, onu tattı, susuzluğunu gideren bir adam gibi onunla ziyafet çekti ve parmaklarını satın almak için saçlarına daha derine daldırdı, başı geriye eğildi ve vücudu, merkezinden fışkıran zevkle yüksek sesle mırıldandı, uzuvlarına yayıldı, kolu tutmak için geri çekildi.

Bu, Dante'nin onu masanın üzerinde yediği özel anlardan biriydi. Aklına gelebilecek diğer her yerde milyarlarca kez yapmıştı ama nedense masa, babasına zihinsel bir '*siktir* git' demekten hoşlandığı özel günler için ayrılmıştı.

"Dante," diye inledi, vücudu gittikçe yükseliyor, amcığı ona karşı kayganlaşıyordu. Elleri kalçalarında sıkılaştı, onu sadece daha fazla uyandıran gücüyle dik tuttu. Kutsal seks tanrıları, adam böyle şeyler yaptığında çok ateşliydi.

Çalışma odasını dolduran sesler şiddetliydi, titremeye başladığında onu daha da derin bir arzuyla dolduruyordu, neredeyse sınırdaydı, dili sürekli klitorisinin etrafında dolaşıyor ve içine dalıyor ve tekrar geri dönüyordu, uyarılmasının kokusu boşlukta keskindi. Tam bacaklarının gevşediğini ve vücudunun gerildiğini hissettiğinde, adam geri çekildi.

Amara onun başka bir şey yapıp yapmayacağını görmek için bir saniye bekledi ama Dante sadece arkasında diz çöktü, bacağı büyük bir el tarafından tutuldu. Arkasına baktı ve adam ona sırıttı. Yaşadığı hayal kırıklığı ona sert bir "Ne?" diye çıkışmasına neden oldu.

"Babama senin içine koyacağımı söylediğim bebeğin ilk doğum günü," dedi sırıtarak. Ah, işte özel masa olayı buydu. Kendini büyük bir aşk yaşayan genç bir kız gibi hissederek kıkırdadı.

Tekrar daldı, bu sefer çok daha fazla saldırganlıkla hızla zirveye ulaştı.

"Dayanamayacağım," diye uyardı onu, karnının alt kısmında tanıdık bir sıcaklığın başladığını hissediyordu; bu sıcaklık göğüslerine, boynuna ve yüzüne yayılıyor, yanaklarını kızartıyordu.

"Ağzıma gel," diye emretti, *sert* bir şekilde devam etti.

Ve saniyeler içinde, parmakları adamın saçlarını sıkıca kavrarken, Amara boşaldı, vücudu kanındaki ateşin şiddetiyle titriyordu. Masanın üzerine yığıldı, zor nefes alıyordu ve adamın ayağa kalktığını hissetti.

Kadın daha nefesini toparlayamadan, adam bir kolunu karnına dolamış, hamilelik izlerinin ve çatlaklarının üzerinden onu odanın diğer ucuna taşıyordu.

Arkadaşları geldiğinde her zaman oturdukları kanepeye oturdu. Kızın kalçalarını kavradı ve kız daha dengesini sağlayamadan onu kendi boyuna geçirdi.

Amara çığlık attı, sesi kısıktı, tutunacak bir şey bulmaya çalışıyordu ama hiçbir şey bulamadı. Bacakları Dante'nin bacaklarının üzerinden sarktı ve sırtını Dante'nin göğsüne yaslayarak bir koluyla kanepenin arkasına tutunmaya çalıştı. Dante onun içinde kıpırdamadan dururken, elleri hamilelikten beri daha da genişlemiş olan kalçalarındaydı. Ayak parmakları yere değecek şekilde bacağını aşağı indiren Amara sonunda Dante'nin vereceği darbeyi kaldırabileceğini hissetti.

Adam kadının lobunu ağzına alıp dişleriyle çekiştirirken kadının nefesi kesildi. Zaten orgazmın eşiğinde olan vücudu kontrolünden çıkarak çılgınca sallandı, içindeki dolgunluk kemiriyor, onun hemen hareket etmesini istiyordu.

"Dante," diye inledi, dudakları boynunu ele geçirdiğinde başını geriye eğdi, ısırdı ve ısırdı, kulağının hemen altını, bir tür süpernova noktasını fırçaladı ve tadına baktı ve Amara, sadece biraz geri çekilmesi için daha fazla zevke doğru yuvarlandığını hissetti.

"Oyun oynamayı bırak, Dante," diye kızgınlık ve hayal kırıklığı içinde tersledi ve başını çevirerek ona baktı. Dante onun boynunu öpmek için geriye doğru eğildi, elleri dolgun göğüslerine gitti, onları tamamen avuçlarının içine aldı, zaten dolgun olan meme uçlarını hafifçe çimdiklemeden önce bir kez sıktı, onları çekiştirdi. Amara bu yoğun his karşısında haykırdı, öfkesi unutulmuştu, tam uçurumun kenarındaydı, Dante tekrar durduğunda hala emzirdiği için bir damla süt geliyordu.

Artık sinirlenmeye başlamıştı.

Ama o daha bir şey söyleyemeden, Dante onun sağ bacağını dizinden tutup kaldırarak kanepenin üzerine koydu ve diğer bacağını açtı. Kalçalarını kendinden uzağa ve kendisine doğru çekerek, ritme uyması için gövdesini öne doğru eğmesini sağladı. Güçlü bir ön kolunun üzerinden geçirerek bacağını tuttu ve diğeriyle kalçalarını tutarak onu yerinde sabitledi.

"Bu gece," diye heceledi ona, siki içinde zonkluyordu, "seni bir hafta boyunca becereceğim. Seni o kadar çok boşaltacağım ki, içinde benim olmamamın nasıl bir şey olduğunu unutacaksın."

Bu sözler üzerine kasları adamın etrafında kenetlendi, vücudu yeniden ısındı ve bir kolunu adamın boynuna dolayarak onu kendine çekti. "Beni nasıl istersen öyle al. Tamamen seninim."

Göğsünden gelen boğuk bir sesle onu kalçalarından tutarak yukarı çekti ve tamamen dışarı çıkardı.

"Dante," diye yalvardı, ona ihtiyacı vardı, yoksa patlayacaktı. "Siktir, Amara," diye haykırdı, kadın onun kaydığını hissetmeden önce.

yavaşça, santim santim işkence ederek.

Daha hızlı gitmesi için onu geri itmeye çalıştı, ama adam onu hareketsiz tuttu, dayanılmaz derecede yavaş ilerledi. Kasları titredi ve onu içine aldı, bir eldiven gibi etrafını sardı, daha hızlı gitmesi için onu teşvik etmeye çalıştı. Ama adam hareketsiz kaldı ve zonklamaya başladı.

"Kımılda, Dante," diye mırıldandı Amara, kalçalarının hareket etme ihtiyacıyla gerildiğini hissederek. Ama Dante hareketsiz kaldı, sadece dizini dirseğinin üzerinde hareket ettirdi ve parmağını klitorisine koydu. Küçük kası itti, tamamen içindeyken ovuşturdu ve Amara haykırdı, o kadar dolu ve o kadar hassas hissediyordu ki, başparmağının bir fiskesi daha ve onu kaybetti. Başı adama yaslandı, elleri tutabilmek için kaydı ve sırtı eğildi, kapalı gözlerinin ardında patlayan yıldızlar öylesine güçlü bir orgazm yaşattı ki tüm vücudu sarsıldı, ağzı göğsünün yan tarafına kenetlenirken iç duvarları adamın etrafında çırpındı.

Ve orgazmın ortasında, çekildi ve sertçe itti, yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu, orgazmı bitemedi, kalçalarını kabaca içine sokarken eli klitorisine sürtündü, tekrar tekrar çekiçledi, arkasından gelen açı onu çok daha derine soktu. Çığlıklar ve iniltiler onu terk ederken göğsü kabardı, adı, inlemeleri ve nefes nefese iç çekişleri birbirine karıştı, parmakları kanepeye tutunmaya çalıştı ama başaramadı. Bir elini onun kalçalarını tuttuğu yere götürdü ve etine daldı, hızını artırırken dokunuşunun altında sıcak kasların kasıldığını hissetti, kalçalarının hareketi onu tamamen açtı, o kadar hızlı ve o kadar hızlı ki, bir nefes almadan önce girip çıkacaktı, vücudu neredeyse orgazmik durumdan asla ayrılmayacaktı.

Ve sonra onu göğsünün yanından ısırdı, sertçe, içine çok derin bir şekilde sokarken, kaba sesi sert bir şekilde mırıldandı, "Kahretsin, sen benimsin. Tamamen benimsin. Kraliçem, pis kızım, sadece benimsin" diye mırıldandı ve Amara nefes nefese kaldı, bacakları tamamen altından çıktı.

Dante çekildi ve hemen onu çevirdi, kollarına aldı ve ağırlığını aldı, tekrar içine girerken ona sarılmasını sağladı.

"Sür beni kraliçem. Bana bu lanet tahtta oturmanın nasıl bir şey olduğunu göster."

Bu onu daha da tahrik etti, saçlarını çekti, yüzünü özensiz bir öpücük için yukarı çekerken kalçalarını sinsice ona karşı hareket ettirmeye başladı, tıpkı onun sevdiği gibi, vücudu kollarında tamamen durgun, onunla ne yapmak isterse yapacak, onun liderliğini takip edecek ve birlikte başka bir zirveye çıkacaktı.

Elleri göğüslerini kavradı, meme uçlarını okşadı, aşağı akan sütü umursamadı. Ağızları birbirine karıştı ve dilleri birbirine dolandı ve sarsıntılı hareketlerle boşalmadan bir saniye önce onun içinde seğirdiğini hissetti, onu havada tuttu, tohumu sıcaktı ve kendi son orgazmını tetikledi, ağzına karşı miyavlamasına ve ona sertçe yapışmasına neden oldu, onu tamamen içine çekti. Adam durgunlaştı, kendi orgazmının geçmesine izin verdi, kolları tamamen ona sarıldı ve başını geriye çekerek alınlarını birbirine yasladı.

Gözlerini açtılar ve birbirlerine aynı anda usulca gülümsemeden önce kısa bir süre baktılar.

"Çok ateşliydi," dedi ona, üzerine yığılmış bir halde. "Evet," diye onayladı adam, hâlâ onun içinde sert nefes alıyordu.

Uzun bir süre kendine geldikten sonra, "Yaptığımız bebeklerin ilk doğum günü kutlu olsun," dedi.

Onun dudaklarını tekrar öptü. "Şimdiden dünyanın en iyi babası olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Mmhmm."

Ona ciddi bir bakış attı. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" "Seks mi? Her zaman."

Kıkırdadı ve başparmağını ıslak meme ucuna sürttü. "Bebekleri kastetmiştim."

Onun sorusu karşısında kalbi durdu. Geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı, yüzündeki samimiyete baktı. "Bilmiyorum. Emin değilim ama eğer olursa..." diye omuz silkti. "Benim için sorun olmaz."

Dante kükreyerek onu tekrar kendine çekti. "Çalışmaya başlasam iyi olacak o zaman."

Ve sonra, onu kanepeye yatırdı, yıllar ve yıllar süren pratikle onu güldürdü ve fiziksel bağlantının neden onlar için asla sorun olmayacağını kanıtladı.

Chapter 25

Zephyr, Tenebrae City

KOCASI TAHRIK OLMUŞTU.

Fırtına'yı kucağına alıp öptüğünden beri, saçlarındaki eski mavilerle yeni pembeleri gördüğünden beri.

Elini tutup onu azalan partiden uzaklaştırdığında, tepeden aşağıya, daha önceki ziyaretlerinden birinde bulduğu küçük açıklığa götürdüğünde, özellikle de konuklar ayrıldığından ve insanların çoğu yorgun ve yatakta olduğundan buranın boş olacağını bildiğinde tahrik olmuştu. Adam onu takip etmişti, tabii ki etmişti ve sert davranmıştı, kadının onu küçük bir aksiyon için götürdüğünü düşünüyordu. Öyleydi ama onu özellikle götürüyordu çünkü ona söylemesi gerekiyordu ve insanlardan uzakta, başka bir evin duvarları içinde olmaktansa onlara evi hatırlatan bir yerde olmak istiyordu.

Ama daha önce tahrik olmuşsa bile, şimdi sersemlemiş ve tahrik olmuştu.

Küçük açıklıkta dururlarken Zephyr'in nefesi boğazında takılı kaldı, kulakları kan çanağına dönmüştü.

Kelimeler aralarındaki boşlukta asılı kaldı. Hiç kıpırdamadan duruyordu, tek bakışları onunkileri delip geçiyordu, ne olduğunu anlayamadığı bir şeyle doluydu ve bu onu tahrik ediyordu. Yutkunarak, dilinin ucuyla dudaklarını ıslatarak tekrar mırıldandı. "Ben hamileyim."

Gözlerini
kırpıştırdı.

Bekledi.

Tekrar göz kırptı.

Yutkundu.

Ona söylemek konusunda gergindi, kısa bir an için ona şu tebrik kartlarından birini vermeyi düşündü. Ama ona sadece okumasını söyleyecekti ve bu da amacını boşa çıkaracaktı.

Uzun dakikalar geçip de adam gözlerini kırpıştırmaktan başka bir şey yapmayınca, her zaman yaptığından daha fazla, midesinin daha da bulandığını hissetti ve omuzlarını dikleştirdi. Geri çekilmek. Muhtemelen uzaklaşmalı ve ona bunu tek başına düşünmesi için zaman vermeliydi. Evet. Belki de onun gözlerini aşırı kırpmasını dondurmayla aynı şekilde değerlendiriyordu. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Daha önce hiç hamile de kalmamıştı.

Kendi kendine başını sallayarak bir adım geri attı ve adamın kollarını sıkıca kavradığını, onu olduğu yerde esir tuttuğunu hissetti. Tamam o zaman. Geri çekilmek yoktu.

Aniden, kız daha fazla panikleyemeden, adam onu kollarından tutup kaldırdı -bunu yaptığında kız hep çok ateşlenirdi- ve birkaç adım gerisindeki yüksek bir kayanın üzerine bıraktı, yüzüne bakarken onu kenara oturttu, parmakları kollarının etrafındaki sert mengeneler gibiydi, uzun ve sıcak, misk kokusu kızın etrafını sarıyordu, partinin sona erme sesleri uzaktan gürültüyle geliyordu, oradan gelen sessiz ışıklar ve ay etraflarına yumuşak, samimi bir parıltı yayıyordu.

Kalbi hızla çarparken gözlerini ondan ayırmadı ve kendine onun büyük şeyleri düşünmek için zaman ayırdığını hatırlattı.

tüm bunlardı. İşlem yapıyordu. Ve hız için bir yükseltmeye ihtiyacı olduğu kesindi.

Elleri yavaşça kollarındaki tutuşunu gevşetti, dirseklerine indi, bileğine gitti ve sonunda beline yerleşti, açık kahverengi, neredeyse altın rengi tek gözü, yoğunluğunda tereddütsüz, bunca zaman sonra bile hala nefesini kesiyordu.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, boyu gövdesini bacaklarının arasına yerleştirdi, sığabilmesi için bacaklarını açtı, ayaklarını uyluklarına dayadı ve arasına yerleşti, karnı yüzüyle aynı hizadaydı. Elbisesini yukarı iterek göğüslerinin altında topladı ve göbeğini ve çiçekli iç çamaşırını delici gözlerine maruz bıraktı.

Zephyr'in adamın bir sonraki adımda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ve adamın yüzüne bakıp gözlerini karnına diktiğini gördükçe beklentisi hızla artıyordu. Karnı mükemmel değilken ve o sadece karnına bakarken bu kadar açıkta olmak ona hala garip geliyordu ama sonra kendine onun kim olduğunu hatırlattı.

O onun Alessandro'suydu, Alfa'sıydı, on yıl önce onu seven ve şimdi de seven çocuk ve adamdı.

Öne doğru eğildi ve göbek deliğinin hemen altına en yumuşak öpücükleri kondurdu.

Zephyr'in kalbi durdu, gözleri kapandı ve şefkatle doldu, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Dudaklarının tekrar tenine değdiğini hissetti ve gözlerini açıp adamın topuz yaptığı siyah saçlarına bakarken, adam aynı noktaya tekrar tekrar yumuşak öpücükler kondurarak kafasındaki tüm küçük şüpheleri yerle bir etti. Dudaklarının yumuşak teninde gezinmesi ihtiyacı olan tek tepkiydi.

"Koca..."

"Şşşt," diye başlar başlamaz onu susturdu, ağzı karnından hiç ayrılmadı, elleri neredeyse saygıyla belinin yanlarını tuttu.

Başını eğdiğinde onun gözlerinin kapalı olduğunu gördü, anın tadını çıkarıyordu, yüzünde büyük bir huzur ifadesi vardı. Gözleri

Sebepsiz yere nemlendi ve bir elini başının üzerinden kaydırarak kafatasının arkasını kavradı, küçük avucunda hissettiklerini sevdi. Yumuşak saçlarının, onu hâlâ büyüleyen tanıdık bir şekilde parmaklarının üzerinde gezindiğini hissetti.

Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldılar, konuşmadılar, hareket etmediler. Adamın başı kadının karnına yaslanmış, kadın elini adamın başının üzerinde tutarken adam kadının karnına küçük öpücükler kondurmuştu. Ona baktı, onun kabullenişine, sessiz sevincine, birlikte yarattıkları şeyi kelimeler olmadan kutlamasına. Alandaki tek ses nefes alış verişleriydi.

Sonunda, ne kadar zaman sonra olduğunu bilmiyordu, Alfa başını kaldırdı, bakışlarını birbirine kilitlemek için başını geriye eğdi, gözleri nemle parlıyordu. Bir eliyle kızın yüzünü aşağı çekerek alınlarını birbirine yasladı. Zephyr onun sıcak nefesini yüzünde hissetti ve boynunun arkasındaki kavrayışını sıkılaştırdı, sadece nefes almasına, ondan emmek istediği her şeyi emmesine, zihni olan labirentte yarışan her türlü düşünceyi sakinleştirmesine izin verdi.

Bir saniye sonra ayağa kalktı, Zephyr'in şaşkınlıkla başını geriye doğru eğmesine neden oldu, bacaklarını beline doladı, saçlarını sıkıca kavradı ve diliyle ağzını açıp onu derinden öperken dişleri gıcırdıyor, neredeyse morarıyordu, bir saniye önceki yumuşaklık hissettiği yoğunluk tarafından geri itildi. Zephyr ani bir şaşkınlıkla adamın omuzlarını kavradı, içgüdüsel olarak onu daha yakına çekti ve bacaklarını adamın etrafına doladı, masa poposunun altında serindi, adamın vücudu onunkine karşı sıcaktı, ağzı onunkinde tamamen evcilleşmemişti.

Ve sonra öpücük bir paradoksa dönüştü, tıpkı kocası gibi.

Ağzını tekrar tekrar yağmalarken, dudaklarıyla ziyafet çekerken ve dillerini birbirine geçirirken, aralarındaki elektrik onu nefessiz bırakır ve kalbinin her zamanki gibi çarpmasına neden olurken, diğer eli karnının üzerine yerleşti, şefkatle, tüm avuç içi etini kapladı

Leğen kemiğinin hemen üzerinde, başparmağı neredeyse yatıştırıcı bir şekilde tenini okşarken, sanki onu bağladığı bir ipin ucundaymış gibi öpmeye devam etti, karnındaki eli dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi hareket ediyordu.

Bu adam bazen onu gerçekten şaşırtıyordu. Ama adam öpüşebiliyordu.

Dudakları özensizce ayrıldı ve adam geri çekildi, gecenin teması olan aynı duyguyla ona baktı.

"Gökkuşağı," diye fısıldadı ve nefesi kesildi, midesi bulandı. Tanrım, onun takma adını söyleme şekline bayılıyordu.

"Alessandro," diye cevap verdi, düşüncelerinden sıyrıldı, kanın dudaklarına hücum ettiğini hissetti, ağzının etrafındaki deri onun ensesine sürtünmekten lezzetli bir şekilde karıncalandı.

"Seks yapmak için iyi misin?"

Zephyr bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırpıştırdı ama sonra seks sırasında onu asla incitmemek için ne kadar dikkatli olduğunu hatırladı.

Kaşlarını kaldırarak bacaklarını onun etrafında sıktı çünkü gecenin sonuydu, çok sağlam bir kayanın üzerindeydi, ikisi de sıcak ve ağırdı ve ön sevişme gibi öpüşmüşlerdi ve bunu kutlamaları gerekiyordu. O hiçbir yere gitmiyordu.

Alfa ona sert bir bakış attı ve bir santim bile yaklaşmadı.

Bazen onun gücünden nefret ediyordu. Dilini dudaklarında gezdirdi, onu tahrik ettiğini bildiği sert meme uçlarıyla göğsünü ovdu.

Alçak bir kükremeyle bacaklarını belinden çekti ve külotunu yırttı, kumaş güçlü ellerinin kurbanı oldu ve bacaklarını genişçe açarak onu tamamen geceye ve onun ateşli bakışlarına maruz bıraktı. Adam eğildi ve kadın tereddüt etti, adamın onun merkezine kadar öpeceğini düşünüyordu ama yanılıyordu. Görünüşe göre canavarı serbest bırakmıştı ve bir ritmi bile kaçırmadan ağzı onu kapladı, dili çoktan içine dalmıştı,

tadına bakıyordu. Yüksek sesli bir inilti ondan kaçtı ve devam etmesine izin vermek istedi, ama vücudu, ruhu muhtemelen ne kadar yakın olduğunu fark etti ve şu anda onu her şeyden çok arzuluyordu.

Saçlarını kavradı ve başını yukarı çekti, onun tekil küresinin derinliklerine bakarak ona ne kadar ihtiyacı olduğunu sözsüz bir şekilde söyledi. Adam onun ağzına yaklaştı, dilini onunkiyle birleştirdi ve kadın onun tadına baktı, uyarılmışlığı dayanılmaz seviyelere yükseldi.

"Becer beni," dedi ona geri çekilerek, devam etmesi için ona serbest saltanat verdi. "Çok uzun zaman oldu ve amımın sana ihtiyacı var ..."

Parmakları kızın alt dudaklarına dokunduğunda, önce birini, sonra ikisini içine sokup hazır olup olmadığını test ederken, canını yakmak istemediğinden sözlerinin geri kalanı ağzı tarafından yutuldu.

"Kahretsin, çok ıslaksın!" diye mırıldandı kısık sesle ağzına karşı.

Gülümsedi. "Bu konuda ne yapacaksın, seksi şey?"

Kadının meydan okuması bardağı taşıran son damla oldu. Derin bir gürültüyle bacaklarını daha da açarak yukarı ve omuzlarının üzerine çekti. Bu anın gerçekleşmesine izin verdiği için pilates eğitmenine sessizce teşekkür etti ve kollarını başının yanına koydu. Yıldızlara baktı, adam yere indiğinde derin bir nefes aldı. "Bana bak."

Gözlerini onunkilere çevirerek, adam girişinde sıraya girdiğinde kilitlenmelerine izin verdi. Nefesi kesildi ve ne yapacağını görmek için nefesini tutarak bekledi. Adamın ona yavaşça gireceğini düşünmüştü. Yine yanılmıştı. Başka bir gümbürtüyle, itti ve derin bir vuruşla kendini kabzasına kadar gömdü, nefesini yakalamasına ve ani *büyük* istilada dudaklarından yüksek bir çığlık çıkmasına neden oldu ve onu ona yapışmasını sağladı.

Adamın siki içinde canlı bir varlık gibi titreşirken, ıslaklığıyla çevrelenirken ve kendi uyarılmasını çok daha iyi hissederken miyavladı, onu hiç olmadığı kadar, olabileceğini hiç düşünmediği kadar azgınlaştırdı. İşte bu

Kızgınlık hissinin muhtemelen onla çarpılmış haliydi. Görünüşe göre onun düşüncelerine katılan Alfa geri çekildi ve tekrar içeri dalmadan önce ondan tamamen çıktı, pozisyondaki o zor noktaya tam olarak çarptı, omurgasının yaylanmasına ve göğüslerinin göğsüne çarpmasına neden oldu. Kız daha nefesini toparlayamadan, adam dışarı çıkıp tekrar içeri girdi ve yine o noktaya çarptı ve kız yoğun ikili hissin etkisiyle çığlık atmamak için dudağını ısırdı.

Başparmağı dudağını yakalayarak dişlerinin arasından çekip çıkardı ve kabaca talep etti. "Benim için çığlık at, Zephyr. Seni duymak istiyorum."

Sözleri kadının sikini daha sıkı kavramasına, tıslamasına ve içine daha hızlı girip çıkmasına, inlemelerinin daha da yükselmesine neden oldu ve uçmamak için tutunduğu sırada ağzından tutarsız bir şey kaçtı. Adam elbisesini aşağı çekti ve kadın başını arkaya eğip ağaçlara bakarken, adam açıkta kalan meme ucuna yapıştı, ısırdı ve diliyle o bölgeyi yaladı. Açıklıktaki tek ses onlardan geliyordu - inlemeler, tıslamalar, inlemeler, yüksek sesli nefesler ve etin ete öfkeyle çarpma sesi. Çok sıcaktı ve çok tahrik ediciydi ve duvarlarının ona verdiği zevki hissedebiliyordu, meme uçları etine her sürtündüğünde içinden geçen zevki hissedebiliyordu, her içeri ittiğinde ve tekrar dışarı çektiğinde omurgasında zonklayan elektriği hissedebiliyordu.

Artık nefes nefese kalmıştı, hissedebildiği karşılıklı zevkler duyuları için çok fazla hale geliyor, vücudunun kaldıramayacağı kadar fazla oluyordu. Adam üzerinde, içinde, o kadar büyük ve o kadar gerçek, terli, misk kokulu ve tamamen ona ait bir şekilde hareket edip dururken gözlerini ağaçlardan ayırmadı. Bir eli kıçını sıkıca kavrıyor ve onu yerinde tutuyordu, ağzı göğüslerini emiyor ve yiyordu, hızı artıyor ve hareketi mümkün olmadığını düşündüğü bir ivme kazanıyordu ve aniden, uyarı olmadan, eti sert bir şekilde kenetlendi.

Yüksek sesli bir çığlık boğazından kaçarken, kapalı göz kapaklarının arkasında yıldızlar görüyor, aşırı zevkten köşelerden kaçan gözyaşları. Doruk noktası vücudunu salladı, hızını daha hızlı hale getirirken duvarlarının onun etrafında çırpınmasını sağladı, orgazmını bir başkasıyla kovaladı, tıpkı ondan istediği gibi beynini vurdu.

Bir patlama daha onu sarstı. Bu çok fazlaydı. Üzerine yüklenen tüm hislere dayanamadı ve ağzını açarak, Alfa yüksek sesli bir homurtuyla içinde patlamadan önce itip kakarken sessizce çığlık attı, onu spermiyle doldurdu ve tekrar etrafında sancı çekmesine neden oldu.

Bir daha gelemezdi. Bundan sağ çıkamazdı. Adamın başının yanındaki kolunu ısırdı ve sancı ile çırpınmanın geçmesini bekledi ama geçmedi ve adama sıkıca yapışarak onu tüm gücüyle sağdı. Kadın adamın kolunu ısırdı ve adam da kadının göğsünü ısırarak içinde küçük de olsa son bir patlamaya yol açtı. Ona bir cankurtaran halatı gibi yapıştı, gökyüzüne doğru süzülmesini engelledi ve dakikalar sonra nihayet gözlerini açtı, yıldızlara baktı ve onun içinden çıktığını hissetti. Bu his karşısında bir inilti duydu ve bacaklarını indirdi, kendini iyice kullanılmış ve acımış hissediyordu ve bunu yarın da hissedecekti. Bu hoşuna gitmişti.

Alfa çimlerin üzerine düştü, onu üzerine çekti, altına uzandı ve bir elini başının üzerine koyarak gökyüzüne baktı.

Zephyr yüzünü ona dönmek için yana doğru döndü, vajinasındaki acıyı hissetti ve bir miyavlamayı ısırdı. "Vay canına."

Yavaşça başını ona çevirdi ve biraz gülümsedi. "Sadece vay canına mı?"

Onun kolunu tokatladı. "Yıldızları gördüğümü söyleyebilirdim ama bu çok gerçekçi olurdu."

Adam yüzünün sadece yara izi olmayan tarafıyla sırıttı ve kadın yukarı doğru iterek yara izlerine öpücükler kondurdu.

Alfa onun umduğu gibi gülümsemedi ama sadece ona baktı. Ona dikkatle bakmadan önce dudaklarını bir kez onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Seni görüyorum, gökkuşağı."

"Ben de seni görüyorum," dedi ona usulca.

Hiçbir şey, her şeyi unutmuş, kendi zihninde kaybolmuş ve sevdiği kadının saf anıları tarafından eve geri götürülen bir adam kadar 'oyunun sonu' diye bağıramaz. "Oyunun sonundayız," diye düşüncelerini yineledi. "Kimin aklına gelirdi ki, değil mi?"

Adam usulca kıkırdadı, elleri kadının kalçalarını bıraktı ve parti için giydiği gömleğin altından tenine dokunmasına izin verdi. Elini sol uyluğundan aşağıya doğru hareket ettirdi, dizinin altındaki teni okşadı ve göğsüne doğru kaldırdı, onu sevdiği bir şekilde çevirerek yere yatırdı. Diğer eli onu ezmesini engelledi ve kızın kıvrımlarına sürtünerek hizalandı.

"Ağrın var mı?"

Kızardı, zaten ne kadar çıplak ve samimi oldukları düşünüldüğünde bu gülünçtü. "Biraz."

Gülümsedi, ağzı yumuşak, durgun bir öpücükle onunkine indi, kirli sakalı tenini törpüledi ve tüm ağzının, çenesinin, yanaklarının, boynunun ve göğüslerinin sakal yanıklarından muzdarip olacağından oldukça emindi. Başka türlüsünü de istemezdi. Bu sefer yavaşça, dikkatlice girdi, tek bacağının yukarı kalktığı açı, tamamen kabzasına kadar gömülene kadar düşünebileceğinden daha kolay kaymasını sağladı. Adamın büyüklüğünün onu şaşırtmaktan vazgeçeceğini hiç sanmıyordu.

"Gah, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı adam boynunu öpücükler ve ısırıklarla doldururken.

"Öyle mi?"

"Mm-hmm," diye fısıldadı düzensiz bir nefesle, dudağını ısırarak. Tekrar sertçe girmeden önce yavaşça çekildi ve bu açının onun g-noktasına doğrudan vurmasını sağladığını fark etmemişti.

"Yapmalısın, ah," diye soludu adam kalçalarını yavaşça hareket ettirmeye başladığında, geri çekildi ve tekrar içeri girdi, tekrar onun noktasına çarptı, "aman tanrım, pratik yap, ah evet, bunun için."

Parmakları sırtına gömülürken çenesinin altını ısırdı. "Pratik yapmak mükemmelleştirir."

Gözlerini kapatıp üzerinde, içinde olup biten her şeyi hissetmesine izin verirken, onun için duyduğu muazzam uyarılmayı, ona karşı duyduğu açlığı, kasıklarındaki onu alma ihtiyacını hissetmesine izin verirken, tenine karşı duyduğu kaba hırıltı onu daha da tahrik etti.

"Ama biz kusurları severiz, seksi."

İnledi, kalçaları hafifçe hızlandı ama hâlâ çok yavaştı. "Mükemmel abartılıyor," diye hatırlattı ona.

"Aynen öyle," diye mırıldandı, onu geri iterek. "Bana yara izlerini ver."

Yüksek sesli bir iniltiyle pes etti ve kızın içine öyle sert girdi ki bir an için aklı başından gitti, kızın duvarları her tarafına kenetlenmiş, onu hiç bırakmayacakmış gibi kavrıyordu. Geri çekildi ve tekrar içeri itti, hareketleri daha düzensiz hale geldi, penetrasyonunun açısı onu tekrar tekrar ağlattı.

Adamın uyarılmasının zirveye ulaştığını hissetti, çenesini ısırarak içine girerken hareketleri daha da vahşileşti. "Siktir, Zephyr. Yaklaştım."

Onunla birlikte gelmesi gerektiğini bildiğinden, bir eliyle saçlarını kavradı, ateşli bir öpücük için onu yukarı çekti ve diğer parmağını klitorisine koydu, öfkeyle ovuşturdu, tekrar tekrar içine girdiğini hissetti, ne yaptığını bilerek çok heyecanlandığını hissetti ve bu his dayanabileceğinden daha fazlaydı. Dilinin etrafında boğulan bir çığlıkla, duvarları onun etrafında titrerken, sıcakta patlarken, yumruğundaki parmağı dururken tüm vücudunun çimlere yükseldiğini hissetti. Kendisi onun yerini aldı, sürekli ovuşturdu, kollarında titrerken doruk noktasını uzattı, her tarafına kenetlendi, saçlarını çok sert kavradı ve onu tüm gücüyle öptü. Sıkışan duvarları onu teşvik etti ve

Bağırsaklarının derinliklerinden gelen bir sesle o da boşaldı, kadının üzerine yığılmadan önce son bir kez daha içine girdi ve ağır bir nefes aldı.

Kollarını ona doladı, adam içinden çıkarken zevkle miyavladı ve yana düştü.

Birlikte nefes alıp verirken ona sırıttı, kendini iğrenç hissediyordu ve banyo yapması gerektiğini biliyordu ama mutluydu.

Zephyr mutluydu. O mutluydu. Uzun
zaman sonra mutluydular.

Ve şimdilik önemli olan tek şey buydu.

Chapter 26

Lyla, Tenebrae City

SEKSE IHTIYACI VARDI. Seks hayatı boyunca bir travma silahı olmuşken böyle bir şey düşüneceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Ama işler değişmişti. Seks artık zevkli, güçlü ve etkiliydi.

Vücudu hem gerçek hem de mecazi anlamda yanıyordu. Sanki parti sırasında eldivenli elinin sıcak dokunuşu daha önce indirilmiş bir şalteri kaldırmış gibiydi. Saatler geçmişti ve bu açlık, içindeki bu delice, kudurmuş açlık, sadece iltihaplanmış ve bir canavar gibi büyümüştü. Cildi, tüm vücudunda nabız gibi attığını hissettiği sıcaklıktan karıncalanıyor, her bir nabız uyluklarının birleştiği yerde hararetle zonkluyordu. Göğüsleri kendini rahatsız ve ağır hissediyor, elbisenin sert meme uçlarına her sürtünmesi ağrıyan kalbine doğru bir zevk sarsıntısı gönderiyor, erimiş lavlar karnının alt kısmında birikiyordu. En son ne zaman Dainn bir şey yapmadan bu kadar ıslandığını hatırlayamıyordu. En son ne zaman bu kadar boş, neredeyse akılsız hissettiğini hatırlayamıyordu, doldurulma ve alınma ihtiyacı o kadar şiddetliydi ki neredeyse canını yakıyordu.

Kızışmıştı. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu.

Lyla süitinin kapısını kapattı ve banyoya yöneldi, kendini temizlemek ve bu sıcaktan kurtulmak için bir duş alması gerekiyordu.

Kapıyı arkasından sessizce kapattı ve ışıkları kısarak lüks banyonun etrafına aynı sıcak, yumuşak parıltıyı yaydı, koyu kahverengi fayanslar ve granit lavabo üstü yumuşak ışıkta parlıyordu, küvetin etrafındaki koyu granit çıkıntı sıcak avuçlarına karşı serindi. Küvete baktı, yalnızken altına girmeye çalıştığı tüm zamanları hatırladı, tek başına banyo yapma anıları iyi değildi, sadece Dainn'in travmasını onunla birlikte yeniden yazmasıyla daha iyi hale geldi - küvet ve mastürbasyon, her ikisi de nefret ettiği şeylerdi.

Belki de kendi yazdıklarından bazılarını yeniden yazmanın zamanı gelmişti.

Küveti çabucak doldurdu, bunu tek başına yapmak zorunda kalırsa acele etmeyeceğini biliyordu. Hayatında ilk kez mastürbasyon yapacakken olmazdı.

Boynunu kırıp suyu onun için hazırladığı banyo tuzlarıyla dolduran Lyla, geniş çıkıntının üzerinden küvete adım attı, ayakları suya dalmadan önce ayak parmakları ılık suyla temas etti, onu vücudunun geri kalanı izledi. Suyun içine gömüldü, sıcaklık tenini karıncalandırırken dudaklarından bir nefes daha çıktı, bacaklarının arasını okşadı, su kabaran göğüslerinin etrafında dönüyordu. Su yavaşça durulmadan önce üzerinde dalgalanırken başını kenara yaslayarak bundan zevk aldı.

Her şey *duyumdu.* O tam bir sansasyondu.

Küvetin kenarlarını kavradı, gözleri kapalı, kendini onların içinde boğulmaya bıraktı. Misket limonu ve misk kokusu baş döndürücü bir hisle birleşti ve derin bir nefes aldığında ona ulaştı. Su, ellerinin yavaş, yumuşak, pürüzsüz okşamaları gibi meme uçlarının üzerinde geziniyor, kalçalarının arasında birikiyor ve tüm vücudunda hissettiği ılık, sıcak akımlarla tahrik olmuş küçük yumrusunu kızdırıyordu. Ayak parmakları karıncalandı,

Duyusal hazzın tadını çıkarırken ayakları hafifçe kamburlaştı, kendi ağır nefes alışının sesi küvetin kenarlarındaki suyun ara sıra çıkardığı sese karıştı, devasa banyodaki tek ses buydu.

Ellerinin küvetten uzaklaşmasına ve suyun içinde sürüklenmesine izin verdi, gözlerini kapalı tutarken suyun kaldırma kuvveti avuçlarını gıdıklıyordu.

Yavaşça, çok yavaşça, ellerini ağrıyan göğüslerinin üzerine koydu ve usulca sıktı. İçinden geçen rahatlama ve zevkin ani birleşimiyle dudaklarından yüksek sesli bir inilti kaçtı, meme uçları avuçlarına sertçe çarptı ve onları ahlaksızca ovuşturdu, boynu omurgasıyla birlikte kavislendi, bu rahatlamayı aradı. Elleri her zaman göğüslerini sıkıca tutuyordu, bazen şefkatle, bazen de tam bir sahiplenmeyle. Düşünceleri şimdi de bu sahiplenici tutuşa takılmıştı; büyük, yanık elleriyle göğüslerini sıkması, güçlü ve emin parmaklarıyla meme uçlarını çekiştirmesi. Hareketleri düşünceleriyle eşleşti, meme uçlarını aynı yoğunlukla çekti ve saf elektrik akımı doğrudan çekirdeğine fırladı, duvarları çılgınca sıkıldı.

Nefes alış verişi hızlandıkça, odadaki sesler ağırlaştıkça, solukları ve inlemeleri baş döndürücü bir kombinasyonla birbirine karıştıkça kalbi sıkışıyor, dudağını ısırarak kendini hayal kurmaya bırakıyordu.

O da ısırdı. Göğüslerinin üst kısmındaki eti dişlerinin arasına aldı ve diliyle meme ucunu fiskelemeden önce karnına ateş gönderecek kadar ısırdı. Bir o tarafa, bir bu tarafa. Parmakları senkronize bir şekilde hareket ediyor, hassas göğüsleriyle oynuyor, uyarılmışlığı karnında keskin bir ağrıya dönüşüyor, açlığı karnını kemiriyordu.

Bir göğsünü bırakarak elini yavaşça ıslak teninde gezdirdi; karnını hisseden Lyla kendini yumuşak tende oyalanmaya bıraktı. Oyalanır gibi, nasırlı parmakları teninin üzerinde gezinirken, tırnakları tenini törpülerken, dişleri aşağıya doğru inerken, dili teninin her santimini tadarken, Tanrım, o y a l a n d ı. O kadar çok oyalandı ki

Çılgınca, onu kıvranan, titreyen bir uyarılma kitlesine bıraktı, kalça kemiklerini ve uyluklarını ısırdı, bacaklarını açarken durdu.

Bacaklarını açtı, su sıcaklığına çarparak kanının içinde buhar gibi yükseldi.

Lyla bir elini iç bacaklarına daldırırken diğeri göğsünü çekiştiriyordu. İç bacaklarının yumuşak tenini seviyordu. Onu ısırmayı ve kızardığını görmeyi seviyordu. Dilinin küçük darbeleriyle yalamayı, dakikalarca onunla bu şekilde alay etmeyi seviyordu. Ve uyumsuz gözlerindeki o sıcaklıkla. Çok fazla sıcaklık. Onun gözlerinde. Kadının kanında. Her yerde.

Teni okşarken nefes nefese kaldı, rahatlamaya ihtiyaç duyduğu yere çok ama çok yakındı ama kendine eziyet ediyordu çünkü adam onu böyle çekip çıkarıyordu ve adam oradaydı, tam orada, kafasının içinde ona eziyet ediyordu.

Ağır ağır nefes alırken ağzı açıldı ve yavaşça, sonunda kıvrımlarına dokunarak onları ayırdı. Bunu yaparken onu nasıl izlediğini zihninde görebiliyordu, onu gözlerine maruz bırakırken kendi ağır nefeslerini görebiliyordu, daldırıp tadına bakmadan önce gözlerindeki alevleri görebiliyordu.

Lyla yüksek sesle inledi, parmağı zonklayan küçük yumrusunu bulduğunda kalçalarını yukarı kaldırdı, vücuduna dalga dalga sıcaklık dalgaları gönderdi, kalbi titriyor ve nabzı kulaklarında atıyordu, vücudu titriyordu, o kadar, o kadar hassastı ki buna inanamıyordu.

Dudaklarını ısırarak gözlerini açtı.

Ve gözlerini onun yoğun gözleriyle kilitledi.

Dondu kaldı, göğsü kabardı, diğer eli göğsünde dururken parmağı klitorisinin üzerindeydi, gözleri onun üzerindeydi.

Hâlâ parti için giydiği koyu renk takım elbisesini giymiş bir halde çıkıntıda oturmuş, o yoğun gözlerle onu izliyordu, kendi nefesi de ağırlaşmıştı.

Ne zamandır onu izliyordu? Onun içeri girdiğini nasıl duymamıştı?

Umurunda değildi.

Gözleri suyun altında kızın vücudunu boydan boya dolaştı, ellerinin olduğu yerde durdu ve sonra tekrar kızınkilerle çarpıştı.

Nefesi kesildi, yeni bir uyarılma dalgası, daha keskin, daha keskin, onu yeniden yıkadı.

Dudaklarını yalayan ve gözlerini onunkilerden ayırmayan Lyla bir parmağını içine daldırdı, bu his neredeyse gözlerinin kapanmasına neden olacaktı. Neredeyse. İstese bile bakışlarını onunkilerden ayıramazdı. Ama yapmadı. Çünkü adam onu en güzel tatlıymış ve kendisi de açlıktan ölmek üzereymiş gibi izliyordu.

Açlıktan *öl üyordu*.

Başka bir parmak ilkine katıldı, içine girip çıktı, asla onun yaptığı derinliğe, parmaklarının yaptığı beceriye, tatmine ulaşamadı. Ama o oradaydı ve kendini tatmin ederken onu izlemesini izlemek baş döndürücüydü. Birkaç ay önce bunu asla yapamazdı. Şimdi, hiçbir yerde tereddüt bulutu yoktu.

Elinin topuğunu sertçe memesine bastırırken bir inilti onu terk etti ve aniden Dainn takım elbise ceketini çıkardı. Dainn'in eldivenlerini çıkarışını, ceketle birlikte tezgâhın üzerine koyuşunu gözleri kısık bir şekilde izledi. Sonra aynı şeyi kol düğmeleri için de yaptı ve ardından kollarını ön kollarının üzerine sıyırarak ellerindeki yanıkları, siyah saçlarını ve kas iplerini ortaya çıkardı. Tekrar çıkıntıya oturdu ve öne doğru eğildi, kaslı bir kolunu onun üzerinden küvetin karşı kenarına geçirerek onu suyun içine hapsetti.

Bakışlarını kilitli tutmak için başını geriye eğdi, adam yaklaştıkça adamın teninin ve kolonyasının karanlık, misk kokusu onu sarıyordu.

Ve nabzını öptü. Çırpındı.

Boynunu öperken, çenesine kadar gelirken, ısırırken, yalarken ve tenini emerken, parmakları üzerinde çalışırken vücudunun içindeki sıcaklık bir cehenneme dönüştü.

"Kanımda ateş gibisin, *flamma*," diye mırıldandı kulağına doğru, alçak, ölümcül sesi onu uçurumun kenarına getirdi. Lyla yüzünü onun omzuna çevirdi, gömleğinin üzerinden sert kaslarını ısırırken zevk onu yıkadı, vücudu titriyordu ama daha fazlası için açlık duyuyordu, kendini ne kadar ovarsa ovsun bulamadığı daha fazlası için.

"Dainn," diye inledi onun tenine karşı ve birden adamın eli tam orada, onu kavradı. Lyla onun kaslı ön kolunun suyun altına dalmasını, gömleğinin kumaşının ıslanıp koluna yapışmasını izledi ve nefes nefese kaldı.

Cesaretle iki parmağını içine sokmadan önce bir parmağını açıklığının etrafında bir, iki kez döndürdü, alay etti, aşağı inerken ona işkence etti. Adam parmaklarını ustalıkla, tekrar tekrar ve tekrar pompalarken duvarlarının onun etrafında sıkıldığını hissetti, onu hemen inşa etti, elleri sudan çıkarken vücudu onun dokunuşuna doğru eğildi, boynunun arkasını kavradı, yüzünü aşağı çekerken gömleğini daha da ıslattı.

Ağızları çılgınca çarpışıyor, elinin topuğu kıza bastırdıkça parmaklarının hızı artıyor, dili çılgın parmaklarıyla senkronize bir şekilde kızın dudaklarını ısırıyor, omurganın dibindeki sıcaklık kızın kalbinin gümbür gümbür atmasına neden oluyordu, Daha sıkı, daha sıkı ve daha sıkı kıvrılıyordu ve okşamaya, hareket etmeye ve öpmeye devam ediyordu ve hiç durmuyordu ve göğüsleri kabarırken ve kenarından su akarken nefes alamıyordu ve adam onu çevreliyordu, içindeydi, içinde hareket ediyordu, tıpkı her zaman yaptığı ve her zaman yapacağı gibi ve aniden parmaklarını içeri itti, onları kıvırdı ve ağzına karşı boğulan yüksek bir çığlıkla paramparça oldu.

Parmaklarını çekerken dudaklarını geri çekti ve Lyla gözlerini açtı, vücudu gevşekti ama doymamıştı, onu izliyordu. Dudakları da gövdesi gibi ıslaktı, pantolonunun önü kendi ihtiyacının kanıtıyla gerilmişti.

Ayağa kalktığında Lyla ona gözlerini kırpıştırdı, kendi ateşli gözleri de onunkiler üzerindeydi ve ıslak gömleğini bedeninden çıkardı,

bir köşeye fırlattı. Adamın kemerini çözüp pantolonunu çıkarırken, piercinglerini saklamadan orada dururken, kaslarının etinin üzerinde oynadığı oyunu, aldığı her ağır nefesle dalgalanan karın kaslarını izledi.

Kahretsin, onları özlemişti.

Onu utanmaz bir açlıkla izliyor, çekirdeğinden sıcak, alçak bir uyarılma sarmalının fışkırdığını hissediyordu.

Kadın bir şey yapamadan, adam onu küvetten çıkarıp kollarına aldı ve odadan çıkarıp yatağa taşıdı.

Onu üzerine bıraktı, gözleri yoğunlaşmıştı. "Eller."

Sözler, emirler onu ihtiyaçla doldurdu. Ellerini uzattı ve adamın kemerini bileklerine dolamasını izledi.

Onu yatak başlığına doğru çevirdi, arkasına tırmandı, yüzü boynunu kokluyor ve eli göğsünü sahiplenici bir şekilde kavrıyordu. "Bir tane aldın ama bu gece cezalandırılacaksın, anne. Başka bir erkeğe dokunduğun için."

İnledi, buna ihtiyacı vardı, ona ihtiyacı vardı. Adamın ağır ereksiyonunu sırtında hissedebiliyordu, ellerinden biri aşağı inip onu tekrar cesurca kavrarken üzerlerindeki metal tenini öpüyordu.

Kanından ateş fışkırdı.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı onun tenine. "Kendi zevkini kendin aldığın için. Beni düşündün mü?"

"Evet."

"Benim için çok iyi bir kızsın,
anne." Bu sözler onu daha da
kızdırdı.

Parmakları onunla oynadı, daldırdı, sürttü ve okşadı, onu sınıra getirdi. Ağır ağır nefes almaya başladı, göğüsleri kabarıyor, gözleri başının içine doğru dönüyordu.

Ve durdu.

Lyla yere yığıldı, dudaklarından bir çığlık döküldü.

"Şşşt," diye susturdu onu. "Gürültü yapamazsın, flamma." Parmakları yeniden başladı. "Gürültü yaparsan biri gelebilir." Bir parmağını içeri soktu, kızın yan tarafını ısırdı.

Boyun. "Ne görecekler biliyor musun? Değerli küçük misafirleriyle bir yabancı. Seni benim sikim için yalvarırken görecekler, seni benim için muhtaç bir karmaşa olarak görecekler, bunu istemezsin, değil mi?" Vücudundaki sıcaklık, hisler ona saldırdıkça felç geçirmesine neden olacaktı. Çığlıklarını bastırmak için dudaklarını ısırdı.

Onu tekrar sınıra getirdi ve durdu. Lyla inledi ve onu boğmak için dilini ısırdı.

Tekrar başladı ve tekrar durdu. Tekrar ve tekrar.

Ta ki, adamın onu çağırdığı, gözleri yaşlarla ıslanmış, aklı neredeyse zevkten uçmuş, sızlanan, muhtaç bir karmaşa haline gelene kadar.

"Lütfen," diye yalvardı, hayal kırıklığı içinde hıçkırarak ağlıyordu. "Dainn, lütfen."

"Kimi istiyorsun, anne?" "Seni. Sadece seni."

"Peki başka biri sana dokunursa ne olacak?" "Onları öldürürsün." Bu onu daha da tahrik etti.

"Şimdi söyle bana."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, amı alev alev yanıyordu. "Seni çok seviyorum. Seni çok özledim. Lütfen beni tamamla, Dainn. Doldur beni. Lütfen. Ruhuma dokun."

Sözleri adamın içinde bir şeyleri tetiklemiş olmalıydı çünkü bildiği bir sonraki şey, öne doğru itildiği, yanağının şilteye dayandığı, ellerinin önündeki kemerle bağlandığı, bacaklarının ayrıldığı ve adamın bir hamlede içine daldığıydı. Lyla çığlığını şiltede boğdu, hemen onun etrafına geldi, piercingleri eve geliyormuş gibi hissettirecek şekilde duvarlarına sürtündü, aleti o kadar derindi ki nerede bitip nerede başladığını anlayamadı.

Elleri Lyla'nın belini kavradı ve onu yatağın içinde becerirken yerinde tuttu, sert, hızlı, acımasız, günlerce süren mesafeyi ve ayrılığı birbiri ardına gelen sert darbelerle yok etti ve Lyla boşalmaya devam etti, boşalmaya ve boşalmaya devam etti, ta ki bir sıvı karmaşası, akılsız ve sersemleyene kadar, sadece

Saatlerce amına vurduktan sonra kendinden geçene kadar onu sikmesine izin verdi.

Lyla yan yattı, onu tekrar içinde hissetti, sırtına sarılmıştı, hareket etmiyordu, sadece içinde kalıyordu, sanki o da evini bulmuş gibi kilitlenmişti.

Lyla ona bakmak için boynunu çevirdi. "Sanırım beni özledin."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Yaptım."

Bunun üzerine hem amı hem de kalbi sıkıştı.

"Her şey nasıl gidiyor?" diye sordu ona sanki bilmiyormuş gibi. Ya da belki de bilmiyordu.

Lyla yüzünü öne döndü ve adam onu kaşıkladı, Lyla olan biten her şeyi anlatmaya başladı, günlerdir konuşmadığı kadar çok konuşuyordu, bu sırada adam hâlâ Lyla'nın amının içinde, kalbinin içinde, ruhunun içindeydi.

Her şey değişmişti. O değişmişti. Hâlâ değişiyor, dönüşüyordu ve ilk kez bu onu korkutmuyordu. Sevdiği adamın, yalnız kalmasına asla izin vermeyen, ruhuna her zaman dokunmuş olan adamın kollarında yatarken, Lyla diğer tarafta kime dönüşeceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Part III

Ouroboros

"Derisini dökemeyen yılan ölmek zorundadır."

- Friedrich Nietzsche

Chapter 27

Dante, Tenebrae City

VIN radardan kayboldu.

Adamın artık hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordu -karısının iyiliği için, ilkinin olmasını umuyordu- ama bunun üzerine bahse girmezdi.

Dante çalışma odasında oturmuş, Vin tarafından kendisine gönderilen son mesaja bakmak için telefonuna bakıyordu. Bilinmeyen bir numaradan gelmişti - daha öncekileri göndermek için kullandığı numaradan, Dante'nin Morana'dan izini sürmesini istediği ve nehirde bulduğu numaradan. Metin, tanıdığı iki numara olmasaydı iki kez bakmayacağı numaralardan başka bir şey değildi - 5057 ve 5705. Başka rakamlar da vardı: 7505, 7055, 0755, 0557 ve diğerleri, hepsi de bu rakamların bir kombinasyonuydu ve hepsi de kafa karıştırıcıydı.

"Bu bir oyun mu?"

Dante kanepede yanında oturan Xander'a baktı, gözleri Dante'nin telefonunun ekranındaydı. Dante'nin kalbi çocuğa ısındı. Bazı yönlerden ona Damian'ı çok hatırlatıyordu ama çok da farklıydı. Kardeşinden daha zekiydi ve kesinlikle Damian'ın hiç olmadığı kadar teknolojiye yatkındı. Xander, Damian'a bağlıydı.

Zephyr hamile olduğunu öğrendiğinden beri Luna'nın yanındaydı ama kızlar dışarı çıktığından beri çalışma odasındaydı. Hep birlikte Luna'yı alışverişe götürmeye, bir kız günü geçirip kaynaşmaya ve ona yeni deneyimler kazandırmaya karar vermişlerdi, bir düzine güvenlik görevlisi de onlarla birlikte gitmişti.

Tristan dışarıda Tristan ne yapıyorsa onu yapıyordu; Alfa ise çardakta telefonlara bakıyor ve ayrılmadan önce bir hafta kalacakları için üssündeki her şeyi koordine ediyordu.

Başlangıçta herkes prensesin ilk doğum günü partisine kadar bir hafta kalmaya karar vermişti ama Zephyr ertesi sabah herkese hamile olduğunu söyledikten sonra Amara bu güzel haberi kutlamak için biraz daha kalması konusunda ısrar etmişti. Morana bunun Tristan ve Luna'nın birlikte daha fazla zaman geçirmeleri için iyi bir yol olacağına karar verdi, kız ne yapmak istediğine karar vermeden önce, uzayda rahatlamaya başladığından beri yaşam durumu açısından. Böylece geri dönmeden önce bir haftaları daha oldu. Dante evi çok sevmişti, yine de gittiklerinde tüm ailenin bir arada olmasını özleyeceğini fark etti.

Herkes dağılmışken Xander onun gözetimindeydi, yanında oturuyor ve Tempest'la kendi tarzında oynuyordu. Çocuğun yerleşkede istediği gibi dolaşabilecek kadar rahat hissetmesi Dante'nin hoşuna gitmişti. Çocuk genç olmasına rağmen, Tempest'a karşı Dante'nin ona güvenmesini sağlayan yumuşak bir tavrı vardı ve prenses de çocuktan hoşlanıyor, titrek bacaklarının üzerinde durmak için onun küçük bedenini kullanmaya çalışıyordu. Bu yaşta çoktan tek başına ayakta duruyor olmalıydı ve Dante büyümesinde olağandışı bir şey olmadığını umuyordu. Şimdilik, kayınvalidesi bebeklerin bir şeyler yapmak için kendi tatlı zamanlarını kullandıklarını ve sadece o zaman bile işler yavaşlarsa endişelenmeleri gerektiğine dair ona güvence verdi. Dante gerçekten de öyle olmamasını umuyordu. Bir kızlarını kaybetmelerine neden olan olayın diğerini de etkilemiş olabileceği düşüncesi bile kalbini ağırlaştırıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Dante yanındaki çocuğa, tekrar ekrana bakarak. Bunu Morana'ya göstermesi ve onu ikna etmeye çalışması gerekecekti.

analiz et.

"Bir tür şifreye benziyor." Xander gözlüklerini burnuna doğru itti ve Tempest onunla bebek diliyle konuşurken bir koluyla onu tuttu. Zephyr'in de dediği gibi çok gevezeydi.

"Farklı dizilerin toplamı aynı sayıya ulaşıyor.
Beş artı beş artı yedi. On yedi."

Dante gözlerini kırpıştırarak ekrana baktı ve ekranı işaret ederken çocuğun haklı olduğunu anladı.

Her şey on yedide toplanıyordu. Neden on yedi? Bu sayının önemi neydi? Bir tür tarih mi?

"Haklısın," diye çocuğu övdü. "İyi yakaladın."

Bundan sonra bir süre sessiz kaldılar; Dante diğer mesajlarını gözden geçirip kaçırdığı şeyleri yakalamaya çalışırken, Xander da Tempest'ın üzerine daha rahat tırmanabilmesi için halının üzerine oturdu. Lulu her zaman yaptığı gibi köşede uyukluyordu, artık daha büyüktü ve enerji rezervleri eskisinden çok daha azdı. Dante onu küçük bir kedi yavrusuyken kucağına aldığını hatırlıyordu, o kadar küçüktü ki avucunun içine sığıyordu, küçük miyavlamaları kalbinin tellerini çekiştiriyor, kraliçesi için mükemmel olduğunu fark etmesini sağlıyordu. Aynı miyavlamaların daha genç olan Amara'nın da yüreğini sızlattığını görmüştü; Amara onu bir saksı bitkisinin arkasında bulduğunda, onu kucağına alıp usulca miyavladığında tüm yüzü erimişti. O anda, Dante onun sahip olacağı herhangi bir çocuğa annelik edeceğini ya da hiç sahip olamayacağını biliyordu.

Hoşuna gitmeyecek kadar çabuk büyüyen bebeklerine bakarken, Amara'nın ayıkken ve seks sonrası mutluluktan kafası güzel değilken, belki bir kardeşe daha sahip olma fikrini kabullenebileceğini, böylece Tempest'ın büyürken ne kendisinin ne de Amara'nın sahip olamadığı sevgiye sahip olabileceğini umuyordu; kendisi kardeşinden uzak tutulmuş, Amara ise bir bakıma hiç sevgi görmemişti.

Elindeki telefon aniden çaldı, ses Lulu'nun pozisyonunu değiştirmeden önce bir anlığına canlanmasına neden oldu

Pencereye yaslandı ve tekrar kıvrıldı.

Toparlanırken "Maroni," dedi.

Rehabilitasyon merkezi müdürü Nellie onu diğer taraftan, "Bay Maroni," diye karşıladı. "Dr. Amara'ya ulaşmaya çalıştım ama kimse cevap vermedi."

Kızlar sinemadaydı, telefonları susturulmuştu. Güvenlik elemanı onu bilgilendirmiş.

"Başka bir yerde meşgul," dedi kadına. "Acil bir durum mu var?"

"Acil değil," diye onu rahatlattı. "Sadece bir kadın geldi. Ziyaretçi dosyasında adı olmadığı için girişine izin vermedim. Esas olarak Lex'le ilgileniyordu."

Bu oldukça sıra dışıydı. Dante, Xander'ın arkadaşı olan çocuk hakkında her şeyi biliyordu, Amara'nın ona karşı nasıl bir zaafı olduğunu biliyordu. "Bir isim verdi mi?"

Nellie boğazını temizleyerek, "Mesele de bu," dedi. "Kendisine Bayan Maroni diyordu."

Dante kaşlarını çattı. "Amara'yı mı taklit ediyordu?" Bu çok aptalcaydı.

"Hayır," diye açıkladı Nellie. "Sizinle akraba olduğunu söyledi. Ne yapacağımı bilemedim ama Dr. Maroni bana net talimatlar verdiği için ona daha sonra gelmesini söyledim."

Dante pencereye bakıp düşünüyordu. Hayatta olan ve Bayan Maroni adını kullanan tek kişi Amara'ydı. Ölen amcasının dul eşi Chiara da bir Mancini'ydi. Diğer akrabaların soyadları farklıydı. Chiara böyle bir pisliğe bulaşacak kadar karanlık biri olsa da, amcası öldüğünden beri ortalıktan kaybolmuş, Dante de ona sadık olanları dışlamıştı. Eğer bu oysa, ne halt etmeye çalışıyordu?

Sadece o olduğunu doğrulamak ya da başka biri olup olmadığını görmek için merkezdeki görüntüleri kontrol etmesi gerekecekti. Amara'nın nefes almaya ihtiyacı vardı ve yapacak daha iyi bir şeyi yoktu, bu yüzden kendisi kontrol etmeye karar verdi.

"Teşekkürler, Nellie. Bir saat içinde orada olacağım ve her şeyi kontrol edeceğim."

Telefonu kesti ve küçük prensesini aldı, Xander ayağa kalkıp ona eşlik ederek Zia'yı, harika kayınvalidesini bulmaya gitti, o olmadan Amara'nın da kendisinin de nasıl ebeveynlik yapacağını bilmiyordu. Tempest ile büyükannesi arasında bir bağ olduğunu ve yaşlı kadının bebeğin üzerine titrediğini bildiği için, kızlarını en ufak bir endişe duymadan bırakabilecekleri tek kişiydi.

Onu çardakta Alfa ile çocuklar hakkında konuşurken buldu. Kardeşi adına mutluydu. Babalık, kan bağı olsun ya da olmasın, kardeşlerinin de kendi yollarıyla deneyimleyebilmelerini ve hayatlarının onunki kadar zengin olmasını dilediği bir keyif ve nimetti. Ve hem Zephyr'i hem de Alfa'yı tanıdığından, harika ebeveynler olacaklarını zaten biliyordu.

Zia onların geldiğini gördü, yüzü bir gülümsemeyle buruştu, Dante daha gençken pürüzsüz olan gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar düzeldi.

Tempest'ı otomatik olarak onun kollarından aldı, kalçasına yerleştirdi ve eve geri dönmek için döndü.

"Rehabilitasyon merkezine gidiyorum," dedi Dante Alfa'ya, diğer adamın henüz görmediğini bildiğinden. "Gelmek ister misin?"

Alfa doğruldu. "Elbette."

"Ben de gelebilir miyim?" Xander onun yanından sordu. "Lex'le buluşacağım."

Lex tuhaf taklitçinin ilgi odağı olduğu için, Dante çocuğun onlara eşlik etmesinde bir sorun görmedi. "Elbette." Genç çocuğun omzuna bindi ve hep birlikte onun araçlarından birine doğru yürümeye başladılar.

Birkaç dakika içinde Xander arkaya bağlandı ve Alfa yolcu koltuğuna geçti. Dante arabayla yola çıktı, garaj yolundan ve tepeden aşağı inerek şehre doğru ilerledi. Rehabilitasyon merkezi -ya da Amara'nın deyimiyle New Haven- yarım saat uzaklıkta, şehrin kıyısındaydı. Amara kısa bir süre içinde bir şekilde ayakta kalmayı başarmıştı. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu, yeni bir anne olmak ve onun yanında üstlendiği rol ile kendi rolü arasında

pratik yapmak ve yeni girişimleriyle ilgilenmek. Onu tanıdığı onca yıldan sonra bile, sahip olduğu katıksız güçle onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. ondan daha iyi bir ortak hayal edemezdi.

"Sen nasılsın?" Dante sessizliği bozarak Alfa'ya sordu. "Bebek ve diğer şeylerle mi?"

Diğer adam koltuğunda rahatladı, o kadar büyüktü ki geniş araçtaki tüm alanı kaplıyordu. "Güzel," dedi sesi hırçınlaşarak. "Bir aile kurmaya hazırdım ve onun da kendisini ayakta tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. Bebek için mutluyum."

Dante bunu duyduğuna sevinerek başını salladı.

"Ona hediyeni nasıl verdin?" Arkadan bir ses sordu ve Dante dikiz aynasına baktığında Xander'ın camdan dışarı baktığını gördü.

"Ne hediyesi?" diye sordu Alfa, yüzünün bir tarafı sürekli çatıktı. Hector, hasta herif, ona bir numara yapmıştı. İyi ki ölmüştü. Alfa ona Gölge Adam'ın adamı acımasızca işkence ettikten sonra öldürmüş olabileceğini söylemişti. Bir kez olsun gizemli adamla aynı fikirdeydi. Hector gibi bir pisliğe işkence edip öldüren herkes onun kitabında haklıydı. Gölge Adam'ın onunla ne derdi olduğunu bilmiyordu. Alfa'ya şifreli bir şekilde Hector'un oyuncağını kırdığını söylemişti ve bu Dante'yi meraklandırmıştı. Bu bir şey miydi yoksa bir insan mı? Hector'un incittiği, değer verdiği biri var mıydı? O pisliğin insanlara zarar verme eğilimi göz önüne alındığında, Dante bunu öğrendiğinde şaşırmayacaktı.

"Zephyr'e verdiğin," Xander onu şimdiki zamana geri getirdi. "Bana ona bebek yapan bir hediye verdiğini söyledi."

Dante Alfa'yla bakıştı, kahkahasını yutarken yüzünde bir sırıtış belirdi. Kardeşi onun yanında oturmuş, uygun kelimeleri bulmak için bocalıyordu.

Tristan'ı kızdırmaya bayılan bir yaramazlık damarı üzerine çöktü. "Bu harika bir soru Xander. Ama bu

Bence Tristan'a sormalısın. Bunu size en iyi o açıklayabilir."

"Ama Morana'ya hediyesini vermedi," diye karşılık verdi çocuk. "Eminim öyledir," diye kıkırdadı Dante. Eğer sayacak olsaydı

Onları kirli şeyler yapmadan önce ya da yaptıktan sonra kaç kez gördüğünü bilse, on ele ihtiyacı olurdu. Her ikisi için de mutluydu, gerçekten. İkisi de mutlu bir ilişkiyi ve harika bir seksi hak ediyordu. Ama özellikle başlangıçtaki halleri Dante'ye çok komik gelmişti.

"Ama Morana'nın karnında bir bebek yok."

Tristan onu öldürecekti ama neyse. "Onunla bu konuda konuştuğunuzda, belki de bunu doğru yapmasını önermelisiniz. Hediyeyi düzgün bir şekilde teslim etmiyor olabilir."

Alfa onun yanında homurdanarak Dante'yi yine güldürdü. Xander bir gün büyüyecek ve bu konuşmaya dönüp baktığında Dante'nin en komik amcası ve dolayısıyla en iyisi olduğunu düşünecekti. Her şey gelecek planlaması ve çocuk kayırmacılığına yatırım yapmakla ilgiliydi.

Merkezin kapılarına ulaştılar, yan taraftaki muhafızlar Dante'nin arabasının içeri girdiğini görünce kapıları açtılar. Nellie girişte onları bekliyordu.

Dante arabayı park etti ve hep birlikte inerek ana binaya doğru yürüdüler. Alfa etrafına bakındı ve yerini aldı, Xander da arıyormuş gibi etrafına bakındı.

Her şey sırayla. "Nellie," diye selamladı becerikli kadını. "Bu Xander, Lex'in arkadaşı."

Kadın gülümsedi. "Hakkınızda çok şey duydum. Lex'i arayayım da onunla tanış. Seni gördüğüne çok sevinecek!"

Nellie çalışanlardan birine işaret ederek Lex'i bulup getirmesini istedi. Bu arada Dante Alfa'yı tanıştırdı ve ikisinin mekânın işleyişi, işlerin nasıl yürütüldüğü ve benzeri konularda sohbet etmesine izin verdi. Kameraya baktı, onları işaret etti ve güvenlik görevlilerinden birine başıyla selam verdi.

"Bana son on iki saatin görüntülerini getir," diye talimat verdi.

"Evet, efendim."

Güvenlik görevlisi ayrılıp kasetleri almak için gözetleme odasına girdiğinde, dişleri çarpık ve kocaman bir gülümsemeyle açıkta duran bir çocuk onlara doğru fırladı.

"Xan!!" Lex arkadaşının önünde durdu ve ona sıkıca sarıldı. Xander onun sırtını sıvazladı, bu onun için sıkı bir sarılmaya eşdeğerdi ve geri çekildi. Her iki çocuk da kenara çekildi; Lex yüksek sesle el kol hareketleri yaparak hızla konuşurken, Xander çok daha sessiz ve sakin bir şekilde konuşuyordu. Nellie Alfa'ya küçük bir tur attırdı ve Dante dışarıdaki duvara yaslanıp kasetleri beklerken bir sigara yaktı. Sigarayı bırakmıştı, özellikle Tempest doğduktan sonra artık evde nadiren içiyordu. Yine de bazen, özellikle de dışarıdayken bir nefes çekmeyi seviyordu.

Sigarasını yaktı, derin bir nefes çekip dumanın burnundan çıkmasına izin verdi ve güzel mülkün etrafına baktı. Hayatı boyunca evim dediği, kızının da evim diyeceği şehir, kontrolü ele geçirdiğinden beri daha iyi hale geliyordu. Şiddet çok daha fazla dizginlenmişti; kuralları katıydı - onun bölgesinde kirli oynarsan ölürsün. Sistem suç unsurlarının kökünü kazımayabilirdi ama o kazımıştı, özellikle de kendi bölgesinde. Tenebrae'de sadece bir suç imparatorluğu için yer vardı ve o da onunkiydi. Diğerleri durabilir ya da hareket edebilirdi.

"Onunla konuştun mu?" Lex'in sesi Dante'ye ulaştı. Dante kıpırdamadan durdu, çocukların yaslandığı duvarın arkasında durduklarını ve onu görüş alanlarından gizlediklerini fark etti.

Xander daha sakin bir sesle, "Evet," dedi. "Her şeyin planlandığı gibi gittiğini söyledi."

Dante'nin kulakları dikildi ve konuşmaya odaklandı. Kimin hakkında konuşuyorlardı? Amara'nın bahsettiği muhafız olabilir miydi?

"Harika," dedi Lex'in ses tonu heyecanlıydı. "Keşke bana başka bir görev verse. Havalı gizli görevlerde olmayı seviyorum. O zamandan beri

Bizi bıraktığı sabahtan beri çok sıkıcıydı." "Burayı seviyor musun?"

"Evet," diye başını salladı Lex. "Herkes iyi. Ama hiç heyecan yok. Biraz daha eğlenceli bir macera istiyorum. En son eğlendiğimiz zaman bizi buldukları zamandı. Bu bir yıldan fazla zaman önceydi!"

Xander, "Sakinleşmen gerek Lex," diye Dante'nin düşüncelerini yineledi. Çocukta göründüğünden çok daha fazlası vardı. Xander'ın konuşmasına odaklandı. "Her şey planlandığı gibi gidiyor. Her şeyin gerçekleşmesi zaman alıyor. Bunu zorlaştırma."

Lex biraz güldü, neredeyse küçük bir manyak gibi. "Zaten bir kuralı çiğnedim."

Xander'ın sesi ciddiydi. "Ne yaptın sen?"

"Terapide onun hakkında konuştum. Sadece biraz bahsettim. Daha fazlası değil."

Xander bir an sessiz kaldıktan sonra duvarda hafif bir gümbürtü duyuldu, sanki diğer çocuğu itmiş gibiydi.

"Delirdin mi sen?" Xander tısladı. "Bunu neden yaptın ki?"

"Canım sıkılıyordu." Dante Lex'in sesindeki sırıtışı duyabiliyordu.

Vay canına. Çocuk biraz kaotikti ve şüphelendiklerinden çok daha karmaşıktı. Ona verdikleri değerden daha kurnazdı. Dil sürçmesi olduğunu düşündükleri şey kasıtlı bir tohumdu.

Kimdi bu çocuklar?

Dante gözlerini kısarak ileriye baktı ve Xander'ın neden hiçbirine bu konuda tek kelime etmediğini merak etti. Çocuk yeni ailesini seviyordu, bu oldukça açıktı, ama sadakati tamamen onlara ait değildi, henüz değil. Başka biriyle temas halindeydi, başka biriyle işbirliği içindeydi ve Dante'nin içindeki içgüdüler onu korumakla ailesini korumak arasında çelişiyordu.

"İyi," diye homurdandı Lex. "Kızma. Bunu bir daha yapmayacağım Xan."

Xander sessiz kaldı.

Çocuklar duvarın arkasından çıkmadan önce bir itiş kakış oldu. Lex ona masumca göz kırptı ama bu onu yanıltmadı.

Dante, artık değil. Xander dosdoğru önüne baktı, yüzü asıktı.

Güvenlik görevlisi o anı seçerek geldi ve bir dizüstü bilgisayarla birlikte görüntüleri içeren bir sürücüyü ona verdi. Dante yeniden odaklandı, çocuk meselesini şimdilik bir kenara bıraktı ve görüntülere göz gezdirdi.

Ve tam da şüphelendiği gibi, bu kişi Chiara'ydı, ne yazık ki onunla akraba olan yaşlı, muhteşem, sürüngen kadın. Tenebrae'ye geri döndüğünde ne yapıyordu ve özellikle de şehre her adım attığında alarma geçtiğine göre, neden bundan kendisine haber verilmemişti? Chiara bir meleğin yüzüne sahip olabilirdi ama Dante onun genç çocukları şeytani bir şekilde avladığını görmüştü.

Korumaya teşekkür etti ve Alfa ile Nellie dışarı çıkınca ona da teşekkür etti ve onu arayıp Lex'e göz kulak olmasını söylemeyi aklına not etti, ama şimdi farklı bir şekilde.

Onları yerleşkeye geri götürürken, gözleri yansımaya gidip dikiz aynasında çocuğu görürken, onun hakkında bildiklerinin ne kadarının doğru ne kadarının yanlış olduğunu merak ederken, bir kez daha kim olduğunu ve nereden geldiğini merak ederken, Dante kendini acımasız hissediyordu.

Çocuk başka biriyle iletişim halindeydi. Morana'nın kendi kodunu kırması ve onun telefonuna girmesi gerekecekti.

Bazı cevaplara ihtiyaçları vardı.

Chapter 28

Dainn, Tenebrae City

DAINN, Maroni yerleşkesine tepenin arka tarafından, ormanın içinden girdi.

Her ne kadar güvenli bir yer olsa da, araziyi çevreleyen elektrikli çitte küçük bir aralık vardı; teknoloji eski olduğundan ve devreyi tek bir noktada kırmak kolay olduğundan, onun için bozulması kolay bir güvenlik önlemiydi bu. O boşluktan içeri girmiş ama başka kimsenin giremeyeceğinden emin olmak için devreyi yeniden bağlamıştı. *Annesi* malikânede olmasaydı izinsiz girenleri umursamazdı.

Kapüşonunu yüzüne kapatıp gecenin karanlığına karışarak sessizce yürüdü, bir dal kırmamaya ya da arazide devriye gezen muhafızları uyaracak herhangi bir ses çıkarmamaya dikkat etti.

Bulduğu şeyin doğrulanması gerekiyordu ama bunun Tristan Caine'i ne kadar kızdırdığını bildiği için artık Morana'yla doğrudan temasa geçmek istemiyordu. Ve bunu umursamasının tek nedeni de küçük *annesinin* ondan bunu istemesiydi. Aslında, gözleri buğulanırken

memnuniyet, o vardı yalvardı onu değil için yapmak
Kardeşiyle kasten dalgalanırdı. Kardeşini seviyordu.

Siktir et onu.

İçini çekti, bir yanı onu ailesi bile olsa başka insanlarla paylaşmak zorunda kaldığı için kızgındı, bir yanı da onun kendine geldiğini görmekten memnundu.

Gecenin bir yarısıydı, bulutların örtüsü çimenlikte fark edilmeden ilerlemesini sağlayacak kadar karanlıktı. Duvara vardığında, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için dikkatlice etrafından dolaşarak duvar boyunca ilerledi. Kimse yoktu. Sadece ara sıra devriye gezen muhafızlar ve gece yaratıkları vardı. Aynı sessizlikle arka kapıya ulaştı ve kilitli olup olmadığını test etmek için dikkatlice düğmeyi hareket ettirdi. Kilitliydi. Ve Morana sağ olsun, açabileceği türden bir kilit değildi. Kırması gerekecekti ve bu da güvenlik alarmı gönderecekti. Plan iptal.

B planına geçerek duvarın kenarından dolaştı, her pencereyi kontrol etti ve hepsinin kilitli olduğunu gördü.

Artık tek bir seçenek vardı ve ifşa olma riski taşıdığı için kullanmak istemediği bir seçenekti.

Muhafızlar her geçtiğinde duraklayarak mülkün etrafında ilerledi ve Lyla'nın bulunduğu kanada geldi. Araba yoluna ve ana kapılara en yakın olandı ve dolayısıyla ön taraftaki güvenlik istasyonuna da en yakın olan. Her şeye rağmen pencerenin altından geçti, çatıya kadar tırmanan sarmaşıklardan oluşan kafese tutundu, ağırlığını taşıyacak kadar güçlü olduğunu biliyordu. Geçen gece kızın odasındayken bunu test etmişti, en yoğun küçük sikiş festivalini yaptıktan sonra kızın uyuyan halinden ayrılmıştı.

Siktir, bunu düşünme.

Nefes verdi, zihnini o anılardan arındırdı çünkü dikkatini dağıtacaklardı ve tüm duyularının tetikte olması gerekiyordu. Çünkü öğrendikleri doğruysa ve onaylanırsa, her şey yerli yerine oturacaktı.

Bir eliyle kafesi kavradı, bir koluyla vücudunu yukarı çekti, kasları ağırlığını taşımak için eğitildi ve

Yıllar süren jimnastik ve dövüş sanatları sayesinde hafif hareket ediyordu. İşlevi için yaptığı bir şeyi şimdi başka bir faydası için yapıyordu: Lyla'nın mutfaktaki pencerenin arkasından onu süzmesi. Lyla'nın vücudunun hareketlerini izlemekten hoşlandığını bildiği için antrenmanlarını bilinçli olarak pencerenin dışındaki güverteye taşımıştı. Onun için bedeni bir araçtı ama Lyla için bedeni özgürleşmek, cinsel travmalarından kurtulmak için bir araç, onunla bağ kurmasına izin vermenin somut bir kanıtıydı. Bunu ne kadar takdir ettiğini, onun için seksten daha fazlasını ifade ettiğini biliyordu ve bu yüzden bunu ona istediği şekilde verdi - görsel olarak, cinsel olarak, basitçe.

Pencerenin kenarına tutunarak diğer eliyle kendini yukarı çekti, kadının birinci katta olmasından memnundu. Onu tanısaydı, ki tanıyordu, penceresini açık bırakırdı. *Annesi* açıklığı sever ve kilitli kalmaktan nefret ederdi. Herhangi bir şeyi açık bırakabilseydi, sadece iç huzuru için ve kendine kilitli olmadığını hatırlatmak için bırakırdı. Klostrofobisi dar alanlardan değil, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun kilitli alanlardan kaynaklanıyordu.

Tam da tahmin ettiği gibi, ittiğinde penceresi içeriye doğru açıldı.

Kendini kaldırdı ve tam bir çift muhafız pencerenin altından geçerken sessiz adımlarla içeri atladı. Ucuz atlattı.

Hâlâ çömelmiş vaziyette pencereyi yavaşça kapattı ve duvarın yanına geçti, böylece yukarı baktıklarında kimse onu göremeyecekti. Doğruldu, gözleri varlığının sebebinin uyuduğu yatağa gitti. Battaniyeler etrafına sarılmış, göğsüne yakın bir yastık, tıpkı onun etrafına kıvrıldığı gibi kıvrılmış, dudakları hafifçe ayrılmış ve usulca horluyordu.

Dainn'in bu gece onunla bir şey yapmaya niyeti yoktu çünkü bir görevi vardı ama yatağa doğru yürümekten ve onun huzur içinde uyumasını izlerken başında durmaktan kendini alamadı. Eldivenli elini uzatarak battaniyeyi bir miktar aşağı çekti.

boynunun derin bir iz bıraktığı tarafını biraz açığa çıkardı, sonra daha aşağı.

Onun tişörtlerinden birini giydiğini fark etti ve çok memnun oldu.

Geçen geceki partiye gelmek gibi bir niyeti yoktu. Davetiyeyi almış ve her ihtimale karşı saklamıştı. Ama sonra, küçük bir e-posta virüsüyle telefonlarına yüklediği böcekler aracılığıyla Amara ve Zephyr arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri olurken, Zephyr'in küçük *annesinin* partide aşkı ve ateşli birini bulmasını umduğunu, çünkü harika birini hak ettiğini söylediğini duymuştu. Ve aklına, tüm bu nezaketleri, sevgileri ve iyi niyetleri içinde ona birini ayarlamaya çalışabilecekleri gelmişti.

Ve bu kesinlikle olmayacaktı. Eğer biriyle yalandan da olsa çıkacak olsaydı, bu zaten evli olduğu adam olurdu. *0 adam.*

Ve böylece giyinip partiye gitmişti, sadece kendini tanıtmak ve çevreye kendini tanıtmak için, eğer onu biriyle çıkmaya zorlarlarsa Bay Blackthorne'un iyi bir olasılık gibi görünmesi için kadınları yeterince etkilemişti. Erkeklerin onun etrafında nasıl köpekbalıkları gibi döndüklerini, ruhani güzelliğinden nasıl etkilendiklerini ve onu nasıl taze kan zannettiklerini görmüştü. Onun kan kırmızısı değil, ateş kırmızısı olduğunu bilmiyorlardı. Erkeklerin ona nasıl baktığını her zaman görmüştü, ama hiçbir zaman o zamanki kadar sinir bozucu olmamıştı, muhtemelen bu erkekler onun sadece güzelliğini değil, ruhunu da istedikleri içindi. Zaten içindeki şeytana ait olan bir ruh.

Eldivenli parmağını yanağında gezdirerek, teninin yumuşaklığına dokunabilmeyi dileyerek, onu tekrar görene kadar yüzünü ezberledi ve sonra gitmek için döndü. Tamamlaması gereken önemli bir görevi vardı.

Kapıyı hızla biraz açarak dışarı çıktı ve gölgelere yapıştı. Bir zamanlar orada yaşamış olan Maroni'nin sarhoş yaşlı bir akrabasına verdiği küçük bir rüşvet sayesinde konağın temel planını biliyordu. Aşağıya doğru ilerlerken

Batı kanadından ana alana geçerken kameraları kontrol etmeye dikkat etti ve sonunda olmayı umduğu yere, çalışma odasına vardı.

Kilidi açmak yeterince kolaydı, çünkü hâlâ eski antika tipteydi ve içeri girmek de öyle.

Dainn karanlıkta, gölgelerle çevrili bir yerde durdu ve önce kameraları kontrol etmek, sonra da arama yapmak için etrafına bakındı.

Gözetleme olmadığını görünce rahatladı ve masaya gitti. Asıl arama şimdi başlayacaktı. Dante Maroni'nin neredeyse iki yıldır bu çalışma odasını işgal ettiğini bildiğinden, aradığı şeyin kolayca bulunabileceğinden şüpheliydi. Eğer öyle olsaydı, Dante onu çoktan bulmuş ve Morana'ya söylemiş olurdu. Dainn'in bundan haberi olurdu. Varlığından bile haberdar olmaması, bunun ya yanlış bir ipucu olduğunu ya da iyi saklandığını anlamasına neden oldu.

Sanırım öğrenecek.

Mobilyayı, yanlarını, arkasını ve önünü gizli bölmeler için kontrol etti ama hiçbirini bulamadı. Sadece basit ama iyi yapılmış eski bir masaydı.

Sonra duvara doğru ilerledi ve herhangi bir oyuk olup olmadığını kontrol etmek için hafifçe vurdu. Bir duvar, iki, üç, dört. Yukarı, aşağı, yanlara, ortaya. Dakikalar geçti ve hiçbir şey yoktu.

Sonra, yere çömeldi ve döşemeye, kilimlerin altına ve dışına, gevşek veya düzensiz alanlar olup olmadığına baktı. Hiçbir şey yoktu.

Neredeyse bir saat geçti ve Dainn hiçbir şey bulamadı. Odanın ortasındaydı ve kaynağının söylediklerini hatırlıyordu.

"Azrail'in bir dosyası vardı," diye sorguya çektiği adam onu tuttuğu suda boğuldu. "Maroni onu öldürdükten sonra dosyayı ofisinde sakladı. Lütfen. Bırakın gideyim."

Dainn, Xavier ile yaptığı konuşmadan bu yana zamanını onun bahsettiği söylentilerin tohumlarını aramakla geçirmişti. Maroni'nin adamı Vin'in izini sürmekle işe başlamıştı.

Onlarla kurduğu son teması gözden geçirdi, ipucu bulmak için aylar öncesine ait tüm mesajlara baktı ama pek bir şey bulamadı. Söylentilere göre gizli görevde kullandığı köleyle birlikte kaçmıştı ama Dainn şüpheliydi. Kaçmışlardı, bu doğruydu. Onların iyiliği için kaçmış olmalarını umuyordu ama kaçmamışlarsa Vin'in çoktan ölmüş ve kızla birlikte bir yerlere gömülmüş olması muhtemeldi.

Günlerce dedikodularla ilgili hiçbir şey bulamayınca bir ipucu bulmuştu. İttifak'la çalışan bir adam - Lorenzo Maroni, Gabriel Vitalio ve Azrail arasındaki anlaşma, iş birliği için bir ortaklık gibi görünen bir anlaşma, ancak ilk ikisi Sendika ile el ele vermiş ve işler karışmıştı. Bu yüzden tek başına çalışmayı tercih ediyordu. İnsanlar dağınık ve sorumluluk sahibiydi, özellikle de karanlık işlerde. Bu küçük olay kontrolden çıkmış, hem Azrail'i hem de Gabriel'i yok etmişti, öyle ki artık kimse İttifak'tan bahsetmiyordu çünkü Sendika'ya karşı çizginin dışına çıkmaya cüret eden herkes için bir örnek olmuştu. İnsanlar bunun Lorenzo Maroni'nin işi olduğunu düşünüyordu çünkü zarar görmeyen tek kişi oydu ama Maroni bir kuklaydı, görünmez eller perde arkasında onun iplerini çekiyordu ve kendisini onların çizgisinde tuttuğu için dokunulmamıştı.

Dainn karanlıkta yere çömelmiş, klinik, metodik gözler ve soğukkanlı bir zihinle tüm alanı inceliyordu. Kendi kendine, kimsenin bulmasını istemediği, koz olarak sakladığı şeyleri nereye saklayacağını düşündü. Gözleri, annesinin eseri olduğu için Dante Maroni'nin yerinden oynatmadığını bildiği küçük bir tepe resminin üzerinde durdu.

Lorenzo Maroni bu kadar öngörülebilir olabilir mi?

Dainn doğruldu ve doğruca resme gitti, onu yok etmek zorunda kalmamayı umuyordu. Duygusal olmayabilirdi ama Dante Maroni öyleydi ve annesini seviyordu. Aslında, Dante'nin annesine olan kör aşkı

Lorenzo'nun güvendiği ve oğlunun tabloya asla dokunmayacağını beklediği bir şeydi.

Dainn küçük tabloyu yana yatırdı ve arkada bir duvardan başka bir şey bulamadı. Emin olmak için duvara dokundu. Taş.

Tabloyu askıdan aldı ve ters çevirdi. Çerçevenin arka tarafındaki iç astarın şişmiş olduğunu gördü. Bok saklamak için ne kadar *aptalca* bir yerdi. Bu sadece bildiği şeyi daha da kanıtlıyordu -Lorenzo akıllıdan çok aptal, beyinden çok taşaklıydı.

İç cebinden hızla bir bıçak çıkardı, arkasına küçük bir kesik attı ve içine baktı.

Kağıtlar.

Klinik olarak, tabloyu kesmemeye dikkat ederek arkasını açtı ve tekil dosyayı çıkardı.

Astarı geri bastırıp resmi olduğu gibi yerine astıktan sonra dosyayı ters çevirdi ve karanlıkta hiçbir şey göremedi.

Birçok kez gördüğü bir sembolden başka bir şey değildi. İç içe geçmiş iki yılan kendi kuyruklarını yiyordu.

Dosyayı pencereye doğru eğdi ve az ışıkta üzerindeki büyük yazıya baktı. İki kelime.

OUROBOROS
PROJESİ

Gerçekti.

Lanet olsun.

Bıçağı cebine koydu ve önemini bildiğinden dosyayı güvende tutmak için kapüşonunun içine koydu. Güvenli bir yere ulaştığında her kelimesini okuyacaktı.

Masaya dönerken yanında getirdiği fotoğrafı Dante Maroni'nin bulması için bıraktı. Annesi artık onları koruma çemberinde tutmasını istediği için bir hediyeydi.

Ve sonra Gölge Adam hiç orada olmamış gibi kayıp gitti.

Chapter 29

Amara, Tenebrae City

İhtiyacı olan şey buydu. Kızlarla geçireceği, rahatlayacağı, tüm sorumluluklardan uzak bir gün.

Dördü bir arabaya binmiş, bir başka güvenlik görevlisi de onları takip etmişti. Morana nedense araba kullanmayı reddetmişti, direksiyon başında olmaktan ne kadar hoşlandığı düşünüldüğünde bu garipti. Her ne kadar sadece rahatlamak istediğini söylese de, bu Amara'ya garip gelmişti. Ancak Luna onun dikkatini çekti. Alışveriş merkezine daha önce hiç alışveriş merkezi görmemiş gibi bakan, yüzünde şaşkın bir ifadeyle sürekli etrafına bakınan, daha önce hiç alışveriş yapmamış gibi tereddütle alışveriş yapan Luna. Morana'nın onu beğendiği şeyleri seçmeye teşvik etmesi, ona güven vermesi, en azından birkaç kez fiyat konusunda endişelenmemesini söylemesi, kızın rahatlamaya ve alışmaya başlamasını sağlamıştı.

Amara gözlerini kızdan ayırmıyor, onu içsel olarak analiz ediyor ve davranışlarının bu şekilde olması için hayatının nasıl geçtiğini merak ediyordu. Birçok yönden neredeyse çocuk gibiydi, ona kızının yeni bir şeyi ilk kez keşfettiğinde nasıl göründüğünü hatırlatıyordu. Nasıl

Bir şeyler satın almak, bir şeyler seçmek ya da bir şeyler için ödeme yapmak gibi basit şeyleri bilmiyor muydu? Luna'nın keşfetme duygusu sevinçten çok hüzünle doluydu ve bu onun doğasında varmış gibi görünüyordu. Geçen hafta boyunca Amara bu kızın bir piyon olmadığını fark etti. Sırları vardı ve kesinlikle bir kamyon dolusu travma yaşamıştı ama kötü ya da bir tehdit değildi. Dante bile onu yakından izlediği bir gün içinde yumuşamış ve ona ısınmıştı, geniş gözleri sanki yanlış bir adım onu çözebilirmiş gibi sürekli merak ve dikkatle bir şeylere bakıyordu. Sendika hakkında bildikleri göz önüne alındığında, ona yapılanların bir kısmını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Amara'nın bir parçası -travma geçirmiş, yaralı kız- ayrıntıları bilmese de kendi içinde aynı şeyi fark etti.

İyileşmeyi de fark etti. Dante'nin onun iyileşmesine yardım ettiği gibi, birisi de bu kıza yardım etmişti. İşlevsel olmasının ve günün tadını çıkarmasının ve aşırı uyarılma karşısında paniğe kapılmamasının tek nedeni buydu. Bu tür bir iyileşme genellikle üç bağdan gelirdi - ebeveyn, arkadaş ya da romantik. Ebeveyn bağı söz konusu değildi ve Tristan'a arkadaşı olmadığını söylemişti (evet, Tristan onunla nasıl konuşacağını ölçmek için Amara'yla konuştuklarının bir kısmını tartışmıştı). Geriye sadece bir bağ kalıyordu, romantik. Bunların hepsi Amara'nın zihninde teorikti, en iyi arkadaşı olan kocası dışında kimseye söylemediği şeylerdi ama yine de merak ediyordu. Luna'ya kendisiyle profesyonel anlamda konuşması için bir kez yer teklif ettiğinde, kız ona tatlı bir şekilde teşekkür etmiş ve zaten yaşlı bir adamla, harika biri olan Dr. Manson'la görüştüğünü söylemişti.

Amara kendi alanındaki Dr. Manson'ları araştırmış, çoğu kendi yaş grubunda olan birkaç tane, bir tane yaşlı kadın ve bir tane de emekli beyefendi bulmuştu. Uygun olan tek kişi emekli doktordu ve eğer görüştüğü kişi oysa, bu onun özellikle kendisi için emeklilikten ayrıldığı anlamına geliyordu. Neden? Onu bir şekilde tanıyor muydu? Ya da onu tanıyan birini mi tanıyordu?

Zephyr dördüncü kez işemesi gerektiğini söylediğinde Amara hâlâ merak ediyordu. Morana ona eşlik etti ve bir kızın tuvalete yalnız gitmesine asla izin vermeme kuralına sadık kaldı ve Amara hiçbir şey söylemedi ama endişeliydi. Mesane kontrolü hamile olmanın en kötü yanlarından biri olsa da, Zephyr'in bunu bu kadar güçlü hissetmesi için henüz çok erkendi. Amara'nın kendi deneyimlerinden başka bir şeyi yoktu ama birkaç saat içinde dört kez işemek zorunda kalmadan önce çok daha büyüktü. Ona göz kulak olacak ve daha da kötüye giderse müdahale edecekti.

"Zavallı şey," diye başını salladı Amara, ipek eşarp reyonuna göz gezdirip sohbet etmek için bir şeyler söylerken Luna da onun karşısına geçti. "Bu dönemde işemek en kötüsü."

"Evet," diye onayladı Luna. "Bu çok kötü."

Amara'nın eli de vücudu gibi durdu. Dönüp kıza baktı, gözleri kısılmıştı. Nereden biliyordu? Amara onu korkutmamak için vücudunu gevşetti ve rahatça sordu. "Hamilelikler gördün mü?"

Kız tamamen dondu, iri gözlerini Amara'ya dikti. Aralarında bir şey geçti ve Amara anladı. Bir zamanlar hamileydi. Ama çocuğuna ne olmuştu? Amara'nın kendi çocuğunu kaybettiği gibi o da mı kaybetmişti? Ondan alınmış mıydı? Hâlâ bir yerlerde miydi? Çünkü eğer öyleyse, Tristan bilmek isteyecektir.

Luna yutkundu. "Onun gibi bir şey." Kız

bir bok için yalan söyleyemezdi.

Amara başka bir şey söyleyemeden diğer iki kız da onlara katıldı.

"Hadi, filme geç kalacağız." Morana biletlerin olduğu telefonuna baktı ve etraflarında bir güvenlik çemberi oluşturarak hepsini alışveriş merkezine doğru yönlendirdi. Amara işi oluruna bıraktı ve arkadaşını takip ederek asansöre bindiler ve boş sinema salonuna girdiler.

Morana onlara utangaç bir ifadeyle "Her şeyi ayırttım," dedi ve gözleri Luna'ya kayarak Amara'ya onun

kızın da tüm bu deneyime olan acemiliğini fark etti.

Söz konusu kız boş koltuklara ve logonun görüntülendiği geniş ekrana baktı. "Vay canına."

Buna değer.

Hepsi yerlerine oturdu ve güvende olup olmadıklarını kontrol ettikten sonra gardiyanlardan biri onlara patlamış mısır ve içecek getirdi. Romantik bir komedi olan film başladı.

Ve Amara, bir zamanlar hiç arkadaşı yokken şimdi arkadaş diyebileceği dört kıza sahip olduğu için kalbinin merakla dolduğunu hissetti. Yanında oturan Morana onun elini tuttu ve aynı şeyi düşündüğünü söyleyen bir bakış attı. Arkadaşsız, yalnız insanlar olarak tanışmışlar ve birbirleriyle bir aile kurmuşlardı.

Amara elini tekrar kavradı, hayatı için minnettar ve hiçbir şeyin onu lekelemeyeceğini umuyordu.

Ve sonra, Zephyr'in tekrar işemesi gerekti.

***

Dante'yle birlikte yatakta uzanmış, onun kaslı göğsünün üzerinde daireler çizerek düşüncelere dalmıştı.

"O güzel kafanın içinde neler oluyor?" diye sordu ona usulca, sesi uykudan boğuklaşmıştı. Sabahın erken saatleriydi, ışık odalarına zar zor süzülüyordu. Birkaç dakika içinde kalkıp güne başlayacaklardı, bu yüzden kendilerine biraz zaman ayırıyorlardı.

"Sanırım şimdi Luna'ya bazı sorular sormamız gerekiyor."

Parmaklarını bileğindeki yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Buna ne sebep oldu?"

Ona hamile olduğundan şüphelendiğini ve şüpheleri doğrulanana kadar Tristan'a söylemek istemediğini anlattı. Dante onun teorilerini sessizce dinledi. Bu, hatırlayabildiği kadar eskiden beri yaptıkları bir şeydi; yatakta uzanıp akıllarındaki şeyleri tartışmak, birbirleriyle paylaştıkları şeyleri

asla kimseye söylemeyeceğini biliyordu. Kocasından ve sevgilisinden önce Dante onun en iyi arkadaşı, ilk aşkı olmuştu ve bunun hâlâ aynı şekilde geçerli olmasından çok memnundu. Sevdiği adamla, hayatının en kötü döneminde ona arkadaşlık etmiş ve daha da fazlası olmuş adamla, ilk aşkı, ilk öpücüğü, ilk aşkı olmuş adamla evli olmak, içini yapış yapış hissettiriyordu.

Tempest telsizin cızırtısından inlemeye başladı ve Amara Dante'yi usulca öptü. "Canavarı besleyeceğim."

Sırıtarak alt dudağını ısırdı.

Çocuk odası haline getirdikleri bitişik odaya girdi ve hayatının ışığını aldı. Tempest Amara'yı görünce mızmızlanmayı bıraktı, onun yerine bekletildiği için surat astı.

"Özür dilerim, majesteleri," diye mırıldandı Amara, onu kaldırıp kalçasına yerleştirdi, ağırlığı artık çok tanıdıktı. Sallanan sandalyeye oturdu, elbisesinin askısını aşağı çekti ve meme ucunu açığa çıkardı. Kızı meme ucuna doğru hamle yaptı ve Amara onu sıkıca kavrayıp sertçe emerek sütü çekerken yüzünü buruşturdu. Onu yavaş yavaş sütten kesiyorlardı ve gün içinde biberona geçiyorlardı, ama sabahları yemeğini doğrudan kaynağından almazsa çok huysuzlanıyordu.

Bir hareketle başını kaldırdı ve kapı aralığına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde son derece memnun bir ifadeyle iki kızını da izleyen muhteşem gömleksiz kocasını gördü. Göğüslerini ustalıkla değiştirdi, Tempest'ı diğer tarafa geçirerek birini ıslak ve açıkta bıraktı. Dante içeri girdi, eğildi ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi, serbest kalan meme ucunu kıstırırken dudaklarını tahrip ederek nefesini kesmesini sağladı.

Doğruldu, başparmağındaki bir damla sütü yaladı ve kadının gözlerinin içine baktı. "Çok seksi."

Bayıldım.

Dönerek, sırtındaki ateş püskürten devasa ejderha dövmesi dalgalanırken, gidip güne hazırlanmak için ayrıldı

kalçalarını hareket ettirdi ve memnuniyetle iç çekti. *Seksi olan oydu.*

Tempest'ı beslemeyi bitirdiğinde, hızlıca güne hazırlandı ve eşarbını dışarıda bıraktı. Kıyafetlerinden giderek daha fazla çıkarmaya başlamıştı, yaralarını ortaya çıkarıyordu, cildine her zamankinden çok daha fazla güveniyordu. Belki de anne olmaktı. Belki de iyi bir adamın sevgisiydi. Belki de Dr. Maroni olmaktı. Bilmiyordu ama hazırlanıp dışarı çıktığında, annesi sabah Tempest'ı almak için geldiğinde, doğruca ağaca gitti.

Küçük Serenity'si çardağın hemen yanında güçlenerek büyüyordu. Yapraklara bir kez dokundu ve her sabah söylediği sözleri söyledi.

"Annen seni seviyor." Bir şekilde, bu sözleri söylemek ve ağaca bizzat bakmak, kaybının yarasını sarmaya başlamıştı. Hiçbir zaman tam olarak iyileşmeyecek olsa da, bu onun ve Dante'nin yarayı altınla doldurma yoluydu.

Amara malikâneye dönmeden önce oyalanarak zihnini güne hazırladı.

Garaj yoluna doğru ilerlerken, çalışma odasının kapısı gözüne çarptı. Olduğu yerde durdu. Dante sabahları ya önce stüdyosuna ya da spor yapmaya gidiyordu. Alfa da orada olduğuna göre, iki adamın çocuklar gibi kavga ettiğine dair bahse girmişti. Çalışma odası sadece duş aldıktan sonra aşağı indiğinde açılırdı. Bu yüzden kapının hafif aralık olması onu alarma geçirdi.

Topuklu ayakkabılarıyla biraz absürt olan sessiz ayaklarının üzerinde kapıya doğru ilerledi ve içeride kimse olup olmadığına baktı.

Oda boştu. Kapıyı iterek açtı ve bir zamanlar gözünü korkutan, şimdi bir kreş gibi görünen odaya girip gözlerini her şeyin üzerinde gezdirdi. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Dante kilitlemeyi unutmuş muydu? Bundan şüpheliydi ama başka hiçbir şey bunu açıklayamazdı. Hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olunca gitmek için döndü.

Masanın üzerinde bir şey gözüne çarptı. Başını yana eğerek ona doğru yürüdü ve polaroid gibi görünen bir şeyi aldı.

Görüntü kaydedildiği anda fotoğraf elinden düştü.

Titreyerek eğildi ve eline alıp tekrar baktı. Xavier - biyolojik babası ve faili - bir masanın üzerinde kendi kanıyla dolu bir havuzda ölü yatıyordu. Kanlı bir resimdi, Dante'nin herkesin bulması için öylece ortada bıraktığını hayal bile edemiyordu. Hayır. Birisi onu kırmış ve onlar için oraya bırakmıştı. Bir tehdit mi? Bilgi mi? Bilmiyordu ama topuklarının üzerinde döndü ve adamların birbirleriyle antrenman yaptığı dış binaya doğru güçle yürüdü.

Onun bu şekilde, bir görevle ve topuklu ayakkabılarıyla çimlerin üzerinde yürüdüğünü gören dışarıdaki adamlardan bazıları Dante'yi çağırdı.

Kocası hemen dışarı koştu, teni terden parlıyordu ve kaşları endişeyle aşağıya inmişti.

"Ne oldu?" diye sordu, koşarak kızın olduğu yere gitti ve onunla yarı yolda buluştu.

Amara fotoğrafı ona doğru itti. "Bunu masanın üzerinde buldum. Biri zorla girmiş, Dante."

Ana güvenlik görevlilerinden birini çağırırken çenesi gerildi. "Dün geceki bütün güvenlik kameralarını istiyorum. Şimdi!"

Adamlar dağıldı ve görevi tamamlamak için koşmaya başladı. İçeri zorla girmek güvenlik açısından büyük bir ihlaldi ve hiçbiri bunu hafife almıyordu.

Alfa kocasının arkasından yaklaşarak fotoğrafı çekti. Dante kim olduğunu açıkladı ve kadın onun tek gözünün kendisine dikildiğini gördü. Üzgün olduğundan değildi. O pisliğe karşı hiç sevgi beslemiyordu. Ama hem güvenlikleri hem de eski dostu Vin için endişeleniyordu, çünkü onu alıp gizli göreve yerleştiren Xavier'di.

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" Orada dururlarken Amara yüksek sesle düşündü.

Dante'nin yüzü asıktı. "Bence en kötüsüne hazırlanmalıyız, Amara."

Titrek bir nefes onu terk etti ve gözleri titreyerek kapandı. En kötüsünü hayal etmek istemiyordu. Vinnie'sinin hiçbirinin haberi olmadan yeraltında bir yerde değil de gizli bir yerde yoğun bir şekilde çalıştığına inanmak istiyordu. Onun için her zaman çok iyi bir arkadaş olmuştu. Onun sağ salim geri dönmesine ihtiyacı vardı.

Dante kolunu ona doladı ve nihayet ne zaman bazı cevaplar bulacaklarını merak ederken onu yanına çekti.

Chapter 30

Alpha, Tenebrae City

BABA OLMA FİKRİ çılgınca ama inanılmazdı.

Bir aile olmayı ve Zephyr ile konuşmaya başlamayı düşünürken, onun duyurusu onu şok etmişti. İstenmeyen bir şey değildi elbette ama sadece şok ediciydi.

Alfa çalışma odasında oturmuş, eve dönmeyi bekliyordu. Tenebrae'de olmaktan bıkmıştı. Burayı ne kadar sevse de, onun için çok fazlaydı. Ormanının yalnızlığını, yerleşkesini çevreleyen yemyeşil alanı ve ailesi olan köpekleri seviyordu. Leah onlara bakıyordu ama şimdi geri dönmeyi her zamankinden daha çok istiyordu çünkü karısı birlikte ilk çocuklarını bekliyordu. Vücudunda henüz hiçbir şey değişmemiş olsa da, Zephyr kesinlikle parlıyordu ve onu mutlu görmekten mutluluk duyuyordu.

Amara ona, işeme ihtiyacının sıklaşması ihtimaline karşı karısına göz kulak olmasını ve kontrol ettirmesini söylemişti. Ertesi gün döndüklerinde jinekoloğuyla bir randevu ayarlamıştı bile.

Bir gece önce ona sadece bebekle ilgili değil, kendi zihniyle ilgili korkularını da anlatmıştı. Bilmiyordu.

Bir sonraki depresyon nöbeti onu aniden vurduğunda, hormonlarının çocuklarına zarar vereceğinden korkuyordu. Alfa ona sarılmış ve endişelenmemesini, her şeyi birlikte atlatacaklarını söylemişti ama gerçek şu ki, onun da kendi korkuları vardı. Baba olmak büyük bir sorumluluktu, dünyaya bir çocuk getirmek ve ona güvenmek. Bazen bunu düşünmek bile çok zor oluyordu.

Victor telefonda ona "Onaylandı," dedi. Alfa ve Zephyr yokken bu göreve büyük bir adım atmış, liyakatini ve güvenilirliğini kanıtlamıştı ama Alfa hâlâ biraz şüpheciydi. Belki de hep öyle olacaktı.

"Hector muydu?"

"Evet," diye tekrar onayladı Victor. "Otopsi raporları geldi. Bunun her yerinde Gölge Adam yazıyor."

Pekala. İyi ki kurtulduk. Hector ve Xavier'in Gölge Adam'ın izniyle öldüğünden şüphelenen Alfa, yüzüncü kez onun nesi olduğunu merak etti. Tenebrae'deki ikinci son günleriydi ve hepsi çalışma odasında oturmuş, kendi yollarına gitmeden önce son bir toplantı yapıyorlardı.

Dante ve Amara bir koltukta, Tristan ve Morana başka bir koltukta, o ve Zephyr üçüncü koltukta, Luna ise tek başına bir koltukta oturuyordu. Toplantı toplanmıştı çünkü hepsinin elinde farklı bilgiler vardı ve hepsini bir araya getirmenin zamanı gelmişti.

Alfa telefonu bıraktı ve odanın içinde aileden saymaya başladığı insanlara baktı. "Hector'du. Kesin bir şey söyleyemeyiz ama baş şüpheliyi tahmin edebilirsiniz."

Dante'nin yüzünde hâlâ şaşkınlık ve öfke vardı. "Tüm araziyi taradım ve tek bulabildiğim çimenlerin yanında bir gölge oldu. Hiçbir şey. Kim lan bu herif? Ve evime nasıl girebildi?"

Amara bir elini koluna koyarak onu yatıştırmaya çalıştı, yüzü endişeli bir kaş çatmayla gölgelenmişti. Dışarıdaydı

Fotoğrafı bulduğu sabahtan bu yana bir türlü rahat edememiş, biyolojik babasından çok arkadaşı için endişelenmişti. Victor da Hector öldüğüne ve artık daha özgür olduğuna göre Vin'i kendi kaynakları aracılığıyla izlemeye başlamıştı ama açıkçası Alfa bu konuda pek iyi şeyler hissetmiyordu.

Alfa yine de Dante'nin hayal kırıklığını anlıyordu. Biri ailesinin yaşadığı eve girip ardında kanlı bir hatıra bıraksa o da çok sinirlenirdi. Masanın üzerinde Amara'nın bulduğu fotoğrafa baktı. Biyolojik babasının boğazı kesilmiş ve etrafına bir tel sarılmıştı; bedeni dağınık bir masanın üzerine yığılmıştı ve kâğıtların her tarafı kan içindeydi. Dehşet verici bir sahneydi, bu tür bir şiddet görmeye alışık olmayan herkesi sarsacak bir sahneydi.

Tristan fotoğrafı alıp herhangi bir ipucu var mı diye incelerken Morana da bir tablete bir şeyler yazıyordu. "Sistemlerin hiçbirinde herhangi bir ihlal yoktu," diye herkesi bilgilendirdi. "Tüm kapılar ve pencereler kapalıydı."

Dante ona bön bön baktı. "O zaman içeri nasıl girdi Morana? Çünkü girdi ve bunu bir sebepten ötürü yaptı."

"Partinin konuk listesini buldun mu?" Tristan aniden elindeki fotoğrafı masanın ortasına fırlatarak sordu.

Morana başını salladı. "Mevcut bir tane yoktu. Kâğıt üzerinde olmalı ve uzun zaman önceydi. Dante evi temizlediğinde Lorenzo'nun zamanından kalma pek çok işe yaramaz ıvır zıvır atıldı."

"Peki ya sayı kalıpları?" Dante tekrar konuştu. Vin'in gönderdiği son mesaj sayesinde Xander'ın bulduğu, sayıların on yediye kadar çıktığı deseni paylaşmıştı.

Morana başını salladı. "Bana bir kod gibi görünmedi. Vin'in sana söylediğine göre, büyük ihtimalle Sendika kızlarının numaralarıymış. Gölge Adam geçen hafta bana eski kodlarımı hazırlamamı söyledi. Nedeni ne olursa olsun, çalışıyor olmasını istiyor. Bir süre önce bakmayı bırakmıştım ama

neredeyse hazır. Kombinasyonlarının herhangi bir sonuca yol açıp açmadığını görmek için sayıları içine girmeyi düşünüyorum."

Zephyr tereddüt ederek onun yanında ağzını açtı. Alfa bir kolunu ona dolayarak konuşması için onu cesaretlendirdi. "Hector Zen'le beni tutarken ona 5057 diye seslendi. Arkadaşını geride bıraktığını söyledi."

Arkasında bir arkadaş
bıraktı. 5057.
Arkasında bir arkadaş
bıraktı. İki adam.
Karanlık
gece.
Metal çit.
"Endişelenmeyin, ben ona göz kulak oluyorum.
"Göz kulak olmaktan daha fazlası diyebilirim. Onu parmağının altına almışsın. Kim o?'
'5057.'
"Kahretsin, arkadaşını geride bırakan kişi mi?
Evet. Önemli birinin kızı. Benim emirlerim var, senin de var. Kimsenin bir şey bulamayacağından emin ol. Sendika bizi öldürür.'
"Ve biz hiç
tanışmadık. "Hayır.

Kafasında bir şey parladı, bir anının gölgesi kaybolmadan önce bir mikrosaniye boyunca beyniyle alay etti.

Bir baş ağrısı başını yararak açmış ve başını tutarken inlemesine neden olmuştu.

"Sorun nedir?" Zephyr'in sesi yan taraftan kafatasına vuruyordu.

"Sanırım bir parlama oldu," diye mırıldandı, kayıp gözünün arkasındaki hayalet acı şiddetlenirken gözünü sıkarak kapattı. Sanki biri gözünü kaşıkla oyuyormuş gibi hissediyordu, donuk kenarı acıyı daha da keskinleştiriyordu. Nefes nefese kalmaya başladı.

"Alfa mı?"

"Ne duydun Alfa?
"Bu sendika olayı nedir, Hector?

"Bana ne duyduğunu söyle! "Neye bulaştın? 'Bu 5057 de ne? Biri mi? Kimdi o adam?' 'Lanet olsun, neden dinlemek zorundaydım ki?!'

Şakaklarındaki zonklama dişlerinin gıcırdamasına neden oldu, başını iki eliyle tutup ağır ağır nefes alırken hayvani bir ses onu terk etti.

"Bebeğim?" Zephyr'in eli onun sırtındaydı, sesi korkmuştu.

Alfa başını tutarak kalbinin sakinleşmesine ve beyninin her ne halt oluyorsa onu çalıştırmasına izin verdi. Karısı sırtını tekrar tekrar ovarken vücudu titreyen adam kabaca nefes alırken neyse ki herkes sessiz kaldı. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama saatler gibi gelen bir süreden sonra zonklama nihayet hafif bir ağrıya dönüştü.

Nefes verdi ve başını kaldırıp herkesin farklı endişeli bakışlarla kendisine baktığını gördü. Dante neredeyse ayağa kalkmış ve koltuğundan kalkmıştı.

"Ben iyiyim," dedi hepsine, sesi hâlâ sertti.

"Ne oldu?" Zephyr ona sordu ve o da bir nefes daha verdi.

Amara oturduğu yerden, yüzü asık bir şekilde, "Tetiklendin," sonucunu çıkardı.

Başını salladı. "Nedenini bilmiyorum. Bir an aklıma geldi. Saldırıya uğradığım gece."

Zephyr onun yanında soluk soluğa kaldı, eli ağzına gitti. Dönüp ona baktı ve yüzündeki kalp kırıklığını fark etti. Keşke ona onu hatırladığını ya da birlikte geçirdikleri zaman hakkında herhangi bir şey söyleyebilseydi. Belki bir gün, bu güzel haberi onunla paylaşmasına izin verecek başka bir parıltı elde ederdi. Şimdilik sadece bu vardı.

"Hector bana saldırdı," dedi onlara, zaten hepsinin bildiği bir şeydi bu. "Ama orada başka bir adam daha vardı. Yüzünü net olarak hatırlamıyorum ama sesini bir yerlerde duymuştum. Daha yaşlıydı. Sendika'dan, 5057'den, onun nasıl önemli birinin kızı olduğundan ve arkasında nasıl bir arkadaş bıraktığından bahsediyorlardı."

"Vay canına," diye mırıldandı Dante, tekrar kanepeye yaslanarak. "Bu çok çılgınca."

"Sanırım bu yüzden saldırıya uğradım," diye çıkarımda bulundu Alfa. "Duymamam gereken bir şey duydum. Belki de hatırlayamadığım daha fazlası vardı."

Herkes sessiz kaldı, işlem yapıyordu.

"Yani kurbanlar için bir numara." Morana ağır sessizliği bozarak konuya geri döndü. "Yoksa başka bir şey mi?"

"Xander'ın telefonuna baktın mı?"

Morana'nın yüzü düştü. "Evet. Ayda bir kez bilinmeyen bir numaradan aranıyor. Bir dakikadan fazla sürmüyorlar, bu yüzden veri almak zor, ancak karıştırma modelinden Gölge Adam gibi görünüyor."

"Bizi ona o götürdü," diye ekledi Amara onlara hatırlatarak.

"Her şeye karışıyor." Dante bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Neden her şey ona ve Sendika'ya bağlanıyor anlamıyorum."

"Sence o da bu işin içinde mi?" Zephyr sessizce sordu.

Alfa öyle düşünmüyordu, içgüdüleri ona bunun tam tersi olduğunu söylüyordu, çalışma şekli ve örgütte olduğu söylenen insanların cesetlerinin izini bırakması göz önüne alındığında.

"Birkaç ay önce," diye başladı Alfa, sahada duyduklarını hatırlayarak. "Sahadaki kızlarımdan biri bana bir grup cesedin aniden yere düştüğünü söyledi. Yüksek profilli insanlar evlerinde öldürülmüş. Dedikodular onun yaptığını söylüyordu ama daha önce hiç olmadığı kadar hareketlilik vardı."

"Birkaç ay önce ne oldu?" Morana yüksek sesle düşündü, sanki bilgiyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını kaldırdı.

Dante iç çekti. Amara onun kolunu ovuşturdu. "Onu bulmamız gerek."

"Onu... belki de yemleyebilir miyiz?" Morana, gözleri bir an için tartışma boyunca sessiz kalan odadaki tek kişiye kaydı, ondan çıt çıkmadı.

Luna Caine.

Kucağında birleştirdiği ellerine dikkatle bakıyordu, parmak eklemleri kendini sıkmaktan bembeyaz olmuştu.

Alfa, adamın gözlerinin keskin bir şekilde ona odaklandığını hissetti.

Sendika'*nın onu* alması, Gölge Adam'ın ortaya çıkıp dosyasını göndermesi, onları *ona* yönlendirmesi ve şimdi de *onun* orada olduğunu öğrenmesi. Aralarındaki tek ortak nokta oydu.

Kıza odaklanması Zephyr'in de ona bakmasını sağladı, ardından Dante ve Amara da onların bakışlarını takip etti, Morana zaten kıza bakıyordu. Kafasını kaldıran son kişi Tristan oldu ve herkesin kız kardeşine baktığını gördü.

"Ne oluyor lan?" diye sordu, sesi tehlikeli ve korumacıydı.

Alfa anlamıştı ama görünüşe göre diğer herkes de onunla aynı sonuca varmıştı. Mantık diğer herkes için mantıklıydı.

En ağır darbeyi Morana aldı; odada onun gazabından muaf olan tek kişi oydu. "Gölge Adam kız kardeşini tanıyor."

Tristan'ın bakışları, çenesi titreyerek oturan kız kardeşine kaydı. Alfa onun için bir parça sempati duydu. Böyle bir inceleme altında orada öylece oturmak kolay olamazdı.

"Yani?" Tristan gözünün önünde duran şeyi kabul etmeyi reddederek ısrar etti. "Hepimizi tanıyor."

Morana derin bir nefes aldı. "Sanırım o da onu tanıyor. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Bu sözler üzerine Tristan'ın gözleri kız kardeşinin üzerinde keskinleşti. Ona bakıp konuşmasını bekleyen diğerlerine o da katıldı. İnkâr etmesi ideal olurdu, ama itiraf etmesi daha iyi olurdu, daha iyi olurdu çünkü sonunda bazı lanet cevaplara sahip olacaklardı.

Luna koltukta oturuyordu, kıpırdamıyor, kıvranmıyordu, sadece tamamen hareketsiz ve solgundu, gözlerini yere indirmiş, ellerini sıkı sıkıya kavrayarak nefes alıp veriyordu.

"Bu doğru mu lan?" Tristan kız kardeşine karşı ilk kez sert ve haşin bir ses tonuyla talepte bulundu.

Tristan'ın ses tonundan irkildiği için hiçbiri tek kelime etmedi. Alfa, Tristan'a ses tonuna dikkat etmesini söylemek için dilini ısırdı, bu küçük irkilme onu etkilemişti. Ama kendini durdurdu. Bu çok önemli, çok büyük bir meseleydi.

Hepsi onun acele etmemesini ve sonunda derin bir nefes almasını bekledi. Sonunda başını kaldırdı, yeşil gözleri parıldıyordu ve etrafına bakındı.

Sonra ağzını açtı. "Onu tanıyorum."

Kelimeler titrek bir sesle, kesik kesik döküldü. Kulaklarına kurşun gibi inen kelimeler, itirafı karşısında hepsinin gerilmesine ve otomatik olarak doğrulmasına neden oldu. Bunun büyüklüğü onu göğsünden vurdu. Gölge Adam, yeraltı dünyasının en karanlık bölgesindeki en korkunç efsane, en büyük canavarların bile karanlık bir gecede karşılaşmaktan korktuğu tek adam, hepsini şaşkına çeviren tek hayalet, hüzünlü bir ruha sahip bu küçük minyon kadın tarafından biliniyordu.

Ve sonra, onlar kelimeleri işlerken, üzerlerine başka bir bomba bıraktı, bu daha ölümcül, daha etkili, daha fazla sonucu olan bir bomba.

Sessizce, sesindeki önceki titreme gitmiş, yerine sahip olduğunu bilmediği bir güç gelmişti, başını kaldırdı. Gözleri, onun yapabileceğini düşünmediği bir meydan okumayla her birinin gözlerinin içine baktı, daha önce olduğundan daha dik oturdu, duruşu daha güçlüydü ve hepsini bir tsunami gibi vuran üç kelime söyledi.

"Onu seviyorum."

Chapter 31

Tristan, Tenebrae City

"ONU SEVİYORUM."

Kız kardeşi, yeterince uzun süredir tanımadığı ama o şerefsiz hakkında bir şey bildiğinden asla şüphelenmeyeceği sevgili güzel kız kardeşi, orada öylece oturdu ve hepsine *onu* sevdiğini söyledi.

Onları ona götüren şerefsiz. Tristan onu öldürmeli miydi yoksa teşekkür mü etmeliydi bilemiyordu. O anda cinayete daha çok meylediyordu.

Morana'nın elinin kendi elinin içine kaydığını hissetti, kız kardeşiyle olan yeni ilişkisine zarar verebilecek aptalca bir şey yapmasını ya da söylemesini engelliyordu. İkisi arasında her zaman daha akıllı ve duygusal açıdan daha zeki olmuştu. Bazen öyle olmamasını diliyordu. Kız kardeşinin ipleri elinde tutan ve onları bir oyunmuş gibi neşeli bir kovalamacaya sürükleyen o pislikle ne halt ettiğini sormasına ve öfkelenmesine izin vermesini diliyordu. Tristan'ın midesini bulandıracak kadar pis bir dünyada yaşayan biriyle ne işi vardı? Bu lanet bir oyun değildi. Kahretsin, *çok kızmıştı.*

Çenesi sıkıca kenetlendiğinde, tüm zamanları boyunca ilk kez doğrudan gözlerinin içine bakan kız kardeşine ters ters baktığını fark etti. Uysal, hasarlı kız tam önünde daha karanlık, meydan okuyan, gözlerinde şaşkınlık yerine güven olan bir kıza dönüştü. Bu özgüveni seviyordu ama kim için olduğundan, ona kimin ilham verdiğinden nefret ediyordu. Orada bile olmayan bir herifi düşünerek nasıl kendine güvenebilirdi ki? Tristan başından beri onun yanında olmasaydı bir tür uyuşturucudan şüphelenirdi.

"Yani onun kim olduğunu biliyorsun?" Morana onun yanından sordu, sesi eşitti.

Kız kardeşi onun bakışlarını bıraktı ve yan tarafına, tüm konuşmayı başlatan kadına baktı. "Evet."

"Kim o?" Dante koltuğunda öne doğru eğilerek araya girdi. Luna ona döndü. "O... benim."

"Daha açık konuşmalısın Luna," diye onu cesaretlendirdi Amara, hepsinden daha nazikti, Tristan'ın o anda hissedebileceğinden daha nazikti.

Kız kardeşi derin bir nefes daha aldı ve eli her zaman taktığı altın gerdanlığa gitti. Tristan bunu, bunu ona kimin verdiğini, neden her zaman taktığını merak etmişti ve sorduğunda ona tek söylediği bunun bir hediye olduğuydu. Ama kız bu konuda mutlu görünüyordu, bu yüzden Tristan daha fazla kurcalamamıştı.

Şimdi onun kolyeye dokunuşunu izlerken, her şey daha da netleşmişti. Şerefsiz herif kızı onlara kendi mal varlığıyla işaretlenmiş olarak göndermişti.

"O benim sevgilim. Benim... kocam."

Sersemlemiş bir sessizlik, bazı dudaklardan nefesler kaçmadan önce tamamen *sersemlemişti*.

Tristan ne yaptığını anlayamadan ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve neredeyse ona ulaşacaktı ki son anda geri döndü, öfkeyle volta atarak uzaklaştı ve ona geri döndü. Eğildi, her gün birbirlerine açılırken bunu ondan sakladığı için ona çok *öfkeliydi*, sadece o herifi tanımakla kalmayıp

onunla evliydi. Evli, hem de yıllardır onu bulmak istediği için evlenmemişken? *Ne oluyor lan?*

Düşünceleri saf bir öfke telaşı içinde dönüp duruyordu ama ağzından sadece tek bir kelime çıkıyordu.

"Açıkla."

Sözcükler sert bir şekilde ağzından döküldü. Etrafındaki şoku hissedebiliyordu ama vücudu, göremediği bir düşmanla savaşmaya hazırlanıyormuş gibi adrenalinle doluydu.

"Tristan," diye Morana'nın arkasından bir yerden uyardığını duydu ama sesini duymazdan gelerek kız kardeşinin güzel gözlerinin içine baktı. Bunca zamandır onlara yalan mı söylüyordu? Dante'nin şüphesi doğru muydu, Gölge Adam için bir piyon mu olmuştu? Masumiyetiyle onlara oyun mu oynuyordu?

Ona daha önce görmediği, belki de daha önce maruz kalmadığı bir yönünü gösterdiğinin farkındaydı ama bunu kontrol edemiyordu.

"Dedim ki," diye tekrar gıcırdadı, ona dik dik bakarak. "Eski, lanet olası, düz."

Omurgasını dikleştirmeden önce vücudu hafifçe irkildi, çenesini daha *yukarı* eğdi ve bir baş daha kısa olmasına rağmen *ona* baktı.

"Neyi açıklamamı istiyorsun kardeşim?" Luna bu kez çenesi titremesine rağmen irkilmedi.

"Lanet olası düz." Aynı kelime dişlerinin arasından boğuk bir şekilde çıktı.

Dişleri de gıcırdıyor, gözleri daha önce onda görmediği bir ateşle parlıyordu.

Başını yana eğdi, omurgası kaskatı kesilmişti. "Ne açıklamamı istiyorsun? Hayatım boyunca Sendika için nasıl köle olduğumu mu? Nasıl kullanıldığımı ve istismar edildiğimi mi? Nasıl hiç kimsem, anılarım ve hiçbir şeyim olmadığını mı? Her gün o cehennemde yaşamaktansa *ölmeyi* nasıl *istediğimi* mi? Bunun size ne yaptığını biliyor musunuz? Acı ve ıstırap hissetmiş olabilirsiniz ama bir ışığınız vardı ve

yaşamaya değer bir şey. Sizi temin ederim ki, zifiri karanlıkta tamamen yalnız olmanın ve ruhunuzun kırıldığını hissetmenin nasıl bir his olduğunu bilemezsiniz, her gün, her gece, ta ki ruhunuz yok olana ve siz boş bir kabuk olarak kalana kadar, sadece *bitmesi* için dua edersiniz."

Tam bir sessizlik vardı, o nefesini tutarken gergin bir sessizlik ve herkes sadece onun konuşmasını işledi. Hiç bu kadar çok şey söylememişti. Adamın çenesi kadının sözleriyle, sesindeki duygularla ve acıyla gevşedi, acı adamın içini titretirken hedefine ulaştı.

Aniden kıpırdandı, elleri iki yanında yumruk oldu. "Beni o karanlıkta boş bir kabuk olarak nasıl bulduğunu ve bana yeniden hayat verdiğini açıklamamı mı istiyorsun? Beni yıllarca nasıl koruduğunu açıklamamı mı istiyorsun? *Yıllarca* beni başkalarından ve kendimden nasıl koruduğunu *mu?* Parçalanmış ruhumun her bir parçasını sabırla, parça parça, iyileştiğimi hissedene kadar nasıl aradığını? Seni bana nasıl yönlendirdiğini?"

Sözleri Tristan'ın üzerine kurşun gibi düşerek onu fiziksel olarak geriye savurdu ve kanepeye yığıldı; Morana'nın eli koluna geldi ve gözleri, gerçeğine sahip çıkan intikamcı bir tanrıça gibi ortada duran kız kardeşinde kaldı.

Luna yavaşça etrafına bakındı, tüm gözlerin onun üzerinde olduğunu gördü ve tekrar ona döndü. "Yoksa bir gece hepinizi bir kulüpte nasıl gördüğümü mü açıklamamı istiyorsunuz? Size nasıl içki servisi yaptığımı ve belki Amara dışında hiçbirinizin beni görmediğini mi? Ya da neden hepinizin sahip olduğu şeyleri kıskandığım için o geceyi çok net hatırladığımı? Odama gidip kendimi öldürmeye çalışmadan hemen önceydi. Neredeyse başarıyordum da."

Amara'nın nefesi kesildi, hatırladıkları karşısında elleri ağzına gitti. Yıllardır gittiği tek kulüp Gladestone'dakiydi ve hiçbir şeye bakmamıştı bile. Ve o da oradaydı, *tam orada,* kendini öldürmek istemeden hemen önce.

Gözyaşları yüzünden aşağı özgürce süzülürken gözleri yanmaya başladı.

Ateşinin bir kısmını kaybetti, onun gözlerindeki duyguları görünce vücudu söndü.

"Kırılmıştım kardeşim," dedi ona usulca. "Nefes bile alamayacak kadar kırılmıştım. *O* beni diriltti. O gece beni kurtardı, şu anda sayısını unuttuğum kadar çok gece. Bana bir ev verdi, öyle güzel bir ev ki hepinizin ziyaret etmesini isterdim. Bana adını ve sahip olduğu her şeyi verdi ve bana hepinizi verdi. Bana nefes alırken bile bakıyor *olmanızın* tek sebebinin, tek istediğim *ölmekken* beni zorla nefes almaya devam ettirmesi olduğunu söylersem yalan söylemiş olmam. Bana izin vermedi. *O* istediği için beni buldun."

Morana onun yanında keskin bir nefes aldı ve Luna başını salladı. "Evet, Morana. *Seni* buldu çünkü *benim* geçmişimi arıyordu. Başka hiçbir şey umurunda değil, alınma. *Yıllardır* yaptığı her şey *benim içindi*." Kendini işaret etti. "Ve eğer isteseydi, beni asla bulamazdın. Ben geçmişimi bilmeden yaşardım, sen de öyle."

Onun tiradından sonra uzun bir süre sessizlik oldu, sessizlik o kadar ağırdı ki ona boğucu geldi. Beyni duyduğu her şeyi işlerken ciğerleri sanki oksijen alamıyormuş gibi kaskatı kesilmişti. Onu kurtarmak için on yıllık işkenceye katlanabilirdi. Hâlâ da isterdi.

"O zaman neden bize söyledi? Size mi söyledi?" Morana orada öylece otururken yanından sordu, duyguları o kadar yoğun bir şekilde birbirine karışmıştı ki hangisinin hangisi olduğunu ayırt edemiyordu.

Yüzüne yumuşak, nefes kesici bir gülümseme yayıldı. "Çünkü o beni seviyor."

Gölge Adam kız kardeşini seviyordu. Beyni hesaplayamadı.

"Çünkü ona aşkın özverili olduğunu ve bana *seni* vermesinin bunu göstermek için yapabileceği en özverili şey olduğunu söyledim."

"Yani o iyi bir adam mı?" Dante seslendi.

Kız kardeşi kuru bir sesle kıkırdadı. "Oh hayır. Eğer öyle olsaydı olduğu kişi olamazdı. O canavarların korktuğu canavar, kendi krallığının şeytanı. Ama o *benim* şeytanım. Ve sadece bana karşı iyi, şimdi de sana karşı, çünkü öyle olmasını ben istedim."

Kız kardeşi adamı gerçekten seviyordu. Ondan bahsetme şeklinden, ondan bahsedildiğinde kendine güvenmesinden bunu anlayabiliyordu. Onun hayatının nasıl olduğu ve onu nasıl kurtardığı fikri kalbini minnettarlıkla dolduruyordu ama aynı zamanda öfke de vardı, o herifin bildiği ama onları daha önce ona götürmediği için öfke. Onu daha erken bulabilir, daha erken kurtarabilir, daha erken yardım edebilirdi.

"Senin için Hector'u avlıyordu." Alfa'nın yan taraftan gelen sessiz gürültüsü Luna'nın ona dönmesine neden oldu. Tristan birden Alfa'nın onlara söylediklerini, Hector'un Gölge Adam'a ait bir şeyi kırdığını hatırladı.

Gözleri kız kardeşine kaydı. O mu yapmıştı? Hector onu kırmış ve ölmek isteyecek noktaya mı getirmişti?

Kalbi parçalandı.

"Evet," diye onayladı. "Ve Hector'u bana bir tepside sundu. Onu avladı, astı ve hayatımda ilk kez bana güç verdi."

Etrafına bir göz attı, nefes aldı ve itiraf etti. "Hector'u ben öldürdüm. Onu canlı canlı yaktım. Ve*. İyi hissettirdi. İyi hissettirdi.*"

Her kelimenin üzerindeki vurgu sertti. Her şeyi yumuşak ve nazik olan bu minyon kız, kafasında bir şekilde idolleştirdiği kız kardeşi? Bir katil mi? İntikamcı bir katil mi?

Zephyr'in nefesi kesildi, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. "O benim kız kardeşimi öldürdü."

"Biliyorum," diye yutkundu Luna. "Ben onun geride bıraktığı arkadaşıyım. Kaçmasına yardım ettim ve bunun için cezalandırıldım." Onu aynı şaşkın sessizlikle izleyen diğerlerine döndü. "Hector beni kırdı ve... *o, Gölge Adam,* Hector'u benim için kırdı. Ona ulaştığımda hayata tutunmaya çalışıyordu. Ve bunu ondan almak iyi hissettirdi."

Yumrukları titriyordu, Morana'nın elleri onları sabit tutmaya çalışıyordu. Artık hiçbir şey onu sabit tutamazdı. Onun

İç organları oyulmuş, çıkarılmış ve dağınık bırakılmıştı. Nasıl özümseyeceğini, hepsini bir araya nasıl getireceğini ve kendini nasıl tekrar bir arada tutacağını bilmiyordu. Sadece çektiği ve onlardan sakladığı her şey için duyduğu acı ve öfke değildi; aynı zamanda onun olmasını umduğu, yıllardır farkında olmadan kafasında kurduğu kız için de bir kayıp duygusuydu.

"Yani senin kim olduğunu, bizim kim olduğumuzu biliyordu ve sana daha önce hiç söylemedi mi?" Dante sordu, ses tonundan Tristan'ın da derinden sarsıldığı anlaşılıyordu. "Neden?"

Luna Dante'ye döndü ve açıkça konuştu. "Çünkü yaşamak istemiyordum. O da bunu biliyordu. Bana söyleyebilirdi, ama geriye dönüp baktığımda, hepinizle birlikte bile hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Şimdi bile, çok daha iyi bir yerdeyken, grupta kendimi izole edilmiş hissediyorum, sanki ait değilmişim gibi ve kendime bunların hepsinin kafamda olduğunu söylemem zaman alıyor. Sevgiyi hiç bilmedim, ona hiç inanmadım, ona layık olduğumu hiç hissetmedim. Bunu hak ettiğimi anlamam çok zaman aldı, kabul etmem ise daha çok zaman aldı. Sana o halimle gelseydim, sanırım kendimi öldürürdüm. O da bunu biliyordu çünkü beni herkesten daha iyi tanıyor."

Kız kardeşi aniden önünde çömeldi, elleri dizlerine geldi, bakışları akışkan ve ona dönüktü.

"Sen hayal edebileceğim en iyi ağabeysin," diyerek kalbinin parçalarını daha da kırdı ve birleştirdi. "Hiçbir zaman sahip olamayacağımı bile bile, bir yerlerde beni sevecek ve koruyacak bir ağabeyden başka bir şey istemediğim günler oldu. Seni öğrendiğimde ilk düşündüğüm şey buydu. Çocukken kurduğum aptalca hayallerim. Sanki dileğim gerçekleşmiş gibiydi."

Ellerini tuttu ve dizlerinin üzerinde elini tutup ona bakarkenki pozisyonlarının, onu bulduğu zamanki pozisyonlarının tam tersi olduğunu fark etti. O zaman da ağlıyorlardı.

"Sen benim dileğimin gerçekleşmiş halisin, Tristan," diye devam etti. "Senin sayende artık bir ailem, arkadaşlarım, yaşasam da ölsem de umursayacak insanlar varmış gibi hissediyorum. Artık senin sevgini kabul edebilirim çünkü kendi sevgimi kabul edebilirim."

Gözyaşları onunkiler gibi onun da yüzünden aşağı döküldü.

"Seni seviyorum kardeşim," sesi titriyordu. "Benden asla vazgeçmediğin için, beni olmamı istediğin gibi değil olduğum gibi kabul ettiğin için, ilk anımdan beri kanayan bir parçamı iyileştirdiğin için, ruhumun bir parçasını daha bana geri verdiğin için seni seviyorum."

Hayatı boyunca duymak için yaşadığı, sadece bir kez duyduğu ve ailesinden hiç duymadığı, yıllardır kanayan yanını da iyileştiren sözleri duyunca dudakları titredi.

Ve yetişkin hayatında ilk kez kelimeler dudaklarından kısık, boğuk, kırık bir fısıltıyla döküldü.

"Ben de seni seviyorum."

Kız kardeşi ayağa fırladı ve kollarının arasına girerek onu ezdi ve ona tutundu.

Morana onun yanında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve ona bakmak için döndüğünde yüzünde en güzel gülümsemeyi gördü, gözleri gururla parlıyordu, eli sırtındaydı ve onu yerinde sabitliyordu.

Ve yanında sevdiği bir kadın varken, kaybolmuş olan diğerini bulmuşken, Tristan sonunda kendini bütün hissetti.

Chapter 32

Morana, Tenebrae City

OLAYLARIN duygusal olduğunu söylemek hafif kalır.

En son ne zaman ağladığını ya da Tristan'ı bu kadar ağlarken gördüğünü hatırlamıyordu, Tristan'ın kollarında yıkıldığı o kader gecesi bile. Ve sadece onlar da ağlamamıştı. Zephyr ve Amara da onlarla birlikte hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve Dante ile Alfa ağlamamış olsalar da, şüpheli bir şekilde buğulu gözlerle bakıyorlardı. Kalbi atan herkes Luna'nın konuşmasını dinledikten sonra böyle olurdu. Her zaman sessizdi, insanların yanında konuşmaktan çok dinlemeye vakit ayırırdı ama dün gece kendini kaybetmişti ve Morana sadece hayatta kaldığı için değil, güçlü durduğu için de onunla gurur duyuyordu.

Tristan'ı ne kadar sevse ve anlasa da, konuşması için onu korkutmaya çalışıyordu ve Tristan da inadından vazgeçmeyip ona kafa tutmuştu. İnatçılıkları bir kardeş özelliği gibi görünüyordu ve bu durumdan çok memnundu. Tristan diğer insanlar için yeterince korkutucuydu; hayatındaki kadınların bu kategoriye girmesine hiç gerek yoktu.

Çok yoğun bir gece olmuştu ve herkes uyuyor gibi görünüyordu.

Ama Morana yapamadı. Beyni aşırı bilgi yüklemesinden dolayı fazla mesai yapıyordu ve bir cevaba çok yakınmış gibi hissediyordu, sanki neredeyse avucunun içindeymiş gibi, ama sürekli kayıyordu.

Tristan onun yanında bitkin bir uykudaydı ve çok yorgun olduğunda yaptığı gibi horluyordu. Evet, farklı horlamaları vardı ve evet, Morana bunları zaten biliyordu.

Ağzının kenarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktı ve tabletini açarak kodlarını kontrol etti.

İşlerini bitirmişlerdi, karanlık ağın her köşesinden veri bulmaya ve herkesi tahrif etmeye hazır dijital bir silah.

Bir USB belleği bir ruj mermisine yerleştirdi, kodları aktardı ve onlar işlerini bitirene kadar temizlendi. Rahatça giyindi, sabahın erken saatlerinde havanın serinliğinden korunmak için bir ceket giydi ve her şeyi kontrol etti. *Hepsi tamamdı.* Tristan'a bir not bıraktı, böylece biraz gecikirse endişelenmeyecekti, tüm gerekli eşyalarını taşıyan bez çantasını sağ omzuna atarken bir muz atıştırdı ve kulübenin dışına çıktı, park halindeki araçlara doğru ilerlerken azıcık şafak ışığında sis yere iniyordu. Akşam eve döneceklerdi ama öncesinde kontrol etmesi gereken bir şey vardı, görmesi gereken bir şey.

Düz vites konusunda fazla endişelenmesine gerek kalmaması için otomatik vitesi seçip bindiğinde bir görevli ona başıyla onay verdi. Sol tarafı için gerçekten bir uzmana görünmesi gerektiğini ve bunu daha fazla görmezden gelemeyeceğini bildiğinden omuzlarını döndürdü. Tabletini açarak Dark Web hesabına giriş yaptı ve içeri girdi.

Olan biten her şey, özellikle de Gölge Adam'ın artık Luna'yla nasıl bağlantılı olduğunu bilmek, beyninde bilgi patlamasına neden oluyor, daha önce bahsedilen bilgiler bir araya geliyordu.

Gölge Adam'ın birkaç hafta önce Luna'nın kendisine gönderdiği görüntüyü açtı, duvara dikkatlice baktı ve

yan taraftaki manzaranın bir parçası.

Bir keresinde Zephyr etrafındakilere ziyaret ettikleri en iyi yeri sormuş, Luna da yumuşak bir fısıltı ve tuhaf bir gülümsemeyle bir isim söylemişti.

Önseziyle, Morana yazdı:

Bayford.

"Onun yerine Bayfjord'u mu kastettiniz?

Tıkladı.

Görüntüler ekranına sıçradı ve ne kadar muhteşem olduğunu görünce neredeyse nefesi kesilecekti. Yüksek gri dağlar ve karanlık kumsalları olan uçsuz bucaksız gri denizler. Burası bir şehir değildi, daha çok küçük bir kasaba gibiydi ve Luna'nın buradan bu kadar özlemle bahsetmesinin tek yolu orada güzel anılarla yaşamış olmasıydı.

Bu da bahsettiği evin Bayfjord'da, Gölge Adam'ın ona verdiği ev olduğu anlamına geliyordu. Morana bölgedeki emlak ilanlarına baktı, fiyatlar karşısında kaşları havaya kalktı. Pahalıydı, bu da Gölge Adam'ın parası olduğu anlamına geliyordu. Peki onun hakkında ne biliyordu-1. Luna'yı seviyordu. 2. Zengindi. 3. Büyük ihtimalle otuzlu yaşlarındaydı. 4. Bayfjord'da mülkü vardı.

Aramasını daraltti ve son on yıl içinde kaydedilen mülkler dizinini filtreledi, ardından Luna'nın şu anki tahmini yaşının yirmi dört olduğunu hatırlayarak, yasal bir yetişkin olduğu süre boyunca altıya indirdi.

"*Bana adını ve sahip olduğu her şeyi verdi.*

Dün geceden kalma, tutkuyla söylenmiş sözler Morana'ya geri geldi. Listeler arasında gezindi ve ardından bir önseziye uyarak başka bir filtre ekledi.

'Bayfjord + son altı yıl + kadının adına kayıtlı mevcut mülkler'.

Sadece üç sonuç çıktı.

Biri yetmiş yaşında, beş çocuk annesi bir büyükanneydi.

Bir diğeri otuz yedi yaşında bekâr bir modeldi.

Sonuncusu ise yirmi dört yaşında evli bir kadındı.

Lyla Blackthorne.

Bu isim Morana'nın kafasında bir çan çaldı ama nerede duyduğunu hatırlayamadı. Partide belki? Hatırlamaya çalıştı ama o gece Tristan için o kadar azmıştı ki, diğer her şey bulanıktı.

Başını kendi kendine sallayarak başka bir tarayıcı açtı ve ismi yapıştırarak kamu kayıtlarına baktı. Sadece birkaç sonuç çıktı ve bunlardan biri nefesini kesmesine neden oldu.

Lyla Blackthorne, COO, Blackthorne Group.

Blackthorne

Grubu. Bay

Blackthorne.

Yüzü aniden gözünün önüne geldi; siyah takım elbise giymiş, heterokromatik gözlü, uzun boylu, gergin bir adamdı.

Dante onu ortağı olarak tanıtıyor. Amara onunla daha önce tanıştığını söyledi. Tristan onu sertçe selamlıyor.

Ve uyumsuz gözleri Luna'ya ya da Lyla'ya dikilmişti, elini öpüp yanına oturdu.

Kocası.

Gölge Adam.

Ve hepsi onunla daha önce karşılaşmıştı. Gözlerinin önündeydi, tam önlerindeydi, kelimenin tam anlamıyla Luna'yı ya da Lyla'yı tüketiyordu, tam önlerinde.

Lanet olsun.

Morana *etkilendi*.

Ondan daha önce de etkilenmişti ama şimdi daha da etkilenmişti, özellikle de onun için yaptığı her şeyi öğrendikten sonra. Luna hepsine söylemese bile, her şey gözünün önündeydi. Onun adına olan lüks ve türünün tek örneği mülk, şirketteki pozisyonu ona tüm mal varlığını kontrol etme yetkisi veriyordu, altın kolye

duygusal bir tılsımdı ve bilmedikleri çok daha fazlasıydı.

Daha fazla meraktan, ne yaptıklarını görmek için şirketi araştırdı ve belirsiz özetler ve mali kayıtlar dışında pek bir şey bulamadı. Kaşları saç çizgisine çarptı.

Lanet olsun, adam zengindi. Ve hepsini Luna'ya verdiği gerçeği... *lanet olsun.*

Tüm kartları masaya sürmenin zamanı geldiğine karar vererek, Tenebrae'de onun adına kayıtlı mülkleri araştırdı. Hiçbir şey çıkmadı. Şirket adını kontrol etti. Nada. Adamın bazı mülkleri olduğundan emindi, ama belki de paravan şirketler aracılığıyla, ki bunları hacklemek ve bulmak daha uzun sürerdi.

Ya da belki de bilmiyordu ve sadece iş seyahatleri sırasında otelde kalmayı tercih ediyordu? Şehirdeki en iyi beş otele girdi ve onun adına bir rezervasyon aradı. Tesadüfen Tristan'la birlikte kaldıkları otelle aynı olan üçüncü otelde altın vuruş yaptı.

Otel hattını aradı ve resepsiyon görevlisi telefonu açtı.

"Merhaba," dedi Morana tatlı bir sesle. Lütfen beni 1403 numaralı çatı katı süitine bağlar mısınız? Arkadaşım Bay Blackthorne orada kalıyor ama numarasına ulaşamıyorum."

"Bir dakika, lütfen, hanımefendi." Resepsiyondaki bayan kayıtları kontrol etmiş olmalı. "Kim arıyor diyeyim?"

Morana kısa bir an için tanıdığı bir isim olduğunu düşündü. "Bayan Reaper."

"Tabii ki."

Hat beklemeye alındı, başparmağını endişeyle ağzına götürürken kulağında jenerik müziği çalıyordu, kendini durdurmadan önce neredeyse tırnağını ısırıyordu. Sadece cevap vermesini umuyordu.

Sonra müzik durdu ve derinden gelen bir ses duyuldu.

"Dün geceden sonra kim olduğumu anlamanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum, Bayan Vitalio."

Lanet olsun, biliyordu. Ne olduğunu biliyordu. Tabii ki biliyordu. Nasıl biliyordu?

"Kimin telefonunu hackledin?" diye sordu, böylece arkadaşları için telefonu açacak ve koruyacaktı.

Adam kıkırdadı ve Morana Luna adına mutlu oldu. Çünkü her ne kadar viskisini ve günah sesini sevse de, bu adamın da ateşli bir sesi olduğunu saf kadınsı bir takdirle kabul edebilirdi.

"Bunu senin çözmene izin vereceğim."

Morana derin bir nefes aldı. "Buluşabilir miyiz?" Ona mesaj attığı ama yanıt alamadığı sorunun aynısıydı bu.

"Sanırım zamanı geldi," diye kabul etti. "Benimle burada buluştuğumuz yerde buluş."

Halk iskelesi. "Ne
zaman?" "Bir saat
sonra."

"Yalnız mı geleyim?"

"Eğer birlikte çalışmamızı istiyorsan,
evet." Morana tereddüt etti.

"Endişelenmeyin, Bayan Vitalio. Güvende olacaksın. Sen benim *neredeyse*
baldızım."

Bununla birlikte çevir sesi geldi. Morana ne yapması gerektiğini düşünerek telefonuna baktı. Tek başına gidebilirdi ama bu aptalca olurdu, özellikle de vurulduktan sonra. Ama güvenliği yanına alamazdı çünkü adam ona yalnız gelmesini söylemişti. Derin bir nefes aldı çünkü ona güvende olacağını söylemişti ve onun sözüne inanacaktı. Akıllı bir insan olmasına rağmen bazen çok aptal olabiliyordu.

Kızların grup sohbetine bir mesaj gönderdi, önümüzdeki bir saat içinde ondan haber alamazlarsa toparlanıp bir şeyler yapacaklarını biliyordu.

Ve bununla birlikte, yerleşkeden ayrıldı.

***

Elinde bir kahveyle iskelede durmak deja-vu gibiydi. Geçen sefer öğleden sonra olmasına ve kalabalık olmasına rağmen, bu sefer sabahın erken saatleriydi ve

Küçük bir kafe dışında dükkanlar kapalıydı ve sadece yerel işçiler bölgeyi temizliyordu. Morana nehre bakan bir bankta oturup soluklandı ve dengeli havanın tadını çıkardı.

İzlendiğinin farkındalığı ensesindeki tüyleri diken diken etti. Sağ elini cebindeki silahın üzerinde tuttu, tek eliyle ne kadar iyi bir atış yapabileceğini bilmiyordu ve sol eli dengede durmak için oldukça kullanışsızdı ama her ihtimale karşı hiç yoktan iyidir.

Yanındaki banka, arada biraz boşluk bırakarak bir ceset oturdu.

İlk kez ona bakmamasını söylemedi, o da baktı ve ilk kez onu gördü.

Lanet olsun, Luna.

Çok karanlık, çok yoğun bir şekilde ateşliydi, bakışları doğrudan ve odaklanmıştı, gözleri neredeyse hipnotize ediciydi. Gerçi ona bir şey yapmıyordu ama Dante'nin olağanüstü görünüşünü ya da Alfa'nın devasa cüssesini takdir ettiği gibi onun formunu da takdir edebiliyordu - kadınsı bir takdirle ve kızlarının böylesine ateşli erkekleri tavlamasını alkışlayarak. Onlarla tek bir kelimeyi ilişkilendirmesi gerekseydi, Tristan *yoğun*, Dante *yakışıklı* ve Alfa *devasa* ise, bu adam *karanlıktı.*

"Sonunda sizi görmek güzel, Bay Blackthorne." Onu selamladı. "Yoksa Gölge Adam mı demeliydim?"

Dudakları gözlerine ulaşmayacak şekilde yukarı kalktı. "Başka birine söyledin mi?"

Başını iki yana salladı. "Yapacağım. Biz sır tutmayız."

Kıkırdadı. "Herkes bazı sırları saklar ama çok iyi saklar."

"Seni zaten tanıyorlar," diye belirtti. "Dante ve Tristan önceden beri. Tristan senin peşine düşecektir." Onun ne kadar kızgın olduğunu hatırladı.

Ördekler nehirdeki dalgaların üzerinde vakladılar. Güneş biraz daha ısındı. Arkalarındaki kafeye daha fazla insan girdi.

Adam nehre bakıyordu, vücut dili rahattı. Ama bir avcıyı gördüğünde tanırdı ve onun kim olduğunu bildiğinden, en tehlikeli türden biri olduğu belliydi.

"Yapabilir," diye izin verdi Gölge Adam. "Hatta bir vuruş yapmasına bile izin verebilirim, böylece sisteminden çıkabilir ve karımı mutlu edebilir."

Ona *karım* derdi.

"Ama eğer onu bir daha korkutmaya kalkarsa -" sesine sert bir şey girdi "- kardeş olsun olmasın, onun işini bitiririm." Yüzünde gördüğü ölüme en yakın şey olan bir bakışla onu mızraklamak için döndü ve bu adamın sayabileceğinden çok daha fazla korkunç, güçlü insanı öldürdüğü aklına geldi. Söylediklerinde gerçekten ciddiydi.

Morana kalbinin biraz korkuyla çarpmaya başladığını hissetti, bunun üzerinde kontrol sahibi olduğu, kendisini ve ailesini gerçekten tehdit edebilecek bir adam olmadığını fark etti.

"Bunu Luna'ya yapmazsın," dedi ona, sesi istediğinden daha titrek çıkmıştı.

Yüzündeki karanlık ifade silinip gitmişti. "Umalım da iş o noktaya gelmesin."

Morana yutkundu ve sayamayacağı kadar çok kez başını belaya sokmuş olan cesaretini buldu. "Tehditlerin bir ailede işe yaramayacağını biliyorsun."

Yüzünde yine gözlerine ulaşmayan bir gülümseme belirdi. Gözlerinden başka hiçbir şeyle duygularını ifade etmeyen Tristan ile gözleriyle hiçbir şey ifade etmeyen bu adam arasında çok büyük bir fark vardı.

"Ben tehdit etmem, Bayan Vitalio."

"Bana Morana de. Sen *neredeyse* benim kayınbiraderim sayılırsın." Buna yanıt vermedi, konuyu yumuşak bir şekilde değiştirdi.

"Kodlarınız tamamlandı mı?"

Morana hızlıca başını salladı. "Evet, ama onlara neden ihtiyacınız var?"

"Ben sorularınızı yanıtlayacağım, siz de bana kodları vereceksiniz. Anlaştık mı?"

Morana tereddüt etti. Nedenlerini bilmeden kodlar onun elinde çok tehlikeli olabilirdi. "Önce sorularıma cevap ver," diye pazarlık yaptı.

Ceketinin fermuarını açıp bir dosya çıkarmadan önce kısa bir süre durakladı ve dosyayı ona uzattı. Morana dosyayı aldı, birkaç kez gördüğü yılan logosunu ve üstünde bir başlık gördü.

"Ouroboros Projesi nedir?" diye sorarak dosyayı açtı.

"Birkaç gün öncesine kadar bu bir söylentiydi," diye açıkladı gözleri kelimeleri tararken. "Bunu bir sorgulama sırasında öğrendim ve sonunda bunu keşfettim."

Morana okudukça midesi daha da bulanıyordu.
Elektrik çarpması. İlaçlar. Mutilasyonlar. Sapıklıklar.

"Bebekler üzerinde deney yapıyorlardı." Sözleri dehşet dolu bir fısıltıyla çıkmıştı.

"Ellili yıllarda." Ses tonu doğrudan ve empatik değildi. "Bazı çok yasal kuruluşlar küçük bebekler üzerinde bazı yasadışı deneyler yapmak istedi. Sendika bu talebi karşılamak için devreye girdi."

Morana midesindeki asidin boğazına kadar yükseldiğini hissetti ve onu yutarak dosyayı kapattı, başka bir kelime okuyamadı. Kendi dünyalarında böyle dehşetlerin var olması, siyah beyaz okuduğu şeyleri yaşayan insanların olması onu hasta ediyordu. Hiç kimse bunu hak etmiyordu. *Hiç kimse. Özellikle de bebekler!*

Yanında duran ve hiç etkilenmemiş gibi görünen adama dönüp baktı ve onun ne tür dehşetler gördüğünü ve bunlardan bahsederken nasıl bu kadar etkilenmeden ve tarafsız kalabildiğini merak etti.

Cesaretini toplayarak dosyayı tekrar açtı ve sadece verilere odaklanmaya çalışarak göz gezdirdi. "Projenin on yıl sonra kapatıldığı yazıyor?"

"Belki kayıtlara geçmesi için," dedi Gölge Adam. "Sanırım gerçek ve evlatlık babalarınız ile Lorenzo Maroni arasındaki İttifak ile yeniden başlatıldı. Azrail

Bunun seks ticaretiyle ilgili olduğunu düşünmüştüm ama değildi, en azından sadece bu değildi. Seks ticareti için her zaman altı yaşından küçük kız ve erkek çocuklarını kaçırıp evlere yerleştiriyorlardı. Küçük çocuklar mı? Onlar deney içindi. Sendika da bu işin içindeydi, İttifak da."

Dehşet birbiri ardına ortaya çıkmaya devam etti. "Hayır," diye inkar etti. İçten içe titriyordu. Eğer söyledikleri doğruysa, bu deney konusu olmak için kaçırıldığı anlamına geliyordu. Eğer söyledikleri doğruysa, bu Luna, Zenith ve diğer tüm kızların *deney* konusu olduğu anlamına *mı* geliyordu*?*

Kadının yüzündeki şok ve sessizlik çok yüksek sesli olmalıydı çünkü adam başını salladı. "Üzerinde deney yapılmadı."

"Bunu nereden biliyorsun ki?"

Dosyayı işaret etti. "Hepsi orada. Ben sadece noktaları birleştirdim. Deneylerde kullanılacak kızlar hep numaralandırılmıştı. Aslında bunu Vin sayesinde öğrendim. Beş, beş ve yedi kombinasyonları."

"On yedi yaşının ne önemi var?" diye sordu, bu soru öğrendiğinden beri onu rahatsız ediyordu.

"Hiçbir şey," dedi ona ve bir süre bekledi. "Anlamı bir ve yedi." Dosyayı kapattı ve üstündeki sembolün izini sürdü. "Bir ve yedi yapar-"

"Sekiz," diye tamamladı, tüyleri diken diken olmuştu. Bebekleri numaralandırmakla kalmamışlar, korkunç projelerini duyurmak için de numaralandırmışlardı. Sekiz rakamına ulaşan yılanlar ona bakıyordu.

"Yani Zenith bir deney deneği miydi?" diye hatırladı, numarayı hatırlayarak.

"Sanırım öyle. Yine de kesin bir şey söyleyemem," diye düşündü. "Sendika'ya bağlı olarak çalışan çok fazla numaralı çocuk duymadım, bu da beni sadece deneylerde başarısız olanların seks ticaretine gönderildiğine inandırıyor."

Morana öğrendiği şey karşısında kesinlikle midesi bulanarak bunu içine sindirdi. Elindeki dosyaya bakarken

Gerçi üstündeki yılanlar derisinde sürünerek onu itiyordu.

Ve sonra iki yıldır aklındaki en büyük soru aklına geldi. Başını kaldırıp, gözleri kapalı bir şekilde oturan ve güneşin tadını çıkaran adama baktı.

"Neden geri gönderildim?"

Kıpırdamadı ama sanki cevabı bulmaya çalışıyormuş, sadece kendisinin tüm parçalarını bildiği bir bulmacayı bir araya getiriyormuş ve onu diken üstünde tutuyormuş gibi acele etmedi. Sonra gözlerini açtı ve başını elindeki dosyaya doğru eğdi. "Bu yüzden."

Dosyayı aralarındaki bankın üzerine bıraktı. "Lütfen açıklayın." Bu bir ricaydı. Gerekirse yalvarabilirdi, bu tek cevap için duyduğu çaresizlik gururundan daha güçlüydü.

"Lorenzo Maroni Sendika için bir kuklaydı," diye başladı eldivenli ellerini ceplerine sokarak. "Belki çıkmak istedi, belki de istemedi. Bunu asla bilemeyeceğiz. Ama İttifak'taki güce aç ana taraf oydu ve dolayısıyla çocukları Sendika'ya vererek deneyleri yeniden başlatan da oydu."

"Tamam," diye başını salladı, buraya kadar takip etti. "Peki, bunun benimle ne ilgisi var?"

"Demek öyle," dedi derin sesiyle neredeyse tembelce. "Lorenzo Maroni, Gabriel'in kızı Zenith'i ve Azrail'in kızı olan seni, onları susturmak için teminat olarak aldı. Baban dışında, Azrail onunla bir anlaşma yaptı. Elinde projeyle ilgili bir dosya vardı ve senin sağ salim dönmen karşılığında bu dosyayı Lorenzo'ya verecekti. Ve Lorenzo, o piç kurusu, seni geri getirdi ama Vitalio'yu hizada tutmak için seni bir araç olarak kullandı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sorgumda dosyanın babanda olduğunu söylediler ve ben de geçen gece Maroni'nin ofisinde buldum."

Morana şaşkınlık içinde oturuyor, kısa bir an dışında hiç tanımadığı ama yaşadığı sürece onu sevmiş ve korumuş olan babası için kalbi yeniden acıyordu. Boğazına bir hıçkırık düğümlendi, dosyaya bakarken duyguları allak bullak oldu, babasının onu korkunç bir kaderden geri döndürmek için dokunduğu ve değiştirdiği dosyaya.

Ve aklına bir şey geldi. "Onun gerçek adını biliyor musun? Benim doğum adımı?"

Gölge Adam ona bir bakış attı. "Evet."

Gözlerini kaçırmadan önce adamın gözlerinin içine baktı, onun kızdırmak isteyeceği bir adam olmadığını unutmadan. Sormak için ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı ve tekrar kapattı.

"Eğer bir gün öğrenmeye hazır olursan, sadece sor," dedi sessizce.

"Ve sen de bunu paylaşacak mısın?"

Omuz silkti. "Onu saklamak benim için bir şey ifade etmiyor ama senin için ediyor. Arayışımda bana yardımcı oldun, bu yüzden evet, sırf bunun için bile saklayacağım."

Morana başını salladı. Hazır değildi, bir kimlik krizine hazır değildi, zaten başa çıkması gereken bu kadar çok şey varken şimdi olmazdı. Belki de hiç hazır olmayacaktı. O her zaman Morana'ydı, bu ismi benimseyerek büyümüş, ona özel dikilmiş bir elbise gibi uyum sağlamıştı. Sevgilisi, arkadaşları ve neredeyse oğlu onu bu isimle çağırıyordu. Başka bir şeye ihtiyacı yoktu, doğduğu isim geçmişinin bir parçasıydı ve onu bırakıp onsuz ilerlemesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular; Morana öğrendiği her şeyi düşünüyordu, o ise her ne ise onu. Sessizlik ağır olsa da rahatsız edici değildi.

Cebindeki telefon çaldı, Amara aramıştı, saati dolduğu için kontrol ediyordu. Telefonu açtı. "Ben iyiyim."

"Neredesin sen?" Amara alçak sesle sordu, Morana'ya Dante'nin uyuduğunu haber veriyordu.

Morana yan tarafına, onu düşünen adama baktı. "Gölge Adam'la tanışmak."

"Morana!" Amara kısık bir sesle haykırdı. "Tek başına mı? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bana zarar vermeyecek." Umut etti. Adam sadece gülümsedi, daha önce savurduğu tehdit hâlâ aklındaydı. Ona ancak Luna'ya zarar verirse zarar verebilirdi. Geçmişi de aynı şeyi söylüyordu.

"Gelip seni alacağım," Amara çoktan harekete geçmişti.

"Hayır," diye acele etti Morana. Hâlâ bazı soruları vardı. "Bir saat içinde döneceğim. Dönmezsem diğerlerine haber verin."

Amara tereddüt etti. "Emin misin?" "Evet."

"Tamam. Telefonum yanımda."

Morana başını salladı ve telefonu kapattı, telefon aklına başka bir soru getirdi. "Neden bizi Xander'a yönlendirdin? Ona bizden bahsettin, neden? Ve onu hâlâ ara sıra arıyorsun. Neden?"

Açık renk olan tek gözü soru karşısında karardı, koyu renk olan ise zaten derindi. Nehrin üzerinden geriye baktı.

"Ailenizden sır saklamadığınızı söylemiştiniz," diyerek onun sözlerine karşılık verdi. "Bilmek istediğine emin misin? Çünkü bu sırrı ne sen söyleyebilirsin ne de sen saklayabilirsin. İkilemde kalacaksın."

"Peki sen değil misin?" Morana onun beyninin nasıl çalıştığını merak ediyordu. Başkalarına soğuk ve mesafeli görünebilirdi ama içinde daha fazlası vardı: son derece zeki bir zihin ve tek bir kadına özel bir kalp.

"Hayır."

Morana uzun bir süre onun profilini inceledi. "Xander kim?"

Dudağı bir gülümsemeyle seğirdi. "Annesinin yıllarca hayatından vazgeçmemesinin nedeni o. Yıllardır onu hayatta tutmak için kullandığım koz o. Annesinin beklediği tek cevap o."

Morana'nın çenesi düştü, şok sistemine sızdı ve her şey bir anda yerine oturdu.

"O Luna'nın oğlu mu?" Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Zihninde anılar uçuştu -Luna'nın Xander'ı uzaktan izleyişi, bebek Tempest'a bakışı, Zephyr'in hamilelik duyurusundaki yüzü. Morana yanındaki adama bakakaldı, nutku tutulmuştu, bu sırada başka anılar da aklına geldi. Xander'ın ona sandviç yapması, Xander'ın ondan teknoloji öğrenmesi, Xander'ın gözlüklerini yukarı itmesi, Xander'ın ona sarılmasına izin vermesi. Tristan'ın onunla yaşadığı, biyolojik amcası olduğunu asla bilmediği anılardan oluşan bir kaleydoskop. Ama o kendini babası gibi hissediyordu. Xander da onun için bir anne gibiydi. Onu neredeyse evlat edineceklerdi. Gelecek ay onun için bir köpek alacaklardı, ilk evcil hayvanları için istediği kediden vazgeçmişlerdi çünkü Xander köpeklere kedilerden daha iyi tepki vermişti. Şimdi onu bırakmak zorunda mıydılar? Bırakabilirler miydi? Yakın ailelerinin bu kadar önemli bir parçası haline gelmişken?

"Sen onun...?" diye durdu. Eğer öyleyse, neden Xander'ı onlara götürsün ki?

"Vasisi," diye düzeltti onun varsayımını. "Onu bebekliğinden beri sevimli bir dadının yardımıyla büyüttüm. Planım her zaman, eğer onları bulursam ve bulduğumda onu annesinin ailesine geri götürmekti."

"Ve Tristan'ı ona sen götürdün."

"Evet," diye onayladı. "Onun ve eskiden aynı mahallede yaşayan bir arkadaşının yardımıyla."

"Lex," diye tahmin etti Morana.

"Evet. Ailesi öldükten sonra, hem Xander hem de dadı onun için iyi bir dava açtı. Ben onları size göndermeden önce bir yıl bizimle kaldı."

Her şey kristal berraklığında anlam kazanıyordu. "Xander kaç yaşında?"

"Altı."

Bir şok daha. Hepsi onun ileri zekâlı ve sekiz yaşlarında olduğuna inanıyordu. Bu daha çok *üstün yetenekli* gibiydi.

Gölge Adam eldivenli avucunu uzattı. "Kodlar."

Morana yutkundu, çantasından ruj tüpünü çıkardı ve duraksayarak adamın havaya kaldırdığı eline yerleştirdi. "Onlarla ne yapacaksın?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Sendika'yı bitirmek mi?" diye bir tahminde bulundu.

"Sendika asla sona eremez," diye açıkça belirtti. "Boşluktaki herhangi bir kaosu caydırmak için var olması gerekiyor."

Haklıydı ama kaos vardı ve var olmaya devam edecekti. Sendika'dan daha kötü bir şey olabilir miydi?

"O zaman ne yapacaksın?"

Gölge Adam gülümsedi. "Yeniden başlatacağım."

Ve bununla birlikte, kalkıp gitti.

Chapter 33

Zephyr, Tenebrae City

GEÇEN GECE çok yoğundu. Zephyr, Luna'nın konuşması boyunca gözyaşlarını tutamamış, kendini her zaman yersiz yurtsuz hisseden çekingen kız hepsinin karşısına dikilip dururken yaşadığı dehşet dudaklarından dökülmüştü. Sadece onun varlığından damlayan acıyı dinlemekle kalmayıp, kendi kız kardeşinin başına gelen ve asla bilmediği trajedileri hayal etmek kalbini derinden yaralamıştı. Zen'in ona hiç sır vermemiş olması onu rahatsız ediyordu ve bu, hayatının geri kalanında yaşamak zorunda kalacağı bir şeydi.

Zephyr, önceki gecenin yoğunluğunun tamamen dengesiz olmasının nedeni olup olmadığını bilmiyordu ama midesinde açıklayamadığı bir stres düğümü vardı. Sabahın büyük bir bölümünde uyanıktı, gecenin karanlığını şafağın kovaladığını, kocasının kollarının onu sardığını görüyordu ve yine de kendini başıboş, endişeli hissediyordu... sanki kötü bir şey olmasını bekliyormuş gibi.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Zephyr göğsündeki ağırlıkla ayağa kalktı, kalbi çok hızlı atıyordu, daha fazla yerinde duramadı. O yapamadı

ne olduğunu açıklayamazdı. İçinden gelen bir histi, çok sık hissetmediği bir histi ama hissettiğinde de görmezden gelmemesi gerektiğini biliyordu. Son seferinde kız kardeşi ölmüş ve Morana vurulmuştu ve bir daha asla görmezden gelmeyeceğine dair kendine söz vermişti.

Hızla yataktan kalktı, hareketleri yanındaki kocasını uyandırdı, telefonunu bir gece önce düştüğü odanın zemininden aldı ve kilidini açtı.

3 cevapsız arama.

Annesi onu üç kez aramıştı.

Günlerdir konuşmadığı annesi onu üç kez aramıştı.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Zephyr hemen geri seslendi, kalbi boğazında, odada volta atıyordu. Hareketleri kocasını durumun ciddiyeti konusunda daha da uyarmış olmalı ki kocası yatağa döndü, onu öyle görünce tamamen uyandı, yüzünün bir tarafı endişeyle buruştu.

"Neler oluyor?" diye homurdandı.

Telefon açılmayınca tekrar aradı. "Annem aradı, üç kez. Bir sorun var."

Bu sefer de kimse açmadı. Babasının numarasını aradı. Aynı numara.

Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı ve paniğin ilk belirtileri vücuduna yayıldı. Ayakta dururken ona neler olduğunu açıklayamıyordu, sadece kalbinin derinliklerinde kötü bir şey olduğunu biliyordu.

Alfa hemen yatağının başucundaki masadan telefonunu aldı. Victor'un arama listesinin en üstündeki simgesine bastığını ve onu hoparlöre aldığını gördü.

"Alfa," dedi Victor iki kez çaldıktan sonra hatta.

"Vic, Zephyr'in ailesinin evine git," diye talimat verdi Alfa. "Cevap vermiyorlar. Bir terslik var."

"Hallediyorum," dedi Victor hemen. "Oraya vardığımda seni bilgilendireceğim."

Victor'un evinden ailesine gitmek yaklaşık yirmi dakika sürerdi. Yirmi dakika çok uzun bir süre. Zephyr, öğrenene kadar yirmi dakika boyunca duygusal sıkıntısına nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Alfa yatağın kenarından ona doğru geldi, omuzlarını tuttu ve orada toplandığını hissettiği gerginliği hafifletmeye çalışarak yatıştırıcı bir hareketle ovdu.

Zephyr birkaç dakika boyunca kaşlarını çatarak göğsüne baktıktan sonra, "Hadi aşağı inelim," diye önerdi. "Birlikte olabiliriz. Beklerken dikkatin dağılır."

Alfa kimseden hoşlanmıyordu ama onun hoşlandığını biliyordu, bu yüzden bunu önermesi için onun da endişeli olması gerekiyordu. Başıyla onayladı. Yapabileceği en iyi şey buydu. Zihnini meşgul etmek ve paniğe kapılmasını engellemek. Her şey boşuna olabilirdi ve sadece beklemesi gerekiyordu. Tek bildiği, ikisinin de telefonunun bir nedenle aynı anda bozulmuş olduğuydu. Bunun bir açıklaması olabilirdi.

Onun gibi çabucak giyindiler ve Dante ile Amara'nın oturmuş bir şeyler tartıştıkları çardağa gittiler. Yüzleri diğerleriyle aynı şekilde asıktı ve Zephyr neler olduğunu bilmiyordu. Burada da kötü bir haber olmasını istemiyordu.

"Ne oldu?" Alfa onların bakışlarını görünce sordu.

"Morana Gölge Adam'la buluşmaya tek başına gitti," diye bilgi verdi Amara, sesi sertti. "Bir saat içinde cevap vermezse diğerlerine haber vermemi söyledi. Ben beklemedim. Birkaç dakika sonra bir saat olacak."

"Tristan'a henüz söylemedin mi?" Zephyr kendi endişelerine bir yenisini daha ekleyerek sordu. Morana zekiydi ama adamla buluşmak için tek başına dışarı çıkarken ne düşünüyordu ki, özellikle de kısa bir süre önce yediği kurşundan sonra? Özellikle de önceki geceden sonra. Luna onu arayabilirdi

onun ve Zephyr'in yanında güvendeydi ama yine de. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Amara başını salladı. "Henüz değil. Eğer cevap verirse, ona kendisi söyleyebilir. Zor bir gece geçirdi."

Evet. Birkaç kelimeden fazla konuşmayan bir kızın öfkelenmesini, geçmişini itiraf etmesini, Gölge Adam'ın sadece sevgilisi değil, karısı olduğunu ve en önemlisi Hector'u vahşice öldürdüğünü ve bundan zevk aldığını itiraf etmesini dinlemek, geçirdikleri gece için zor bir ifadeydi. Zephyr bunun için onu suçlamadı. Aslında kıza minnettardı çünkü şansı olsaydı Zephyr de bunu yapardı. Ama Tristan için özellikle zor olmuştu ve normalde soğukkanlı olan bu adamı yarı boyundaki bir kız karşısında bu kadar duygusal görmek kalbini kırmıştı.

Amara saati çaldığında telefonuna baktı, etrafındakilere baktı ve Morana'yı aradı.

Telefon ulaşılamayacak bir yerdeydi.

Bunun hiçbiri için hayra alamet olmadığını bildiklerinden hepsi birbirlerine sert bakışlar fırlattı. Ve tüm bunlar Tristan ve Luna gölden çıkarken oldu; Tristan'ın kolu Luna'ya, Luna'nınki de Tristan'a sarılmıştı ve bu onları dün gece bir şekilde daha da yakınlaştırmıştı. İkisinin de hâlâ birbirlerine bağlı olduklarını ve ilişkilerinin iyi bir evrim geçirdiğini görmek güzeldi.

Başlarını kaldırıp gruba baktılar, onlara yaklaştıkça yüzlerindeki küçük gülümsemeler kayboluyordu. Tristan'ın gözleri hemen etrafı taradı. "Morana nerede?"

Amara yutkundu. "Gölge Adam'la buluşmaya gitti."

Tristan'ın tüm vücudu hareketsiz kaldı, gözleri parlıyordu. "Yalnız mı?"

Amara başını salladı. "Ve şu anda telefonuna ulaşılamıyor. Onu aramamı ve kontrol etmemi söyledi ve ben... endişeliyim, Tristan."

Daha sessiz bir yoğunluktan daha gürültülü bir yoğunluğa geçişini görmek büyüleyiciydi. Morana hastanede iyileşme sürecindeyken de onun benzer bir yönünü görmüştü. Adam hızla hareket etti, kendi telefonunu alırken volta atıyordu

dışarı çıktı ve kız arkadaşını aradı. Ona da ulaşılamıyordu. Telefonunu o kadar sert kavradı ki neredeyse elinde parçalanacaktı.

Luna ona baktı, bakışları dalgındı, sonra Amara'ya bir bakış attı, duruşu biraz korumacıydı. "Onunla ne zaman konuştun?"

"Bir saat önce."

Luna başını salladı, hepsine baktı, ceketinin cebine uzanıp küçük bir telefon çıkarmadan önce bir an tereddüt etti. Sessizce bir tuşa bastı ve bekledi.

Zephyr bir dakika içinde telefonunun çalmasını izledi. Telefonu açmadan önce etrafındakilere baktı.

Telefona yumuşak bir sesle "Merhaba," dedi ve Zephyr'e çarptı. Az önce Gölge Adam'ı aramıştı. *Vay canına.*

"Sizi hoparlöre alabilir miyim?" diye sordu ve Zephyr baktı ve Luna bir düğmeye bastığında herkesin yüzünün kendisininki gibi farklı şok ifadeleri takındığını gördü ve aniden parazit alanı doldurdu.

Kimse tek kelime etmedi. Dante taş koltuğundan ayağa kalktı. Amara elini ağzına götürdü. Alfa kaskatı kesildi. Tristan telefona ters ters baktı ama kız kardeşinin her ne yapıyorsa onu yapmasını bekledi.

Luna dudağını ısırdı ve konuştu. "Morana seninle mi?"

Ve sonra, ilk kez hepsi onun doğal sesini duydu. *Çok* sıcak bir ses, diye not etti Zephyr. Fazla bir şey yoktu. Sadece tek bir kelime. "Hayır."

Gölge Adam gerçekti. Gerçek bir sesi olan gerçek bir adam. *Vay canına.*

"Ne zaman gitti?" Luna ona sordu, onunla konuşurken sesi daha farklı, daha koyu, daha şefkatliydi. Onu izlerken çok ince bir fark vardı, ama daha dik duruyordu, omuzları gerideydi, onunla konuşurken boynu eğikti, tüm duruşu tanıdıkları sessiz kızın değil, başka birinin, korkunç bir adamı öldürdüğü ve bundan zevk aldığı belli olan kızın duruşuydu. Zephyr Luna'nın bu kadar karanlık bir şey yapabileceğini hayal bile edemezdi ama

telefonu tutuşunu izlerken, duruşu farklı, sesi farklı, gözlerindeki bakış farklı, bu kızın bunu yaptığını görebiliyordu.

"Yaklaşık on beş dakika önce," dedi sıcak ses. "Neler oluyor?" Her şeyi biliyor gibi görünen adamdan gelen komik bir soruydu bu. Herkesin *ona* boşuna sorduğu bir soruydu bu.

"Ona ulaşılamıyor, pislik." Tristan telefona doğru yürüdü ve homurdandı.

Kelimeler gelmeden önce hatta uzun bir dakika sessizlik oldu. "O halde onu zamanında bulmak için tek umudun benim, Predator."

İşte o zaman, Tristan'la konuşmasını duyan Zephyr, Luna'ya karşı ses tonunun ne kadar farklı olduğunu fark etti. Onun için daha yumuşaktı, hoparlörden konuştuğunu bilse bile daha samimiydi, sanki onu kimin duyduğunu umursamıyordu ama kızıyla istediği gibi konuşuyordu. Tristan'a söylediği sözler kadının tüylerini diken diken eden bir tonda söylenmişti ve kendisine kazandırdığı ün yüzünden kimsenin yüz yüze görüşmek istemediği adamın aynı adam olduğu gerçeğini hatırlatıyordu. Bu, sevdiği herkes için tehlikeli olabileceğini hatırlatan ayıltıcı bir hatırlatmaydı.

Tristan'ın çenesi sıkıştı. "Siktir git."

Luna onu uyardı. "Tristan. O senin düşmanın değil. Bunu beş dakika önce konuştuk!"

Tristan hiçbir şey söylemedi; sadece ellerini yumruk yaptı ve öylece durdu. Luna iç çekti. Parazit çevrimiçi kalırken birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi. Sonunda Dante öne çıktı ve Tristan hiç hareket etmeyince yerini aldı.

"Ben Dante," dedi telefonda ve Tristan'a bir bakış attı. "Sen olduğunu bilmeliydim Blackthorne. Başka biri olamazdı."

Zephyr, partide flört eden ve sadece Luna'ya odaklanan ateşli, yoğun adamı hatırlayarak nefesini tuttu. Hatta kocasına o adamdan bahsetmiş, Luna'nın onu seksi bulacağını umduğunu söylemişti.

umutsuz romantizmine kızgınlık. Lanet olsun, *o adam* Gölge Adam mıydı? Yani oraya zaten Luna'yla birlikteyken mi gelmişti? Lanet olsun.

İşler kontrolden çıkmadan önce Luna konuşmaya yeniden odaklandı. "Lütfen onu benim için bul."

Bir süre sessizlik oldu. "Senin için her şeyi yaparım, anne." *Bayıldım.*

Zephyr, Luna'nın bu sözler karşısında kızardığını, gözlerinin herkesin üzerinde gezindiğini ve hepsinin onun kendisiyle konuşmasına nasıl şahit olduklarını gördü. Zephyr kız için mutluydu. Sevgiyi ve ilgiyi hak ediyordu -özellikle de ağır geçmişini duyduktan sonra- ve belli ki Zephyr ona bunu veriyordu.

Alfa'nın telefonu çaldığında hâlâ hoparlördeydi, Victor'un adı yanıp sönüyordu ve onu rahatsız eden şey aklına geldiğinde kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Alfa kendi telefonunu da hoparlöre verdi. "Neler oluyor Victor?"

Victor bir süre sessiz kaldı. "Annesi... onu öldürdü."

Kelimeleri anlaması birkaç saniyesini aldı.

Annesi... onu öldürdü mü? Onu mu? *Babasını mı?*

Bu mümkün değildi. Birbirlerini seviyorlardı. Çok uzun zamandır birlikteydiler. Babası annesini seviyordu ve tam tersi de geçerliydi. Zephyr bundan hiç şüphe duymamıştı, aslında onları birlikte görmek onu bu kadar romantik yapmıştı. Victor yanılıyor olmalıydı. Ya da o yanlış anlıyordu. Bunun imkânı yoktu.

"Kimi?" Zephyr sordu, çünkü bu sadece bir yanlış anlamaydı ve annesinin öldürdüğü bir hırsız ya da davetsiz misafir olabilirdi. Belki de davetsiz misafir babasının telefonunu çalmıştı ve bu yüzden Zephyr'i bu kadar çok arıyordu. Öyle olmalı.

Victor tereddüt etti. "Baban."

Zephyr bir baş dönmesi dalgasının üzerine geldiğini hissetti, dizleri titriyordu. Amara aniden kolunu omzuna dolayarak onu sabitledi. Kocası ona öyle bir baktı ki

Tek gözünde büyük bir kargaşa vardı, ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrılmıştı.

Hayır.

Babası değil.

Zen'den hemen sonra değil.

Vücudu titrerken gözlerinin önünden anılar geçti, elleri Amara'yı yaşam için kavradı.

Herkes sözleri duydu ve Alfa boğazını temizlemeden önce iyice sindirdi. "Anlat bana."

Victor'un sesi alçaktı. "Onun eski eşyaları arasında bir dosya bulmuş. Bu kötü, Alfa."

"Ne kadar kötü?"

"Sendika, Zenith kaçtıktan sonra ona göz kulak olmasını istediği için onu evlat edinmesi yeterince kötü."

Kelimeler kalbine kurşun gibi saplandı. Hayır. Hayır. Bu doğru olamazdı. Onun nazik, tatlı, kibar babası değil. O değil. Ne de kız kardeşi.

Bir ses duydu ve ağzından geldiğini fark etti, boğazında hıçkırıklar vardı ve titremesini durduramıyordu. Bu yanlış olmalıydı. Babası onları sevmişti. Zephyr onun ikisine olan sevgisini asla sorgulamamıştı. Annesi çalıştığı için onları okuldan alması, pazar günleri onları dondurma yemeye götürmesi, baba-kız vakit geçirmeleri, anneleri kendilerinden daha uzaktaki bir şehre taşınmak istediklerinde annelerine karşı çıkıp kızların yanında yer alması, ona ve Zen'e güzel olduklarını ve hayatlarında istedikleri her şeyi yapabileceklerini söylemesi, vesaire, vesaire. Onun için, kız kardeşi için, annesi için sevgiden başka bir şey içermeyen bir sürü anı. Victor nasıl aynı adamdan bahsediyor olabilir?

"Bundan emin miyiz?" Alfa sordu, endişeli gözlerini kızın üzerinde gezdiriyordu.

"Keşke hayır diyebilseydim," diye küfretti Victor. "Ama lanet olsun. Dosyayı gördüm. İçinde bir mektup var. Zen polise gitmiş ve o sırada bir kargaşa olmuş, bu yüzden olayların yatışması için ona bir süreliğine bakıcılık yapması talimatını vermişler. Daha sonra onu evlat edinmesi ve yeni talimatları beklemesi talimatı verilmiş. Son mektup altı yıl önceydi. Belki daha fazlası da vardır ama şu anda bulabildiklerim bunlar."

Zephyr ağzının açıldığını hissetti, yeni iyileşmekte olan kalbine çarpan her kelimede yaralı bir hayvan sesi onu terk ediyor, son zamanlarda oluşan kabukları açıyor ve her şeyi yeniden kanatıyordu. Kocası onu sıkıca kavrayıp geniş göğsüne çekti, Zephyr onun bedeninde titrerken iri eli başının arkasını kavradı. Yaralı vücudu, saldırıya uğradığı için aldığı yara izleri. Saldırı hakkında söylediklerini, kızı tutan adamı, daha önce Hector'la konuşurken duyduğu adamı hatırladı. Bu onun babasıydı. Sevdiği çocuğa saldıran ve anılarını kaybetmesine neden olan, onu bulmadan önce on yıl boyunca kaybolmuş hissetmesine neden olan babası. Babasını pek çok kez akşam yemeğine davet etmişti ve o da kocasına ne yaptığını bilerek öylece oturmuştu. Onlara ne yaptığını bilerek orada oturmuştu. Hayatını *kız kardeşine* ne yapıldığını bilerek yaşamıştı.

Zephyr yıkıldı.

Her şey bir anda, çok erken oldu.

O gitmeden önce gri kaç kez geldi? Buna daha kaç kez dayanabilirdi? İhanet üstüne ihanet, acı üstüne acı, incinme üstüne incinme.

Alfa onun sırtını okşadı, yüzü saçlarının arasındaydı ve onu yatıştırmak için defalarca başından öptü. Kendini sakinleşmiş hissetmiyordu. Perişan, iğrenmiş, hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Bildiği dünya yeniden tepetaklak olurken kalbinde bir uçurum hissedebiliyordu.

"Peki ya benim...?" Hıçkırıkları arasında kelimeleri çıkaramadı.

Annesini. Kavgalı olduğu annesi, inatçı olmasına rağmen kızlarını da seven annesi, bebeklerine yaptıkları yüzünden sevdiği adamı öldüren annesi. Asıl tehlikenin kızında değil, kendi kocasında olduğunu anlamış olması gereken annesi. Günlerdir onunla konuşmamış olmasına rağmen, annesinin sevgisinden dolayı böyle bir şey yaptığı düşüncesi onu ağlattı.

"Tutuklandı," dedi Victor. "Burada işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Dışarı çıkacak ve ben de buradaki işlerle ilgileneceğim, merak etme. Çok üzgünüm, Zee."

Zephyr sözleri dinledi, her şey etrafına yerleşirken hissizleşti; geçmişi toza dönüştü, tek sağlam şey onu sessizce kilitleyen kollardı.

Zephyr yine kendini bıraktı.

CHAPTER 34

UNKNOWN

HERKES BİR GÜN ÖLMELİYDİ.

Bazıları hastalıktan, bazıları felaketten, bazıları da yıkımdan öldü. Bazıları uykularında öldü, bazıları başkalarının elleriyle. Ama öyle ya da böyle herkes öldü. Hiçbir deneyin bulamadığı tek çözüm buydu. Binlerce yıldır bu konuda araştırma ve keşifler yapılmış, masallarda ölümsüzlükten, simyada uzun ömürden bahsedilmişti ama somut bir şey yoktu. Bu yüzden öleceğini biliyordu.

Ama o bir tanrı olarak yaşamıştı; dünyayı yaratmış ve kontrol etmişti. Ve tanrılar hastalıkla, felaketle ya da yıkımla ölmezlerdi. Tanrılar kendileri gibi başkalarının ellerinde ölürdü ve onun için de öyle olacaktı.

"Biz hazırız," dedi onlarca yıllık sadık adamı. Kendi egosu uğruna küçük bir oyun, bir drama oynamak istiyordu ve o kimdi ki onu reddedecekti? Onun için katil olmak da dahil olmak üzere yıllarca ona mümkün olan her şekilde hizmet etmiş birine vermek için iyi bir hediyeydi. Son öldürdüğü kişi Maroni'nin küçük uşağından başkası değildi; Maroni'nin örgütüne sızmaya çalışmış ve

Şaşırtıcı bir şekilde beklenenden daha derindi, ama sonra bir şey herkesi yok ettiği gibi onu da yok etmişti-aşk. Aptal çocuk küçük bir köle kıza aşık olmuş ve onunla kaçmaya çalışmıştı ve sadık adamı ikisini de öldürmüştü. Maroni'nin henüz bilip bilmediğinden bile emin değildi.

Ona baktı. "Güzel. Bunun nasıl olmasını istiyorsun?"

"Seçim yapmak istiyorum."

Gülümsedi. Dalga yaratan eski güzel bir seçim. Küçük bir çocuk bir dalgalanma yaratabilirdi, hepsi de bir ebeveynin sevgisi sayesinde. Hiç hesaba katmadığı şey buydu. Onların dünyasında ebeveynler çocuklarını sevmezdi; onları takas ederlerdi. Çocuk sevgisi bir efsaneydi. Her şey işti, bu yüzden tek bir ebeveynin bu kadar çok dalgaya neden olabileceği gerçeği duyulmamıştı ama tanık olması gereken bir şeydi.

"İzliyor olacağım ama bu senin gösterin," dedi ona. "İstediğin her şeyi yapabilirsin."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi. Erkekleri aptala, kadınları da dosta çeviren bir gülümsemeydi bu. Gülümseme, onu en iyi askerlerinden biri haline getirerek geliştirdiği bir silah olmuştu. Bu gülümseme sayesinde uzun yıllar boyunca satın alma departmanını yönetmiş, tabiri caizse insanlarla yakınlaşmış, onlarla tanışmış, hayatlarını anlamış, ekibe detayları vermiş ve çocuklarını almıştı. Sadece o değil, aynı iş için eğittiği kadınlardan oluşan koca bir ekip vardı. Ve iş bittikten sonra hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldular. Her nasılsa, dünya ağlayan bir kadına iki kez bakmadı, kalabalığa karışıp bir sonrakine geçerken onu kenarda görmezden geldi.

O ölmüş olabilirdi ama mirası, yarattıkları hep kalacaktı. Asla bitmeyecekti, onunla değil, çimenlerin üzerinde bekleyen ve yıllarca grev yapmadan önce bekleyen bir takipçisi varken.

Kadın bulundukları yerin penceresinden dışarı baktı - Hector adında küçük bir kölenin Alessandro Villanova adına, onun haberi olmadan kiraladığı yer,

Yeni üyeler için pek çok inisiyasyonun gerçekleştiği bir yerdi. İnisiyelerin her zaman hoş geldin hediyesiyle doyduğu merkeze sevgiyle baktı.

Artık boştu. Tüm üst kat boştu, sadece oturduğu masa ve sandalye ile önünde şovu izlemek için büyük bir ekrana monte edilmiş bir kamera vardı.

Gelen araçların sesi, son bir gülümsemeyle birbirlerine bakmalarını sağladı.

"Sendikacı," diye yalvarırcasına boynunu büktü. "Efendim."

Onun boynunu şefkatle okşadı. "Git gününü gün et."

Kadın gitti ve adam ekrandan kızın kollarından tutularak bodruma sürüklenişini, vücudunun bilinçsizce çöküşünü izledi. Asla aynı yerde olmazdı ama bu sefer orada olmak zorundaydı.

Zamanı gelmişti.

Chapter 35

Amara, Tenebrae City

Arkadaşının bu kadar üzüldüğünü görmek yürek parçalayıcıydı.

Amara, Alfa'nın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlarken elini sırtında tuttu, ikisi de bunu nasıl daha iyi hale getirebileceklerini anlayamadıkları için çaresizlik içinde birbirlerine baktılar. Kim nasıl yapabilirdi ki? Babası ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti; o, annesi ve ölen kız kardeşi, tüm kadınlar sevdikleri bir adam tarafından ihanete uğramıştı ve olaylara bakılırsa onları sevmişti.

"Geri dönmeliyiz," dedi Alfa onlara, karısını kollarının arasına alarak. Zephyr onun göğsüne doğru kıvrıldı, dünyadan saklanıp onun sıcaklığına sığındı ve bu hareket kalbini sızlattı.

"Jetiniz sizi bekliyor olacak," diyerek onları rahatlatan Dante, Alfa'ya başıyla selam verdi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa biz buradayız."

Alfa sessiz bir teşekkürle başını eğdi ve gitmeye hazırlanmak üzere içeri yöneldi. Amara çardağın taş koltuğunda arkasına yaslandı, vücudu çökmüştü ve kalbi acıyordu.

"İyi babalar yok mu?" diye düşündü, sesi hışırtılı ve ağırdı. Tristan onun gibi sessiz kaldı ve Dante geldi

Yanında, onu kendine yakın tutuyordu. İyi baba diye bir şey yoktu ve dünyadaki tüm acıların tek bir şeyden kaynaklandığını düşünmek ona acı veriyordu. Dante'ye baktı. "Kızımızı tehlikeye atacak bir şey yaparsan yemin ederim seni de öldürürüm."

Dante alnını onunkine bastırdı. "Seni durdurmayacağım."

"Her ne kadar üzücü olsa da," dedi hoparlörlü telefondan bir ses, her şey boyunca hatta olduğunu ve her şeyi dinlediğini tamamen unuttuğu bir ses. "Bu çok mantıklı."

"Ne demek istiyorsun?" Dante onun yanından sordu. Amara, çardağın sütunlarından birine yaslanan Luna'yı izledi, sarmaşıklar yukarı çıktıkça ona dokunuyordu.

"Sendika neden Zenith'e göz kulak olmak istedi," diye açıkladı Gölge Adam. "Kaçan ve gürültü çıkaran gizli proje varlıklarından biriydi. Normalde örgüt onu ortadan kaldırırdı ama gizli projenin ortaya çıkma tehdidi, hükümet kuruluşlarını ilgilendirdiği için, onları onu hayatta tutmaya zorlamış olmalı. Ama onu öylece bırakamazlardı, bu yüzden onu burnunun dibinde tutmak için ajanlarından birine evlatlık verdiler."

O böyle söyleyince mantıklı geldi.

Ve hatta Gölge Adam olduğu için, ki bu başlı başına kafasını toparlaması gereken en çılgın şeydi, ona uzun zamandır sormak istediği tek şeyi sordu.

"Vin'den haber var mı? O benim arkadaşımdı ve haftalardır bizimle görüşmedi."

Hatta uzun bir süre sessizlik oldu.

Amara'nın kalbi çok sert atmaya başladı, parmakları Dante'nin kalçasını parmak eklemlerini acıtacak şekilde kavradı, bilmediği ve bilgi aradığı için mi yoksa bildiği ve ona nasıl söyleyeceğini bilemediği için mi bir şey söylemediğini merak ediyordu.

"Özür dilerim."

Tek söylediği buydu.

Özür dilerim, ne? Üzgünüm, bilmiyorum? Üzgünüm, sana söyleyemem mi? Ya da üzgünüm, o...

Amara Luna'ya baktı, ancak kızın ona her şeyi açıklığa kavuşturan bir bakışla baktığını gördü. Sözlerinin ne anlama geldiğini biliyordu ve Amara'ya kalp kırıcı bir bakışla bakıyordu.

Amara'nın dudakları titredi. Onun Vinnie'si değil. Onun için asla çok karanlık olmayacağını söyleyen, kendini kaybettiğinde yanında kalan, bebekliğinden beri en iyi arkadaşı olan arkadaşı değil. Kızıyla tanışabilmesi için onun geri gelmesine ihtiyacı vardı. Tempest'ı görmemişti bile. Tempest Vinnie amcası hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Hayır.

"Ne zaman?" Dante onun yanından, sesi ağırlaşarak sordu. Ona baktı ve kaybını hissettiğini, hatta muhtemelen Vin'in gitmesine izin verdiği için suçluluk duyduğunu fark etti.

"Bunu söylemek zor," dedi ses tonu açık bir şekilde. "Cesetler üç gün önce nehirde bulundu. Kimlikleri bir süre önce tespit edildi."

Amara yutkundu, gözleri doldu. Ve sonra kelimeler kafasına dank etti. "Hangi cesetler?"

Bir süre daha sessizlik oldu. "Vin ve bir kız."

Ne oluyor be? "Hangi kız?" Dante de en az onun kadar şaşkın bir halde sordu.

"*Flamma*," dedi ve Luna telefona baktı. Sesi çok daha yumuşaktı, konuşurken daha fazla vurgu yapıyordu, "Malini'ydi. Arkadaşın."

Luna derin bir nefes alırken göz kapakları titreyerek kapandı. Aldığı nefesi bırakmadan önce uzun bir dakika boyunca titreyerek durdu. "Ona nasıl ulaştı?" diye sordu.

"Onu ona yönlendirdim," diye itiraf etti sesinde herhangi bir ton olmadan. "Sana çok yaklaşıyordu ve onu yönlendirmek zorundaydım, bu yüzden onu senin için çıkarması için arkadaşına gönderdim."

Amara onun Luna'ya her şeyi tereddüt etmeden itiraf etmesine şaşırmıştı. Düşünebilirdi ki

planları ve çalışmaları hakkında çok daha ketum ve kapalı olurdu. Öyle olmadığı gerçeği sistem için hafif bir şok oldu.

"Yani, onu buldu," diye devam etti Luna. "Ve kaçtılar."

"Evet," diye onayladı. "Efendisini öldürdüm ve kısa süre sonra kaçtılar. Ama Sendika onları buldu."

"Bunu biliyor muydun?" Luna ona sordu ve Tristan sonunda hareket etti, ona doğru gitti ve telefona bakarken omzunu tuttu.

"Hayır."

Luna başını salladı ve Amara ona inanıp inanmayacağını bilemedi. İnanmış gibi görünüyordu ama Amara şüpheciydi. Derin bir nefes aldı. Etraflarında her şey boka sarmışken yıkılacak zamanları yoktu. "Cesetler nerede?"

Ses onlara şehirdeki bir adresi söyledi. Amara ayağa kalktı ve Dante de onu takip etti. "Cenaze törenini ayarlamamız gerekecek." Luna'ya baktı ve elini onun omzuna koydu. "Arkadaşın için de bir tane yapacağız."

"Teşekkür ederim," dedi kızın sesi titreyerek. Tristan'ın kolu kızın etrafında sıkılaştı ve telefonda sadece nefes alıp verme vardı.

Amara telefona baktı. Onu tanımıyor olabilirdi ama ona aradığı cevabı ve kapanışı vermişti. "Teşekkür ederim," diye konuştu telefona. "Sorumu yanıtladığınız için minnettarım."

"Bir zamanlar benimkine cevap vermiştiniz, Dr. Maroni," dedi ses. "Uzun yıllar önce. Ben sadece iyiliğinizin karşılığını veriyorum."

Amara onunla partide tanıştığında hissettiği aşinalık duygusunu hatırlayarak beynini yoklamaya çalıştı ve birden aklına geldi - yoğun bir adam, karanlık bir ses, hipnotik gözler. İlk konferanslarından birinden sonra ona gelen ve karısının çocuk kaybıyla başa çıkmasına yardımcı olmak ve çocuk yetiştirmek hakkında metodik bir şekilde konuşan adam.

Karısı.

Karısı.

Gözleri Luna'nın yeşiliyle çarpıştı. Her şey kafasında bir araya geldi. Hamilelik sorusu, Tempest'a bakışı, davranışları. Bir kez hamile kalmış ve çocuğunu kaybetmişti. Gözleri Tristan'a kaydı, onun bilip bilmediğini merak ediyordu. Adama bakınca bilmediği sonucuna vardı çünkü bilseydi ona söylerdi. Tristan'ın onunla konuştuğu tek bir şey varsa, o da sevdiği insanların kendisinin bilmediği şeylerle başa çıkmasına ve iyileşmesine yardımcı olmaktı.

Dante onu arkadan çağırdı ve geri dönmesini sağlayarak kesintilerini daha sonra kullanmak üzere bir kenara koydu. Önceliklerini tekrar ortaya çıkardı. Çöküşü ve aydınlanmaları bekleyebilirdi. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Şu anda Vin'e gitmesi ve onu geri getirmesi gerekiyordu, her ne kadar dönmesini istediği şekilde olmasa da. Bu düşünceyle Amara en iyi arkadaşını eve geri getirmek için yola çıktı.

Chapter 36

Morana, Near Tenebrae City

BİR ŞEYLER KORKUNÇ, KORKUNÇ BİR ŞEKİLDE YANLIŞTI.

Morana arabasıyla yerleşkeye dönerken aniden sol kolunda sürekli olan uyuşma sağ koluna da yayılmaya başladı. Uzuvlarını hareket ettirmeye ve direksiyonu yolun kenarına doğru kırmaya çalıştı ama kasları yavaş yavaş gevşiyor, uyuşukluk parmaklarından bileklerine, dirseklerine, omuzlarına ve boynundan yüzüne doğru yayılıyordu. Ayakları zaten açık olan frene basmak için hareket etmiyor, ağzı nefes almak için bile kıpırdamıyordu.

Bu his ona Tristan'la ilk tanıştığı zamanlarda kulüpte uyuşturulduğu zamanı hatırlattı.

Bir şekilde, bir şekilde, yine uyuşturulmuştu.

Gölge Adam bunu yapmış olamaz. Uzakta, elleri cebinde, ona dosyayı veriyordu. Kadın dosyaya dokunmuştu ama adam eldiven giymişti. Dosyaya deriden emilen bir nörotoksin katılmış olabilir miydi? Ama adamın bunu yaptığına inanmıyordu. Tabii adam sadece kodları istemiş ve onu ortadan kaldırmak istememişse.

Araba yolda hızla ilerleyerek yokuşun başladığı viraja yöneldi ve Morana kendini hazırladı. Neyse ki hızı çok yüksek değildi ve hâlâ düz bir vadideydi, bu yüzden yine yaralanabilirdi ama ölümcül bir kaza olasılığı çok düşüktü. Ve neyse ki emniyet kemeri takıyordu.

Araba yoldan çıkıp doğruca bir ağaca çarptığında Morana gözlerini kapadı ve darbeyi azaltmaya çalıştı. Emniyet kemeri zaten yaralı olan omzuna çarptı ve uyuşukluğu kıran acıyla çığlık atmasına neden oldu, darbenin gücü boynunu sertçe öne doğru kırdı. Çantası ve aletleri yere düştü. Ezilen ön kısımdan buhar çıktı. Sakatlığı sayesinde daha hızlı sürmediği için sessiz bir dua gönderdi, yoksa arabanın etrafında ölmüş olacaktı.

Son birkaç saniyeyi düşünürken, zihninin bir şekilde hâlâ biraz uyanık olduğuna sevinerek hareket etmeye çalıştı, tam o sırada kapısı çekildi, emniyet kemeri kesildi ve vücudu öyle acımasızca çekildi ki tekrar çığlık attı. Maskeli adamlar onu başka bir arabanın arkasına bindirdi, gözlüklerindeki leke yüzünden görüşü bulanıklaştı.

Her kimlerse, hızla uzaklaştılar ve tepeden şehre doğru geri döndüler. Morana, onlar şehri geçip diğer tarafa, sınırların dışına batıya doğru hızla ilerleyene kadar hareketsiz, bilinci açık bir şekilde yattı. Üst geçitteki uzun yola vardıklarında uyuşturucu onu tamamen etkisi altına almıştı.

***

Onu baygınlıktan çıkaran sol omzundaki ağrı oldu.

Morana etrafına bakındı, aklını başına toplamaya çalıştı ve yavaş yavaş zihnindeki sisten çıkmaya başladı.

Kolları acıyordu. Tavanda asılı olduğunu fark etti, bileklerinden zincirlenmişti, ayakları neredeyse hiç değmiyordu

yere düştü. O bir saniyelik öz analizde, kolunun sol tarafı için beslediği umudun yok olduğunu anladı. Hissettiği acı sağ taraftan geliyordu. Sol taraf tamamen duyarsızlaşmıştı, sinir hasarı muhtemelen daha fazla travmaya dayanamayacak kadar yoğundu. Bir mucize olmaz ve kaçmayı başaramazsa, sol elini bir daha asla kullanamayacaktı.

Bu düşünce onda ağlama isteği uyandırdı ama bunu bir kenara bıraktı ve nasıl yapacağına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen dışarı çıkmaya odaklandı.

Etrafına bakındı, gri beton duvarları ve çorak iç mekanı ile bir bodrum, belki de bir tür zindan. Bir sandalye ve sağındaki tavandan uğursuzca sarkan bir dizi zincir dışında hiçbir şey yoktu.

"Ah, uyanmışsın."

Karanlıktan bir kadın sesi geldi, ardından topuklu ayakkabıların karo merdivenlerde çıkardığı tıkırtı duyuldu. Evet, bir tür b-garde korku filmi gibi bir bodrum. Biraz daha orijinal olabilirler miydi?

Kadın yavaşça ışığa doğru adım attı. Yaşlı bir kadındı, belki ellili yaşlarının sonundaydı, koyu kızıl saçlarına şık bir bob şekli verilmişti ve yüzünün etrafında kırışıklıklar vardı, cilalı kırmızı takım elbise pantolon giymişti. Morana'nın sokakta görse zincirlerle bir bodruma kapatacağı bir kadın değildi. Kadın yeraltı suç dünyasından çok sosyal kulüplere ve öğle yemeklerine benziyordu. Ama görünüş aldatıcı olabilirdi.

Morana sessiz kalarak onu gözlemledi. Gözlükleri artık yüzünde değildi ama neyse ki görüşü uzaktaki nesneler için mükemmeldi ve kadın görüş alanında kalmaya devam etti. Kadında tanıdık bir şeyler vardı, sanki onu daha önce görmüş gibiydi ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

"Neden burada olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye sordu kadın, gülümsemesi neredeyse anaç görünüyordu ama manipülatif olduğu her halinden belliydi.

"Bunun bir kedi partisi için olduğunu sanmıyorum," diye espri yapan Morana, yaşlı kadının yüzündeki gülümsemenin kayboluşunu izlerken soğukkanlılığını korudu.

"Sana onun iğrenç olduğunu söylemiştim," diye konuştu başka bir kadın sesi ve Chiara yaşlı kadının yanında dururken Morana ürperdi, aralarındaki benzerlik tekinsizdi. Onlar anne ve kızdı. Benzerlik bu muydu? Ne oluyor lan? Chiara annesini onu kaçırması için kandırmış mıydı? Chiara aslında deli bir sürtük olduğu ve Tristan'la birlikte olduğu için Morana'nın hayatının peşinde olduğu için miydi? Gerçekten o kadar deli olabilir miydi?

"Tristan'ın eski kertenkelesi olacağını tahmin etmeliydim," dedi Morana hissettiğinden daha esprili bir şekilde, sanki omzunda kıta büyüklüğünde bir ağrı hissetmiyormuş gibi.

"Kapa çeneni, sürtük," diye tısladı Chiara. "O çocuk burada olmanın en son nedeni."

"Sonra ne olacak?"

Yaşlı kadın bir şey bekliyormuş gibi telefonuna bakarken Chiara da ona dudak büktü ama ikisi de sessiz kaldı. Bir mesaj geldi.

"Şimdi kedicik partisi başlıyor." Kadın gülümsedi ve bodrumun kapısı açıldı.

Morana, Luna'nın merdivenlerden inip odaya girmesini ve kendisini kaçıran maskeli adama benzeyen şişman bir adam tarafından silah zoruyla tutulmasını dehşet içinde izledi. *Onun orada ne işi vardı?*

Luna başını kaldırıp onun takıldığı yere baktı -kelimenin tam *anlamıyla-* ve gözleri doldu.

Morana dehşet içinde, şişman adamın kızı hemen yanına, diğer taraftaki zincirlerin altına getirmesini izledi. Adam kızın kollarını kaldırdı ve onu asılı zincirlere bağladı; boyu kısa olduğu için ayakları yere tam olarak değmeyen kızın acı çığlığı yüksekti. Damarlarını bir öfke dalgası doldurdu. Bu Tristan'ın *kız kardeşiydi. Bu ne cüret?*

"Kimsin sen?" Morana kadına döndü ve sonunda sorular karşısındaki sessizliğini bozarak ayıldı çünkü Tristan'ın kız kardeşini tehlikeye atmasının imkânı yoktu. Kızın başına bir şey gelirse kendini asla affetmezdi. Onu korumak zorundaydı; Tristan için, kendisi için ve şimdi Gölge Adam'la tanıştığına göre hepsi için çünkü ona bir şey olursa adam onları öldürürdü. Onun *deliliğini* hissetmişti.

"Sorduğunuza sevindim." Yaşlı kadın o güçlü topuklu ayakkabılarla etkileyici bir şekilde, neredeyse podyumda yürüyen yaşlı bir manken gibi yürüyordu. Çok tuhaf bir havası vardı. "Sizi ortadan kaldırmakla görevlendirilen kişi benim."

"Kim tarafından?"

"Sendika, tabii ki," diye tersledi. "Kaçırıldığın andan beri planlarımızı bozuyorsun. Önce baban Maroni'yle pazarlık yaptı, sonra Maroni seni Vitalio'ya verdi, sonra da kendini Caine'in yanında buldun, burnunu ait olmadığı yerlere soktun. O kadar çok yer ve plan senin yüzünden kötü gitti ki."

Morana başka zaman olsa gurur duyardı. "Bu *Ouroboros Projesi'yle* mi ilgili*?*" Morana cesaret etti.

Yaşlı kadın aniden döndü ve ona yaklaşırken gözleri büyüdü. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Tek kelime etmedi, sadece kadına yapabileceği en kendini beğenmiş bakışı attı.

"Sen ne bilirsin ki, aptal kız?" diye sordu kadın.

Morana 'aptal' kelimesinden rahatsız olmuştu ama bunu duymazdan geldi çünkü tek başına seyahat etmek aptalcaydı. Sessiz kaldı ve kadın ona elinin tersiyle vurdu. Yanağında bir acı patlaması oldu ve gözleri yaşardı.

"Kesin şunu!" Luna yan taraftan bağırdı, sesi Morana'nın hissettiği aynı öfkeyle titriyordu ve vücudunda dolaşan aynı korumacılığı yansıtıyordu. Morana boynunu çevirdi ve kızla göz göze geldi, ikisi de o berbat anda bir anlayış ve arkadaşlık bakışını paylaştılar.

Bir telefon çaldı ve bakışlarını böldü. Kadın telefonu açtı ve hoparlörlerden bir erkek sesi geldi. "Her şey hazır mı?"

Sesi duyan Luna'dan bir inilti yükseldi ve Morana döndüğünde Luna'nın yüzünün solduğunu gördü. Bu her kimse, kız açıkça sesi tanıyordu ve onunla iyi bir ilişkisi yoktu.

"Kim o?" Morana Luna'ya sordu ve adam kıkırdadı, o kadar şeytani bir sesti ki Morana'nın tüyleri ürperdi.

"Evet, güzel kız," diye kışkırttı. "Ona kim olduğumu söyle. Benim için nasıl *çiçek açtığını* anlat ona."

Bunun güzel kızın korkunç geçmişindeki canavarlardan biri olduğunu fark ettiğinde Morana'nın boğazına iğrenç bir mide bulantısı tırmandı. Bunun zavallı kız üzerinde nasıl bir travma yaratmış olabileceğini düşündükçe aklı başından gitti. Bunu hayal bile edemiyordu ama onun yanında durabilir ve yalnız acı çekmesine izin vermeyebilirdi.

"Hey pislik," diye karşılık verdi Morana. "Madem bu kadar beceriklisin, neden zincirlerimi çözüp burada durmuyorsun, ha? Yoksa çok mu korkaksın?"

Sessizlik o kadar yoğundu ki bıçakla kesilebilirdi. Morana dişlerini sıktı, sağ omzu sıkıştı ve misilleme bekledi. Her neyse, bu sikin arkadaşını çirkin yerlere götürmesine izin vermeyecekti.

"Başla," diye emretti adam sonunda.

Kadın, efendisi olan adamı "Evet efendim," diye bilgilendirdi. Morana adamın yüzü yerine bir simgeden başka bir şey göremedi ama telefon kamerasının asılı duran iki kızı işaret ettiğini ve onları adama net bir şekilde gösterdiğini düşündü. Yaşlı kadınlar karanlıkta geri döndüler.

Ve sonra, tam bir şok içinde, Chiara bir düğmeye bastı ve bir adam Tristan'la birlikte içeri girdi. *Onun* Tristan'ı, sokaktaki rastgele bir Tristan değil. *Ne oluyor lan?*

Tristan ikisini de hemen fark etti, elleri arkadan bağlı, sevdiği iki kadını orada asılı görünce burun delikleri alevlendi. Basit bir tutuştan kurtulabileceğini biliyordu, ama onu korkutan şey b ö ğ r ü n d e k i bıçaktı, kazılmıştı

Derin ve öyle bir şekilde yerinde duruyordu ki, kendini etkisiz hale getirmek için kaslarını ne kadar çekerse o kadar derine iniyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı ona, onu sandalyeye oturturken gözleri yaşarmıştı.

"Ah, onu buraya ben çağırdım," dedi Chiara neşeyle ve parmağını Morana'nın kaltağı kesmek istemesine neden olan tanıdık bir şekilde omzunda gezdirdi. Bu, erkeğinin vücudundaki omzuydu ve kaltak, Morana serbest kaldığında onun yakınında olmamayı umsa iyi ederdi çünkü o parmak *gidiyordu*. "Buraya küçük bir fotoğrafını gönderdim. Yalnız gelmelerini yoksa öleceğini söyledim."

Morana kaltağı kıracaktı.

Tristan ona baktı, mavi gözleri acıyla parlıyordu ama bakışları sabitti ve ona güven veriyordu. Daha önce daha kötülerini yaşamıştı ve bunu atlatırken onun güçlü kalmasına ihtiyacı vardı. Kız ona küçük bir baş selamı verdi. Gözleri kız kardeşine kaydı, gözlerinde derin bir acı parlıyordu. Morana onu tekrar koruyamadığı için hissettiği çaresizliği, onu o şekilde asılı görünce hissettiği başarısızlığı hissedebiliyordu.

"Artık hepimiz buradayız." Sonunda adamın yüzü ekrana geldi, telefon bir projektöre dönüştü ve görüntüsü büyüdü. Tuzlu ve biberli saçlar, bakımlı bir sakal, koyu renk gözler, zeytin rengi bir ten ve şişmanlıktan çok kaslı görünen kalın bir boyun. Morana'nın daha önce gördüğü biri değildi ama sofistike görünüyordu. Bodrum katına koyacağı bir adam da değildi, daha çok şirket yemeklerinde yer alırdı. Arka planı, hemen hemen her yerde olabilecek basit, koyu renkli bir duvardı.

Luna onun yanında paniklemeye başladı, gözleri odağını kaybetti, tüm vücudu zincirleri sarsacak kadar titriyordu.

"Bana bak," Tristan'ın sakin, soğukkanlı sesi, ne zaman paniklese ona karşı kullandığı aynı ton, kız kardeşinin ona dönmesini sağladı. Derin bir nefes aldı, bıçak biraz daha derine girdiğinde yüzünü buruşturdu ama onun taklit etmesini istediği hareketi yaptı. Neyse ki Luna gözlerini

derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi ve kafasının içindeki şeytanlarla savaştı.

Ortadan kaybolan yaşlı kadın tekrar ortaya çıktı. Tristan boynunu o kadar hızlı kırbaçladı ki Morana şaşırdı.

Şok ve acı yüzünü kaplamıştı, o kadar belirgindi ki bunu gizlemeyi unutmuştu.

"Anne?" tek bir kelime, çok masum, onu kırdı.

Bu onun annesi miydi? Yaşlı kadın onun annesiydi. Luna'nın annesi. Chiara'nın annesi mi? Chiara kendi kan kardeşini baştan mı çıkarmıştı? *Ne oluyor lan?*

"Annen değil, tatlım," dedi ve bir elini Tristan'ın kısa saçlarında neredeyse anne şefkatiyle gezdirdi, bu hareket Tristan'ın ürpermesine neden oldu.

"Sen bebekken David'e saklaması için verilmiştim. Annen doğum sırasında öldü."

Tristan şaşkın bir sessizlik içinde oturuyordu. Tek kelime etmedi, sadece söylediklerini dinledi ve Morana onun kalp kırıklığını bodrum katında hissedebiliyordu. Aynı zamanda onun bilmeden kan kardeşiyle yatmamış olmasından duyduğu rahatlamayı da hissedebiliyordu. Bu onun kafasını çok ama çok fena karıştırabilirdi. Kadının söylediği sözlere odaklandı, sevgilisinin şu anda bir sorgulamayı yönetecek zihinsel konumda olmadığını biliyordu, çünkü kabullenmeye ve işlemeye çalışıyordu. Kahretsin, dün gece ve ardından gelen bu olay onu aşırı duygusal yük altında eziyor olmalıydı. Ve duygularını nasıl düzgün bir şekilde işleyeceğini bilmeyen bir adam için, bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu.

"*Saklamakla* neyi *kastediyorsun*?" Morana kadına dikkatini Tristan'dan uzaklaştırarak sordu.

"Sendika beni David'e verdi."

Vay anasını. Babası da mı Sendika'daydı? Morana onun Lorenzo'nun koruması olduğunu hatırladı; Lorenzo'nun eğilimleri göz önüne alındığında öyle olması mantıklıydı.

"Ya ben?" Luna yan taraftan sordu, o da haberi öğrendiği için sesi kısıktı. Morana şu anda her şeyle birlikte kafasının nasıl karışmış olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Dün gece göz ucuyla gördüğü, sessiz ve güçlü kızın tüm bunların üstesinden gelebileceğini umuyordu.

Kadın Luna'ya döndü. "Sen benimsin."

Morana'ya çarptı.

Kardeşler arasında kan bağı yoktu. Tristan'ın hayatı boyunca sevdiği ve aradığı kız kardeşi biyolojik olarak asla onun olmamıştı. Morana, Tristan'ın yüzündeki ıstıraba bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti, bu farkındalık onu böğründeki bıçaktan daha çok incitmişti. Morana'nın gözleri yanmaya başladı, tüm hayatını çapa yaparak geçirdiği kız kardeşinin kan bağıyla bile kendisine ait olmadığı gerçeğiyle yüzleşmesini izliyordu. Birkaç dakika boyunca yere baktı, yüzü temizlenene ve maske tekrar sıkıca yerine kilitlenene kadar düzenli bir şekilde nefes aldı.

"Onu sen aldın, değil mi?" diye sordu annesi olduğunu düşündüğü kadına, sesi tüm duygulardan arınmıştı. "Başka yolu yoktu."

Yaşlı kadın başını salladı. "Sana bir uyku hapı verdim. Onu dışarı çıkardım ve Lorenzo'ya verdim."

"Neden?"

"Çünkü onu seviyordu," diye sıkılmış dişlerinin arasından itti. "Baban. Ben istemediğim halde ona tecavüz etti ve onu bir hediyeymiş gibi sevdi."

"Yani onu cehenneme mi gönderdin?" Morana dehşet içinde sordu. Onların dünyasında hiç mi iyi anne yoktu? İyi babalar yok muydu? Hiç mi iyi ebeveynleri yoktu? Ebeveynlerinin başlattığı bu zehirli döngü de neydi? Bu böyle devam edemezdi. Bu kısır döngü durmalıydı ve kendi çocukları, onların çocukları ve ondan sonraki tüm çocuklar için bunu kırmalıydılar ki onun neslinin yaşadığı travmayı yaşamasınlar.

Kadın omuz silkti. "David aklını kaybetti ve Vitalio'nun peşine düştü. Yine de onu öldüreceğini düşünmemiştik." Tristan'a döndü ve alkışladı. "Bravo."

Morana, ağabeyinin babalarını öldürdüğü haberini nasıl karşıladığını görmek için Luna'ya baktı. Etkileyici yüzünde hiç irkilme yoktu. Ya zaten biliyordu ya da

umursamadı. Morana hangisinin olduğunu bilmiyordu. Belki de Gölge Adam ona çoktan söylemişti. Ve aniden, ona çarptı. Morana Luna'ya odaklandı, beyni uğulduyordu.

"Telefonun yanında mı?" diye sordu duyulmaması için alçak sesle.

Luna ona bir bakış attı, o da bunu olumlu bir bakış olarak algıladı. Bu iyiydi. Onun gibi bir adamın onu takip etmeden gitmesine izin vermesine imkân yoktu ve eğer hâlâ üzerindeyse, bu sadece zaman kazanmaları gerektiği anlamına geliyordu. Aklında bu hedefle, onun hakkında yanılmadığını umarak, kadınla tekrar konuşmaya başladı.

"Peki, nasıl oldu da onun emirlerini yerine getirmeye başladın?" Sofistike canavarın sahneyi sessizce izlediği ekrana başıyla işaret etti.

Kadın efendisine neredeyse taparcasına bakıyordu. Bu mide bulandırıcıydı. "O beni buldu. Bana bir amaç verdi. Sendika'ya hizmet etmek benim için bir onurdu."

Ew. "Peki ya yok ettiğiniz hayatlar?" "Sadece işti."

Bir hayat işi. *Siktir et onları.*

"Peki, neden aile toplantısı?" Tristan sordu, sesi neredeyse robotikti. Morana onun yüzünde bir şey olup olmadığını görmeye çalıştı, ama bu onun taş gibi soğuk maskesiydi, ona yırtıcı hayvan diyorlardı.

Kadın neredeyse kız gibi sırıttı. "Her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor, biliyor musun? Bu bizim sloganımız. Başladığı yerde biter."

Morana bu sözleri duyduğunda midesinin sıkıştığını hissetti. İçine kötü, çok kötü bir his yerleşti. Bu iyi değildi, bu psikopatlar her ne bok planladıysa. Oradan çıkmaları gerekiyordu ama *nasıl?*

Kadın Tristan'ın sandalyesinin arkasından dolaşarak öne doğru eğildi ve ağzını Tristan'ın kulağına yaklaştırdı. "Bütün bunlar bir seçimle başladı," diye başladı. "Bir seçimle de sona erecek. Ailen ve bu kız arasında bir seçim yapmak zorundaydın. Yirmi yıl ve aynı seçim."

Morana bu sözler karşısında vücudunun uyuştuğunu hissetti. Tristan'ın yüzünden bir şey anlaşılmıyordu ama gözlerinden anlaşılıyordu; dillerini öğrenmek için harcadığı onca zaman yüzünden gözlerini okumayı biliyordu.

Korkmuştu.

Onun büyük, güzel adamı korkarak küçük, basit bir çocuğa dönüşmüştü.

Birbirlerine bakarlarken gözyaşları göz kapaklarının üzerine düştü. Sadece birkaç gündür tanıdığı ama çok sevdiği kız kardeşine, sonra da nefret ettiği ama çok sevdiği kadına baktı.

"Kimi seçersen seç, seninle birlikte eve dönecek, güvende olacak," diye devam etti kadın ve Tanrım, Morana ondan nefret ettiği kadar daha fazla nefret etmemişti. Onu travmatize ettiği için, yeniden travmatize ettiği için ve kendi kanından kızına yaptığı her şey için lanet olsun ona. Gözleri Chiara'ya kaydı, sahneyi küçük bir gülümsemeyle izliyordu. Chiara onun baktığını gördü ve daha geniş gülümsedi.

"Ben seçmeyeceğim," dedi, gözlerini tekrar kendisine çevirerek. "Bu sefer değil."

Kadın sanki ondan bu cevabı bekliyormuş gibi güldü. "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. O halde, sevgili oğlum." Elini bıçağın kabzasının üzerinde gezdirdi. "Sen öleceksin ve ikisi de ticarete atılacak. Peki, ne olacak?"

Morana çaresizlik içinde ekrandaki adama baktı. "Bunu yapmayın," diye pazarlık etti. "Eğer gitmemize izin verirsen sana yardım edeceğim." Bırakmayacaktı. Onları avlayacak ve kanlı bir şekilde öldürecekti. Ama özgür kalması gerekiyordu ve Tristan'ın da kemiklerini kırabilmesi için özgür kalması gerekiyordu. "Lütfen."

Adam onu düşündü. "Teklifini kabul ederdim kızım ama sadık adamıma söz verdim ve ben sözümün eriyim," dedi adam en ufak bir pişmanlık duymadan. İnsanlar nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyordu? Bu kadar kötü? İnsanlar nasıl bu hale gelebilmişti?

"Neden?" Soru o vahşetin içinde ağzından kaçtı.

Adam gülümsedi ve bu korkutucuydu. "Çünkü bazı insanlar dünyanın yanışını izlemekten hoşlanır."

Bu tüyler ürpertici bir ifadeydi çünkü doğruydu. Bazı insanların sebepleri ya da gerekçeleri yoktu; içlerinde masumların üzerine saldıkları bir kaos vardı. Bazı insanlar, belli ki bu adam gibi, sadece dünyanın kendi ipleriyle dans etmesini izlemek istiyordu.

Birkaç dakika boyunca sessizlik çöktü. Kalbi kulaklarında çınlıyordu.

Tristan ona baktı, bakmaya devam etti, ta ki sağından tiz bir ses gelene kadar. "Sen de aynı seçimi yap kardeşim."

Hem onun hem de Morana'nın gözleri, bir gece önce gözlerindeki aynı ateşle ona bakan Luna'ya gitti.

"Lun-" diye başladı Tristan ama o başını salladı.

"Hayır, Luna değil," dedi ona ve Morana onun bu ismi kullanmayışı karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Ben hem kayıp masum kız hem de kırılmış iyileşmiş kadınım. Ben ne senin kaybettiğin kızım ne de canavarların kırdığı. Koşullarımın sonucu olmaktan bıktım. Ben kendi küllerinden doğan bir Anka kuşuyum ve kendi ismime sahip çıkacağım, bir orospu annenin ya da bir piç adamın bana verdiği bir isme değil."

Biyolojik annesi yavaşça alkışladı. "Aferin. Harika bir konuşma."

Luna kadına tiksintiyle baktı. "Utanç vericisin. Annelik adına iğrenç bir rezillik. Tecavüze uğradıysan ne olmuş? Dünyaya masum bir çocuk getirdin ve onu canavarlara verdin. Bir anne sever. Bir anne korur. Bir anne fedakârlık yapar. Sen anne değilsin, bir canavarsın. İyi anneler gördüm ve bir anlığına da olsa iyi bir anne oldum."

Tristan kız kardeşine bakakaldı, sözlerinin açığa çıkması onu derinden etkiledi. Luna ona dün geceki kafa yapısıyla bakıyor, yakıcı bir dürüstlükle gerçek üstüne gerçek söylüyordu.

"Xander'ı ben doğurdum."

Tristan çırpınmaya başladı. Morana, birkaç saat önce onu şoke eden aydınlanmanın, bağlantının içine işlemesiyle tüm duyguların onu ezdiğini görebiliyordu. Gölge Adam'ın onları nasıl bulduğunu ve doğruca Xander'a, sevdiği ve anne olduğu bir çocuğa, Luna'nın bir şekilde koruduğu gerçek oğluna götürdüğünü düşündüğünde hala onu sarsıyor ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Tiradın ardından yaşlı kadın Tristan'a dönmeden önce kızına sertçe baktı. "Seçiminizi yapın."

"Onu seç," diye ısrar etti Luna. "Git buradan. Xander için. İkinize de ihtiyacı var."

"Seni yalnız bırakmayacağız," diye içinden geçirdi Morana, bu işin içinden nasıl çıkacaklarını bilmeden.

Ona döndü. "Yalnız olmayacağım. O benim için gelecek."

"Kim?" Chiara bir süredir ilk kez konuşarak ve doğrulurken sordu.

Ve sonra, ekrandan bir ses geldi, sadece saatler önce duyduğu bir ses, ölümcül ve tehlikeli ve kalbinde umut dalgalandı.

"Ben."

Chapter 37

Lyla, Near Tenebrae City

Hayatta kalmayı başarırsa kendine Lyna diyecekti.

Malini bir keresinde ona Lyna'nın ışık, Lyla'nın ise gece anlamına geldiğini söylemişti. Kendisini hep gece gibi hissetmişti ve çoğu zaman hâlâ da öyle hissediyordu. Ama şimdi aynı zamanda ay gibi hissediyordu, yanıyordu ama yanındaki ateş topundan ödünç aldığı ve çaldığı ışıkla. Her iki ismin birleşimiyle, o cehennemde sahip olduğu tek arkadaşı olan arkadaşının anısını onurlandırmak için yapılacak iyi bir şey gibi de hissetti. Ona bu kadar çok yardım eden kızın, aşkı bulduktan sonra tam da kaçmak üzereyken öldüğünü hayal etmek hâlâ canını acıtıyordu. İçinde çok fazla adaletsizlik vardı. Keşke onu diğer tarafta görebilseydi, onunla ve Amara'nın en iyi arkadaşı olan Vin'le tanışabilseydi, böylece aile olarak görmeye başladığı grubun bir parçası olabilirlerdi.

Son zamanlarda kendini kim gibi hissettiği hakkında çok düşünüyordu. Lyla bir şekilde hayatta kalmayı başarmış kırık bir kızdı, Luna ise ağabeyinin yasını tuttuğu masum kız. Son birkaç günden sonra, aşık olduğu bir aileyle ve ona bu kelimenin ne anlama geldiğini gösteren bir adamla vakit geçirmek

Yani hem kız olduğunu hem de hep öyle kalacağını fark etti. Ve böylece gücüne sahip çıktı, sonu olsa bile yeni bir şey oldu.

Küllerle son bulmaktansa ateşiyle birlikte ölmeyi tercih ederdi.

"*Birbirimizden ayrılmadan önce kül olacağız.*"

Sözleri, anıyla birlikte ona geri geldi. Onun kollarında olduğu, kendini en güvende hissettiği, nerede olduğunu hiç sorgulamadığı anı.

Ekrandaki adamın, kâbuslarındaki canavarın gözlerinin önünde yeniden canlanmasını izledi ve dişlerini sıktı. Onu tekrar kıramayacaktı, bu sefer değil. Pençelerini ona geçirdiğinde tek başına bir çocuktu. Artık ait olduğu bir kadındı.

Morana'ya baktı, o kadar alıngan ve korumacıydı ki, onu kurtarmak için tüm öfkelerini üzerine çekmeye hazırdı. Yirmi küsur yıl önce onu travmatize eden ve hayatını cehenneme çeviren bir seçim yapmaya zorlanan ama yine de seçim yapmak yerine ölmeye razı olan, kanayan ama kırılmayan kardeşine baktı.

Ama ona ihtiyacı vardı. Onun yaşamasına ihtiyacı vardı, Morana'nın yaşamasına ihtiyacı vardı, böylece birlikte mutlu olabilirlerdi. Böylece evlenebilecekler, bir köpek sahiplenebilecekler ve hayatlarının geri kalanında Xander'a bakabileceklerdi. Oğlunun onlara ve onların sevgisine, kendisine olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı. Her gün savaştığı şeytanlarla ona asla istikrar ve hak ettiği sevgiyi veremeyecekti. Yine de onun hayatının bir parçası olmayı çok isterdi ve Tristan ile Morana'nın bunu reddedeceklerini hiç sanmıyordu. Ama ona annelik yapmış olsa da, anne olabileceğini düşünmüyordu. Amara'nın Tempest'la ya da Zephyr'in doğmamış çocuğuyla olduğu gibi değil. Morana'nın zaten onunla olduğu gibi değil.

Morana'nın zincire vurulmuş, baygın haldeki fotoğrafını ve onunla birlikte gelen mesajı hatırlıyordu. *Ya onun yerini alırsın ya da ölürsün.*

Alfa ve Zephyr şok edici haberin ardından Los Fortis'e geri dönmüş, ardından Dante ve Amara cesetleri almaya gitmişti. Vin ve Malini, bir zamanlar sevgiliyken şimdi Tenebrae'de nehre vurmuş rastgele cesetlerdi. İkisi de işlerini halletmeye ve düzenlemeler yapmaya gitmişlerdi, o hiçbirine söyleyemeden hepsi gitmişti. Yanındaki kardeşi ve telefondaki sevgilisi hariç hepsi.

Lyla -Lyna, eğer başarırsa diye kendi kendine söz vermişti- bunu düşünmemişti bile. Dainn'e ve kardeşine anlatmış, mesajı ona göstermiş ve kardeşinin *onu kaybettiğinde* nasıl olduğunu görmüştü.

Dainn, *onun* Dainn'i, ona sadece üç kelime söylemişti.

"*Bana hala güveniyor musun?*"

Zamanının sonuna kadar ona güvenecek, bu seçimi yapmak için kendine güvenecekti.

"*Evet.*"
"*O zaman git.*"

Bunu sorgulamamıştı bile. Arkasında o varken -aklı ona aynada arkasında durup her zaman arkasında olduğunu söylediği zamanı hatırlatıyordu- yanmayacağını bilerek cehennemin derinliklerine doğru yürüyecekti.

Tristan aynı şeyi düşünmemişti. Kocasına 'siktir git' demiş ve ona eşlik etmişti.

Ona ulaşabileceği bir numarası olmamasına rağmen, telefonunu sol ayağının altına, çorabıyla ayakkabısının arasına sıkıştırmıştı. Bunun an meselesi olduğunu biliyordu.
-Onu bulmadan önce.

Ve onu bulacaktı, çünkü her zaman bulmuştu.

İşlerin bu kadar hızlı geliştiği bir dönemde ölü mü yoksa diri mi olacağı tartışma konusuydu.

Ama orada zincirlerinden asılı dururken, şaşırtıcı bir şekilde kendini huzur içinde hissediyordu. Son birkaç aydır iyi bir hayat yaşamıştı, hayal edebileceğinin en iyisi, kocası ve

kardeşi ve oğlu, ruhunu tamamlayan üçlü bir erkek. Ve eğer gitmesi gereken yol buysa, en azından bunun bir anlamı olduğundan emin olacaktı.

"Onu seç," diye yalvardı yine ağabeyine. Kardeşi, biyolojik kardeşi değildi ama daha az umursayamazdı. O kalbinin kardeşiydi ve bu kalp onu sadece birkaç gün içinde o kadar derinden sevdi ki, onun için minnettardı. Kan kardeşi olmadığını bilmesinin onun açısından hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini umuyordu. "Git buradan. Xander için. İkinize de ihtiyacı var."

Bu durumun ona verdiği zararı görebiliyordu, bıçak böğrüne saplanmış halde ikisinin arasına bakarken ruhundan parçalar koparıyordu. Onun bunu hissettiğini bile düşünmüyordu.

Morana da bunu gördü, muhtemelen ondan daha iyi gördü ve ona "Seni yalnız bırakmayacağız" dedi.

İkisi de inanılmazdı. Onlara sahip olduğu için şanslıydı. Ama dışarı çıkmaları gerekiyordu ve gerekirse yalan söyleyecekti. "Yalnız olmayacağım. O benim için gelecek."

Soru ne zamandı?

"Kim?" diye sordu diğer sürtük -eğer böyle biriyse istemediği bir kız kardeş-, bir süredir ilk kez konuşuyordu.

Ve sonra, ölümün sesi ekrandan konuştu. "Ben."

Lyla başını çevirdi ve canavarın arkasında hareket eden siluete bakmaya başladı. *Daha büyük* bir şeytan. *Onun şeytanı.*

"Geldin," sözcükleri dudaklarından kaçtı, bu sözcüklerin ondan geldiği tüm zamanların anısı tüm bedenini sarıyordu.

Ve ona her zaman söylediği sözleri söyledi. "Her zaman senin için geleceğim." *Yılların* kanıtıyla desteklenen bu sözlerin gücü onu eritti. Kalbi hızlı hızlı atarak damarlarına yeni bir hayat gönderdi.

Ekrandaki canavar hiç şaşırmadan gülümsedi. "Gölge Adam, sonunda." Bu garip hissettirdi. Neden korkmamıştı?

Dainn onun arkasında kaldı, bir siluetten başka bir şey değildi. "Syndicater. Yoksa sperm donörü mü demeliydim?"

Bu onun babası mıydı? Lyla -Lyna, diye hatırlattı kendine- ağzı açık kalmıştı.

"Senin zeki olacağını hep biliyordum," dedi babası olan canavar neredeyse gururla. "Bu günü bekliyordum." "Seni öldürebileyim diye mi?" Dainn sordu, sesi neredeyse tembeldi, sanki durumdan hiç tedirgin olmamış gibiydi. Onu tanıyorum, Muhtemelen değildi.

"Böylece benim en iyi eserim olabilirsin." Bu garip bir ifadeydi. Ne demek istiyordu?

Dainn uzun süre sessiz kalarak gerginliğin artmasına izin verdi. Hem Morana'nın hem de kardeşinin, odadaki iki kadın ve bir şişman muhafızla birlikte yayını izlediklerini fark etti. Kardeşi ellerini yavaşça ve istikrarlı bir şekilde hareket ettiriyor, dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek kurtulmaya çalışıyordu.

"Projenizi yeniden başlatıyordum. Kapatıldıktan sonra. Ouroboros Projesi'ni benimle birlikte yeniden başlattın."

Ne demek istediği ya da projenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Morana'nın vardı çünkü ekrana bakarken nefesi kesildi.

İçerik ne olursa olsun, canavar güldü. "Evet. Değerli bir düşman. Sahip olmaya değer bir düşman. Sıfırdan inşa edildi."

Morana'nın yüzü sanki acı çekiyormuş ya da ne konuştuklarını biliyormuş gibi hafif yeşil görünüyordu. İkisi de olabilir. "Başka kalan var mı?" Dainn kesin bir ifadeyle sordu Ses tonu. "Benim gibi mi?"

"Bunu sen bulacaksın." Canavar sırıttı. "Amcığı hâlâ o kadar sıkı mı?"

Lyla kusamadan Dainn gölgelerin arasından çıktı, yüzü herkes tarafından görülebiliyordu ve doğrudan kameraya baktı.

"Senin için, flamma."

Ve bu sözlerle onu bir kez daha haklı çıkardı. Bir çakmağı çakarak açtı ve masanın üzerine fırlattı. Lyla huşu içinde onu

izledi.

Canavarı bir alev çemberinin içinde otururken, etrafı alevlerle çevriliyken, savaşmadan, hareket etmeden, onu hasta edecek şekilde neredeyse gururlu görünürken, sersemlemiş solukların sesini duydu. Ateş onun bedenini aydınlatırken Dainn, onun hakkında düşündüğü şeytan gibi arkasında durdu, turuncu tonlar koyu tenini yaktı ve bir kara delik gibi karanlık tarafından emildi.

Ateş kükreyerek neredeyse ekranın yarısını kapladı.

Sonra çerçeveden çıktı, alevler onu yutarken canavarı yanmaya ve çürümeye bıraktı, görüntüsü gözlerini nemlendirdi. Canavarın anıları, ona dokunma şekli, ona bir şeyler yapma şekli, onu *zorlama* şekli - hepsi onunla birlikte yandı, intikam, haklı çıkma, gerçeği yeni varoluşuna söyleme. Bir arınma gibi hissetti. Canavarları, sonuncusu da gitmişti. Ona ait olan şeytan tarafından öldürülmüşlerdi, tıpkı her biri gibi.

Ani bir kargaşa gözüne çarptı ve kardeşinin sandalyeyi ters çevirdiğini, ellerinin tamamen serbest olduğunu, bir eliyle bıçağı böğründen çıkardığını gördü. Açılır açılmaz yaradan kan akmaya başladı ama umursamadı, eğilip botundan bir silah çıkarmadan önce bıçağı gardiyanın boynuna sapladı. Kızıl saçlı genç kadın merdivenlerden yukarı koştu ve aniden kesilen yüksek sesli bir çığlık duymadan önce gözden kayboldu.

Biyolojik annesi olan yaşlı kadın, yüzüne doğrultulan silahın namlusunu genişleyen gözlerle izledi.

"Tristan..." diye başladı.

Kardeşi bir tür düğmeyi çevirdi ve silahını hafifçe indirdi. "Bu kız kardeşim için." Gürültülü bir patlamayla göğsü geri çekildi, kan aktı ve elbisesinin kırmızısına karışarak kumaşı daha koyu ama aynı renk yaptı.

Kadın göğsünü tuttu, sarsıldı ve şok içinde baktı. "Ve bu," dedi kardeşi silahını tekrar kaldırarak, "benim için."

Onu kaşlarının arasından vurdu, tıpkı babalarını vurduğunu bildiği gibi. Her iki canavar için de uygun bir son.

Lyla, annesinin gözleri yukarı bakarken baktı, vücudu yere yığılmıştı, annesinin kılığına girmiş başka bir iblis ölmüştü.

Bodrumun kapısı açıldı ve Dainn tepede belirdi. Adam koşarak aşağı indi ve kadının tüm vücudu gevşedi. Belli ki canavar aptaldı -ya da intihara meyilliydi; durgunluğunu ve savaşmadığını hatırlıyordu- onlarla aynı yerde olmak için yeterliydi.

Dainn doğruca ona doğru yöneldi, ancak ona ulaşamadan kardeşi tarafından aniden durduruldu.

Tristan tamamen öfkelenerek yüzüne bir yumruk attı. Dainn'in başı yana döndü ve çenesini kırarak doğruldu, gözleri her zaman olduğu gibiydi - duygusal bir tepki vermedi.

Tristan elini tekrar geri çekti ve bu kez Dainn eldivenli tek parmağını kaldırdı. "Bir. Hepsi bu kadar."

Tristan'ın yumruğu havada asılı kaldı ve Dainn tek parmağını kaldırarak dik durdu. Her iki adam da birbirlerine bakıyordu ve buna tanık olmak onun için çok garip bir şeydi. Onlar bir şey yapamadan Tristan kasıtlı bir ses çıkardı ve tam da umduğu gibi Dainn sessizliği bozdu.

"Şimdi, zincirlerini çıkarmak mı yoksa benimle çatışmak mı istiyorsunuz?"

Lyla ağabeyinin çenesinin gerildiğini, tüm vücudunun öfkeyle titrediğini gördü. "Şerefsiz."

Dainn onu görmezden geldi - kardeşini ekstra duygusal durumunda daha da tehlikeye atarak - ve doğrudan ona geldi.

Kollarını kaldırdı, zincirlerini gevşetti ve onu çözdü. Kolları onun bedenine girdiğinde uyuştu ve adam onu kollarının arasına çekerek kokusunu içine çekti. O da aynısını yaptı, adamın kendisini hemen rahatlatan karanlık, misk kokusunu içine çekti.

Yandan gelen acı dolu bir çığlık ikisinin de kaskatı kesilmesine ve Morana'nın kolları aşağı indiğinde hemen dönmelerine neden oldu, gözleri acıdan kıpkırmızıydı. Kardeşi hemen onu kucakladı,

Onu boynundan tutup gözlerinin içine baktı, öyle derin bakıyordu ki, sanki göz temasıyla acısını inceleyecekti. "Nereye?"

Morana dişlerini sıkarak, "Sol kol," diye homurdandı.

Tristan kendi bıçak yarası varmış gibi davranmayarak onu kollarına aldı ve merdivenlere yöneldi. Dainn de aynı şeyi yaparak ona döndü. "İyi misin?"

Lyla başını salladı. O iyiydi. İyi olacaktı.

Ve ilk kez ışığa doğru adım attılar.

***

Lyla hastane odalarının bu kadar geniş, sıcak ve iyi döşenmiş olabileceğini bilmiyordu. Filmlerde gördükleri her zaman çok klinik ve soğuktu.

Yatağında yatıyordu, sadece kontrol için bir gece tutulmuştu. Neyse ki yüzündeki çizikler iyileşecekti ve omuzlarındaki ağrı da öyle. Ama Morana için değil. Vurulduğu için zaten sinirleri hasar görmüştü, hemen kontrol ettirmesi gerekecek kadar kötüydü ama artık çok geçti. Sol omzu, yani sol kolunun tamamı sakat kalmıştı. Hasar lokalize olduğu için kolu hâlâ yerindeydi ama birkaç dakikalık çok küçük hareketler dışında kolunda hiçbir his yoktu.

Doktorlar bunu söylediğinde Morana yıkılmış, öyle hıçkıra hıçkıra ağlamıştı ki Lyla yan odadan onu kontrol etmeye gelmişti. Kapıda durmuş, ömür boyu bağlandığı kadına bakmış ve bu onun kalbini kırmıştı. Morana gömleksiz, yaralı, bandajlı erkek kardeşine sarılmıştı ve kravatla ilgili bir şeyler zırvalıyordu, Lyla'ya mantıklı gelmiyordu ama bir şeydi çünkü kardeşi hemen başının yan tarafını *öyle şefkatle* öpmüştü *ki* Lyla izlerken gözyaşlarını tutamamıştı.

Lyla dışarıda durmuş, kardeşinin onu usulca başından, yanağından, dudaklarından defalarca öpmesini izliyordu,

onun yanına oturarak yattığından ve sakinleştiğinden emin oldu.

Ve sonra, hiç konuşmadan, kadının hiçbir şey hissetmediği sol elini tutup parmağına bir yüzük geçirdi, yüzüğe bir öpücük kondurdu ve gözlerini ondan ayırmadı.

Lyla dışarıda durup ağlamıştı; böylesine güzel bir aşk ilanını, hastalıkta ve sağlıkta ömür boyu sürecek böylesine derin bir ortaklık teklifini daha önce hiç görmemişti.

Bu çok derin, yürek burkan bir teklifti ve *onlar için de öyleydi.* Daha sonra onları yalnız bıraktı ve odasına dönerken onları yalnız bıraktı.

Aldığı bilgilere göre Alpha ve Zephyr Los Fortis'e inmiş ve annesini kefaletle serbest bırakmışlardır. Stres yüzünden Zephyr'in acilen hastaneye kaldırılması gerekmiş, bu da erken kasılmalarına neden olmuştu. Neyse ki bebekleri güvendeydi ama babasının olaya karıştığına dair henüz bir haber almamışlardı ve sağlıklı bir bebek sahibi olmak istiyorsa daha fazla strese katlanamazdı.

Dante ve Amara tüm bu çile boyunca herkesin dayanağı olmuş, her şeyle ilgilenmiş, herkesin iyi bakıldığından emin olmuş ve başlarına gelen kriz ve ölümleri koordine etmişlerdi.

Lyla tavana bakarak yatıyordu, çok yorgundu ve evini çok özlemişti. Yatak odasının açık cam tavanını, yıldızların altında uyumayı özlemişti. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, onu içine kapatan, ona ilerlemek istediği zamanları hatırlatan tavanlara bakmaktan yorulmuştu.

Birden kapıda bir varlık hissetti ve gözlerini çevirdi, sevdiği adamın hemen önünde duran genç çocuğa takılınca nefesi kesildi.

Xander.

Onun bebeği.

İlk defa ona bu kadar yakındım.

Onun içeri girişini izlerken boğazı tıkandı; gözleri etrafındaki makinelere dikilmeden önce merakla onu süzüyordu. "Merhaba."

Çok güzel bir sesi vardı. Bunu daha önce de duymuştu ama ilk kez kendisine yönelik olarak duyuyordu.

Yutkundu, gergindi, bakışları Xander'a dönmeden önce Dainn'e gitti. "Merhaba."

Gözleri tekrar uzaklaşmadan önce kısa bir süre ona baktı. "D bana senden bahsetti."

D.

Dainn.

Xander'la bir ilişkisi olduğunu biliyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onunla bu konuda hiç konuşmamıştı ama belli ki birbirlerini beklediğinden daha iyi tanıyorlardı.

"Sana ne söyledi?" diye sordu, merakı ses tonundan belliydi.

"Ben bebekken beni kurtarmak için koştuğunu," kalbinin nasıl çarptığını fark etmeden, öylesine gelişigüzel bıraktı ki onu. "Yolunu kaybettiğini ve onun seni bulacağını."

Her şeyi başlatan o meşum gecede tanıştığı adama kilitlenen gözleri nemle doldu. "Doğru," diye mırıldandı ona, dudakları titriyordu, bakışları oğluna dönmüştü.

"Hâlâ kayıp mısın?"

Başını salladı. O değildi.

"Tristan ve Morana ile yaşamak istiyorum." Onun sözleri kalbini doldurdu. "Onları seviyorum. Ama seni tanımak istiyorum."

Ona baktı, kendisiyle konuşurken kullandığı ve ona Dainn'in konuşmalarını hatırlatan ifade tarzına. Belki de oradan öğrenmişti.

Boğazını temizlemeden önce "Tamam," diye fısıldadı. "Bunu ben de isterim."

Bir an için ona tekrar baktı, sonra küçük bir kâğıt parçası verdi ve Dainn'in elleri cebinde durup sessizce onu izlediği kapıdan çıkıp gitti. Xander ona Morana'yı görmeye gideceğini söyledi ve onları yalnız bıraktı.

Lyla, Dainn'den de yazı notları alıp almadığını merak ederek kağıdı açtı ve iki kelimeyi okudu

Çocukça bir karalamayla yazılmıştı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken burnu sızladı. Onu göğsüne bastırdı, derin, uzun nefesler aldı, iki kelimeyi kalbine dövme yaptı, gözleri uyumsuz olanlarla kilitlendi, aralarında altı yıllık *bir şey* geçti.

Dünyadaki en büyük anlama sahip iki küçük kelime.

Evine hoş geldin.

Lyla sonunda evdeydi.

CHAPTER 38

DAINN, TENEBRAE CITY

DAINN hastanenin bekleme salonuna girdi, üzerinde hâlâ *annesinin* onu çağırdığında giydiği takım elbise vardı.

Dinleniyordu, vücudu bitkin düşmüştü ve zihni son yirmi dört saat içinde daha da tükenmişti. Otel odasında oturmuş, onun kendisi için kardeşine ve diğer herkese karşı koyuşunu dinliyordu. Dainn normal insanlar gibi duyguları hissetmezdi ama onu -yumuşak, korkmuş *annesini-* dinlerken bir şeyler oluyordu. Bu yeni bir deneyimdi, daha önce hiç yaşamadığı bir deneyimdi. Hayatında hiç kimse onu savunmamış ya da onun için ayağa kalkmamıştı ve birkaç ay önce yaşamak için bile çok kırılmış olan bu kızın bu noktaya gelmiş olması göğsünde bir şeylerin olmasına neden oldu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Tek bildiği, eğer daha önce ona sonsuz bir sadakat duyduysa, şimdi tüm evrende onu ondan uzak tutabilecek hiçbir güç olmadığıydı. Artık o bir dindardı ve kadın da onun dini.

Bekleme odası rahattı, kızların getirildiği özel hastanenin daha pahalı bir bölümüydü. O

Odayı geçti ve kapalı olan bir kapıya gitti.

Sessizce açtı ve içine baktı.

Morana yatağında uyuyordu. Onu sadece birkaç hafta içinde tekrar o halde görünce içinden bir parça acıma duygusu geçti. Ama kız güçlüydü ve iyi olacaktı. Raporlarını okumuş ve doktorların ne dediğini görmüştü. Onların profesyonel uzmanlıklarına saygı duymakla birlikte, dünyanın en iyi bilim adamlarını ve uzmanlarını getirebileceğini ve en azından sınırlı hareket kabiliyetiyle çalışabilecek kadar sinir hasarını iyileştirmelerini sağlayabileceğini de biliyordu

eğer dolu değilse.

"Hâlâ burada mısın?" diye sordu küçük bir ses odanın karanlık bir köşesinden. Dainn boynunu çevirdiğinde Xander'ın bir tablete baktığını gördü, ışıklar loştu ve Morana'yı izliyordu.

Kapıyı arkasından kapattı ve kanepeye giderek çocuğun yanına oturdu. "Evet. Annen iyileşiyor. Annen iyileşiyor. O iyi olana kadar burada olacağım."

Çocuk, üzerinde bir tür kelime oyunu olan tablete bakmaya devam etti. "Sence beni gerçekten tanımak istiyor mu?"

Dainn elini çocuğun omzuna koydu. "Biliyorum. Seni güvende tutmak için her şeyden vazgeçti. Böyle bir sevgi nadir bulunur. O seni zaten seviyor."

Xander'ın yanakları biraz kızardı. "Ben de ondan hoşlandım. Çok güzel bir kız."

Küçük bir seğirme ağzını yukarı çekti. *Annesine* güzel demek, gecenin karanlık olduğunu söylemek gibiydi. Karanlığın derinlikleri, güzelliğin katmanları ve katmanları, bilinmesi gereken nüanslar vardı. Ama çocuk çok genç olduğu için Dainn sadece mırıldanarak onayladı.

"Peki ya Morana?" Xander bir süre sonra sordu. "Sence o iyi olacak mı?"

Dainn parmağındaki yüzüğe baktı; safir ve elmastan oluşan güzel bir parça, denizin derinlikleri gibi parlıyordu.

Okyanus. Aklındaki uzmanların onu görmesini sağlayabilirse, umarım iyileşebilirdi. "O iyi olacak."

Çocuk başını salladı ve onun sözüne güvendi. Bunu hep yapmıştı. Dainn başlangıçta ailesini bulana kadar çocuğu özel bir dadının yanına bırakmayı planlamıştı, ilgisi sadece annenin üzerindeydi. Ama çocuğa kendi gözetimi altında bakarsa, bunun duygusal flammasını ona daha da sevdirebileceğini biliyordu. Ve haklıydı da. Başlangıçta motivasyon kaynağı o olsa da, Dainn kabul etmek zorundaydı ki çocuk ona karşı büyümüştü. Zekiydi, yargılayıcı değildi ve şaşırtıcı derecede gözlemciydi. Tüm bunlar onda gelişmesini izlemekten keyif aldığı şeylerdi.

"İyi misin?" diye sordu, aylık görüşmelerinde her zaman yaptığı gibi.

"Mmhmm," diye mırıldandı çocuk, parmakları bulmaca türü bir oyunun üzerinde uçuşuyordu. "Sadece onu düşünüyorum. Ona anne mi diyeyim yoksa Luna mı?"

"Bunu ona sorman gerekecek." Lyla'yı tanısaydı, ona anne denmesinden rahatsız olurdu çünkü kendini anne gibi hissetmiyordu, en azından şimdilik. İlişkilerinin, ona gözlerini parlatacak ve dudaklarını gülümsetecek bir şey diyebileceği bir noktaya gelmesini umuyordu.

"Ondan bir bebek mi yapacaksın?" Xander sordu ve Dainn içinde küçük bir kahkaha koptuğunu hissetti. Baba olmak için yaratılmamıştı ve genlerini zavallı bir çocuğa aktarmak istemiyordu, çünkü onun gibi değil de normal doğarlarsa hayatları boyunca eziyet çekeceklerdi. Daha da önemlisi, eğer isteseydi bile, üreyebileceği tek bir kadın vardı ve o da daha fazla çocuk sahibi olamazdı. Ve o olduğu sürece bu konuda hiçbir sorunu yoktu. Eğer daha fazla çocuk sahibi olma ihtiyacı hissederse, evlat edinirlerdi. Ama her şey ona ve onun kararına bağlıydı. Sadece onun hazır olmadığını ve iyileştiği için bir süre daha hazır olmayacağını biliyordu.

Dainn tüm bunları genç bir çocuğa nasıl açıklayacağını bilemediği için omuz silkti. Çocuğa karşı çoğu zaman dürüst olmuştu.

Xander yüksek sesle esnedi ve Dainn bunu gitmek için bir işaret olarak aldı. "İyi geceler, X."

"İyi geceler, D." Bu bir zamanlar rutin bir şeydi. Xander ve Lex'in keşif için yetimhaneye gitmelerine izin verdiğinden ve Lex'in zamanlama konusunda ona yardım ettiğinden beri, bu biraz özlediğini itiraf ettiği bir şeydi.

Çocuğun uzattığı saçlarını karıştırdı ve Morana'ya doğru yürüdü, bir süre uyuyan Morana'ya baktı, sessizce onun planları için çok önemli olduğunu kabul etti ve iyileşmesini istedi. Bu şekilde hissetmesinin en büyük nedeni, hala zincirliyken *annesini* nasıl savunduğu, onu nasıl korumaya çalıştığıydı ve sırf bu yüzden bile onun kaynaklarına sahipti.

Bekleme odasına doğru yürüdü, ancak artık boş olmadığını gördü.

Tristan Caine bir sandalyeye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini yüzüne götürmüş, dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi başını eğmişti.

Dainn başını eğdi ve duvara yaslanıp ellerini ceplerine sokarak beklemeye başladı. Bu yüzleşmeyi şimdi açık açık yapmak daha sonra yapmaktan daha iyiydi, böylece aradan çıkabilir ve Lyla iyileşmeye odaklanabilirdi, o bodrumda yaptığı gibi onları ayırmaya çalışmazdı.

Adamın kafası yukarı kalktı, yılların getirdiği içgüdüler ona yakınlarda birinin olduğunu söylüyordu. Ve gözleri sertleşti.

"Blackthorne," diye gıcırdadı.

"Caine," diye onayladı Dainn.

"Siktir git buradan."

Dainn bir süre bekledi, duruşunu olduğu gibi rahat bir şekilde korudu. "Neden? Burada olmaya en az senin kadar, hatta daha fazla hakkım var."

Tristan oturduğu yerden kalkmış ve elleri iki yanında yumruk olmuş bir halde ona doğru ilerliyordu. "Çünkü sen kız kardeşim için yeterince iyi olmayan lanet olası bir dalkavuksun."

Dainn sözleri düşündü, tepkisizliği diğer adamı biraz kızdırdı. Bu, insan duygularının spektrumunu izlemeye alışık olmayan biri için görülebilecek bir şey değildi.

"Kız kardeşin için tek kişi benim," dedi Dainn. "İyi ya da kötü, fark etmez."

Bu adamı kızdırdı. Dainn meraklandı.

"Onu senden sakladığım için mi benden hoşlanmıyorsun?" diye sordu Tristan. "Yoksa benim için bir duruş sergilediği için mi?"

Tristan kıpırdamadan durdu ve Dainn onun duygularını çabucak kontrol edebilme yeteneğinden etkilendi. "Çünkü senin gibi psikopat bir seri katili değil, ona karşı hisleri olan birini hak ediyor."

İçinden bir parça eğlence geçti. "Morana'nın hayatının büyük bölümünü onu öldürmek için harcamamış birini hak ettiğini söyleyebilirim," diye belirtti.

Tristan onun sözlerini düşünürken sessizlik oldu, çenesi sıkılmıştı, gözleri öfkeliydi. "Olabilir. Ama ben senden farklıyım."

Dainn başını salladı. "Evet, sen sevgilini öldürmek istedin, ben ise benimkini kurtarmak istedim. Biz çok farklıyız."

Sözleri Tristan'a çarpmış gibiydi; kız kardeşinin önceki gece ona anlattıklarını, onu korumak için yaptıklarını hatırlatıyordu. Annesi cömert biriydi, çünkü Tristan'ın onu korumadığı zamanlardan hiç bahsetmemişti. Bahsedebilirdi ama bunu ikisinin arasında tuttu.

Tristan aniden yorgun göründü. Bir elini yüzüne götürdü ve ona baktı, hâlâ düşmanca ama daha az kızgındı. "Bunun için teşekkür ederim."

Bu sözler sürprizdi ama sanki içinden zorla söylenmiş gibiydi. Dainn kına yakmadı. Kelimeleri aldı ve kafasından attı çünkü teşekkürünün hiçbir anlamı yoktu. O

Dainn'i sevmenin hiçbir anlamı yoktu. Lyla'ya zarar vermediği sürece, Tristan onu öldürmeye çalışabilirdi.

"Bazı uzmanlarım var," diye başladı konuyu değiştirerek. "Sinir uzmanları. İsterseniz onlara Morana'nın raporunu gönderebilirim."

Tristan sandalyeye doğru yürüdü ve yere yığıldı. Dainn bitişikteki bir sandalyeye geçip oturdu. Tristan kelimeleri düşünürken o sabırla bekledi. Uzun bir süre sonra nihayet tekrar konuştu.

"Sence hasar geri alınabilir mi?"

Dainn başını yana eğdi. "Belki tamamen değil ama eminim ki bu durum hafifletilebilir ve bir süreliğine de olsa ona daha fazla hareket kabiliyeti kazandırabilir."

Tristan sanki kelimeler ona ikinci bir hayat veriyormuş gibi nefes aldı. Anlayabiliyordu. Morana'nın elleri beyninden sonra en iyi aletleriydi.

"Tamam," diye gönülsüzce kabul etti adam, sanki ondan bir iyilik almak bir ağırlıkmış gibi. "Ama bunu kendine sakla. Kesin olarak bilmediğimiz sürece onu umutlandırmak istemiyorum."

Dainn başını salladı. "Anlaşıldı."

Ondan sonra sessizlik içinde oturdular. Belki garipti, belki de değildi. Tristan her ne kadar ondan hoşlanmasa ve muhtemelen hiç hoşlanmayacak olsa da, kız kardeşiyle olan bağını inkâr edemeyeceğini biliyordu. Bunu yapmak onu incitecekti ve bu muhtemelen aralarındaki tek ortak noktaydı, çünkü Tristan'ın da hayatlarına girmesine tahammül etmesinin tek nedeni buydu, bir zamanlar sadece ikisinin de balonu olan bu ani insan akınına tahammül etmesinin nedeni de buydu.

Tristan tek kelime etmeden odadan çıktı ve Morana'nın evine doğru yola koyuldu.

Dainn birkaç dakika daha oturup ilgili uzmanları aradı ve e-postaları iletti. Sonra ayağa kalktı ve Lyla'nın bulunduğu odaya yöneldi.

Kapıyı açıp içeri girdi ve arkasından kapatıp Chiara'nın usulca horladığı rahat hastane yatağına doğru yürüdü. Omzunda bazı yaralar ve güzel yüzünde Chiara'nın koyduğu bazı sığ kesikler vardı.

Tırnaklarıyla. Dainn onları kırmaktan ve boynunu kırmadan önce kolunu kesmekten zevk almıştı. Bir kadını öldürmekten hiç çekinmezdi. Kadınlar da en az erkekler kadar, hatta onlardan daha fazla canavar olabilirdi ve bunu deneyimlerinden biliyordu.

Kadın uykusunda dönüp gözlerini tembelce kırpıştırarak açtığında takım elbisesinin ceketini çıkardı.

Yüzüne bulutların arasından gelen bir ışık huzmesi gibi bir gülümseme yayıldı ve Dainn neredeyse trans halinde onu izledi.

"Yatağa gel," diye mırıldandı, muhtemelen hastanede olduğunu ya da olanları unutmuştu. Dainn ona hatırlatmayacaktı.

Ayakkabılarını çıkarıp onun yanındaki yatağa girdi, kendi cüssesine göre dar olan yatak ikisi için de çok küçüktü. Kız umursamadı, göğsüne dönüp sıcak bir konfor arayan soğuk bir yaratık gibi ona sokuldu ve Dainn günlerdir ilk kez tam nefes alıyormuş gibi hissetti. Kollarını onun boynuna doladı ve onun tekrar o yumuşak horlamaya başlamasını, dudaklarını ayırmasını ve göğsüne düşen nefeslerini dinleyerek her zaman buz gibi olan tek yeri ısıttı.

Başına yumuşak bir öpücük kondurdu, gözlerini kapattı ve onu saran karanlığı kucakladı.

Karanlık onun yaşadığı bir *evdi*, ama *o* evdeydi. O da evdeydi.

Part IV

Forever

"***İçimizde gece yapan şey, yıldızlar bırakabilir.***" - Victor Hugo

Epilogue 1

Tristan and Morana, 6 months later

PIRIL PIRIL BİR SABAH, Gölge Limanı'nda denizin kıyıyla buluştuğu yerde, Morana Caine olmaya hazır bir şekilde sevdiği adama doğru yürüdü.

Sol kolunu kullanmayı kaybettiği gün, Tristan'ın ona evlenme teklif ettiği gündü, hem de sadece Tristan'ın yapabileceği bir şekilde. Kız kardeşini bulur bulmaz bir yüzük almış, doğru zamanı ve doğru teklifi beklemişti ve her ikisini de şaşırtan bir şekilde, kız kardeşinin fenalaştığı ve Tristan'ın bıçaklandığı bir hastane yatağında gelmişti. Sol elinin işe yaramayacağı ve ömür boyu sakat kalacağı söylendikten sonra onun yanına oturmuş ve tek kelime etmeden yüzüğü sol elinin parmağına takmıştı.

Bunun sembolizmi gözünden kaçmamıştı ve daha da çok ağlamıştı.

O zamandan beri hayat... farklıydı. Erkeğin yaşadığı travmayla başa çıkmanın yanı sıra, kadının fiziksel olarak uyum sağlamasıyla birlikte yeni bir normal bulmuşlardı.

Sadece sağ eliyle becerileri yeni baştan öğrendiği yeni bir normal. Sadece tek elle yazabiliyorsa ne olmuş yani? Sesli komutları artık daha iyi kullanıyordu. Ne olmuş yani?

kravatını düğümlemesi daha mı uzun sürdü? Sabırla durmuş, kalbinde hissettiğini bildiği sevgiyle onu izliyordu. Ona bu sözleri hiç söylememişti ve söyleyeceğini de sanmıyordu ama bu onun için önemli değildi çünkü ona bunu her gün, her saniye gösteriyordu.

Bağlandıkları denizin yanında yemin etmek, hayatın gelgitlerinin bir sembolü olan suyun sürekli akışını izlemek, bunu bir zamanlar travmalarını barındıran karada yapmak ve geçmişte bırakmak, birlikte daha iyi, daha parlak bir geleceğe yürümek doğru hissettirdi.

Morana, Dante'nin sabit kolunu tutarak koridorda yürüdü. Dante'nin soyunma odasının dışında, ona eşlik etmeye hazır olması Morana'yı o kadar derinden etkilemişti ki, saçını ve makyajını yeni bitirmiş olan Zephyr'in çığlıkları arasında neredeyse ağlayacaktı. O da kendi travmalarıyla uğraşıyordu ama ne kadar ağır bir hamile olsa da düğün için heyecanlı olmayı başarmıştı.

Dante topuklu ayakkabılarla yürüyüşüne uyum sağlamak için küçük adımlar attı ve neredeyse kendi ağırlığının iki katı olan gezegendeki en ağır elbiseyi giydi. Aslında Morana'nın ilk tercihi bu değildi ama sonra Amara, "Sadece bir kez evleneceksin," deyince Morana siktir et demiş ve en abartılı elbiseyi seçmişti. Amara haklıydı. Bir daha evlenemeyecekti, bu hayatta değil. Son nefesi, ölümü ona ait olacaktı.

Misafirlere baktı, sadece kendisi için yarattığı bir aile-Alpha ve çok hamile Zephyr. Amara da hamileydi ve yanında Zia'yla birlikte sevimli Tempest vardı. Xander, şık takım elbisesi içinde Tristan'ın yanında duruyordu, sonunda çekirdek ailelerinin yasal bir parçası olmuştu, kucağında küçük yavru köpekleri vardı. Ve Lyna -adını yasal olarak değiştirdiği için- Shadow Man, yani Blackthorne'la -gerçek adını hâlâ bilmiyordu- birlikteydi. Son altı ay içinde Sendika'nın başına geçmişti ve Morana bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu hâlâ bilmiyordu. Bunu söylemek için henüz çok erkendi.

Ve koridorun sonunda Tristan onu bekliyordu, yoğunluğunu hiç kaybetmeyen o muhteşem mavi gözleriyle ona bakıyordu. Ona hala aynı şekilde bakıyordu, sanki ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği her şeymiş gibi, ama kalbini hızlandıran şiddetli bir kenarla. Ona doğru yürüdü ve Dante onun elini tuttu. Dante Amara'ya katılmadan önce onu yanağından öptü.

Nikâh memuru konuşmaya başladığında Tristan ona baktı, hiçbir şey söylemedi ama onu ağlatan sözleri söyleyene kadar her şeyi söyledi:

"*Ölüm söz konusu olduğunda, sen benimsin.*"

Basit, küçük bir törendi. *Mükemmeldi.*

Ve sonra onu öptü, tadını çıkardı, onu yuttu, tüm dünyanın görmesi için ona sahip çıktı. Dövmesi kendisine ait olduğu için yüzük almadı ve Morana Caine -kendisi için de seçtiği bir isim- olarak telaffuz edildikten sonra ona bir kutu uzattı.

"Düğün hediyen."

Morana kapıyı açtı, yuvarlak kulaklı ve sarı gözlü minik bir kedi yavrusu ona bakarken sevinçle haykırdı.

Ailesi alkışladı. Ona gülümsedi, düşmanına aşık olacak kadar nasıl şanslı olduğunu, onun nefret ettiği tek kıza nasıl aşık olduğunu merak ediyordu. Ama bu onların hikâyesiydi, değil mi?

Tristan ve Morana, ayrılmaz varoluş ve her şey.

***

Epilogue 2

Dante and Amara, 12 months later

BULUTLU BİR ÖĞLEDEN SONRA, Amara Maroni ikiz erkek bebekler doğurarak iki kez anne oldu.

İkisi de başardı.

Onların buruşuk yüzlerine bakarak ağladı, onun olduklarına, birlikte olduklarına, bu kadar güzel olduklarına inanamıyordu.

Dante Maroni baktı, kalbi doluydu ve oğullarını görünce rahatladı.

Tempest Maroni küçük parmaklarının üzerinde durmuş, Lulu'yu kucağına almış, gözleri kocaman açılmış bir şekilde beşiğe bakıyordu. "Bwodas'ım!"

Evet, konuşuyordu, bebekken olduğu kadar gevezeydi ve bir o kadar da şımarıktı.

Ancak bu sefer annesi yanında değildi. Geçen yıl Amara yine ikizlere hamile kalmış -kocasının ne kadar süper bir spermi olduğunu Tanrı bilirdi- ve en yakın arkadaşıyla annesini kaybetmişti.

Vin onlar için gizli çalışırken, aşık olduğu bir köle kızı kurtarmaya çalışırken, iyi bir şey yaparken ölmüştü. Ölümü onu çok etkilemişti.

Annesi bir gece uykusunda doğal nedenlerle, huzurlu bir şekilde vefat etmişti ve ölümü Amara'yı neredeyse yıkıyordu. Sadece kendi kızının ve doğmamış ikizlerinin sorumluluğu sayesinde kendini toparlamış ve bu darbenin onu tamamen yıkmasına izin vermemişti. Annesini her gün özlüyor ve ikizlerinin de Tempest gibi büyükannelerini kısa bir süre için de olsa tanıyabilmelerini diliyordu. Annesi ya da herkesin ona verdiği isimle Zia çok sevilmişti.

Amara iki ceset gömmüş ve iki ceset daha doğurmuştu. Farkındalık derindi.

Dante ona doğru yürüdü ve alnından öptü; ilk aşkı, en iyi arkadaşı, kocası, kralı.

"Sen benim kalbimin ritmisin." Ona hızlı bir öpücük verdi ve bu öpücük kızlarının yüksek sesle "*Ew*" demesiyle kesildi.

Hayatın inişler ve çıkışlarla, sakinlik ve kaosla dolu olacağını bilerek sırıttılar, ama aynı ritimlerle ve aynı kalplerle birlikte oynayacaklardı.

***

Epilogue 3

Alpha and Zephyr – 18 months later

NEMLİ BİR AKŞAM, Kyra Villanova devasa bir canavar olan babasıyla çay partisi yapmaya karar verdi.

Zephyr, iri yarı, yaralı, belalı kocasının tam bir kız babasına dönüşerek odasında kendisine küçük gelen bir sandalyeye oturmasını ve kızının talimatına uyarak parmaklarından daha küçük bir bardağı sadece uçlarından tutmasını yüzünde bir sırıtışla izledi.

Yine de en iyisi, göz bandına yapışan pembe, ışıltılı yıldızlardı.

Bear onun yanında, Bandit köşede ve Baron da kızının hemen yanında oturuyordu. Her nasılsa, herkesten nefret eden köpek Baron, Kyra'yı seviyordu ama başka kimseyi sevmiyordu.

Annesi odaya girmiş, yanında durmuş, bu manzaraya gülüyordu. Kızları için öfkeyle yaptığı onca şeyden sonra, aylardır onlarla birlikte yerleşkede yaşıyordu ve bu, stresli hamileliğinde hayat kurtarıcı olmuştu. Hormonları ve yaşadığı stres, bebeği tam zamanında taşımasını zorlaştırmıştı. Kyra biraz prematüre doğmuştu ve normalden daha küçüktü ama neyse ki,

Aksi takdirde sağlıklıydı. Ve bu süre zarfında annesi onunla yeniden bağlantı kurmuştu. Artık birbirlerine derinden bağlıydılar.

Zephyr kocasının kızlarıyla oynamasını izledi ve başka bir şey hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti. Arada sırada bir şeyler hatırlıyordu ama özel bir şey hakkında pek bir şey hatırlamıyordu ve şimdiye kadar kendisiyle ilgili bir şey de hatırlamamıştı. Ama umut içinde yaşıyordu.

Baktı ve annesinin şimdi ona bakarken ne düşüneceğini merak etti. Annesine verdiği sözü yerine getirdiğini umuyordu.

"Gökkuşağı?" diye seslendi ona, saçları yeniden sarıya dönmüştü, onunla tanıştığı renkteydi ama hatırlamıyordu.

"Anne!" diye seslendi çocuğu, geniş bir gülümsemeyle dönüp onu buldu. Zephyr koşarak yanlarına geldi ve boş, daha küçük bir sandalyeye oturdu.

"Gri nasıl?" diye sordu ona sessizce, onun mücadelesini herkesten daha iyi biliyordu. Sevgiye, kendileri için yarattıkları aileye baktı ve onunla göz göze geldi.

"Gitti."

Bazı günler geri dönecekti ama öğrendiği bir gerçek vardı.

Griler hiçbir zaman sonsuza dek sürmedi.

***

Epilogue 4

Dainn and Lyna - 24 months later

KARANLIK BİR GECE, Lyna dolu evinin etrafına baktı, kalbi doluydu.

Ailesi bir akşam yemeği için Bayfjord'daki evindeydi. Her üç ayda bir gelirler, yemek pişirmek ve hazırlamak için Tristan ve onu yalnız bırakırlardı. Bu, kardeşi ve oğluyla bağ kurmanın en sevdiği yanlarından biriydi; her iki adam da mutfakta olmayı en az onun kadar seviyor, hepsi için en iyi yemekleri pişiriyordu. Bu onun Tristan ve Xander'la geçirdiği andı ve bunu hiçbir şeye değişmezdi. Lyna -artık kendi koyduğu yeni ismine alışmıştı- masanın etrafında oturan yetişkinlere, Dante ve Amara'ya, Alpha ve Zephyr'e, Tristan ve Morana'ya, aralarındaki çocuklara -bir Maroni kızı ve iki Maroni oğlu, bir Villanova kızı, Dante ve Amara'nın evlat edindiği Lex ve Xander'a- baktı. Tristan ve Morana'yla yaşayan ve yasal olarak onların çocuğu olan, ama her ay bir hafta sonunu onunla geçiren ve biyolojik olarak onun olan Xander. Her ikisini de bir şekilde dengelemişti, o ve kardeşi de öyle. Hepsi Xander'ı seviyor ve onun için en iyisini istiyordu,

ve bu en iyisiydi.

Kolların beline dolandığını hissetti ve yüzünü yukarı çevirdiğinde pek çokları için bir efsane, pek çokları içinse bir canavar olan adamın her zamanki gibi arkasında durduğunu gördü.

Morana'nın açıkladığı hamileliğe atıfta bulunarak, "Ailen giderek büyüyor, anne," diye yakındı. Bu güzel bir sürpriz olmuştu ve Tristan onu tanıdığından beri gördüğü en mutlu andı. Bu onlar için yeni bir başlangıçtı.

Kocasının sözlerine gülümsedi. Korunması gerekenler listesine sürekli eklenen insan sayısının onu rahatsız etmediğini biliyordu. Neredeyse iki yıldır Sendika'nın başındaydı ve sperm donörü olan adamın yerine geçmiş, onu insan yerine bir deney laboratuarında yaratmıştı. Belki de bu yüzden bu kadar farklı, bu kadar sıradışıydı. Bunun bir önemi yoktu. Çocuklarla ilgili tüm projeleri ve ticareti durdurmuştu ve bir vakum yaratılmaması için piyasayı temizliyor, potansiyel tedarikçileri para, manipülasyon ve cinayetle zirveye ulaşamadan ortadan kaldırıyordu. Piramidin tepesinde Tristan, Dante, Alfa ve Morana'dan oluşan bir konsey ona yardım ederken oturuyordu. Dainn'in yönetimi ele geçirmesine ve örgüt üzerindeki tam kontrolüne karşı çıkacaklarını düşünmüştü; özellikle de Dainn'in hayatındaki varlığına hâlâ zar zor tahammül eden kardeşinin.

Ama hepsi, hatta kardeşi bile, Dainn'in bu rol için doğru kişi olduğunu biliyordu. İnsanları hasta ve rahatsız eden şeyler onu tamamen tarafsız ve hâlâ görevine odaklanmış bir halde bırakıyordu. Bu bağlamda güç buydu ve hiçbiri onun sahip olduğu şeye, yani gücün kendisinde kalmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacak mideye sahip değildi.

Kendi gücünü, kendi rolünü de son iki yılda öğrenmişti. Onun ahlaki pusulasıydı, dünyada gerekeni yaparken onu kontrol altında tutabilecek tek kişiydi. Kimseyi dinlemez ya da dikkate almazdı. Bir tren ona doğru hızla geliyor olsa bile yerinden kıpırdamazdı ama ondan gelen bir kelime onu harekete geçirirdi. Bir keresinde ona bir

Silahı her yere doğrultabiliyordu ve artık bunun onun gücü olduğunu biliyordu.

Dolu evin etrafına baktı. Dört kedi -ikisi kendisinin, biri Morana'nın, biri de Amara'nın- tek köpeğin -Xander'ın oğlunun- etrafında dönüp duruyordu. Tüm insanlara, kedilere ve köpeklere baktı ve bunun onun hayatı olduğunu düşünmek gerçeküstü geldi.

"Onları güvende tutacaksın, değil mi? Hepsini?"

Gözleri onunkilere kilitlendi. "Senin için her şeyi yaparım."

Gözleri iyi ebeveynleri olan doğmuş ve doğmamış çocuklara takıldı. "Ve onlar bizim yaşadıklarımızı asla yaşamayacaklar mı?" diye sordu ona.

"Başladığı yerde bitti," diye belirtti. "Bu yeni bir dönem."

Bir çağın sonu. Bir başkasının başlangıcı. Ve bu *onların* hepsiydi.

***

Sonu iyi biten her şey iyidir. -William Shakespeare

***

Bu, *Karanlık Ayet* serisinin sonudur. Buraya kadar geldiyseniz, teşekkür ederim. Umarım bu yolculuktan keyif almışsınızdır. Lütfen kitabı değerlendirmek için bir saniyenizi ayırın.

Yakında bir bonus sahneler romanı yayınlayacağım. Diziden silinmiş ve bonus sahnelerin yanı sıra, dizinin zaman çizelgesi boyunca ve gelecekte nasıl olduklarını bilmemiz için tüm çiftler için çok sayıda olay örgüsüz tüy ve müstehcenlik içerecek. Duyuruyu kaçırmadığınızdan emin olmak için,

bültenime abone olun.

Ücretsiz bonus sahneleri buradan okuyun.

Acknowledgements

Bunu yazmak inanılmaz derecede acı-tatlı hissettiriyor.

Bu seri, 2015 yılında *The Predator* fikrini bulduğumda içimde kök saldı ve yazmaya başladığımda daha da büyüdü. Neredeyse on yıl boyunca bu karakterlerle kafamın içinde yaşadıktan sonra, bir daha asla göremeyeceğim bir arkadaşıma veda etmek gibi geliyor ama zamanının geldiğini de biliyorum. Tüm bu evren, onların hikayeleri ve bu karakterler son on yıldır hayatımın iniş ve çıkışlarında benimle birlikte oldular ve bunları sizinle paylaşma şansına sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Dark Verse serisinin tamamı ve bu seriyle başladığım yayıncılık yolculuğum için pek çok kişiye teşekkür borçluyum. Bu seri benim için her zaman çok özel olacak çünkü hayatımı değiştirdi.

Her şeyden önce, siz okurlara teşekkür ederim. Başından beri benimle birlikte olanlara ve sonradan katılanlara, beni sessizce destekleyenlere ve kitaplarımı arkadaşlarına tavsiye ederek seslerini yükseltenlere, beni yanlardan alkışlayanlara ve

Beni sabırla cesaretlendiren herkese. Bana hayalimi yaşattığınız ve burada olduğunuz için teşekkür ederim. Varlığınız bu yolculuğu milyonlarca kez daha iyi hale getirdi.

İkincisi, aileme. Hayatım boyunca bana koşulsuz sevginin nasıl bir şey olduğunu gösterdiler. Onlar olmasaydı olduğum insanın yarısı bile olamazdım. Annem artık burada olmasa da, aşağıya bakıp beni izlediğini hayal etmeyi seviyorum ve eğer öyleyse, umarım gurur duyuyordur. Ve babam, dayanağım ve gücüm, seni seviyorum. Bir kızın hayal edebileceği en iyi baba olduğun için teşekkür ederim.

Üçüncüsü, dostlarıma. Uzak ya da yakın, siz benim insanlarımsınız. Haftalarca konuşmasak da aynı kalabiliriz. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Sadece içinde bulunarak hayatımı çok daha zengin kıldığınız için teşekkür ederim. Her şeyde birbirimizin yanında olduğumuzu bilmek beni çok minnettar kılıyor. Sizi seviyorum çocuklar.

Dördüncüsü, menajerim Kimberly'ye, bana ve hikâyelerime inandığı ve böyle bir baş belası olduğu için. Zor zamanlarda her zaman arkamda olduğun ve her zaman iyiliği kutladığın için teşekkür ederim. Sen bir süper kadınsın ve yanımda olduğun için çok şanslıyım. Her şeyle sorunsuz bir şekilde ilgilenen tüm ekibe de çok teşekkürler!

Beşincisi, kapak tasarımcısı arkadaşım Nelly'ye. İlk kapağımda bana kalbinin iyiliğinden başka hiçbir şey için yardım etmedin ve sonra yolculuğumun çok önemli bir parçası oldun. Bu seri ve yazma yolculuğum sen ve tam olarak ne istediğimi bilen ve onu yüz kat daha iyi hale getiren sanatsal basiretin olmadan eksik kalırdı. Her şey için teşekkür ederim!

Altıncı olarak, internette bana güvenli bir alan yaratan küçük okuyucu kabilem Firebirds'e. Hayatıma çok şey kattığınız ve bu topluluğu böylesine güzel bir yer haline getirdiğiniz için hepinize çok teşekkür ediyorum.

Yedincisi, Kuzgunlara, bu karakterlere olan ortak sevgimizle benimle bağlantı kuran ve hikayelerime inanılmaz derecede tutkulu olan ARC okuyucularından oluşan kişisel ekibime, bana

coşku. Böylesine harika bir grup insan olduğunuz için teşekkür ederiz!

Ve son olarak, Tristan ve Morana'ya, Dante ve Amara'ya, Alpha ve Zephyr'e ve Dainn ve Lyla'ya. Yıllar önce bana geldiğiniz, benimle konuştuğunuz ve kafamın içinde yaşadığınız için teşekkür ederim. Son on yılda her şeyde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız şu anki hikâye anlatıcımın yarısı bile olamazdım. Seni seviyorum ve seni sonsuza dek özleyeceğim.

Sevgil
er,
RuNyx

About the author

RuNyx, *New York Times*, *USA Today* ve uluslararası çok satan karanlık romantizm yazarıdır.
En çok *Gothikana* ve *Dark Verse* serisiyle tanınan yazar, karanlık çağdaştan gotiğe, fanteziye ve daha fazlasına kadar alt türlerde öyküler yazmakta ve hem geleneksel hem de bağımsız olarak yayınlamaktadır. Eserleri yirmiye yakın dile çevrilmiş ve *New York Times, USA Today, Publisher's Weekly* ve daha birçok dergide yer almıştır.
Eşsiz takma adının onun için özel bir kişisel anlamı var. Yazmadığı zamanlarda dünyayı gezmeyi, ateşli romanlar okumayı, polisiye dizileri izlemeyi ve ertelemeyi seviyor.
***
RUNYX ILE BAĞLANTI KURUN:
Bülten *(okuyucularına yazdığı aşk mektupları diyor)*
Instagram *(en aktif olduğu yer)*
Okuyucu Grubu *(bir okuyucu topluluğu bulmak için)*
Tüm bağlantıları tek bir yerde
Resmi Web Sitesi

Coming Next from RuNyx

ENIGMA: Bir Dark Academia Romantizmi (29 Nisan 2025)

AYRICA RUNYX TARAFINDAN

GOTHIKANA: Bir Dark Academia Gotik Romantik Karanlık Ayet Serisi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.